

Giới thiệu Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui

Mễ Kinh Kinh bị cha mẹ ép lấy công tử của tướng phủ bị tàn tật làm chồng để đền đáp công ơn đã cứu huynh trưởng của nàng, nàng không cam tâm tình nguyệt nhưng vẫn phải lấy chồng.

Nàng bái đường với con gà trống đã vậy khi vào tân phòng gặp được trượng phu lại nói không bao giờ lấy nàng làm vợ rồi bỏ đi để lại nàng một mình nơi thư phòng không ai tháo khăn lụa đỏ xuống cho nàng.

Bỗng khăn lụa được kéo lên nàng ngẩng đầu nhìn người nam nhân trước mặt, lập tức cảm thấy thế giới nở ra toàn bộ hoa tươi. Nàng quyết định, sẽ theo đuổi nam nhân này. Nhưng tại sao, tại sao nam nhân này không phải trượng phu, không phải tiểu thúc cũng không phải đại thúc mà lại là.... Mời các bạn đọc truyện Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui để biết nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cũng vì là Thần Tiên tốt, liền không rửa chân

Thiên triều Thánh Nguyên thứ ba, mùa thu!

Trên cánh đồng rộng lớn bao la rực rỡ ánh vàng, Mễ Kinh Kinh ngơ ngác đứng ở nơi đó, vừa nức nở vừa nghĩ, chẳng lẽ mình bị cha nương vứt bỏ sao?

Chỉ là vừa mới đi lượm một ổ trứng cút, vừa ngẩng đầu cha nương liền biến mất khỏi tầm mắt của mình, trước mắt chỉ có một cánh đồng ngũ cốc rộng bao la, đột nhiên truyền đến mấy tiếng dã thú gầm nhẹ không biết rõ ràng.

Nàng sợ, chỗ ruộng này cách nhà rất xa, chỉ sợ cho dù đi ra ruộng ngũ cốc cũng tìm không được nhà.

Nhìn mấy cái trứng cút đen trắng trong tay mình một chút, có phải là lượm được trứng Thần Điều trong miệng cha nương thường nói hay không, cho nên mới bị trừng phạt rồi hả? Kinh Kinh sợ hãi, vội thả lại trứng vào trong ổ, sau đó chấp tay thành hình chữ thập, thành kính nói: "Cầu xin Thần Điều không nên trách tội tiểu nữ tử, xin hãy trả cha nương lại cho ta đi!"

Cha nương nàng chưa có trở về, tuy nhiên từ trên không trung lại rơi xuống một bóng người.

Người này là một nam nhân, lại có dung mạo tương đối xinh đẹp, hình như xa xa hần nhìn thấy Mễ Kinh Kinh vậy mà từ trên không trung trực tiếp chạy bộ đuổi đi theo, vừa chạy vừa hô lớn: "Đồ nhi đừng chạy, lần này vì sư tuyệt đối sẽ không thả ngươi rồi đi nữa."

Mễ Kinh Kinh bị kinh ngạc lớn, mặc dù lúc cuối năm nàng đã từng được xem tạp kĩ đến từ trong thành tới thôn biểu diễn cái gì bước chậm trong không trung rồi hướng về bọn họ xin tiền. Thế nhưng dưới chân người này căn bản là không có sợi dây nào, hơn nữa còn là dùng chân chạy.

Nàng không biết mình nên kêu to hay là chạy trốn, đang do dự cả người đã bị nam nhân kia ôm vào trong ngực.

Nhiệt độ trên người hần có chút lạnh lạnh, còn có mùi thơm thoang thoảng, lại gần một chút nhìn gương mặt đó càng thêm đẹp làm cho nàng tưởng rằng tranh tét tiên nữ rơi xuống phạm trần.

Nhưng hần vừa nam nhân, nam nhân cũng có thể có dáng dấp đẹp như vậy sao? Đầu óc Mễ Kinh Kinh có chút không thể suy nghĩ được, liền thò tay sờ soạng trên mặt nam nhân kia, xác định mình là không phải đang nằm mộng giữa ban ngày.

Bỗng nhiên nam nhân kia nói chuyện, làm cho Mễ Kinh Kinh bị dọa, vội vàng thu hồi móng vuốt của mình, nhìn hần.

Chỉ thấy hần hình như có chút nghi ngờ nói: "Tại sao thu nhỏ lại rồi?" Sau đó hần đưa mặt lại gần Mễ Kinh Kinh nheo cặp mắt xinh đẹp lại ra sức nhìn một lát, nói: "A, hình như ta nhận lầm người."

Mễ Kinh Kinh đỏ mặt, nàng lớn như vậy ngoại trừ A Cha còn chưa có bị nam nhân khác ôm qua, lần này không chỉ ôm còn đứng gần như vậy. Nhưng nam nhân này lại đột nhiên nói hần nhận lầm người, điều này làm cho nàng rất không thích.

Vì vậy. . . . .

Mễ Kinh Kinh đưa tay nhỏ bé, hung hăng quăng một bạt tai cho nam nhân xinh đẹp, non nớt nói: "Lưu manh." Cô nương trong thôn nếu như bị các tiểu tử (con trai) không cần thận đụng tới, cũng đều nói như vậy.

Nam nhân đặt nàng trên mặt đất sau đó sờ mặt của mình một cái, uất ức nói: "Ta không phải lưu manh, ta là Thần Tiên."

Mễ Kinh Kinh sao lại chịu tin, nàng chỉ vào chân nam nhân nói: "Thần Tiên là đi chân không sao?"

Nam nhân đột nhiên giờ chân chính mình lên, thiếu chút nữa giờ lên tận mắt. Sau đó thở dài nói: "Đi ra vội quá nên quên xỏ giày."

Mề Kinh Kinh nhìn chân của hắn đã dơ bẩn, liền nói: "Thần Tiên cũng không rửa chân sao?"

Nam nhân nói: "Bình thường đều không rửa."

Mề Kinh Kinh nói: "Vậy Thần Tiên chẳng phải là sẽ khiến cho người ta rất chán ghét?" A nương nói rồi, nữ hài không rửa chân tương lai nhất định sẽ làm cho mọi người ghét, không ai thêm lấy.

Nam nhân vừa nghe hai chữ ‘chán ghét’ thẳng tắp chọc trúng tâm sự của hắn, thế là ngồi xổm xuống khóc lớn nói: "Ta chính là làm cho người ta chán ghét rồi, còn để cho đệ tử của mình chán ghét. Nàng chạy theo nam nhân khác, vứt bỏ ta đi làm sao bây giờ?" Khóc lại tiếp tục kêu khóc om sòm.

Mề Kinh Kinh cảm thấy một người đàn ông khóc thành như vậy thật đáng thương, nàng vừa rồi không tìm được A Cha, a Nương cũng muốn khóc kìa mà, chỉ là cho nhân nại đi. Hiện tại nàng nên an ủi hắn một chút, vì vậy đưa bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu của hắn nói: "Chớ khóc chớ khóc, sau này Kinh Kinh cho ngươi đường ăn. . . . ." Duỗi tay sờ trên người, chẳng biết viên đường rơi mất lúc nào.

Không có đường rồi, đây chẳng phải là không dụ dỗ được sao? Bình thường thời điểm mình khóc, A Cha luôn có thể không biết từ chỗ nào biến ra rất nhiều viên đường, nhưng nàng lại không bản lĩnh này.

Suy nghĩ một chút, nói: "Cùng lắm thì ngươi thu thêm một người đồ đệ nữa, vậy thì sẽ không còn một mình nữa?"

Nam nhân vừa nghe thấy cũng đứng, ngẩng đầu lên nói: "Đồ đệ thu có tốt như vậy không, ngươi cho là nên tìm một nữ hài thích hợp. . . . . Nữ hài? Ngươi là nữ hài phải không?"

Mề Kinh Kinh gật đầu nói: "A Cha nói ta là nữ hài, tương lai có thể lập gia đình nha!"

Nam nhân ngay lập tức dừng khóc mỉm cười, nói: "Vậy thì tốt, không bằng như vậy ngươi liền làm ta đồ đệ, về sau trưởng thành lại gả cho ta."

Mề Kinh Kinh nghe vậy liền vội vàng lắc đầu nói: "Lập gia đình phải có tam môi lục sính(*) ."

(*) Tam môi lục sính: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn

ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính tương tự “tam thư lục lễ”

– “Tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ:

+ “Sính thư” thư trao đổi lúc nhà trai ngõ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ “Lễ thư” trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới

+ “Nghênh thư” thư dự kiến ngày giờ rước dâu

– “Lục sính” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

+ Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ sẽ kèm theo lá thư thứ nhất)

+ Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai

+ Lễ Nạp Cát

+ Lễ Nạp Tệ

+ Lễ Thành Kỳ (sẽ kèm theo lá thư thứ ba)

+ Lễ Nghênh Thân (Vu Quy)

Nam nhân nói: "Những thứ kia là cách làm của phàm trần, chỉ là nếu ngươi muốn tam môi lục sính cũng được, chờ ngươi trưởng thành sự phụ sẽ tới đón ngươi, như thế nào?"

Mề Kinh Kinh nói: "Ngươi lớn lên cũng rất đẹp mắt, nhưng a nương nói rồi, sính lễ không tốt có thể không gả."

Nam nhân nắm tóc nói: "Yên tâm, mặc dù hiện tại ta không mang cái gì làm sính lễ tới đây, nhưng là về sau sẽ mang cho ngươi." Sau đó lôi kéo hai tay nhỏ bé của Mề Kinh Kinh nói: "Đồng ý đi, đồng ý đi!"

Mề Kinh Kinh suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cảm thấy người đàn ông này thật sự rất đáng yêu, nếu như gả cho hắn nhất định làm cho các nữ hài trong thôn hâm mộ chết.

Vì vậy nàng suy nghĩ hồi lâu, mới nói: "Chỉ cần về người sau rửa chân, ta liền đồng ý làm đồ đệ người."

Nam nhân nghe vậy mừng rỡ cười ha ha, nói: "Phong Hoa ta lại thu thêm một đồ đệ, lại còn là nữ đồ đệ, ha ha. . . . ." Hắn mừng rỡ chạy vòng vo vài vòng trong ruộng ngũ, sau đó vừa bấm Mễ Kinh Kinh nói: "Ngày sau ta sẽ tìm đến người, nhớ phải chờ sư phụ biết không?" Nói xong hôn một cái lên khuôn mặt Mễ Kinh Kinh, vui mừng run rẩy trở lại động Cừu U trên núi Phong Hoa tu luyện.

Mễ Kinh Kinh lau nước miếng của Tiên Nhân trên miệng mình một cái, bây giờ nàng còn đang một mình đứng ở trong ruộng ngũ cốc rực rỡ ánh vàng, không chỉ bị A Cha a Nương vứt bỏ, hôm nay sư phụ mới bái cũng vứt bỏ nàng, cho nên nhìn thấy bóng dáng người kia đã biến mất phía chân trời, nàng khóc oa oa một tiếng, trong lòng lại nghĩ: thì ra là sư phụ một điểm hữu dụng cũng không có!

Một năm kia, Mễ Kinh Kinh sáu tuổi!

Một năm kia, Mễ Kinh Kinh mất đi nụ hôn đầu!

Một năm kia, Mễ Kinh Kinh không giải thích được đính hôn!

Một năm kia, Mễ Kinh Kinh liền bắt đầu ghét Thần Tiên, người nào nhắc tới Thần Tiên thật tốt đẹp nàng liền đánh người đó.

Một năm kia, huynh trưởng Mễ Kinh Kinh đậu thi Hương, Mễ gia từ người nông thôn thành người tâm phúc.

Thiên triều Thánh Nguyên năm thứ mười một, mùa thu!

Một năm này, Mễ Kinh Kinh mười bốn tuổi.

Một năm này, huynh trưởng Mễ Kinh Kinh thi đỗ Trạng Nguyên.

Một năm này, Mễ Kinh Kinh bị huynh trưởng hứa gả cho công tử nhà ân sư làm thê.

Ba tháng sau, Mễ gia mới vừa đến Kinh Thành không lâu liền khuya chiêng gõ trống đem Mễ Kinh Kinh lòng không phục đưa vào phủ quốc sư.

Đúng, ân sư năm đó của huynh trưởng Mễ Kinh Kinh chính là quốc sư đại nhân, Diêu Thiên - nhi tử của thân tỷ tỷ của Tiên Đế, Bích Dao công chúa.

Truyền thuyết quốc sư vốn là Bích Dao công chúa trong du ngoạn lúc cùng một vị Tiên Nhân ở hải ngoại sinh ra, cho nên có tài trí hơn người, học sâu hiểu rộng. Bởi vì có hấn là phụ tá nên Thiên Triều người người mới được an nhàn bình an, hàng năm đều được thái bình.

Mà bây giờ Kinh Kinh phải gả đúng là nhi tử của vị danh nhân này, nghe nói còn là con trai độc nhất.

Dĩ nhiên, lấy thân phận nông hộ của nhà nàng mà gả cho nhi tử của một vị đại nhân vật như vậy làm đích phu nhân dĩ nhiên là không thể nào, bởi vì trong đó có nguyên nhân.

Mà nguyên nhân chính xác, là nhi tử của vị quốc sư này trời sinh mất mù, lại bởi vì khi còn bé bị người cố ý đã thương hai chân, dẫn đến không thể đi đường được.

Như vậy, Mễ gia bọn họ mới có cơ hội bầu vùi cảnh cao, đem nữ nhi gả qua thành thê tử kết tóc.

Tuy là như thế, nhưng cả nhà trên dưới cũng không có vui mừng, đều khóc sụt sùi đưa Kinh Kinh xuất giá, cho đến khi nàng đã đi rất xa, lại vẫn thấy a Nương, nhóm người thâm tử (thím) đuổi theo ở phía sau, vừa đuổi theo vừa khóc, thậm chí còn khóc đến bị ngã. . . . .

Nàng bắt đầu đi thờ dài, nhẹ nhàng giơ lên cánh tay mập mập vẫy vẫy với các nàng, trong lòng thì nghĩ: cái này nhìn thế nào lại giống như đội ngũ đưa ma đây?

Dĩ nhiên, trong lòng Mễ Kinh Kinh tự có tính toán.

Tính toán của nàng dĩ nhiên là trốn.

Tuy nói hiện tại không thể liên lạc được với sư phụ chết tiết kia, nhưng là chỉ cần mang theo pháp bảo hấn cho ở trên người thì trong khoảng thời gian ngắn vẫn có thể giữ được trong sạch. Sau đó chờ bọn hấn buông lỏng cảnh giác thì mình có thể bỏ chạy đi tìm sư phụ!

Nàng cũng không nghĩ vì tiền đồ huynh trưởng mà hi sinh hạnh phúc cả đời của chính mình, coi như chạy đi luyện song tu với sư phụ cũng hơn là ở chỗ này làm quả phụ.

Về phần luyện song tu như thế nào nàng không hiểu, làm cái gì mà trước kia sư phụ thu 101 người đồ đệ, cũng bởi vì hấn nói muốn luyện song tu mà tất cả đều bị hù chạy là vì cái gì nàng cũng không hiểu. Nhưng là, sư phụ là xinh đẹp, so với nam nhân xa lạ nàng tình nguyện ở chung một chỗ với sư phụ.

Nghĩ như vậy, nàng đã bị lão đạo nâng vào quốc sư phủ.

Lần này hôn lễ hết sức tráng lệ, thật sự có thể nói là mười dặm hồng trang rồi!

Nhưng là trong lòng Kinh Kinh không vui mừng nổi, bởi vì trượng phu của nàng đi đứng không tốt sẽ không đá cửa kiệu. Nhưng quy củ thì vẫn phải làm, vì vậy có người đá cửa kiệu thay tân lang.

Bị nâng vào lễ đường, Kinh Kinh phát hiện nam nhân đứng ở bên cạnh mình cũng không phải là cao, mà hần thể nhưng không có mặc hồng y. Đang lúc tức giận, nàng nghe được tiếng gà trống kêu ô ô, nếu như không đoán sai, thậm chí ngay cả bá tử cũng cần phải người khác làm thay?

Thay thì thay đi, dù sao nàng cũng không phải là thật lòng muốn gả.

Kết thúc ba lạy nàng bị đưa vào tân phòng, nghĩ tới lần này dù sao cũng nên nhìn thấy mặt trượng phu của mình đi, kết quả ngồi chờ tận tới khi trời tối.

Kinh Kinh cảm giác hông của nàng cũng sắp không thẳng lên được rồi, đúng lúc này liền nghe hi nương nói: "Tân lang nhanh tới vén khăn voan cho tân nương đi."

Tinh thần Kinh Kinh lâm vào chấn động, vội vàng ngồi thẳng người.

Tuy nói nàng là không có ý định sống qua ngày với cái tân lang này, nhưng trong lòng vẫn khẩn trương, dù sao đây chính là đại cô nương lần đầu lên kiệu a!

Chỉ nghe leng keng leng keng, cũng không biết là dùng xe lăn hay là người đỡ vào, tóm lại chỉ chốc lát sau một đôi chân xuất hiện gần hai chân mình, mà đồng thời xuất hiện còn có một cái ghế.

Tâm Kinh Kinh liền nhảy dựng lên, vị này chính là nàng vị tân lang bị mù sao?

Đang chờ hần vén khăn voan của mình lên thì nhìn trộm bộ dáng của hần, nếu như thuận mắt thì có thể trải qua cùng hần! Từ trước đến giờ Kinh Kinh vẫn duy trì cá tính thích ứng theo mọi hoàn cảnh, hơn nữa sư phụ cũng nói qua rồi, hợp liền tới, không hợp thì chia tay. Thần Tiên cũng nói tùy duyên, nàng đương nhiên là muốn xem trước một chút mình có phần duyên này với hần hay không.

Kết quả, dính một tiếng can tử (que dùng để vén khăn voan của tân nương) bị ném trên mặt đất.

Vị đại thiếu gia Quốc Sư Phủ chưa từng thấy mặt kia nói: "Ai muốn vén khăn voan cho nàng, ta lại không muốn cưới nàng."

"Nhưng là lão gia. . . . ." Hi nương nhặt can tử lên khổ sở nói.

"Nếu hần muốn thú tức phụ (cưới vợ) như vậy thì để cho hần thú a, ta tới chính là muốn nói cho vị tiểu nữ tử này, Điều Viễn Từ ta cũng không nhận người là thê tử của ta." Nói xong cái ghế kia vừa động thì kêu một tiếng kết. . . kết. . . rồi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: công công là kho báu, nhưng vẫn có thể vén khăn voan

Kinh Kinh nắm chặt tay rồi buông lỏng ra, buông lỏng ra lại nắm chặt lại.

Nàng mặc dù không phải là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là bông hoa thiếu nữ a! (sư phụ đã nói vậy, mặc dù mắt hần nhìn không tốt lắm.)

Mặc dù không phải thanh tú yếu điệu, nhưng cũng là châu tròn ngọc sáng. (câu này là chính mình tự đánh giá!)

Nhưng là, ngày đầu tiên lập gia đình nàng không có trực tiếp đá kích người tàn tật này thế nhưng lại bị hần ghét bỏ, nàng có thể làm sao, phóng hỏa hay là giết người?

Đĩ nhiên tất cả đều không được, đối phương dù sao cũng là con trai của người đã cứu tính mạng huynh trưởng.

Lúc trước huynh trưởng trúng thi đình, kết quả ở trên Kim Điện làm một bài thơ bị người có lòng chỉ ra là nhục mạ hoàng thượng. May mắn là quốc sư ra mặt, mới thoát khỏi thảm sát diệt môn, diệt môn a, trong này dĩ nhiên không tránh được còn có tên Kinh Kinh, nếu không nàng cũng sẽ không đồng ý gả tới đây.

Nàng luôn còn một tia hi vọng, nếu đối phương là người tốt, đừng nói là người mù người què, kể cả là kẻ cầm điếu nàng cũng chấp nhận. Ít nhất, cũng phải có dáng vẻ phu nhân.

Nhưng bây giờ, nàng nắm chặt móng vuốt nhỏ của mình, ngứa tay muốn lấy ra bảo vật sư phụ đưa cho tận tình đùa bỡn hần!

Chỉ là, sư phụ đã nói chịu ân huệ của người khác phải nhớ ngàn năm.

Nàng nhìn, Bách Nhẫn thành Kim, vạn nhìn Thành Cường! (ý nói phải biết nhẫn nhịn mới đi đến thành công) (đứa nhỏ này đã giận đến điên rồi. . . . .)

"Viễn Từ, người đi đâu vậy?" Một giọng hơi trầm thấp quát lên.

"Không cần người quan tâm." Diêu Viễn Từ cũng không để ý tới nam nhân kia tự mình đẩy xe lăn đi.

Kính Kinh nghe được người nọ thở dài, sau đó đi tới nói: "Xin lỗi, đứa bé kia quá tùy hứng, nhưng dần dần rồi người sẽ phát hiện hắn thật ra thì. . . . ."

Kính Kinh không muốn nghe, tân hôn liền ném nương tử một mình thì nam tử đó cũng không đáng giá nàng đi tìm hiểu hắn. Nàng dùng sức nắm chặt tay, mặt sưng huyết đỏ bừng, chỉ kém phát bạo.

Diêu Thiên cũng chú ý tới, tay trái tân nương đang dùng lực xoa xoa tay phải của mình, đã chà sát đến đỏ. Thật sợ nàng tức thêm thì sẽ làm ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, hắn liền cầm lấy can tử.

(can tử: cái que dùng để lật khăn voan của tân nương)

Ma ma đứng bên cạnh vội nói: "Lão gia, cái này không hợp quy củ." Nào có đạo lý công công lại vén khăn voan của con dâu a!

Diêu Thiên thở dài, cái này tất cả còn không phải đều là do nhi tử gây họa sao.

Mặc dù hôn sự là hắn (DT) định ra, nhưng là không thể bỏ tân nương ở một bên không để ý tới như vậy. Rõ ràng trước đó hắn (DVT) cũng không có phản ứng lớn như vậy, có lẽ chính là chờ đợi đến hôm nay để phá hỏng mặt mũi của hắn (DT) đi.

Bái đường thì viện cố ồm không đi, vẫn là hắn tìm một con gà trống lạy thay nhi tử. Bây giờ người cũng đã nhập tiệc rồi, cũng không thể ngay cả vén khăn voan cũng phải để hắn vén giúp chứ?

Hơn nữa có quy củ, nếu tân nương tự mình vén khăn voan lên thì cả đời sẽ vô phúc, cho nên có một vài tân nương tử bởi vì ngày đầu tiên trượng phu say rượu không có vén lên, cứ trùm như vậy cho đến sáng ngày thứ hai.

Mà theo tính khí nhi tử này của mình, chỉ sợ đến sáng ngày thứ hai hắn cũng sẽ không tới. Hắn không đến, chẳng lẽ cứ để cho nàng trùm khăn trên đầu cả đời như vậy sao?

Vạn nhất nàng dâu nghĩ lẫn quần trong lòng mà lại làm ra chút chuyện gì, đó không phải là đáng thương nữ nhi nhà người ta sao!

Nghĩ tới đây hắn nói: "Ôm con gà trống đến đây cho ta, ta thay súc sinh kia vén đi!"

Nhóm ma ma cũng không tiện nhiều lời, liền đem con gà trống vẫn treo ngày sinh tháng đẻ của Diêu Viễn Từ. Diêu Thiên ôm lấy gà trống, cầm can tử nhẹ nhàng đẩy khăn voan của con dâu ra.

Kính Kinh giận đến sôi lên, đúng lúc ấy thì, khăn voan trên đầu đột nhiên bị người vạch trần đi.

Trong mũi nàng cảm nhận được hơi thở trong trẻo lạnh lùng, tức giận thế nhưng giảm đi mấy phần.

"Khăn voan này ta vén lên thay Viễn Từ trước, ngày sau người cũng đừng trách hắn, mọi người đều là người một nhà." Diêu Thiên nói xong lại giao con gà trống cho người bên cạnh, sau đó mở lời an ủi Kính Kinh.

Kính Kinh giương mắt nhìn lên lập tức cảm thấy hoa tươi trên toàn bộ thế giới đều nở ra trong nháy mắt, ở trung tâm của những đóa hoa này là một khuôn mặt xinh đẹp gần như làm mù mắt nàng.

Sư phụ của nàng đã là mỹ nhân xinh đẹp hạng nhất, nhưng vị trước mắt này so ra cũng không khác biệt lắm, thậm chí ở phương diện khí chất còn mạnh hơn sư phụ kỳ quái của nàng gấp trăm lần.

Nhịp tim thật là nhanh, mặt thật là nóng, muốn chết, nhất định là muốn chết!

Kính Kinh che ngực của chính mình, rốt cuộc tại thời điểm nam nhân hơi nhíu lông mày, ôm ái hỏi một câu: "Hài tử, người không sao chứ?" Thì nàng không thể nhịn được nữa, hai dòng máu tươi từ lỗ mũi phun ra, kêu a một tiếng rồi ngã thẳng xuống giường, bất tỉnh nhân sự.

Diêu Thiên giật mình, sau khi vén khăn voan liền thấy đứa nhỏ này tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, toàn thân run lên, thật không nghĩ đến nàng thế nhưng phun máu mũi té xỉu, không khỏi lại tự trách cách làm việc của nhi tử mình thật là quá đáng một chút. Hắn lắc đầu nói: "Tình tình đứa nhỏ này thế nào lại lớn như vậy chứ!"

Hiển nhiên hai ma ma trong phòng cũng có chút lòng mình bị rơi xuống, trong lòng các nàng kêu: cái này rõ ràng không phải là tức giận, chính là do lão gia người làm hại a!

Nhưng mà lão gia nhà mình lại không cái tính tự giác này, nói: "Còn không mau đi gọi đại phu tới đây xem cho thiếu phu nhân một chút, một người nữa lập tức đến nhà mẹ đẻ thiếu phu nhân, hỏi xem nàng có bệnh cũ gì hay không."

Mọi người nhất nhất đồng ý, Điều Thiên cũng cảm giác chính mình không quá thích hợp ở lâu trong phòng con dâu, vì vậy chờ đại phu tới liền đi ra bên ngoài nghe tình huống.

Lại nói sau khi đại phu tới một canh giờ, Kinh Kinh liền tỉnh.

Điều thứ nhất sau khi nàng tỉnh chính là tiện tay kéo một ma ma hưng phấn hỏi "Xin hỏi, mới vừa rồi, người nam nhân mới vừa rồi đứng ở chỗ này là ai vậy?" Minh tại sao lại vô dụng như vậy, thể nhưng lại té xỉu.

Ma ma tội nghiệp liếc nàng, sau đó vỗ nhẹ tay của nàng hai cái, dù không muốn đá kích nàng nhưng là vẫn phải trả lời nói: "Hài tử, ngươi đừng suy nghĩ nhiều a, vị kia là công công của ngươi."

"Công . . . . Công . . . ." ánh mắt Kinh Kinh không chớp, lại một lần oanh liệt té xỉu.

Trong thiên hạ có ai xui xẻo như vậy chứ?

Kinh Kinh che chắn len lén khóc một lúc lâu.

Nàng thật vất vả gặp được người mình động lòng, nhưng quay đầu liền nghe nói người này là công công của mình. Ngay cả tiểu thúc tử (em trai chồng), đại thúc tử (anh trai chồng), đường huynh (anh trai họ của chồng), đường đệ (em trai họ của chồng) đều không phải là, mà lại là công công!

Vì vậy, nàng thất tình.

Trước kia sư phụ nói tới hán yêu hơn một trăm lần luôn là yêu một lần khóc một lần, lúc ấy nàng chỉ nghĩ, có cần cường điệu đến vậy sao?

Nhưng là bây giờ đến lượt nàng, nàng cũng muốn khóc!

Sáng ngày thứ hai nàng rời giường với ai con mắt hồng hồng, bọn hạ nhân liền bắt đầu thăm nghị luận: "Thiếu phu nhân thật là đáng thương, lúc này mới là ngày thứ nhất tân hôn đã bị thiếu gia từ bỏ."

Lại có có người nói: "Chỉ là dung mạo thiếu phu nhân cũng không phải là rất đẹp, khó trách thiếu gia không thích."

"Tiểu Hoàn ngươi nói bậy bạ gì vậy, thiếu gia làm sao có thể nhìn thấy."

"Cũng đúng a, vậy tại sao vứt bỏ thiếu phu nhân, chẳng lẽ là trên người có cái mùi gì hán không thích sao?"

Tất cả những lời nói về mình Kinh Kinh nghe được đều làm như không nghe thấy, trong đầu nhỏ của nàng chỉ có bóng dáng xuất sắc của công công và dung mạo càng nhìn càng thuận mắt.

Đây chính là vừa thấy đã yêu trong truyền thuyết, cũng không đến một khắc đã tan thành mây khói rồi.

"Ai. . . . ." Kinh Kinh thở dài một hơi, làm cho tiểu hầu hoàn phía sau đang trang điểm cho nàng sợ đến cầm sai kim sức trên tay rồi, vậy mà đâm rách da trên trán thiếu phu nhân.

Nàng bị sợ đến vội vàng quỳ xuống nói: "Thật xin lỗi, Thiếu phu nhân, xin ngài đại nhân đại lượng không nên trách tội Linh nhi."

"Ai. . . . ." Kinh Kinh tiếp tục than thở, hình như căn bản cũng không biết mình bị quệt làm bị thương rồi.

Linh nhi chờ gần nửa ngày cũng không thấy thiếu phu nhân để ý đến nàng, hơn nữa nhìn có một vài giọt máu tươi đã chảy đến bên môi. Nàng vội vã đứng dậy dùng khăn tay lau sạch sẽ máu, còn gọi người lấy thuốc tới rồi thoa lên.

Bây giờ Kinh Kinh một dạng giống như không biết gì mặc kệ các nàng loay hoay, cho đến khi Linh nhi làm xong mới nói: "Thiếu phu nhân, phải đi kính trà rồi."

"Ồ!" Kinh Kinh mặc dù đồng ý, nhưng thân thể lại không động.

Linh nhi đặt tay ở trên mặt Kinh Kinh tìm kiếm, không động, ngay cả mí mắt cũng không nháy mắt. Không phải là bị đá kích quá lớn, biến thành ngốc rồi!

"Vậy phải làm sao bây giờ a, lão gia này đang chờ?" Linh nhi trong lòng nóng nảy sợ làm lỡ chuyện của lão gia, mặc dù lão gia nhìn như công bằng sáng suốt, cũng không xử phạt người làm về thể xác, nhưng là chỉ cần chọc giận đến hán, hậu quả còn nghiêm trọng hơn dùng cách xử phạt về thể xác nhiều lắm!

Lão gia?

Nếu như người kia là công công cả mình, như vậy không phải chính là lão gia sao!

Tinh thần Kinh Kinh tỉnh táo chút, đột nhiên kéo Linh nhi đang sợ, bị dọa làm cho linh hồn nhỏ bé của nàng thiếu chút nữa bay ra ngoài. Thấy hai con mắt thiếu phu nhân lóe sáng lóe sáng nhìn nàng chằm chằm, không khỏi giọng run run nói: "Thiếu . . . . Thiếu . . . . Phu nhân, ngài có gì phân phó?"

Kính Kinh cười nói: "Người mới vừa nói kính trà?"

"Phải . . . . Đúng vậy." Linh nhi gật đầu một cái.

Kính Kinh lập tức nói: "Vậy còn không mau đi, muộn quá để cho hân chờ đến nóng lòng thì phải làm sao?" Dù là công công của mình không thể có ý tưởng sai trái gì, nhưng gặp lại một lần không tồi a, ít nhất có thể biết ngày hôm qua mình không phải thật sự đối với hân vừa thấy đã yêu.

Đứng lên rồi đi ra bên ngoài, gió thổi mới phát giác được cái trán có chút đau, liền nói: "Ai yêu, ta mới vừa đụng chỗ nào rồi sao?"

Linh nhi vội vàng quỳ xuống nói: "Là mới vừa nô tỳ không cẩn thận quệt làm thiếu phu nhân bị thương, xin. . . . ."

"Bị quệt thì cũng quệt rồi, người quỳ làm cái gì?!, mau dậy đi dẫn đường." Kính Kinh từ nhỏ đã sinh ở nơi thôn dã, những quy củ ở danh môn đại hộ nàng không hiểu cũng học không được.

Hơn nữa việc hôn sự căn bản không có tính toán trước, cho nên ngay cả thời gian học tập nàng cũng không có.

Linh nhi mờ mịt gật đầu một cái, không biết mình là nên cảm tạ vị thiếu phu nhân này khoan hồng độ lượng hay là cần phải cảm thấy hành động của thiếu phu nhân thật rất quái lạ!

Chỉ là, người của quốc sư phủ quả thật cùng nơi khác cũng không giống, phong cảnh tươi đẹp, địa phương rộng lớn. Cho nên Kính Kinh phát hiện, ra khỏi sau vườn của chính mình thậm chí có bốn người đang nâng kiệu nhỏ chờ ở đó.

Cái này ở trong nhà cũng có thể ngồi kiệu thật đúng là thoải mái, nghĩ đến mình là thành thân thì mới ngồi qua một chút nhưng bởi vì trong lòng đang buồn nên không thể cảm nhận tư vị trong đó, hôm nay cần phải ngồi một lần nữa để thể nghiệm một chút.

Nàng cúi thấp người xuống rồi ngồi lên, sau đó bị lão đạo khiêng đi.

Lúc đầu cảm thấy không tệ, sau lại cũng có chút nóng nảy, bởi vì nàng nhưng là phải đi gặp vị công công kia của mình. Vì vậy ở bên trong nói: "Quá chậm, các người đi nhanh một chút."

Bốn kiệu phu đồng ý một tiếng, ra sức nâng lên bước nhanh hơn.

Kính Kinh vẫn cảm thấy chậm, nói: "Nhanh hơn chút nữa."

Kiệu phu ở bên ngoài lại đồng ý, lần này đổi thành chạy chậm.

Kính Kinh chỉ cảm thấy cổ kiệu có chút run, nhưng còn có thể chịu đựng, liền lại nói: "Còn có thể nhanh hơn sao?"

Kiệu phu bên ngoài đã rướm mồ hôi, bọn họ ở trong phủ nâng kiệu đã rất nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên phải chạy, thể nhưng thiếu phu nhân vẫn chê chậm.

Bọn họ muốn lưu lại ấn tượng tốt cho vị chủ tử này, vì vậy đều không tiếng động quyết định, liều mạng!

Cứ như vậy, một đường từ hậu viện đến tiền viện phủ quốc sư bụi mù chạy như điên tới.

Có người làm cả kính nói: "Đây là thể nào?"

"Chắc là cổ kiệu của thiếu phu nhân."

"Kính trà có phải gấp như vậy sao?"

"Nhất định là dậy trễ, lão gia bên kia nóng nảy."

"Có thể có thể."

Bất tri bất giác, thanh danh thiếu phu nhân phủ quốc sư vô cùng lười biếng này không biết thể nào bay ra ngoài.

Nhưng bây giờ Kính Kinh nhưng không biết chuyện tình xa xôi như vậy, một đường tới tiền viện nàng đều bị cuồng run, đúng lúc xuống kiệu chóng mặt lại thấy một bóng người từ trong phòng đi ra.

Trong lòng nàng vui mừng, liền vội vàng tiến lên mấy bước muốn nhìn hân cẩn thận chút.

Đáng tiếc trời không chiều ý người, một bước đã giẫm vào làn váy, a nha một tiếng chuẩn bị té trên mặt đất.

Diêu Thiên đứng gần đó, vội đưa tay ra đỡ.

Nhưng không ngờ thể trọng nàng dâu có chút vượt chỉ tiêu, hân lại bị nàng hung mãnh đập vào bị mạnh mẽ ngã xuống đất.

Quốc sư đại nhân bị buộc phải ngã xuống vô tội nhất, thế nhưng cũng không tức giận, chỉ nói: "Cái đứa bé này làm gì vội vã như vậy?" Cổ kiêu là chạy tới hẳn tự nhiên cũng thấy.

"Kính . . . . . Kính trà. . . . ." Mặt Kính Kính dán ở trước ngực công công có chút đỏ, nàng biết loại cảm giác ngày hôm qua không sai, bây giờ tim của nàng cũng nhảy sắp nhảy ra bên ngoài rồi.

Chỉ là, nàng còn chưa có ôm đủ, đã có người làm đi lên ba chân bốn cẳng đỡ nàng lên.

Mà quốc sư Điều Thiên tự mình đứng lên, lấy tay phải đất cười nói: "Ta đã gọi người phân phó bọn nó bảo người không cần phải vội vàng, hơn nữa nếu không thích không đến vậy cũng có thể không đến, cần gì vội vàng thành bộ dáng như vậy." Nhìn qua cũng biết con dâu này là một người thành thật, chỉ tiếc đứa con trai kia của mình cũng không biết quý trọng.

Mà Kính Kính bị kéo đến cái không muốn kia, đỏ mặt nói: "Không có. . . . . Không có vội vàng, là bọn hần, sợ bị mắng nên chạy nhanh."

Kiếp phu và nha hoàn đang mệt rã rời im lặng, bọn họ đây coi như là chưa được nằm cũng trúng thương !

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình yêu là một loại bệnh, nguy hiểm đến mạng người

Kính trà chính là phu thê hai người cùng nhau kính, kết quả nàng ngồi ở nơi nào đó chảy nước miếng nửa ngày đối với mỹ mạo của công công chính mình, còn phu quân trên danh nghĩa của nàng thì không tới.

Hần không tới càng tốt, mình có thể nhìn lâu hơn một chút.

Càng nhìn càng đẹp mắt, không những đẹp mắt mà khí chất cũng tốt.

Không những khí chất được, tính tình cũng rất dịu dàng, ngay cả mình đề hần ngã cũng không thấy một câu nói nặng lời.

Đang trong si mê, liền nghe một âm thanh ừng ực (tiếng bụng đói sôi ỹ) vang lên.

Nàng ngẩn ra, đây là âm thanh quái gì, hình như là do mình phát ra.

Kết quả lại một tiếng nữa vang lên, trong nháy mắt mặt của nàng liền đỏ.

Thì ra là ngũ tạng của mình đang hát Không Thành Kế rồi (ý nói bụng đói réo lên), suy nghĩ một chút ngày hôm qua không ăn được thứ gì, sáng sớm hôm nay thì vội vã tới gặp công công, lâu như vậy chưa được ăn gì, không đói bụng mới là lạ.

Nhưng tình cảnh này nó lại kêu loạn cái gì đây? Hơn nữa còn là trước mặt công công làm cho người ta tím đập rộn ràng! Bàn tay mập nhỏ bé của nàng nắm thành quả đấm, lặng lẽ đấm vào bụng của mình một cái muốn cho nó yên tĩnh lại.

Dĩ nhiên tất cả điều này cũng rơi vào trong mắt của Điều Thiên, hần càng sâu sắc cảm thấy ủy khuất cho người con dâu này rồi.

Rõ ràng ngày hôm qua nàng bị khuất nhục như vậy, vậy mà một chữ cũng không nói, hiện tại rõ ràng rất đói bụng nhưng chỉ dám gõ bụng của mình mà không dám hỏi một câu.

"Người tới truyền lệnh đi, người. . . . . Người tên là Kính Kính đi, cùng nhau dùng điểm tâm rồi hãy trở về!" Điều Thiên tận lực để cho mình có vẻ hết sức hiền lành thân thiết, tránh cho con dâu mới lấy về này sợ.

Vì vậy, tiểu nha hoàn mới bụng thức ăn tiến vào vừa ngừng đầu thấy Điều Thiên tím đập nhanh một hồi, cách oánh (tan: tiếng ngã) ngã xuống đất, ngay cả cái khay đựng bát cũng tan nát dưới đất.

Điều Thiên cau mày nói: "Thật là hồ nháo. . . . ." Nhìn con dâu đang ngơ ngác nhìn hần một chút, vội vàng ho nhẹ nói: "Mau thu dọn đi, không được lại trượt chân nữa, biết không?"

Tiểu nha hoàn cuống quýt gạt đầu thu dọn rồi đi xuống, trong lòng thì kêu lên: trời ạ, nàng thế nhưng vừa thấy lão gia đang cười, mặc dù có một chút ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nhưng nàng vào phủ làm việc đã ba bốn năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hần cười, thật là quá quý dị rồi. Càng quý dị hơn là, nàng rõ ràng thất lễ nhưng không bị phạt, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

"Tối dùng cơm thôi. . . . ." Điều Thiên ngồi ở vị trí chủ vị sau đó đưa tay kêu Kính Kính vẫn đang ngăn người ở bên cạnh.

Nhưng lúc này Kính Kính mới nhớ tới một chuyện, đó chính là hần là công công của mình, vậy có nghĩa là mình phải còn có bà bà (mẹ chồng), thế nào đã

ngồi lâu như vậy mà chỉ có một mình hần. Nàng nhìn xung quanh, trừ họ ra cũng chỉ có người hầu.

Trước khi gả tới mẫu thân nói qua, mọi việc nhất định phải lấy bà làm đầu, càng phải cung kính đối với nhóm di nương, chớ đắc tội với các nàng, đến lúc đó bị người nào đá cho một cước cũng không biết.

Chính nàng cũng rõ ràng, đại môn đại hộ chú trọng nhiều thứ, chính mình là một cái sai lầm lớn chỉ sợ sẽ phải chịu tội rồi.

d.d.l.q.d

Nghĩ tới đây sao công công tuần mỹ (anh tuần, mỹ mạo) đã có người, trong lòng nàng miễn bàn có bao nhiêu bất đắc dĩ.

Nhưng nam nhân chính là như thế, tam thê tứ thiếp.

Nghĩ tới đây, mặc dù nàng vẫn còn một tia quyến luyến đối với công công, nhưng là không còn mãnh liệt như lúc trước rồi. Chung quy vẫn có cảm giác có thứ gì đó vừa nảy nở ở trong lòng một chút thì đã bị cái hiện thực này vô tình bóp chết rồi.

Nàng từ từ đi qua, sau đó thận trọng nói: "Chẳng lẽ không chờ nhóm bà bà sao?"

Điều Thiên một miệng trà thiếu chút nữa phun ra, suy nghĩ một chút cũng đứng, nhà bọn họ vừa đến Kinh Thành, không rõ tình huống trong phủ quốc sư là có thể tha thứ.

Chỉ là, hần quả thật bị ba chữ nhóm bà bà này của nàng này làm cho kinh hãi.

"Ngồi đi, bà bà nguoi qua đời đã lâu rồi."

"A, vậy nhóm di nương thì sao?"

"Cũng không có."

"Đã qua đời?"

"Là vẫn không có."

"Ồ!" Thì ra công công là độc thân, khoe miệng Kinh Kinh vẫn nhếch lên, vô cùng vui vẻ ngồi xuống. Chỉ là nam nhân bình thường không phải đều có thể có thiếp sao? Chẳng lẽ vị công công này cũng tu tiên giống sư phụ? Nhất định là như vậy rồi, nàng nghĩ nếu như có một ngày mình có thể song tu cùng với công công thì tốt rồi.

Thức ăn rất ngon miệng, nhưng nàng lại không dám ăn nhiều, sợ mình mất hình tượng trước mặt công công làm cho hần ghét bỏ.

Sau khi ăn xong, Điều Thiên nói: "Kinh Kinh nguoi đã vào cửa Điều gia thì chính là người trong nhà rồi, chính là vừa mới nói bà bà nguoi mất sớm, mà thân thể Viễn Từ lại có khuyết tật, trong hậu viện cũng không có nữ chủ tử nào khác, cho nên tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ này vốn là do ta xử lý. Nhưng mà bây giờ, ta liền giao tất cả cho nguoi, nguoi có bằng lòng gánh vác hay không?"

Nhanh như vậy liền giao quyền rồi hả ?

Đúng vậy a, hậu viện này không có nữ chủ nhân, không giao cho nàng thì giao cho người nào.

"Nhưng là, Kinh Kinh cái gì cũng không hiểu." Nàng thật sự là không hiểu.

"Có cái gì không hiểu thì có thể trực tiếp tới hỏi ta là được rồi." Điều Thiên biết nói những thứ này bây giờ là quá sớm, nhưng là muốn cho nàng có lòng trung thành thì phải giao cho nàng xử lý toàn bộ việc nhà.

Ít nhất, có chuyện khác làm nàng phân tâm thì nàng sẽ coi nơi này như nhà của mình.

Mà Kinh Kinh lại nghĩ trong lòng, hần nói lời này nghĩa là, nguoi không hiểu có thể hỏi.

Để cho nàng hỏi ý tứ chính là nàng có thể lấy cớ để thường xuyên nhìn thấy công công rồi hả? Trong lòng Kinh Kinh vui mừng, gật đầu nói: "Vậy, vậy ta sẽ tận lực học tập."

Điều Thiên nghe nàng hiểu chuyện như vậy không khỏi gật đầu nói: "Được, như vậy thì tốt." Nhưng lại nghĩ tới hình như chính mình quá vội vàng rồi, liền nói: "Chờ thêm mấy ngày ta liền bảo quản gia lấy sổ sách và nói sự vụ cho nguoi nghe, nguoi mới vào cửa hay là cứ làm quen hoàn cảnh một chút trước đi!"

Kinh Kinh liền nói: "Không cần. . . . . Hiện tại liền dạy ta được không, dù sao ta trở về cũng không có chuyện gì khác để làm."

Điều Thiên chính là một hồi chán nản, nàng nói không sai.

Trước tân hôn ba ngày vốn chính là thời gian vợ chồng son ngọt ngọt ngào ngào như keo như sơn, nhưng đứa con trai kia không biết chạy đi nơi nào ăn

núp, bỏ nàng một mình lại suy nghĩ lung tung không bằng theo hần học tập xử lý việc nhà như thế nào cho tốt.

"Vây cũng tốt, một người trong các người đi gọi quản gia lấy sổ sách phòng kho tới trước." Con dâu vừa mới vào cửa, đầu tiên phải để cho nàng biết trong nhà có bao nhiêu của cải thì tốt hơn.

Rất nhanh quản gia đã lấy sổ sách tới rồi, Diêu Thiên để cho hần đi xuống, sau đó để cho Kinh Kinh ngồi ở bên cạnh hần, chỉ vào □: "Đây là một quyển sổ sách gần đây, người trước nhìn một chút, nhìn chỗ nào không hiểu thì hỏi ta."

Kinh Kinh trừng mắt nhìn, trong lòng tính toán.

Nàng nghĩ muốn có nhiều thời gian chung đụng hơn, cứ như vậy nhìn sổ sách cho dù nàng không hiểu, tin tưởng chỉ cần hần giải thích mấy câu liền hiểu được. Vây chẳng phải là vẫn không có thời gian chung đụng?

Vì vậy nàng liếc mắt nhìn, nói: "Thật xin lỗi, ta không biết chữ." Nàng nói những lời này phần nửa là nói láo, bởi vì nàng nhận biết một chút chữ, mặc dù cũng không phải là hiểu được toàn bộ, nhưng cũng phải được 89%.

Diêu Thiên giật mình, nói: "Như vậy, ta dạy người viết chữ trước đi!"

Kinh Kinh muốn chính là như vậy, vì vậy nàng vội vã gật đầu, nói: "Cám ơn. . . . ." Nên gọi như thế nào đây? Nàng vô cùng không muốn gọi hần là công công.

"Người cũng giống Viễn Từ gọi ta là A Cha thôi. . . . ." Mặc dù đã rất nhiều năm hần (Diêu Viễn Từ) không gọi hần (Diêu Thiên) rồi.

Mặt Kinh Kinh có chút hồng nói: "Nhưng là, ngài và A Cha ta tuyệt không giống nhau."

Diêu Thiên cũng cảm giác đột nhiên bắt nàng mở miệng gọi một nam tử xa lạ là A Cha có chút khó khăn, liền nói: "A Cha người quả thật là một người có vẻ thân thiết."

"Không phải, ta là nói nhìn người có vẻ trẻ tuổi." Kinh Kinh nhăn nhó nói ra lời như vậy, không biết mình có phải cực kỳ thất lễ hay không.

Nhưng Diêu Thiên cũng không để ý, chỉ nói: "Hả? Nhưng là người đã trở thành thê tử của Viễn Từ tức là con dâu của ta, theo lễ phải gọi ta là cha." Nói như vậy có thể nghiêm khắc quá hay không?

Kinh Kinh khó xử, nhưng là suy nghĩ một chút, vẫn nói: "A Cha." Mặc dù nhìn hần quả thật có vẻ trẻ tuổi, nhưng là dù sao cũng có một người con trai đã mười ba tuổi, mà mình mặc dù nhiều hơn Diêu Viễn Từ một tuổi, nhưng đúng là con dâu của hần.

"Ừm! Ngoan. . . . ." Nói xong, thế nhưng hướng về tay của một người hầu bên cạnh, nhận lấy một phong bao tiền lì xì trong tay hần, nói: "Cầm đi!"

Kinh Kinh nhận lấy, nàng còn chưa kính trà thì đã được nhận bao tiền lì xì rồi?

Vuốt bên trong rất đẹp, hần không phải là bạc, có lẽ là ngân phiếu. Cái A Cha này mặc dù không tình nguyện gọi, nhưng là lấy được thù lao lại tốt. Chỉ sợ bên trong bao, là con số mà nàng cả đời cũng chưa thấy qua.

"Cám ơn, ừ. . . . . A Cha."

"Cùng ta đến thư phòng đi, ta dạy người tập viết."

"Ừm!" Công công thật dịu dàng a, nếu như nói vừa bắt đầu chỉ là có một loại cảm giác rung động đối với hần ngưỡng mộ như tiên nhân, như vậy hiện tại lại có một loại cảm giác khác.

Cái này chẳng lẽ chính là tình yêu trong truyền thuyết?

Sư phụ đã nói, khi tình yêu tới người muốn ngăn cũng không ngăn nổi, nó giống như hồng thủy thú dữ (lũ lụt thú dữ) bình thường chiếm lấy tất cả tâm trí của người, để cho người bất chấp tất cả theo đuổi.

Kinh Kinh tin tưởng lời nói của sư phụ, bởi vì hần đã là yêu hơn một trăm người.

Mà nàng bây giờ, liền có loại cảm giác này, thậm chí ngay cả đối phương là công công của mình cũng không ngăn nổi suy nghĩ thân cận của nàng.

Sư phụ cũng đã nói qua, tình yêu là loại một bệnh, nguy hiểm đến mạng người.

Nàng cảm thấy mình đã bị bệnh, một căn bệnh như mộng như ảo!

Mà nguyên nhân gây bệnh chính là công công lúc này đang đứng ở sau lưng nàng, khom nửa người trên giấy viết rồi nói: "Đây là Kinh, tên của người."

"Kinh. . . . ." Nàng giả bộ không biết viết, viết như thế nào cũng viết không tốt.

Diêu Thiên nhìn nàng quả thật viết không tốt, liền dùng bút ở trên bàn viết tiếp: "Kinh, viết như vậy."

Nhưng nàng vẫn không không viết được, vì vậy Diêu Thiên cười nói: "Không cần khẩn trương, viết như vậy." Hắn đề tay của nàng lại, chậm rãi một bút khẽ vạch viết chữ Kinh lên.

Kinh Kinh càng khẩn trương hơn, nàng lớn như vậy còn chưa có bị nam nhân khác sờ tay, nhưng bây giờ nhìn chính mình bị nam nhân sờ soạng, tâm tình có thể nào không kích động, khẩn trương, kết quả càng viết càng không tốt.

"Viết chữ nhất định phải kiên nhẫn, như vậy chữ viết ra mới dễ nhìn."

"Ừm!" Kinh Kinh đỏ mặt gật đầu, sau đó cảm giác trái tim của mình sắp ngừng đập rồi.

Vì không muốn kích động đến ngất đi lần nữa, Kinh Kinh cố gắng ổn định lại tâm thần chăm chú viết chữ, thế nhưng đẹp hơn trước kia rất nhiều.

"Không tệ, viết rất đẹp." Trước kia Diêu Thiên cũng đã dạy thái tử và các vị hoàng tử, nhưng không có ai khó dạy giống như cô gái hôm nay.

Chỉ là đều là người một nhà, về sau từ từ dạy nàng là được.

Kinh Kinh viết mấy tờ chữ Kinh, sau đó giống như hiến vật quý giờ lên cho Diêu Thiên nhìn nói: "Ta viết tốt lắm, như thế nào?"

Diêu Thiên cảm thấy khuôn mặt bánh bao tròn trịa của nàng khi cười lên hết sức đáng yêu, liền không tự chủ xoa xoa đầu của nàng cười nói: "Rất tốt, viết thêm mười tờ nữa là có thể nhớ được rồi."

Mười tờ, khỏe miệng Kinh Kinh giựt giựt.

Nhưng là chỉ cần hắn đang nhìn đừng nói mười tờ, trăm tờ nàng cũng cam tâm tình nguyện đi viết.

Vì vậy xắn tay áo cười nói: "Tốt A Cha, ta sẽ viết mười tờ cho ngươi nhìn."

Diêu Thiên cảm thấy nàng thả lỏng hơn trước kia một chút, dù sao cũng còn nhỏ, tạm thời quên mất những chuyện không vui kia đi!

Nói chuyện cũng tốt, mình gần đây cũng rảnh, liền bồi đưa nhỏ này đi!

Nghĩ tới cười nói: "Nếu viết được, cơm trưa muốn ăn cái gì chúng ta liền ăn." Sau đó ngồi xuống cầm một quyển sách lên xem.

Kinh Kinh đột nhiên có chút nhụt chí, bởi vì giọng nói kia của hắn rõ ràng là dụ dỗ đứa bé. Nhưng nàng, cũng không muốn làm tiểu hài tử để cho hắn dụ dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bị trượng phu vứt bỏ, tân hôn vẫn ngọt ngào

Kinh Kinh dùng cơm tối ở chỗ công công sau đó trở lại, chân trước vừa tới chân sau quà tặng liền theo chân tới.

Đầu tiên chính là Thụý Cốc Hoàng Oanh nghe nói tiếng kêu của nó có thể so sánh với tiên âm, nói là sợ nàng một người buồn bực chơi đùa cho đỡ buồn. Kinh Kinh biết loài chim này mặc dù ngoại hình không được tốt lắm nhưng giá cả xa xỉ, tóm lại bán cả nhà bọn họ cũng không mua nổi một con chim nhỏ này.

Tiếp theo còn có đồ trang sức, vài vóc, nha đầu, ma ma đợi chút. . . . .

Liên tiếp tới khiến Kinh Kinh có chút hoa mắt, sau nàng trực tiếp không nhìn, chính mình tự đi trêu đùa con chim kia. Kết quả nàng chưa từng trêu chọc con chim cách lông tre, lại muốn nhìn thật kỹ, kết quả vừa mở cửa lồng ra, con chim kia liền 'phịch' mổ mấy cái vào tay nàng rồi vỗ cánh, bay!

Sư phụ a!

Lập tức đem mấy trăm lượng bay mất làm thế nào bây giờ, có thể bị mắng hay không a!

Kinh Kinh buồn bực a, buồn a!

Vừa mới làm cho quan hệ với công công không căng thẳng, nàng lại gây họa, ngày mai giải thích cho hắn thế nào a! Nhìn bóng lưng con chim nhỏ này, Kinh Kinh đứng ở phía trước cửa sổ tí tách tí tách rơi nước mắt!

Chẳng lẽ sẽ bị công công chán ghét, hoặc là mắng nàng quá phá gia.

Càng nghĩ càng đau lòng, càng đau lòng càng muốn rơi lệ.

Lần này vừa lúc bị một lão bộc thấy được, hấn lại đáp lời lại cho Diêu Thiên như thế này.

"Lão già, thiếu phu nhân thật đáng thương a, một mình đứng ở cửa sổ ngẩn ngơ. Có lẽ là cảm thán bản thân quá mức tịch tịch không đành lòng con chim cũng tịch tịch theo, cho nên thả con chim đi, nhìn bóng lưng của nó rơi lệ." Nói xong, hấn còn dụi dụi con mắt.

Diêu Thiên nhẹ nhàng thở dài, quả nhiên coi như mình đưa quà tặng nhiều hơn nữa cũng không đền bù được sự thực vị vứt bỏ sao?

Nhìn trên sách mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên bàn, xem ra thời gian này vẫn là không thể vào triều rồi, bớt thời gian nhiều hơn chút để dạy nàng biết chữ. Biết nhiều chữ có thể đọc sách hoặc là quân gia để giết thời gian rồi.

Ngày thứ hai, Kinh Kinh đỏ mắt đi tới trước cửa công công.

Nàng là tới nhận sai, hi vọng sẽ không bị mắng.

Diêu Thiên nghe được là con dâu tới liền nói: "Người về sau các người cũng đừng để cho nàng ở bên ngoài cửa, tùy thời đều có thể tiến vào."

Bọn hạ nhân im lặng, từng thấy công công sùng nhi tức (con dâu), nhưng chưa từng thấy qua có loại sùng như thế này!

Kinh Kinh đi vào, vừa đối mặt Diêu Thiên liền thấy một đôi con người hồng hồng như mặt đỏ.

Hấn thật sự coi nàng là nữ nhi mà thương, trong tâm thậm chí có chút không nỡ, thấy nàng đứng ở cửa chà xát tay mặt, liền cười nói: "Đứng ở đó làm cái gì, không phải muốn tới học chữ sao?"

Cạch oành!

Đột nhiên Kinh Kinh quỵ xuống, bởi vì quỵ quá nhanh cho nên bị y phục phía trước kéo lại, biến thành trực tiếp ngã xuống.

Đầu cúi sát xuống đất hành đại lễ xong, nàng vội vã thẳng người lên, nói: "Đúng. . . . . Thật xin lỗi."

Diêu Thiên sợ hết hồn, giấy trong tay theo gió đi. Hấn vội vã đi vài bước, tiến lên vừa muốn kéo. Lại cảm thấy không ổn, cau mày hỏi "Cái đứa nhỏ này thế nào vừa tiến vào vào liền quỵ xuống, có chuyện gì đứng lên lại nói."

Kinh Kinh nói: "Ta. . . . . Ta ngày hôm qua không cẩn thận làm cho con chim công công tặng cho ta bay đi mất rồi." Cũng không dám đưa tay lau nước mắt, chỉ sợ công công tức giận.

Diêu Thiên ngăn ra, nghĩ thầm đứa nhỏ này thật sự là khó có được, rõ ràng là đáng thương con chim nên thả nó đi nhưng lại nói là mình không cẩn thận làm bay mất, không để cho hấn vì vậy mà bận tâm. (chuyện tình bất đắc dĩ nhất trên đời, chính là người hiểu sai chuyện tình.)

"Ngoan, bay liền bay, nó có thể bay là duyên phận của nó, người cũng không cần lo lắng."

"A Cha không trách ta sao?"

"Không trách không trách, mau dậy đi, mặt đất lạnh lắm"

Kinh Kinh hơi cảm động, công công thật là một người dịu dàng, ngay cả như vậy đều không trách nàng. (khụ. . . . . Trên đời chuyện tình bất đắc dĩ nhất, chính là người đem chuyện hiểu sai.)

Diêu Thiên sợ nàng lại nhớ tới chuyện con chim kia, liền nói: "Ngày hôm nay học. . . . . Tên của ta." Hấn mới vừa định nói học tên của Viễn Từ, nhưng vừa nghĩ tốt nhất vẫn là không cần ở trước mặt nàng dâu nhắc tới hai chữ này, vì vậy liền đổi thành tên của mình.

"Vâng!" Kinh Kinh đứng lên dùng tay áo lau nước mắt của mình.

Nhưng cánh tay bị người ta tóm lấy, tiếp đến một cái khăn tay trắng nõn được đưa tới nói: "Đừng có dùng tay áo lau, cẩn thận làm mắt bị thương."

Kinh Kinh cầm lấy khăn tay của công công, vừa lau lệ vừa dùng mũi ngửi, thật là thơm, thật dễ ngửi. Lau xong tiện tay đem khăn tay giấu ở trên người, tịch thu luôn !

Diêu Thiên cũng không để ý những thứ kia, hấn trước viết tên của mình ra, sau đó cười nói: "Nhìn xem một chút?"

Kinh Kinh gật đầu nói: "Ừ, cái này là. . . . ."

"Diêu Thiên!"

"Diêu Thiên. . . . ." Tên của Công công.

Nàng ngồi xuống cầm bút lên viết từng vạch, Diêu Thiên thấy nàng viết nghiêm túc, ngồi ở một bên đọc sách.

"A Cha, chữ Diêu này có ý nghĩa là gì." Kinh Kinh không chuyện gì nói nên hỏi.

"Diêu, diêu ý tứ chính là rất xa." Diêu Thiên giải thích.

"Vậy Diêu Thiên? Ta biết rồi, có phải ý nói một địa phương rất xa giống như bầu trời hay không?" Kinh Kinh nói.

Diêu Thiên trầm mặc một chút, nói: "Có lẽ là vậy!"

Kinh Kinh lại nói: "Nhưng ta cảm thấy được công công cách ta cũng không xa, chỉ có cự ly mấy bước mà thôi."

Diêu Thiên giật mình, sau đó cười nói: "Đúng vậy a, thì ra là bầu trời cũng không xa." Nhớ từ lúc còn nhỏ Viễn Từ cũng không thân cận với hắn, cũng không cùng hắn nói chuyện giống Kinh Kinh như vậy. Trong lòng ấm áp, cảm thấy người nữ nhi này ngược lại cũng không tồi.

Kinh Kinh đang chuyên tâm viết chữ, đột nhiên nghe được một âm thanh giống như sấm rền bên tai vang lên: "Diêu Thiên, con trai của ngươi thành thân cũng không phải là ngươi thành thân, không có chuyện gì mời ngươi vào triều đi, đều ở nhà với con trai. . . . . Ách, thật đúng là nhiều hơn một cái."

Một người vóc dáng cao lớn, nam tử miệng đầy râu mắt báo đột nhiên xông vào, một chân đã bước vào trong cửa một chân vẫn ở ngoài cửa oa oa kêu gào.

Kinh Kinh sớm thói quen phủ quốc sư an tĩnh, đột nhiên bị hắn làm cho giật mình bút ném, giấy bay, người vèo một cái vội chạy tới núp vào sau lưng công công. Nàng vốn cũng không phải là người nhát gan như vậy, nhưng nếu trốn đã né, liền nhân cơ hội này hiểu sâu biết rộng ngửi mùi thơm của công công. . . . .

d.d.l.q.d

Gương mặt Diêu Thiên lạnh xuống, nói: "Lôi Từ, gần đây ngươi cũng quá lười biếng, nếu không sao giọng vẫn cao như vậy đây?"

Lôi Từ là Điện Tiền Tướng quân cũng là bạn tốt của Diêu Thiên, hắn nghiêng trái nghiêng phải nhìn người đứng sau lưng Diêu Thiên, nhưng cái kia tránh cực kỳ tốt, nửa ngày cũng không nhìn thấy mặt, liền nói: "Phía sau ngươi là sinh khi nào vậy?"

Diêu Thiên quát lên: "Hồ đồ."

Sau đó quay đầu lại dịu dàng nói với Kinh Kinh: "Ngươi đừng sợ, đây là Lôi Từ bá phụ ngươi."

Kinh Kinh gật đầu một cái, đi ra một bàn tay nhỏ vừa nắm tay áo công công vừa nháy đôi mắt tròn trịa nhìn Lôi Từ, nói: "Bá. . . . . Bá phụ, ngài khỏe chứ."

"Chào ngươi chào ngươi." Lôi Từ cười ha hả gật đầu, nhìn người thiếu nữ này chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, vóc người mũm mĩm, mặt cũng mũm mĩm, ngay cả đôi bàn tay cũng là mũm mĩm, nháy một đôi mắt to lúc ẩn lúc hiện nhìn bộ dáng hết sức đáng yêu.

Nghĩ đến những lão hữu (bạn già) của hắn hơn phân nửa đã thành thân, nhưng nhà ai cũng không phải nữ oa, nhà hắn thì thật đáng buồn một màu ba đứa con trai làm hắn nhìn nhà ai có nữ oa cũng vừa thích vừa ghen tỵ.

"Đây là thê tử Viễn Từ." Diêu Thiên nhìn Lôi Từ sắp rơi trông mắt ra ngoài vội vàng giới thiệu.

Lôi Từ gật đầu nói: "Thì ra là con dâu, ai. . . . . Đại tiểu tử nhà ta lại chạy đi thủ biên quan rồi, Nhị tiểu tử mới mười hai tuổi, tới thời điểm nào ta mới có thể được làm cha chồng a!"

Kinh Kinh nhìn cái người Lôi Từ này mặc dù cao lớn thô kệch nhưng còn rất trẻ, làm sao lại nghĩ tới làm cha chồng rồi. Nàng tò mò nói: "Lôi Từ bá phụ ngài vẫn còn trẻ, không vội làm cha chồng."

Lôi Từ tự nhiên ngồi xuống nói: "Nhìn một chút, cái người con dâu này thật biết nói chuyện."

Diêu Thiên cuối cùng cũng buông xuống gương mặt lạnh lùng lúc này, nàng dâu của con trai hắn được khen ngợi còn vui mừng hơn chính hắn được khen.

Lôi Từ nhận trà người hầu đưa tới nói: "Ta có thể không vội ư, cha chồng ngươi mới vừa 29, còn nhỏ hơn ta ba tuổi cũng đã cưới con dâu, con lớn nhất của ta còn nhiều hơn một tuổi so với Viễn Từ, ta có thể không vội sao."

29?

Tuổi cũng không lớn a!

Chỉ là suy nghĩ một chút điều này cũng bình thường, A Cha của mình cũng là mười mấy tuổi liền cưới a nương sinh huynh trưởng. Minh cảm thấy tuổi bọn họ cũng không lớn lắm, có thể là bị lấy bởi cái người sư phụ đặc biệt, một đám đều không phải trên trăm hoặc chính là hơn ngàn tuổi, làm cho nàng cũng có chút hỗn loạn.

"A Cha, muốn ta đi xuống sao?" Kinh Kinh rất biết già trang khéo léo, sư phụ cũng khen nàng là một người trước mặt là người đằng sau lại một tiểu nhân tì bĩ.

Diêu Thiên cười nói: "Không cần, chạy tới chạy lui sợ cũng mệt mỏi, ngồi ngồi bên cạnh luyện chữ đi!"

"Ừm!" Kinh Kinh đồng ý chạy đến vừa nhắc bút lên tiếp tục viết tên công công, sau đó còn nghĩ viết tên của mình và tên công công lên, mình nhìn tới hết sức hài lòng.

Lôi Tử nhìn Kinh Kinh một cái, nhỏ giọng nói: "Viễn Từ đâu?"

Diêu Thiên cau mày, thấy Kinh Kinh cũng không nhìn sang bên này, liền nói: "Tại thư phòng trong hậu viện gọi như thế nào cũng không ra ngoài."

Lôi Tử thở dài nói: "Ta biết tâm tư của ngươi là muốn có người chăm sóc cho hần, tránh cho ngày càng lâu hần càng xa cách. Nhưng . . . ."

"Nhưng mà lại hại một cái."

"Cũng không hẳn vậy, ta xem nữ oa này tính tình tốt vô cùng, về sau không chừng có thể ở cùng một chỗ với Viễn Từ."

Diêu Thiên gật đầu một cái, hần cũng mong là như vậy.

"Đúng rồi, làm sao ngươi có thời gian rảnh rồi chạy đến nhà ta?" Diêu Thiên lúc này mới nhớ tới mục đích lão hữu.

Lôi Tử nói: "Còn không phải là cái tên Hoa Lạc Vân kia, ý vào thân phận Võ Trang Nguyên hơn nữa có người thổi gió bên gối cho hần, nhất định giành chuyện luyện thân binh xui xẻo. Ngươi cũng biết đây bình thường đều là công việc của Lôi Vũ, đây không phải là cố tình gây phiền toái cho huynh đệ chúng ta sao!"

Lôi Vũ là đệ đệ của Lôi Tử, hần và Lôi Tử đều là bạn tốt của Diêu Thiên. Nhưng lại không giống ca ca, có thể nói là văn võ song toàn, cho nên mới phải vẫn bị phái đi huấn luyện tân binh.

Bọn võ tướng rất chú trọng chuyện xui xẻo luyện tân binh này, thứ nhất có thể mượn cơ hội đề cao thanh danh mình, thứ hai có thể tìm được hạt giống tốt để cất nhắc, cũng coi là cơ hội tìm riêng cho mình cấp dưới tốt.

Cơ hội này tự nhiên huynh đệ Lôi gia sẽ không bỏ qua.

Diêu Thiên nói: "Vậy ngươi tới tìm ta ý là?"

Lôi Tử nói: "Cái người này biết rõ còn cố hỏi nha, ngươi cũng biết phía trên nhưng lại rất nghe lời của ngươi, ngươi so với cái lời nói mềm mại bên gối kia tốt hơn rất nhiều, chỉ cần một câu nói của ngươi chức vị này nhất định là Lôi Vũ được rồi."

Diêu Thiên cúi đầu suy nghĩ một chút, điều này làm cho Lôi Tử có chút lo lắng, bởi vì hần hiểu biết rõ vị quốc sư đại nhân này mặc dù trẻ tuổi, nhưng là mọi việc cũng suy tính sâu xa, chẳng lẽ chuyện khó làm như vậy?

"Có thể!"

"Có thể? Vậy thì tốt quá, ta đã nói ngươi có thể làm. . . . ." từ phương pháp còn chưa có nói ra, liền nghe quốc sư đại nhân chậm rãi nói tiếp: "Nhưng là chức vị này cũng không dành cho Lôi Vũ, mà là giao cho Lôi Tử ngươi."

Lôi Tử ngẩn ra nói: "Tại sao?"

Diêu Thiên dựa vào phía sau, một đôi tay nắm tay ở trên đùi nói: "Bởi vì giọng Lôi Tử lớn như vậy, không đi huấn luyện tân binh thật đáng tiếc."

Lôi Tử kinh ngạc một hồi lâu, nhìn Kinh Kinh vẫn an tĩnh ở một bên viết chữ, lại nhìn Diêu Thiên, giật giật khóe miệng hung hăng nói: "Ngươi...ngươi cũng quá độc ác đi. Không phải là làm cho con dâu bảo bối của ngươi sợ hãi một chút, có loại dây vô người như thế này sao!"

Diêu Thiên nói: "Ngươi có thể không chấp nhận."

Cơ hội làm võ tướng khẳng định phải buông tha, vì vậy Lôi Tử cắn răng nói: "Ta. . . . . Ta nhận."

Ba ngày sau, giọng nói lớn nổi danh kinh thành Lôi Tử Tướng quân cổ họng bị khàn, nghe nói là lúc huấn luyện tân binh hét quá to nên bị khàn rồi! (bi thương!)

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thổi sáo rất tuyệt, công tử lại vô tình

Chạng vạng tối thời tiết có chút âm u, Diêu Thiên ngồi câu cá ở ao sau núi phía sau phủ quốc sư. Nơi này hoàn cảnh yên tĩnh, cũng không có người quấy rầy rất thích hợp một người ngồi một mình buông cần xuống câu.

Hắn thích ngồi câu cá, có thể để người ta hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Gợn sóng hơi dập dờn từ từ lay động cực kỳ yên ả, hắn hít một hơi, hình như quên mất sự vật xung quanh.

Đột nhiên, nghe được có động tĩnh sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy một cái bóng dáng nho nhỏ ôm một cái dù từ trong bụi cỏ đi tới. Bụi cỏ quá cao làm nàng có vẻ có chút nhếch nhếch, rốt cuộc không biết là bị cái gì dính vào một chút.

"Ai da. . . . ." Người ngã, một cái dù lại lăn xuống bên chân hắn.

Diêu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, để cần câu xuống đứng lên nhặt cái dù lên rồi đi tới bên cạnh bụi cỏ cúi đầu hỏi "Người không sao chứ?"

Kính Kinh ngẩng đầu lên, lau một cái lá cỏ trên mặt cười nói: "Không có việc gì."

Diêu Thiên đưa ra một cái tay nói: "Mau dậy đi, làm sao người một người chạy đến nơi đây? Bọn hạ nhân đâu?"

Kính Kinh đưa tay đặt lên bàn tay công công, cảm thấy tay của hắn vừa lớn lại vừa ấm. Trong lòng kích động một chút, mới nói: "Bọn họ đều đi cắt quần áo rồi, mang các loại sách về chỗ cũ. Ta nghe nói A Cha tới nơi này câu cá, sợ người không mang dù sẽ bị ướt, cho nên mới mang theo cái dù tới đây cho ngài."

Tim Diêu Thiên cảm thấy ấm áp, người con dâu này còn hiếu tâm hơn đứa con trai kia.

"Nếu là trời sắp mưa, vậy cùng nhau trở về đi!" Nói xong sẽ phải mang theo Kính Kinh đi, nhưng nàng lại nói: "Còn cần câu nữa, không mang về sao."

"Một chút nữa sẽ có người làm tới mang về."

Kính Kinh lại nói: "Như vậy sao được chứ, nhìn trời đã tối như vậy có vẻ như sắp mưa, đến lúc đó trời tối đường trơn không cẩn thận cũng sẽ té ngã, không bằng ta tới thu đi!" Mặc dù nàng không bỏ được bàn tay công công nhưng cũng không bỏ được tiền, vì vậy chạy tới cầm dụng cụ đánh bắt cá lên rồi nói: "Bây giờ có thể về rồi."

Từ khi Diêu Thiên sinh ra thì xung quanh hắn chỉ có hai loại người, một loại là cực kỳ ghét hắn, loại thứ hai là cực kỳ tôn kính hắn. Hai loại người này mặc dù không giống nhau, nhưng lại đều hết sức lạnh nhạt. Con trai duy nhất, cũng lạnh lùng không quan tâm hắn.

Ngược lại người con dâu này mặc dù thời điểm nhìn hắn luôn đỏ mặt, nhưng vẫn là lo lắng, hơn nữa lòng dạ cũng không xấu.

Mất thấy bụi cỏ rất khó đi, hắn nhận lấy đồ trong tay nàng nói: "Để ta cầm cho, đưa tay cho ta, ta dắt người đi." Chân nàng ngắn mà quần lại dài chỉ sợ đi qua rất khó.

Mặt Kính Kinh đỏ lên, đưa tay ra để cho Diêu Thiên dắt nàng từ từ đi ra bụi cỏ. Nghĩ đến tay sắp phải buông tay của hắn ra rồi, không khỏi có một tia mất mát.

Nhưng đúng lúc ông trời mở mắt, lúc này lại bắt đầu mưa.

Diêu Thiên mở cái dù ra nói: "Người chỉ biết mang dù đến cho ta thế nào ra ngoài lại không mang theo một cái cho mình."

Kính Kinh kinh ngạc, vỗ tay nói: "Ta thế nhưng lại quên mất chuyện."

Diêu Thiên bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Thôi, dùng một cái cũng được."

Trên đường đá nhỏ phía sau núi, một nam một nữ che chung một cái dù, hình ảnh ấy là một loại cảnh đẹp.

Nhưng là, nam nhân bên trái là công công, nữ nhân bên phải cũng là con dâu.

Đây có được coi là thiên tính trên người hay không?

Kính Kinh yên lặng thờ dài một cái, ngẩng đầu liếc mắt nhìn thân hình công công cao hơn nàng hai cái đầu, thậm chí trong lòng không khỏi có một tia bi thống.

Có lẽ, một khắc kia khi hắn giơ cái dù lên ngăn cản mưa gió thay nàng, nàng cảm thấy nếu như có thể cứ như vậy đứng ở bên cạnh hắn một đời một thế thì tốt biết bao.

Nhưng là, đây chỉ là một vọng tưởng.

Trước đây chẳng qua là cảm thấy ở bên cạnh hắn vui vẻ, nhìn thấy hắn sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng là, bọn họ ngay cả nắm tay nhau cũng khó khăn, về sau, thật sẽ có về sau sao?

Điều Thiên chú ý tới nàng cúi đầu tựa hồ đang nghĩ cái gì, liền nói: "Nhìn đường đi, cẩn thận đường. . . ." Chữ tron còn chưa có nói, bóng dáng tròn tròn kia đã chuẩn bị ngã xuống rồi.

Điều Thiên vội vàng đưa tay ôm lấy eo của nàng nhẹ nhàng lôi kéo nâng người dậy, nói: "Nhớ nhìn đường."

"Vâng, đã biết A Cha." Ngẩng đầu lên lần nữa Kinh Kinh lộ ra nụ cười thỏa mãn. Bây giờ nàng không vội về nhà, không vội làm cho trượng phu thích nàng. Nếu như có thể, nàng cũng hi vọng cứ tiếp tục như vậy.

Hai người vừa đi vào phủ quốc sư lập tức bị bọn hạ nhân vây, Kinh Kinh bị đuổi về phòng của nàng mà Điều Thiên cũng trở lại thư phòng.

Lúc rời đi Kinh Kinh liếc mắt nhìn bóng lưng công công, khẽ mỉm cười, ngày mai còn có thể nhìn thấy, chỉ cần nghĩ đến điều này cũng đã làm cho nàng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Nàng nhìn bầu trời âm u, mưa rơi xuống rất nhanh đột nhiên rất muốn viết thư cho sư phụ.

Vì vậy làm theo biện pháp viết thư sư phụ dạy, sau đó gấp thành con hạc giấy hôn nhẹ một cái, nói: "Đi đi, đi tới nơi của sư phụ."

Con hạc giấy thật vỗ cánh bay trong mưa, chỉ là đến bên ngoài phủ quốc sư thì biến thành con hạc thật bay thẳng đến chân trời.

Vì không muốn sư phụ lại thất tình lần nữa tìm tới cửa, trong thư nàng chỉ viết: sư phụ đại nhân kính yêu.

Hiện tại Kinh Kinh vẫn mạnh khỏe, nhưng mà ta có một bạn tốt trong khuê phòng đã gả cho người. Lập gia đình vốn là chuyện vui, nhưng ngay từ tận hôn nàng đã bị trượng phu từ bỏ. Đáng thương nàng phát hiện mình lại thích công công – người đối xử với nàng rất tốt, nàng nên làm như thế nào đây?

Cũng không biết mất bao lâu con hạc giấy mới có thể tìm tới sư phụ, nàng nhìn mưa than thở.

Đột nhiên, có tiếng sáo từ xa truyền đến, âm thanh như khóc như kể, không khỏi làm trong lòng nàng càng thêm hỗn loạn.

Còn chê nàng không đủ rồi rắm sao?

Kinh Kinh kêu lên: "Linh nhi, đi ra ngoài bảo người nọ đừng thổi nữa, tâm tình ta đang phiền."

Linh nhi không đi ngược lại đi vào, nói: "Bẩm thiếu phu nhân, người thổi sáo chính là thiếu gia."

Thì ra là hắn!

Kinh Kinh không có ấn tượng gì tốt với vị hôn phu này, càng không muốn đi trêu chọc hắn, cho nên trực tiếp đóng cửa sổ. Tai không nghe thì tính, nàng tính nguyền buồn bực.

Nhưng vào lúc này, Linh nhi lại chọt chạy vào nói: "Bên ngoài mưa lớn rồi, thiếu gia muốn tới đây tránh mưa."

Kinh Kinh nói: "Bên ngoài không phải rất nhiều địa phương, tùy hắn ngồi, chỉ cần không thổi sáo là được rồi."

Linh nhi lại nói: "Thiếu phu nhân không đi qua hầu hạ thiếu gia sao? Ngộ nhờ bị lão gia biết, chỉ sợ sẽ cảm thấy lòng dạ thiếu phu nhân quá mức hẹp hòi, dù sao thiếu gia là một người có tâm tính rất đơn giản, không thể thương tổn được."

Chẳng lẽ thương thế của hắn không tốt thì nàng sẽ bị thương sao?

Chỉ là Kinh Kinh nghe được sẽ làm công công bất mãn thì động tâm tư, do dự một chút nói: "Vâng. . . . Ta đi nhìn hắn một chút."

Linh nhi được Điều Thiên phân phó, nếu có cơ hội nhất định phải làm cho thiếu gia và thiếu phu nhân hòa thuận ở chung, trước mắt không phải là cơ hội sao!

Kinh Kinh theo nàng ra ngoài, thấy Điều Viễn Từ đã được đẩy tới trong sảnh, bên cạnh hắn chỉ có một gã sai vặt đi theo đang ngồi phía sau cái ghế kỳ quái.

Nàng vừa tới, gã sai vặt kia vội vàng cúi người nói: "Xuân Hi gặp qua thiếu phu nhân."

"Ừm!" Kinh Kinh thấy Điều Viễn Từ một câu cũng không nói, đưa lưng về phía nàng hình như không nghe thấy.

Nhưng bọn hạ nhân đều nhớ biết đây là cơ hội cho vợ chồng son ở chung, vì vậy chỉ ở lại một chút rồi đều lui sang một bên.

Kinh Kinh ngược lại muốn nhìn người trượng phu một chút xem đến tột cùng là đáng về như thế nào? Không biết hắn có giống công công hay không!

Nghĩ vậy nàng đi vòng qua trước mặt hắt liếc mắt nhìn, thế nhưng hơi ngần ra.

Cái người trượng phu này mặc dù mắt không thể nhìn, chân không thể đi nhưng dung mạo lại rất tốt, thậm chí còn tinh xảo hơn công công một chút. Chỉ là, trên mặt hắt thiếu đi vẻ thành thực và cảm giác tang thương.

Kính Kính âm thầm mà lắc đầu, tướng mạo không tệ, nhưng tính tình lại làm cho người ta chán ghét.

Nàng cũng không muốn nói chuyện với hắn, tự nhiên ngồi một bên ngăn người nhìn những giọt mưa bên ngoài.

Bọn họ ai cũng không nói, làm nha đầu và gã sai vặt đứng bên cạnh cũng gấp.

Linh nhi nhìn Xuân Hi chớp mắt vài cái, ý là: làm thế nào?

Xuân Hi nhìn thiếu gia nhà mình, lắc đầu một cái, ý là ngấm mưa, dù sao cũng ở cùng nhau."

"Vậy người tự mình nhìn đi." Diêu Viễn Từ xoay chiếc ghế hình như phải đi.

Kính Kính cảm thấy câu vẫn nên hỏi một chút, vì vậy nói: "Chờ một chút, ta chỉ muốn hỏi một vấn đề, nếu ta đã vào cửa Diêu gia, tại sao ngay cả khan voan người cũng vén lên cho ta?"

Diêu Viễn Từ trầm mặc một hồi, rồi cuộc nói: "Trong lòng ta đã có cô gái khác, trừ nàng ra ta không muốn vén khan voan cho bất kì ai." Nói xong hắn gọi Xuân Hi tới, để cho hắn đẩy ra khỏi phòng khách.

Trong lòng có người sao?

Vậy tại sao không đi tìm!

Kính Kính đuổi theo đến cửa lớn tiếng nói: "Trong lòng người đã có người vì sao không nói cho A Cha, tại sao còn muốn lấy ta đây?"

Diêu Viễn Từ ở trên hành lang lấy tay che lồng ngực của mình nói: "Người kia ở chỗ này, không cần thiết phải nói cho bất luận kẻ nào."

"Vậy người phải đi tìm nàng, cần gì vì vậy làm lỡ cả đời." Kính Kính mặc dù cảm thấy hiện tại rất tốt, nhưng là nếu như Diêu Viễn Từ nói chuyện này với người khác, thì chuyện hôn sự này có lẽ cũng sẽ không có, có lẽ nàng sẽ gặp một công công bằng phương thức khác, khi đó có lẽ nàng còn có cơ hội trở thành thê tử của hắn.

Diêu Viễn Từ cười khỏ, nói: "Người cho là mọi chuyện trên đời đều sẽ như người tính sao? Có lẽ một đời một thế này ta đều không thể gặp lại nàng một lần nữa rồi."

Hắn có ý gì đây? Chẳng lẽ nàng kia đã chết rồi sao?

Kính Kính ngần ra, cứ như vậy nhìn hắn rồi đi.

Đột nhiên cảm thấy mình vẫn coi như là may mắn, ít nhất công công của nàng vẫn còn sống!

Ngày thứ hai Diêu Thiên cũng đã biết chuyện này, hắn đi tới thư phòng của Diêu Viễn Từ, nói: "Giác mộng kia của người đến tột cùng còn tiếp tục đến bao lâu, ta đã nói với người trên đời này không có thần tiên."

Diêu Viễn Từ lại lạnh lùng nói: "Nếu không có thần tiên, như vậy A Cha cái người tiên nhân kia là thế nào?"

"Người. . . . . Những thứ kia chỉ là tin đồn bên ngoài." Diêu Thiên nói.

Diêu Viễn Từ nói: "Nếu là tin đồn, vậy người lại nói cho ta biết, ông nội của ta là ai?"

Diêu thiên tức giận, đây là tâm bệnh lớn nhất của hắn, nhưng hắn lại vô tình nói ra như vậy.

Bốp!

Hắn lạnh lùng nói: "Cái tên nghịch tử này." Nói xong xoay người đi.

Mà Diêu Viễn Từ ở phía sau ném toàn bộ sách xuống đất, lớn tiếng nói: "Người không giải thích được, bà ngoại cũng không giải thích được, như vậy chính là tồn tại Thần Tiên, bọn họ là tồn tại. . . ." Có một ngày, nàng nhất định sẽ tìm được hắn! Nữ tử đã cứu mạng hắn, cũng nói cho hắn biết Thần Tiên không có hạnh phúc như người phàm.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một mình trở lại về nhà mẹ đẻ, lễ vật xếp thành hàng dài

Lại nói người nhà bình thường đều là ba ngày lại mặt, đến lượt Kinh Kinh lại kéo dài tới năm ngày, không vì cái gì khác, mà bởi vì hai ngày nay công công đang khuyến Viên Từ đi lại mặt với nàng.

Nhưng thế nào Diêu Viên Từ cũng không đồng ý, cuối cùng vậy mà nhốt mình lại, ngay cả cơm cũng không ra ngoài ăn.

Không có biện pháp Diêu Thiên bất đắc dĩ hỏi Kinh Kinh: "Nha đầu, người có thể một mình đi lại mặt không, chỉ là A Cha sẽ không để cho người mất mặt, quà tặng cái gì ta đều chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là. . . . . Khổ người."

Kinh Kinh nói: "Kinh Kinh không khổ, chỉ là. . . . ." Nàng cũng không ngốc, đã sớm nhìn ra công công đối tốt với mình tất cả đều là bởi vì thương xót mình, nàng cũng không tức giận, vừa vặn có thể mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Vì vậy len lén bấm chính mình đến roi lệ, đau thương buồn bã nhào vào trong ngực Diêu Thiên, làm bộ đáng đơn thuần ngốc nghếch, nói: "Chỉ là A Cha không cần tức giận với hần, miễn cho chọc tức thân thể."

Diêu Thiên thầm khen người con dâu này của mình biết quan tâm người khác, vì vậy nói: "Hào hảo, người đi trở về, chậm chút ta đi đón người."

Kinh Kinh gật đầu nói: "Vâng." Sau đó cầm khăn tay nhỏ vẩy vẩy với Diêu Thiên, sau đó mang theo mười xe ngựa lớn quà tặng đã được chuẩn bị vinh quang trở về nhà.

Lại nói Mễ Tu Nguyên mới nhậm chức không lâu, bất quá chỉ là một quan Ngũ Phẩm nho nhỏ. Hơn nữa hần lại là quan thanh liêm cho nên cuộc sống trong nhà cũng hết sức túng quẫn.

Nhưng lần này muối muối lại mặt hoàn toàn thay đổi cuộc sống trong nhà, tuy là hần vì đẩy muối muối vào hồ lửa mà âm thầm tự trách. Thấy nàng sau khi trở lại rạng rỡ hoàn toàn không có dáng vẻ ưu thương cũng an tâm, chỉ là với tính tình của nàng. . . . .

Nghĩ vậy Mễ Tu Nguyên nhìn Kinh Kinh đang vô cùng vui vẻ, nói: "Kinh Kinh người ở quốc sư phủ có gây chuyện hay không?"

Kinh Kinh nhìn thấy người trong nhà lập tức khôi phục bộ dáng ban đầu, đặt móng ngồi ở trên ghế vừa gặm quả táo vừa nói: "Đại ca, tại sao người luôn cho rằng ta sẽ gây chuyện, muối muối người là ta lại rất biết điều, công công hần còn khen ngợi ta vừa nghe lời lại hiểu chuyện."

Mễ lão cha vừa nghe nói thể ngạc nhiên miệng không khép được, nói: "Thật sao, quốc sư hần thật sự khen ngợi người?"

Kinh Kinh dùng sức mà gật đầu nói: "Thật thật, hần còn nói buổi tối tới nhận ta trở về."

Mễ Lưu thị cau mày nói: "Kinh Kinh người qua đây a nương có lời muốn nói."

Kinh Kinh liền chạy tới bên cạnh Mễ Lưu thị, nói: "Có chuyện gì vậy?"

Mễ Lưu thị nhỏ giọng nói: "Tại sao phu quân của người không đến đón người."

Kinh Kinh nói: "Hần không có phương tiện tới đón ta."

Mễ Lưu thị vừa nghe trong lòng có chút bị thương, nghĩ lúc nữ nhi ở nhà ngày thơ hoạt bát, nhưng bây giờ lại gả cho một người như vậy, đối tính tình của nàng chỉ sợ là một loại tội luyện.

Nhưng là, lại thấy Kinh Kinh lôi kéo nàng cười nói: "A nương người không phải biết, A Cha. . . . . Ta nói chính là Quốc sư, A Cha hần đưa cho ta rất nhiều đồ, người nhìn cái trâm này, nghe nói là hoàng hậu ban thưởng, người lại nhìn chất vải trên người này, nghe nói là cống phẩm của ngoại quốc." Nói xong nàng còn xoay xoay hai vòng khoe khoang, gương mặt cười đỏ bừng.

Mễ Lưu thị vừa nghe quốc sư đối tốt với nàng như vậy cũng có chút yên tâm, trong lòng cũng hiểu có lẽ là bởi vì hần con trai đưa cho nên mới có thể đối tốt với nữ nhi như vậy.

Nàng lại hỏi: "Hai ngày trước nghe người ta nói, quốc sư đại nhân thật ra vẫn là một người độc thân, trong hậu viện cũng không có người chủ sự, người có phải chịu cái gì khổ hay là bị hạ người khi dễ không?"

Kinh Kinh lắc đầu nói: "Ta chính là nữ chủ nhân duy nhất trong hậu viện, bọn họ đều coi ta như báu vật. Hơn nữa A Cha cũng nói chờ mấy ngày nữa sẽ cho ta quản lý việc nhà."

Mễ Tu Nguyên nghe vậy giật giật khóe miệng, nói: "Cho người quản lý? Đừng đem gia nghiệp quốc sư phủ thật đều thua sạch."

Kinh Kinh làm mặt quỷ với ca ca của nàng nói: "Người mới thua sạch đấy, A Cha đối tốt với ta như vậy ta mới không nỡ làm phá sản nhà hần."

Mẽ Tu Nguyên nói với cha mình: "A Cha người nghe đi, bây giờ mới qua cửa mấy ngày đã nói chuyện thay quốc sư phủ, thật là nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi mà."

Mẽ lão cha chỉ hy vọng nữ nhi có thể vui vẻ, thấy nàng vui mừng như vậy cũng không thêm để ý, cười nói: "Tùy nàng đi!"

Nhưng Mẽ Lư thị vẫn không yên tâm, chỉ phân phó bọn hạ nhân chuẩn bị cơm trưa, mình thì kéo Kinh Kinh đến trong phòng của mình len lén nhìn nữ nhi.

Vẫn một dạng giống như lúc trước không có thay đổi gì, bởi vì gả gấp cũng không kịp tìm ma ma dạy nàng chút chuyện trong phòng, cũng không biết nàng còn hoàn bích (*còn trinh) hay không.

Vì vậy kéo nàng nhỏ giọng hỏi "Kinh Kinh, người và tướng công có viên phòng hay không?"

Cách nghĩ của Kinh Kinh là, viên phòng ý tứ chính là cùng ngủ trong một gian phòng, vì vậy lắc đầu nói: "Không có."

Mẽ Lư thị liền đoán được, nữ nhi trở lại mặc dù có vẻ hết sức hạnh phúc nhưng trên mặt cũng không có vẻ thẹn thùng của tiểu tước phụ, vì thế nghĩ lại mình chuẩn bị không sai.

Nàng kéo Kinh Kinh qua, hai mẹ con cõng giày ngồi ở trên giường nói chuyện.

"Kinh Kinh, tình huống tướng công nhà người không giống nam tử khác, hẳn cũng không có biện pháp bình thường kéo người làm . . . ."

"Làm cái gì?" Kinh Kinh nghiêng đầu hỏi.

Mẽ Lư thị vì mình nữ nhi hạnh phúc cũng bất chấp mặt mũi, nói: "Làm chuyện nam nữ trong phòng."

Vừa nghe những thứ này Kinh Kinh đỏ mặt, những lời này nàng vẫn biết rõ có ý gì. Trước kia nàng đã từng nhìn lên ca ca ôm chị dâu, sau đó thì chị dâu có tiểu bảo bảo. Đến bây giờ, bởi vì đại phu nói phụ nữ trong thời gian ba tháng đầu mang thai không để đi đường dài, cho nên nàng không thể lên Kinh mà ở lại quê nhà.

Nghĩ đến cái này không khỏi nghĩ tới trên người công công của mình, nếu là bị hắn ôm nhất định sẽ cảm thấy hết sức hạnh phúc, nhưng nếu như bị Diêu Viễn Từ ôm, nàng đã cảm thấy còn không bằng chạy trốn.

Mẽ Lư thị nhỏ giọng nói: "Chuyện như vậy thì chỉ có người chủ động mới được, nếu không cả đời này quốc sư đại nhân cũng đừng nghĩ bông cháu rồi."

"Vậy thì không cần ôm" Kinh Kinh nói.

Mẽ Lư thị thở dài nói: "Cái người nha đầu này tại sao có thể nói lời như vậy đây? Huyết mạch của quốc sư phủ ngày sau cũng chỉ có thể dựa vào chính người, tóm lại a nương trước nói cho người biết phải làm như thế nào."

Kinh Kinh có chút ngạc nhiên, dù sao cũng là thiếu nữ thanh xuân mặc dù xấu hổ nhưng vẫn là không nhịn được muốn nghe cái vấn đề này. Hơn nữa trong lòng nàng có người, càng thêm muốn biết chuyện bí mật trong phòng này.

Mẽ Lư thị ho nhẹ một tiếng nói: "Hôm nay sau khi người trở về ngủ cùng giường với trượng phu, để cho hắn nằm xuống, sau đó. . . . ."

"Sau đó như thế nào?" Kinh Kinh đem tự động ảo tưởng trượng phu thành công công hỏi.

Mẽ Lư thị nhìn cặp mắt ngây thơ của nữ nhi thật có chút nói không ra được, nói: "Người lại đây nhìn cái này." Nói xong lấy một cái hộp gỗ hình vuông nhỏ từ dưới gối ra, mở cái bao vải bên trong ra, lại mở ra một tấm vải đỏ. . . . .

Cuối cùng, lấy ra một quyển sách nhỏ đã có ó vàng ra ngoài. Mẽ Lư thị đưa tay lật tới một tờ ở bên trong, đặt ở trên giường cho nữ nhi nhìn.

Kinh Kinh chỉ thấy một hình người giống như nam nhân đang nằm ngửa, một hình người giống như nữ tử cười ở trên hai chân hắn.

Bàn tay hai người đan xen, trên người hình như không mặc y phục gì cả.

Nàng tò mò hỏi: "Bọn họ đang làm gì?"

"Đây cũng là chuyện trong phòng, chân trượng phu của người không thể được dùng cái này khụ. . . . . Tư thế tốt nhất, người làm giống như nữ tử này vậy, là có thể. . . . . Là có thể mang thai bảo bảo." Mẽ Lư thị thật không dám nói tiếp, chỉ là đỏ mặt giải thích tới đây. (đồng chí, người đây là dạy sai trẻ nhỏ ah.)

Kinh Kinh tò mò cầm quyển sách lên nhìn qua nhìn lại, nói: "Như vậy thì có thể mang thai bảo bảo?" Nếu nàng chỉ cần cười lên công công như vậy thì có thể mang thai bảo bảo của hắn sao?

Càng nghĩ càng thấy mới lạ, không khỏi nhìn lâu thêm vài lần.

Nhìn lâu mới nhìn ra hình như nàng kia ngồi ở vật gì đen đen, về phần vật đó là gì cuối cùng nàng không thấy rõ. Hoặc là sách quá cũ rồi, cho nên bị dính vết bẩn.

Đang suy nghĩ, thì nghe tiểu nha đầu phía ngoài nói: "Phu nhân, tiểu thư, ăn cơm."

Mẽ Lưu thị lập tức tranh thủ đoạt lấy quyển sách kia, lại tỉ mỉ bọc kỹ sau đó đặt vào trong hộp gỗ đưa cho Kinh Kinh nói: "Quyển này buổi tối ngươi mang về, chờ đến khi không có người lại mở ra nhìn, cũng không cần nhìn phương pháp khác, nếu không là tội lớn."

Kinh Kinh nhìn bộ dáng mẫu thân khăn trương biết là chuyện hết sức nghiêm trọng, vì vậy gật đầu nói: "Nữ nhi biết." Nhưng nàng đối cũng không có hứng thú xem quyển sách này, quan tâm nhất chính là vấn đề tư thế, làm thế nào có thể khiến công công nằm xuống để mình cười lên đây? (mô hôi mãnh liệt!©,®! Mẫu thân đại nhân, ngươi đến tốt cùng dạy nữ nhi thành cái gì rồi!)

Người một nhà ăn xong bữa cơm, đang nói chuyện phiếm hòa thuận vui vẻ, đột nhiên có người bên ngoài báo: "Quốc sư đại nhân đến rồi."

Kinh Kinh vừa nghe công công tới tự nhiên hết sức vui mừng, thiếu chút nữa không có bỏ nhào ra ngoài đón người. Nhưng bị Mẽ lão cha hung ác trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi hãy thành thật chút."

Kinh Kinh vừa nghe le lưỡi một cái lại không dám chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Diêu Thiên được mọi người quây quanh tiến vào đại sảnh.

Kinh Kinh cảm thấy hần hoàn toàn không giống với bình thường ở trong nhà, lúc này quần áo hết sức rộng rãi thoải mái, hơn nữa phong thái và khí thế của bản thân hần cơ hồ đề lại tất cả mọi người tại chỗ.

Lúc này nàng mới phát giác nguyên lai công công mình là người như vậy, ở nhà dịu dàng và kiên nhẫn hoàn toàn khác biệt với lúc ở bên ngoài mạnh mẽ vang dội.

Chỉ là, Diêu Thiên cảm thấy thua thiệt thân gia mình cho nên có phần hạ thấp tư thái. Hần uống trà nói: "Khuyến tử hành động có chút không tiện, nhưng tập tục nhất thiết phải có người trong nhà tới đón. Quốc sư phủ ngoại trừ ta ra cũng không còn người ngoài, cho nên hai thân gia cũng sẽ không để ý chứ?"

Mẽ lão cha vội vàng nói: "Không có, chỉ sợ tính tình tiểu nữ không tốt để cho quốc sư đại nhân ngài bận tâm rồi."

Diêu Thiên nói: "Đều là thân gia không cần xưng cái gì quốc sư đại nhân, âm thầm gọi ta là đệ cũng được."

Mẽ lão cha cười nói: "Vậy cũng đúng, đều không phải là người ngoài."

Kinh Kinh đã hiểu, âm thầm gọi là đệ, việc công vẫn là việc công. Người công công này hình như không dễ chung đụng giống như nàng nghĩ!

Đang suy nghĩ thấy Diêu Thiên nhìn về phía mình bên này, vì vậy liền nở nụ cười thật tươi với hần, trong lòng lại nghĩ, không biết khi công công cười hết nằm ở trên giường sẽ là phong cảnh như thế nào đây?

Cũng may, những người đang ngồi ở đây đều không biết trong lòng nàng nghĩ gì, nếu không làm thật đều muốn chạy đi tự sát rồi.

Diêu Thiên chỉ ngồi một lát liền đứng dậy muốn cáo từ, Mẽ lão cha vốn định muốn lưu người, nhưng đột nhiên nhớ lời của con trai. Người quốc sư đại nhân này mặc dù quyền cao chức trọng nhưng tính tình có chút cô độc, trong ngày thường đều không thích đi đến nhà họ nhà kia, bọn hần tiểu tiểu môn tiểu hộ (cửa nhỏ, nhà nghèo) vẫn là không nên ép người ở lại thì tốt hơn.

Nghĩ vậy đành dẫn theo nhi tử đưa quốc sư đến cửa lớn.

Ngược lại bọn nha đầu đã sớm đưa Kinh Kinh tới cổ kiệu, mà quốc sư cũng lên xe ngựa, đoàn người lại chậm rãi rời khỏi Mẽ gia.

Mẽ Lưu thị nhìn sau khi bọn hần rời khỏi mới vỗ vỗ lồng ngực của mình nói: "A đi đà Phật, người quốc sư đại nhân này thật đúng là không giống người thường, tựa như Thần Tiên, chỉ sợ con hần cũng sẽ không quá xấu rồi. Nghĩ đến, Kinh Kinh nhà chúng ta cũng có điểm phúc này."

Mẽ lão cha ho nhẹ nói: "Phu nhân, hai chữ điểm phúc là dùng để hình dung nam tử cưới mỹ nữ."

Mẽ Lưu thị nói: "Nhưng ngay cả nữ nhân chỉ sợ cũng không đẹp mắt bằng quốc sư, nếu không phải thân hình rất cao, khí thế tài trí hơn người như vậy, thật đúng là làm cho người ta tưởng là một đại cô nương đẹp tựa thiên tiên."

Mẽ Tu Nguyên cau mày nói: "A nương lời này của ngươi chỉ có thể nói ở trong nhà, cũng đừng có quên rằng, người có đẹp hơn nữa nữa dịu dàng hơn nữa cũng chính là quốc sư nắm đó diệt tam vương, bình thiên hạ, tay của hần cũng không sạch như ngươi nghĩ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đưa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: công công cũng không phải cha ruột, muốn theo đuổi liền theo đuổi thôi!

Lại nói hai người Diêu Thiên trở lại trong phủ quốc sư liền ngồi ở trong thư phòng uống trà nói chuyện phiếm, Diêu Thiên lo lắng nàng bị người trong nhà trách cứ, bởi vì tân hôn mà tướng công không thể trở về cùng.

"Ở nhà hết thấy đều tốt chứ?"

"Rất tốt." Kinh Kinh nói.

"Vậy thì tốt rồi, nếu như ngươi là nhớ nhà thì chờ qua tháng này ngươi có thể trở về nhà ở lại thêm vài ngày." Luôn ở lại trong phủ quốc sư cũng không tốt, ít nhất cũng đừng khiến cho nàng nghĩ nơi này thực sự là phần mộ.

Kinh Kinh cười nói: "Vậy đa tạ A Cha rồi, đúng rồi, hôm nay về nhà, buổi sáng và buổi chiều đều chưa học chữ được!"

Diêu Thiên nói: "Đúng vậy, ngươi có thể quay về nghỉ ngơi một chút rồi trở lại học, dù sao thời gian vẫn còn sớm."

Kinh Kinh nói: "Không sao, ta thích học chữ." Bởi vì người dạy là công công.

Học được một lúc, nàng thấy Diêu Thiên ở một bên vô cùng nghiêm túc đọc sách. Vì vậy nhẹ nhàng bước tới phía sau hắn muốn nhìn một chút xem là sách gì, nhưng lại thấy toàn là hồ chi giả dã (thường dùng trong văn học cổ trung quốc), nhìn đến véo đầu giật tóc vẫn không hiểu, xem loại sách này thật làm cho người ta đau cả đầu.

Diêu Thiên cũng không ngắt đầu, nói: "Sao không tiếp tục viết nữa?"

Kinh Kinh đưa ra hai móng vuốt nhỏ đột nhiên đặt lên trên người Diêu Thiên, làm cho hắn vì vậy mà kinh sợ (kinh ngạc + sợ hãi) quay đầu lại nhìn. Lại thấy con dâu là đầu lười hồng hồng nói: "A Cha ngồi như vậy nửa ngày không mệt sao, ta rất mệt mỏi, không bằng ta đâm lưng thư giãn gân cốt cho ngươi. Trước kia lúc ở nhà A Cha ta mệt mỏi, ta đều đâm giúp hắn." Đấm một lần như vậy, còn làm cho eo cha đau đớn ba ngày.

Nhiều năm Diêu Thiên đều một thân một mình vì hết sức chán ghét người khác đụng chạm, nhưng cảm thấy con dâu có tâm như vậy nếu hắn cự tuyệt chẳng phải đã thương lòng của nàng, vì vậy nói: "Tốt."

Trong nội tâm Kinh Kinh vui vẻ, sử dụng phương pháp xoa bóp sư phụ dạy, mặc dù thời điểm dùng trên người hắn (sư phụ) cần khí lực lớn một chút, nhưng chỉ cần bây giờ nàng buông lỏng lực đạo, vậy hắn là sẽ không đã thương công công.

Nghĩ vậy nàng trước buông lỏng gân cốt một chút, quơ quơ cánh tay, sau đó xắn tay áo lên rồi đặt hai tay ở trên lưng công công.

Bắp thịt phần lưng công công có chút căng cứng, nàng phải dùng rất nhiều công sức mới có thể làm cho nó thả lỏng ra.

Không bao lâu, thấy hắn buông sách xuống nhắm mắt lại dựa vào trên ghế, có lẽ là thoải mái.

Trong lòng Kinh Kinh cười hắc hắc, nếu như hắn muốn ngủ thiếp đi, không phải là mình có thể tùy tiện sờ sờ sao? Đưa tay dờ lên trên cánh tay công công, xoa nhẹ nhẹ, thế nhưng phát hiện hắn còn có cơ bắp, rõ ràng là quan văn, xem ra bình thường cũng có rèn luyện thân thể.

Chỉ là cũng không giống Lôi Tử bá bá ngày đó tới toàn thân bắp thịt đều hiện ra bên ngoài, rất có dáng vẻ nội hàm (thân ái, nội hàm không phải là dùng như vậy!)

Đáng tiếc công công không ngủ, nhưng hắn lại nhếch mép lên cười, nói: "Không ngờ tay nghề của ngươi ngược lại không tệ, A Cha ngươi thật có phúc."

Con ngươi Kinh Kinh đảo một cái nói: "Trước kia là A Cha nhà ta có phúc, nhưng là từ bây giờ đến về sau đều là một mình A Cha ngài được hưởng phúc!"

Diêu Thiên nghe vậy cười lớn, nói: "Tốt tốt, là A Cha ta có phúc, có thể lấy được cái người con dâu tốt như thế này."

Vẫn là lần đầu tiên Kinh Kinh thấy công công cười lớn tiếng như vậy, tâm tình không khỏi vô cùng tốt. Nhưng nghe được lời hắn nói, không khỏi chu miệng lên nghĩ, nếu như bỏ hai chữ con dâu đi thì tốt hơn.

Xoa bóp được một lát Diêu Thiên sợ mình làm cho người con dâu nhỏ nhắn này mệt mỏi, nên vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng nói: "Ngươi đi về nghỉ ngơi đi, hai viện cách nhau cũng không gần."

Kinh Kinh có chút không tình nguyện, chỉ là nghe được công công nói như vậy đành nói: "Vậy A Cha cũng phải nghỉ ngơi sớm một chút, không nên đọc sách quá muộn, còn nữa, đừng ngủ thiếp đi trong thư phòng." Mặc dù vừa vào phủ mới có mấy ngày, nhưng mà thường nghe người nói quốc sư đại nhân thường ngủ ở trong thư phòng để xử lý quốc sự, gần đây có vẻ thanh nhàn cũng rất ít trở về phòng ngủ.

Điều Thiên giật mình, thế nào hẳn lại cảm giác cười về một bà quản gia nhỏ, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy ảm áp, dù sao lời như thế bọn hạ nhân cũng không dám nói. Con trai của mình thì xa cách với hẳn, cũng sẽ không tới đây nói. Ngược lại nàng, quả thật có lòng.

"Được, ta sẽ trở về phòng ngủ."

Một đêm kia, quả nhiên quốc sư đại nhân trở lại trên giường xa cách đã lâu, vừa nằm xuống đã cảm thấy gân cốt cả người đều buông lỏng rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Kính Kinh được hạ nhân cầm đèn dẫn trở lại trong phòng của chính mình, mới vừa ngồi xuống thì thấy trên bàn có một con hạc giấy. Nàng vừa nhìn thì biết ngay là thư của sư phụ, vội vàng đóng cửa sổ, sau đó nhỏ giọng nói với con hạc giấy này: "Sư phụ vạn tuế. . . . ." Mỗi lần hô khẩu hiệu này, nàng đều cảm thấy hết sức nhức đầu.

Con hạc giấy giật giật mở miệng nói chuyện, nói: "Thư của đồ nhi ta đã nhận được, thế gian nếu nói những thứ luân lý quan niệm kia cũng chỉ là thứ đồ chơi để gạt người mà thôi, đồ nhi chớ bị lấy quá nhiều. Tuy nói, giữa họ hàng gần không thể làm Chu công Chi Lễ (XXOO, mọi người tự hiểu nha), ngoài ra những cái khác đều không cần quan tâm. Lại hỏi đồ nhi, công công là người phương nào?"

Kính Kinh nói: "Chính là phụ thân của trượng phu."

Con hạc giấy nhảy nhẹ lên trán Kính Kinh một chút nói: "Vị công công này có quan hệ máu mủ với bằng hữu của đồ nhi không?"

Kính Kinh lắc đầu nói: "Không có."

"Vậy đồ nhi có thể trực tiếp nói cho bằng hữu, nếu công công không có quan hệ huyết thống mà lại không phải là A Cha, thích là vô tội." Con hạc giấy nói xong, lại nói: "Đồ nhi, thế nào ta cảm giác phòng ngủ của nhữ (nhữ: người, tại vì sư phụ của đồ nhi thích nói từ này nên tớ để nguyên nhé, đoạn gần cuối sẽ có giải thích tại sao sư phụ lại như vậy) lại không giống trước đây, vì sao lại như vậy."

Kính Kinh sợ hết hồn, đột nhiên vỗ mạnh tay một cái.

Nguyên cái bàn cộng thêm con hạc giấy trong nháy mắt một vỡ một bẹp, con hạc giấy vuron cái cánh ra rên rĩ: "Đồ nhi bất hiếu, đây chính là ta , sẽ đau. . . ." Cạch, một luồng u hồn bay ra từ trong cơ thể con hạc giấy, từ từ tiêu tán trên không trung.

Mà lúc này nha hoàn Linh nhi xông tới, nói: "Thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện gì?"

Kính Kinh chỉ vào cái bàn bị gãy trên đất nói: "Không biết tại sao đột nhiên cái bàn này bị vỡ, dọa ta. . . . . Làm ta giật mình."

Linh nhi cũng kỳ quái, cái bàn này rõ ràng làm từ gỗ từ đàn thượng hạng, hơn nữa mới làm không lâu thế nào nói vỡ thì vỡ luôn? Nhưng mà vẫn gọi người tới thu thập mảnh vụn cái bàn, đến tận lúc nhặt được hai giò mảnh vụn gỗ mới đi ra ngoài, trực tiếp xách tới phòng bếp, tất cả mọi người kỳ quái. Coi như vỡ cũng không cần phải vỡ thành như vậy, nghĩ đến nhất định là thợ mộc ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu!

(thợ mộc che ngực ngã xuống, hẳn đây là ngôi cũng trúng thương!)

Lại nói Kính Kinh thấy các nàng vội vàng chính mình cũng ngồi trên giường nghĩ tới lời nói của sư phụ, hình như hết sức có đạo lý! Công công là A Cha của trượng phu cũng không phải là A Cha nàng, tức là không có quan hệ huyết thống thân thích, có thể theo đuổi đi!

Nhớ sư phụ từng nói, tình yêu là phải dũng cảm theo đuổi.

Hắn đều thất bại hơn một trăm lần vẫn còn không buông tha, nàng hình như còn chưa bắt đầu làm sao lại nghĩ tới bỏ qua đây? Trong lúc nhất thời Kính Kinh hưng phấn, thế nhưng vui mừng đến nửa đêm vẫn không ngủ được.

Cuối cùng quyết định, dĩ nhiên là từ ngày mai bắt đầu theo đuổi công công của mình đi.

Nhưng là theo đuổi một người rất khó, hơn nữa lại là người giống như công công nàng như vậy, có thân phận, có địa vị, còn có chút đặc biệt. Nàng thật không thể quá vội vàng, nếu không có thể về sau ngay mặt mũi cũng không thể nhìn thấy được.

Nhưng nàng cũng không biết cách theo đuổi người, cho nên lại thả con hạc giấy hỏi sư phụ theo đuổi người thế nào, dĩ nhiên là hỏi thay người khác rồi.

Sư phụ rất vui lòng trả lời vấn đề này, rất nhanh đã cho nàng mười biện pháp theo đuổi tình yêu.

Biện pháp một: Làm cho quen mặt.

Đối với biện pháp này Kính Kinh 100% tán thành, quen thuộc như vậy cũng không tin người nào sẽ không yêu người!

Vì vậy, nàng quyết định càng thêm kẻ cận công công hơn trước kia.

Vì thế, trời vừa sáng thiếu nữ đã đánh thức Linh nhi, sau đó mang theo một đám nha hoàn ma ma chạy đến gian phòng của công công.

Dĩ nhiên không phải nàng xông vào gian phòng công công, bây giờ còn chưa phải lúc.

Nàng bưng nước rửa mặt chờ ở bên ngoài, chờ công công ở bên trong kêu lên: "Người tới." Sau đó tự mình đi vào phòng ngoài đặt nước rửa mặt ở trên kệ, rồi cầm lấy khăn tay ở bên cạnh phục vụ.

Điều Thiên vừa ra ngoài thì nhìn thấy khuôn mặt bé nhỏ của Kinh Kinh đỏ bừng đang cười híp mắt đứng ở một bên, thấy hắn ra ngoài còn cúi người chào nói: "A Cha buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành!" Điều Thiên nói xong lập tức lại xoay người khoác áo khoác lên người, cảm giác dơ dáy trước mặt con dâu có chút ngượng ngùng.

Kinh Kinh rất có kiên nhẫn, chờ hắn rút cuộc mặc nghiêm chỉnh xong tới rửa mặt, sau đó đem từng món đồ mới một từ trong tay người hầu đưa tới cho công công, thuận tiện còn có thể sờ sờ tay công công.

Điều Thiên nói: "Người làm sao, đột nhiên dậy sớm như vậy?"

Kinh Kinh không ngốc, nàng đã sớm nghĩ biện pháp trả lời.

"Thời điểm ta lại mặt a nương nói cho ta, nói là nếu trong phủ không có bà bà vậy thì càng phải chăm chỉ, hầu hạ công công chính là hầu hạ bà bà. Đêm qua sau khi trở về suy nghĩ một chút, quyết định về sau mỗi sáng sớm Kinh Kinh đều tới hầu hạ ngài rồi giường, buổi tối lại tới hầu hạ ngài đi ngủ." Nàng nói những lời này cực kỳ thành khẩn, chỉ sợ Điều Thiên ngại phiền đuổi nàng đi.

Nhưng Điều Thiên xác thực cảm thấy nàng dâu không sai nên cũng không đuổi đi, chỉ nói: "Cần gì phiền phức như vậy, tất cả theo như thói quen ở trong nhà người là tốt rồi."

Thói quen trong nhà?

Kinh Kinh lập tức lắc đầu nói: "Như vậy sao được, nữ nhi đã xuất giá không thể giống ở trong nhà. Nhưng là, A Cha chẳng lẽ cảm thấy ta làm như vậy là phiền ngài sao?" Nói xong, hai con mắt tròn tròn chớp động nổi lên nước mắt.

Điều Thiên lập tức nói: "Không phải không phải, nếu như người muốn vậy thì theo ý của người đi!" Nhưng trong lòng lại cảm giác thế nào, hình như tự mình tiến vào bẫy rồi!

Lại nhìn nàng dâu đơn thuần đáng yêu như vậy, làm sao có thể đặt bẫy gì được, nhất định là mình đa tâm (suy nghĩ nhiều)!

Kinh Kinh dùng sức gật đầu nói: "Vậy đa tạ A Cha."

Điều Thiên lắc đầu, mặc dù cảm thấy con cái quần một chút là chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng là vẫn không có thói quen. Chỉ là suy nghĩ một chút, mấy ngày nghỉ của mình cũng sắp hết rồi, về sau chỉ sợ không có nhiều thời gian theo nàng như vậy nữa, liền tùy nàng đi!

Nhưng là buổi sáng cũng may, cùng lắm thì ngày mai hắn dậy sớm một chút miễn để cho nàng chờ ở bên ngoài lâu, nhưng buổi tối hắn vốn là dự định xem chút sách, nhưng lại không muốn quá nàng chờ ở bên cạnh phải ngủ quá muộn, không thể làm gì khác hơn là thời gian ngủ sớm hơn trước.

Chỉ là, nghĩ tới ngày mai còn phải dậy sớm hơn, ngược lại rất nhanh ngủ thiếp đi.

Lại qua một ngày tiếp, hắn quả nhiên dậy sớm hơn trước một chút, chờ mặc quần áo rửa mặt xong hết Kinh Kinh mới đến.

Hắn vốn tưởng rằng làm như vậy giúp nàng bớt chuyện, nhưng hắn lại phát hiện Kinh Kinh thế nhưng có vẻ không quá cao hứng. Điều Thiên cũng không biết nên làm như thế nào, hắn cũng chưa từng sinh nữ nhi, thế tử lại qua đời sớm, làm sao hắn biết trong lòng tiểu cô nương suy nghĩ những thứ gì!

Kết quả, rốt cuộc ngày hôm sau Kinh Kinh còn dậy sớm hơn hắn, còn giống ngày đầu tiên ở bên ngoài chờ hầu hạ.

Nha đầu này quả thật quyết tâm.

Điều Thiên lại hứng thú, ngày nào đó hắn vào triều phải thức dậy sớm hơn, kết quả Kinh Kinh không dậy kịp. Nhưng ngày hôm sau vào triều, tiểu nha đầu nửa đêm đã đợi ở bên ngoài cửa phòng ngủ hắn rồi.

Hắn nhìn xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài, bọn nô tài sau lưng nàng đã sớm ngủ thành một đoàn, nhưng nàng vẫn đứng không nhúc nhích, cứ như vậy chờ.

Điều Thiên đau lòng, biết rõ tính khi người con dâu này, cho nên hắn liền phân phó người hầu để cho nàng dời đến Mai viên ở sân bên cạnh mình.

Mai viên vốn là thư phòng của hắn, hiện tại thu thập một chút dời sách đến trong sân hiện tại cũng giống như vậy, miễn cho nàng phải thức dậy sớm, còn phải đợi lâu như vậy.

Cách gần, bên này thức dậy gọi người thì lúc đó nàng mới cần chạy sang.

Còn nữa, bên kia Mai viên chính là thư phòng của Viễn Từ, chính là mượn cơ hội để cho hai người bọn họ thân cận một chút. Dù sao hắn vẫn hi vọng hai vợ chồng son có thể ở cùng nhau, miễn làm cho hắn lo lắng.

Kể từ khi Kinh Kinh dời đến Mai viên, tinh thần rõ ràng tức cũng tốt hơn rất nhiều, ngay cả nguyệt sự đã lâu không đến cũng đột nhiên quang lâm (xuất hiện, đến). Nàng vui vẻ, bởi vì kể từ nhất sự phụ hiển quả nhiên sau nửa tháng nàng khổ cực đã thấy hiệu quả.

Hiện tại nàng tin tưởng tùy thời đều có thể xông vào trong phòng công công, mà hấn cũng không quan tâm. Đây chính là quen mặt! (muội tử, rốt cuộc là người muốn quen mặt hay là quen giường đây!)

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chân đá quốc sư phủ? Cô nương người can đảm!

Nếu kế thứ nhất đã thành công, vậy tiếp theo chính là kế thứ hai.

Kế thứ hai tên là: Làm cho đối phương biết, người vĩnh viễn đứng bên cạnh hấn.

Cái này hình như có chút khó rồi, dù sao vị này chính là quốc sư đại nhân, cả nước người đứng bên cạnh hấn cũng chiếm tám chín phần mười.

Kinh Kinh vừa luyện chữ vừa nghĩ đối sách, công công đi vào triều rồi, nàng có thể tùy tiện sử dụng thư phòng của hấn. Không thể không thừa nhận, chữ viết của công công rất đẹp mắt, vẽ cũng cực kỳ đẹp.

Nhưng là nàng, chữ còn không nhận thức được hoàn toàn chữ đừng nói cái gì về.

Công công như vậy, chỉ sợ thế nào nàng cũng không thể xứng được, bất luận là dung mạo hay là học vấn. Bất quá không sao cả, Mễ Kinh Kinh nàng có nghị lực, chỉ cần dùng nhiều công sức, có công mài sắt có ngày nên kim.

Nếu không sao, bắt đầu cứ luyện chữ trước, ít nhất phải luyện một tay thư pháp xinh đẹp mới được.

Nàng cầm bút lên chăm chỉ luyện, thế muốn viết bốn chữ Chính Đại Quang Minh ra hình ra thần.

Đang mãnh liệt vạch từng nét, thì nghe bên ngoài có người nói: "Thiếu phu nhân, Lôi tướng quân đến. Lão gia và hấn cùng nhau trở lại, đang ở tiền viện muốn ngài qua đó. . . . ."

"Là Lôi Tử Tướng quân?" Vừa nhắc tới người này, Kinh Kinh liền không nhận được nhú nhú mày.

Nha hoàn nói: "Đúng vậy."

Hấn tới thì tới vì sao phải bắt nàng đến Tiền viện đây? Nhất định là có chuyện gì.

Kinh Kinh rất tôn trọng phân phó của công công, vội vàng thu thập một tý rồi đi theo nha hoàn đến Tiền viện.

Tiền viện có một khu vườn, cũng lớn như nhà cũ của Kinh Kinh.

Trong vườn có đình, trong đình có hai người đang ngồi và hai người đang đứng.

Đang ngồi là chính là Công Công và Lôi Tử, còn đứng lại là một thiếu niên đen gầy và một thiếu nữ thanh lệ.

Nàng cảm thấy kỳ quái, công công đây là muốn cho nàng đến chiêu đãi khách nhân sao? Vì vậy đổi một nụ cười đi tới, nhàn nhạt thi lễ nói: "A Cha, bá bá ngài khỏe chứ."

Lôi Tử vừa nhìn thấy con dâu Diêu Thiên liền buồn bực, nhưng lần này sẽ không, chỉ vào một nam một nữ sau lưng nói: "Đây chính là huynh đệ của người gọi là Lôi Báo, vị này là biểu muội của Tiểu Báo, Tổ Văn. Tức là muội muội của người, nàng sang năm mới mười bốn tuổi." Ngụ ý hết sức đáng tiếc, nếu là năm nay 14 hấn cũng sớm đã dùng đại kiện tám người nâng trực tiếp mang người về nhà làm nhi nữ tức rồi.

Diêu Thiên tự nhiên hiểu rõ ý tứ của người lão hữu này, nhi tử nhà mình thân có tàn tật hấn không có cách nào so sánh, cho nên tìm nha đầu có khả năng trở thành nhi tức (con dâu) tới đây để so sánh với nhi tức mình.

Tổ Văn có vẻ cực kỳ nhu thuận, vội vàng tiến lên nói: "Thịnh an tẩu tử." Một tiếng tẩu tử vừa gọi đã coi mình thành người nhà Lôi gia.

Mà Lôi Báo cũng khó chịu buồn bực nói: "Tẩu tử tốt."

Kinh Kinh có ngốc cũng phát hiện không khí có chút khó khăn, vì vậy nói: "Các người cũng tốt." Sau đó lui một bước đứng ở sau lưng công công, cũng vờ nhu thuận.

Nhưng là hai nữ hài ngăn cách bởi hai nam nhân ngồi trên bàn cũng bắt đầu đánh giá lẫn nhau, từ trước đến giờ Kinh Kinh đều thích đồ vật đẹp, nàng cảm thấy Tổ Văn này rất đẹp, phối với Lôi Báo bên cạnh quả thật có chút đáng tiếc. Nhưng lại nghĩ đến thân phận cũng không cao, ăn mặc mặc dù khéo

léo nhưng toàn thân cao thấp ngay cả một món đồ trang sức ra dáng cũng không có.

Mà Tổ Vân cũng đang nhìn nàng, nhưng trong lòng mang theo một phần ghen tỵ. Tuy nàng là bà con với Lôi gia, nhưng trong nhà vẫn là miệng cộp gan thò, một lòng muốn gả tới nhà quyền quý, chỉ tiếc không có cơ hội này.

Ai ngờ đến, đột nhiên Lôi gia tựa như điên rồi đi tìm nhĩ tức phụ cho thứ tử, thậm chí tìm được nhà nàng, trong nhà liền giao bát tự của Tổ Vân ra. Vậy mà lại thích hợp, nhưng là Lôi Tử lại muốn gặp khuê nữ trước, cho nên Tổ Vân liền tới Lôi gia.

Cái mông còn chưa có ngồi ấm chỗ, vị công công tương lai này lập tức dẫn bọn họ theo nói là muốn đi quốc sư phủ, nhưng mặc dù không nói cũng rõ ràng, muốn đi hạ thấp con dâu nhà quốc sư.

Tổ Vân cố ý ăn mặc một phen, lúc này mới cùng hai cha con bọn họ đến. Khi chưa gặp còn cho là một người thật lợi hại, nhưng vừa nhìn thấy nguyên lai cũng chỉ là một tiểu nha đầu lớn hơn mình muốn tuổi thôi, thậm chí còn mập mạp như thế nào có thể so với nàng đây?

Kính Kính nhìn ra vẻ kính thường của đối phương, trong lòng nàng âm thầm lắc đầu im lặng, tiểu nha đầu này là tới phá quán, phải chú ý mới được.

Nàng vừa nghĩ đến Lôi Tử đến đây liền hết sức lo lắng nói: "Thời tiết hôm nay tốt, chúng ta ngồi cũng là ngồi không bằng nghĩ chút biện pháp chúc may mắn như thế nào?"

Diêu Thiên nói: "Chúc may mắn thì phải uống rượu mới được, người tới, chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn lên."

Lôi Tử vốn muốn nói một câu thôi, kết quả bị một câu mang rượu và thức ăn lên của Diêu Thiên cắt ngang. Tính tình hân nóng nảy, chỉ uống một ly rượu này trên trán cũng đầy mồ hôi.

Kính Kính vừa thêm rượu cho hân vừa đáng thương nhìn hân một cái, muốn đấu với công công thật là kém cách xa vạn dặm!

Nhưng Lôi Tử không buông tha, nói: "Diêu Thiên, cầm kỹ của người không tệ, Tổ Vân cũng học một tay cầm rất giỏi, không bằng cùng. . . . ."

Diêu Thiên để ly rượu xuống nói: "Thật sao? Tổ Vân cô nương quả thật phải thi triển tài nghệ rồi, người tới lấy cầm." Vừa nói một câu, từ so đấu tài nghệ đổi thành cá nhân biểu diễn.

Kính Kính nghĩ nếu như nàng đang uống rượu như vậy nhất định sẽ cười đến phun rượu ra, may mắn nàng cái gì cũng không có làm, chỉ là nhìn đám mây trên trời, thầm nghĩ: hôm nay thời tiết thật tốt!

Đột nhiên, nàng cảm thấy có người đang nhìn mình, quay đầu lại thấy thiếu niên gọi là Lôi Báo kia đang dùng một đôi mắt Báo nhìn nàng chăm chăm, thấy nàng đột nhiên quay đầu thì khuôn mặt đỏ ửng, vội vàng xoay người đi có lẽ cũng kính than (sợ hãi + than thở): hôm nay thời tiết thật tốt!

Tổ Vân quy củ diễn tấu một thủ khúc cầm, sau đó hơi thi lễ nói: "Bêu xấu."

Lôi Tử ra vẻ hiểu biết vỗ vỗ tay nói: "Được, người nói có được hay không?" Hân hỏi Diêu Thiên.

Diêu Thiên không chút hoang mang nói: "Lấy tuổi của nàng mà nói thủ khúc cầm này đã luyện được không tệ rồi, chỉ là vị cô nương này không thích hợp luyện cầm. Cầm là phải tĩnh tâm cao nhã mới có thể tấu (diễn tấu), nhưng vì Tổ Vân cô nương này tâm còn thấp thỏm nóng nảy không thích hợp với cầm mà thích hợp với âm đàn tranh."

Ngón tay Tổ Vân khẽ run rẩy, vị quốc sư này thật là đáng sợ, chỉ một thủ khúc đã nghe ra cầm kỹ này thật ra là nàng miễn cưỡng luyện ra được. Bởi vì công tử nhà giàu đều yêu cầm, cho nên nàng chỉ có thể bỏ qua chính mình thường gây tranh mà đổi thành luyện cầm.

Lôi Tử không phục nói: "Thật ra thì Tổ Vân am hiểu nhất ca hát."

Diêu Thiên nói: "Hà? Vậy phải mời Tổ Vân cô nương hát rồi."

Lôi Tử lại bị ghen ở yết hầu, một hồi lâu không có nói ra lời.

Ngược lại Tổ Vân nói tiếp: "Tổ Vân chỉ sợ thanh âm thô ráp sẽ làm kinh động đến quốc sư, nhưng nếu như thiếu phu nhân hát cùng ta thì lại không giống."

Diêu Thiên cau mày, nữ tử này thông minh hơn Lôi Tử nhiều. Hân không muốn làm cho con dâu mình không vui bởi vì nàng, vì vậy nói: "Kính Kính nàng. . . . ."

Kính Kính cười to ở trong lòng, so cầm với nàng thì nàng không biết, so thư pháp với nàng thì nàng cũng không biết, nhưng mà so ca hát nàng lại chỉ biết một bài, đây chính là tiền khúc học được từ chỗ sư phụ, cũng sẽ không thua.

Vì vậy nàng tiếp lời nói: "Ta không quá thích hát cùng với người, không bằng muội muội hát trước một bài, ta lại hát một bài như thế nào?"

Lôi Tử ở một bên nghe xong thì cười, hân nóng nảy một đầu mồ hôi không mang tiểu nha đầu này lên mặt bàn được thì chính nàng lại nhảy ra ngoài.

Tổ Vân rất có lòng tin với tiếng hát của mình, vì vậy gật đầu nói: "Vậy cũng được." Nàng uống ly trà, sau đó liền ngồi ở bên cầm tự đàn tự hát một bài

chính là khúc ca (bài hát) đang thịnh hành, xem triều!

Khúc này mặc dù làm xao động lớn, nhưng là thanh tuyền Tổ Văn lại hơi trung tính, làm cho một khúc nam tử xem triều hát làm cho người ta tưởng rằng mình đi lạc vào cảnh giới kỳ lạ .

Diêu Thiên không khỏi gật đầu một cái, bàn về khúc mà nói hát quả nhiên không sai.

Lôi Tử thấy hắn gật đầu trong lòng cao hứng, quay đầu lại nhìn Kinh Kinh thấy nàng cũng là mặt vẻ hâm mộ. Hắn nghĩ nếu như lần này Tổ Văn thắng thì trở về lập tức đi nhà nàng cầu hôn, những thứ khác không nói, chỉ nói đánh bại con dâu nhà quốc sư đại nhân cũng đủ làm hắn một mình vui vẻ một trận rồi.

Tổ Văn hát xong, cười lên nói: "Thiếu phu nhân mời." Mặc dù đang cười, nhưng có thể nhìn ra thái độ cũng không thân thiện.

"Xin chờ một chút, để ta lên cảm xúc một chút." Kinh Kinh nắm hai tay đặt ở trước ngực, hít một hơi. Sư phụ đã nói, khúc phạm nhân (bài hát của người phạm) là hát cho người phạm nghe, nhưng là tiên nhân khúc là hát cho tự nhiên nghe.

Cái gọi là tự nhiên chính là tất cả sự vật xung quanh nàng, bao gồm chính nàng.

Nhắm mắt cảm thụ tất cả bên cạnh, thậm chí nghe được tiếng tim đập lo lắng của công công vì mình. Nàng khẽ mỉm cười, sau đó từ từ khẽ mở đôi môi hát lên: "Phi Tiên. . . . ." Chỉ hai chữ, ví như âm thanh cá heo kêu to, thanh thúy mà không có nửa điểm tạp chất vang lên ở trong tai mọi người.

"Nguyệt Hoa nhẹ rơi Cửu Trọng Thiên, Cửu Trọng Thiên ngày ngày không thấy tiên, Dao Trì tiền bước lên hoa tọa (hoa sen), đồng tử thanh thanh bi niệm. Hà thì (lúc nào) hà niên (năm nào), đoàn tụ lại phân tán!

Thiên Thượng Nhân Gian, một cái chớp mắt đã ngàn năm!

Phi Tiên. . . . .

Lại thấy Phi Tiên. . . . .

Nguyên lai tiên đã không phải là tiên!"

Một khúc hát xong, cánh hoa dần dần rơi, chim không gáy, bướm không múa!

Kinh Kinh rất hài lòng với hiệu quả này, nói: "Ta hát xong rồi." Sau đó chạy đến trước mặt công công chờ khích lệ.

Diêu Thiên cũng không có khen nàng, hắn cau mày nhớ lại khúc điệu và từ ngữ vừa rồi, hình như cái gì cũng không hợp với thế giới hiện tại.

Lôi Tử rất thẳng thắn, vì vậy nói: "Khúc ca này thật không tệ, chỉ là cảm thấy người hát hình như biến mất rồi."

Diêu Thiên tỉnh ngộ, không sai, chính là loại cảm giác này. Vừa rồi cả người Kinh Kinh thoát nhìn giống như gần ngay trước mắt lại giống như đang bay ở trên tầng mây, một dạng chỉ cần gió vừa thổi thì lập tức tan biến.

Chỉ là Lôi Tử vẫn nói: "Xem ra con dâu ngươi thật lợi hại, ngay cả một khúc ca cũng hát thành như vậy được, bội phục bội phục."

Diêu Thiên lại nói: "Của nàng trọng yếu là mới lạ mà thôi, bàn về khúc điệu cũng không thanh lệ như Tổ Văn cô nương."

Lôi Tử gãi gãi đầu nói: "Vậy chính là đánh hòa rồi."

Diêu Thiên nói: "Cũng không phải là đánh nhau, cái gì hòa với không hòa."

Lôi Tử cười ha ha nói: "Cũng đúng, như vậy thì không quấy rầy ngươi nữa, chúng ta trở về trước." Rượu cũng uống tài cũng so không trở về có thể làm cái gì.

Diêu Thiên nói: "Không tiễn."

Lôi Tử cũng không hi vọng hắn tiễn, liền dẫn nhi tử từ nhà mình và Tổ Văn cô nương đi về.

Diêu Thiên nhìn bọn hắn đi sau đó nói với Kinh Kinh vẫn ở bên cạnh: "Về sau không nên hát loại khúc ca này nữa?"

Kinh Kinh không hiểu nói: "Tại sao?"

Diêu Thiên nói: "Cái thế giới này cũng không có thần tiên, biết không?"

Kinh Kinh ngăn ra, theo truyền thuyết công công là con của công chúa và Thần Tiên sở sinh ra, nhưng vì sao hắn lại nói không tin có thần tiên đây? Nhìn dáng vẻ hình như còn có chút hận hai chữ này, đây là vì cái gì?

Nàng cảm thán sư phụ chính mình, hắn sẽ sớm trở thành một hình thức ổn định của con người.

"Tốt, A Cha không muốn cho ta hát thì ta không hát, A Cha nói trên đời không có Thần Tiên sẽ không có Thần Tiên." Đây có tính là nài nỉ khi sư diệt tổ không?

"Đi thôi, không phải hôm qua người nói sỗ sách có chút xem không hiểu sao?" Diêu Thiên đã quen tính tình quật cường của nhi tử nên cho là Kinh Kinh nhất định sẽ làm trái lại hẳn, nhưng Kinh Kinh lại hoàn toàn tin tưởng lời hẳn nói, điều này làm cho hẳn cũng có chút không quen.

Sau khi bọn họ đi, Xuân Hi liền nhanh chóng đẩy một chiếc bánh xe gỗ chạy tới. Trên xe mặt Diêu Viễn Từ kinh hoàng, nói: "Nhìn xem tiếng của ai, là ai hát khúc ca vừa rồi?"

Xuân Hi thờ nói: "Thiếu . . . . Thiếu gia, đã không thấy."

Diêu Viễn Từ đưa tay vỗ lên trên bánh xe gỗ nói: "Nhanh đi hỏi thăm một chút, bài hát vừa rồi là ai hát?"

Xuân Hi nói: "Vâng, thiếu gia." Hẳn đi ra ngoài hỏi một vòng, nói: "Bẩm thiếu gia, bọn hạ nhân nói mới vừa Lôi Từ lão gia dẫn theo một người gọi là Tổ Vân cô nương tới đây, cô nương kia vừa biết gây cảm vừa biết hát khúc, rất lợi hại. Còn có Thiếu . . . ."

"Tổ Vân, nhanh đi nghe ngóng xuất thân gia đình nàng, nhanh đi." Diêu Viễn Từ gấp đến độ nổi đầy gân xanh trên gương mặt xinh đẹp.

Xuân Hi chưa từng thấy thiếu gia nhà bọn họ kích động như thế bao giờ, bị sợ vội vàng gạt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đưa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tổ Vân là khối bối, một tờ thư hòa ly

Editor: tan_hye

Xuân Hi làm việc cũng coi như là nhanh, hẳn rất nhanh thì bẩm báo xuất thân của Tổ Vân cho Diêu Viễn Từ, cũng nói hiện nàng đang tạm ở Lôi gia.

Diêu Viễn Từ nói: "Nhanh, đây ta đi Lôi gia, ta muốn gặp nàng một lần."

Xuân Hi lập tức mảy nhăn lại, không nói đến chưa từng thấy thiếu gia kích động như vậy, cho dù thấy rồi cũng không thể cứ như vậy đẩy hẳn đi Lôi gia, sau đó nói ta tìm biểu tiểu thư nhà các người nói chuyện một chút!

Hắn khổ bức (đầu khổ + bức bách) nhìn thiếu gia, Diêu Viễn Từ thấy hẳn nửa ngày không đẩy bánh xe gỗ vừa nóng lòng vừa tức giận. Tay vỗ cái giá đỡ nói: "Xuân Hi. . . . ."

Lúc này, Xuân Hi mới phục hồi lại tinh thần, nói: "Thiếu gia người trước đừng kích động, cho dù bây giờ chúng ta đi Lôi gia cũng không nhất định có thể gặp được vị biểu tiểu thư kia, hơn nữa người làm như vậy chỉ sợ khó giải thích cho Lôi tướng quân và Bảo thiếu gia."

Một câu nói nhắc nhở người trong mộng, Diêu Viễn Từ cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

d.d.l.q.d

"Vậy phải làm như thế nào?" Thấy người trong mộng ngay trước mắt, nhưng lại vẫn không có biện pháp gặp mặt.

Xuân Hi suy nghĩ một chút nói: "Không bằng, nhờ thiếu phu nhân giúp một tay?" Nói tới chỗ này Xuân Hi liền muốn giơ tay lên tát chính mình một cái nói năng không chịu suy nghĩ, thiếu phu nhân vốn là nương tử của thiếu gia, có ngọc cũng không thể hèn cô nương cho thiếu gia gặp mặt được. Ngộ nhờ cô nương này vào cửa, đây chẳng phải chính là tình địch sao?

Nhưng Diêu Viễn Từ cũng không suy nghĩ những thứ kia, hẳn suy tư một chút cả quốc sư phủ cũng chỉ còn nữ tử này có thể lợi dụng, vì vậy nói: "Mau đây ta đi gặp thiếu phu nhân."

Xuân Hi chờ thiếu gia nói những lời này từ khi thiếu phu nhân vào cửa, hôm nay cuối cùng cũng nghe được, nhưng ý nghĩa lại khác nhau rất lớn.

Hắn nặng nề đồng ý một tiếng, hỏi thăm được thiếu phu nhân đang ở thư phòng của quốc sư đại nhân để tập viết liền đẩy thiếu gia tới.

Đến trước cửa thư phòng thấy cửa mở ra, quốc sư đại nhân đang đọc sách mà thiếu phu nhân thì ngồi bên cạnh nghiêm túc viết chữ. Hẳn nhẹ nhàng gõ cửa, nói: "Thỉnh an lão gia, thỉnh an thiếu phu nhân. . . . ."

Điều Thiên ngẩng đầu, lại thấy Xuân Hi đẩy nhi tử tới, chẳng lẽ là hấn rớt cuộc nghĩ thông suốt muốn hòa hảo với phu nhân của mình? Trong nội tâm vui vẻ, mặt ngoài thì bình tĩnh như thường hỏi "Chuyện gì?"

Xuân Hi nói: "Thiếu gia là tới tìm thiếu phu nhân có chuyện."

Quả nhiên, trong lòng Điều Thiên hồ hởi, ngay cả sách thích xem nhất cũng khép lại.

Mà Kinh Kinh lại cảm thấy hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao, vị Đại Thiếu Gia này tìm nàng có chuyện gì? Chỉ chỉ lỗ mũi chính mình nói: "Tìm ta?"

Điều Viễn Từ nói: "Đúng vậy, ngươi có thời gian không?"

Điều Thiên nói: "Có chuyện gì các ngươi ở tại chỗ này mà nói, ta. . . . . Trong phủ còn có chút việc chờ ta xử lý." Nói xong bình tĩnh đứng lên bình tĩnh đi ra ngoài.

Kinh Kinh im lặng, ý tưởng của công công nàng sao lại không rõ, đây là cho bọn họ không gian hòa hảo, nhưng nàng lại không cần loại không gian này nha!

Lệ rơi nhìn bóng lưng công công, Kinh Kinh tính toán nếu như có cơ hội nàng nhất định phải báo lại thâm thù đại hận này.

Điều Viễn Từ nghe được bước chân phụ thân đã đi xa, vội vã vào phòng nói: "Ngươi cũng đã biết vị Tổ Văn tiểu thư kia?"

Kinh Kinh nói: "Biết thì biết, ngươi có chuyện gì không?"

Điều Viễn Từ nói: "Ngươi có thể hẹn nàng tới đây được không, hoặc là đi Lôi phủ cũng được."

Kinh Kinh nghe vậy, vị thiếu gia này đã ba năm cũng không có bước ra khỏi quốc sư phủ một bước, thế nào lại muốn đi Lôi phủ. Nàng nhăn châu xoay động (đảo cặp mắt) nói: "Tại sao ta phải giúp ngươi, cho ta một lý do đi."

Điều Viễn Từ vội vàng nói: "Thê coi phu là trời, ta là trượng phu ngươi tức là ông trời của ngươi, để cho ngươi làm chút chuyện còn cần lý do sao?"

Kinh Kinh không thích chuyện gì cũng phải nghe người khác, vì vậy nói: "Lúc này lại mở miệng nói ta là thê tử của ngươi, trước kia tại sao lại chưa từng thấy qua ngươi thực hiện trách nhiệm của trượng phu."

Điều Viễn Từ nghe nàng nói như vậy cũng biết mình đuối lý, nói: "Được rồi, chỉ cần ngươi giúp ta ngày sau ngươi muốn cái gì ta đều cố gắng lấy cho ngươi là được."

Kinh Kinh nghe lời này xong cảm thấy còn tương đối lọt tai, nàng chuyển con ngươi nghĩ tới mình muốn cái gì, cuối cùng tầm mắt rơi vào bút trong tay.

Mặc dù nàng không phải là người thích tính toán tương lai vì mình, nhưng nghĩ tới người mình thích là công công, vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không thực sự gả cho vị công tử gầy gò trước mắt, như vậy cũng tốt, không bằng sớm một chút để hai người biết lập trường của nhau.

Nghĩ tới đây nàng hỏi "Ngươi biết viết chữ không?"

Điều Viễn Từ nói: "Biết."

Không ngờ người mù cũng biết viết chữ, nhưng mà điều này cũng hợp ý Kinh Kinh. Nàng ý bảo Xuân Hi đóng cửa lại, sau đó cười nói: "Là như vậy, ta biết rõ ngươi cũng không chào đón ta, mà ta cũng không muốn cùng ngươi qua một đời. Nhưng là trước mắt phụ thân ngươi và phụ thân ta cũng sẽ không đồng ý chúng ta tách ra, cho nên ta nghĩ đến một biện pháp."

Điều Viễn Từ vội vàng muốn gấp Tổ Văn, liền nói: "Biện pháp gì?"

Kinh Kinh nói: "Ngươi trước viết thư hòa ly cho ta, chẳng qua là ta nhận trước, chờ một ngày nào đó thời cơ đến thì ta sẽ lấy ra. Đến lúc đó ở trước mặt rất nhiều người, bọn họ muốn không thừa nhận cũng không được."

Điều Viễn Từ cũng không có tình cảm gì với người thê tử này, mình cũng thật không muốn làm nàng rầu rĩ. Vừa nghe nàng nói như vậy thì nói: "Cũng tốt."

Kinh Kinh nghe xong mừng rỡ, bảo Xuân Hi đẩy người đến bên cạnh bàn đọc sách, sau đó lấy ra giấy bút tới trải tốt giấy, sau đó tự mình lấy bút đặt vào trong tay Điều Viễn Từ.

Thấy hấn vùng bút viết xong, phía trên ý là mình thân bị tàn phế không cách nào chăm sóc thê tử, cho nên không muốn liên lụy nàng vì vậy Hòa Ly. Phía dưới hấn viết tên của mình, đưa bút cho Kinh Kinh nói: "Ngươi cũng phải viết của mình lên, như vậy chúng ta liền coi như là hai người xa lạ không liên quan tới nhau rồi."

d.d.l.q.d

Kinh Kinh gật đầu nói: "Tốt." Nàng viết tên sau nói: "Còn cần một nhân chứng." Ngẩng đầu nhìn thấy Xuân Hi nói: "Tới, ngươi cũng viết một chữ lên đi!"

Xuân Hi không ngờ hai người hòa ly dễ dàng như vậy, hấn vừa cảm thán hai người thẳng thắn, vừa cảm thán bản thân sạo lại xui xẻo như vậy lại trở thành

nhân chứng cho loại chuyện này.

Chỉ là cũng may, Xuân Hi cũng coi như theo thiếu gia mấy năm học được chút chữ, tên của mình vẫn là viết rất quy củ.

Sau khi nhìn xong Kinh Kinh hết sức hài lòng, nàng tìm phong thư đem thư cất vào bên trong nói: "Nói đi, tại sao muốn gặp Tổ Văn tiểu thư?"

Trên mặt Diêu Viễn Từ thế nhưng nổi lên một tầng đỏ ửng, một hồi lâu yểu hầu nói một câu: "Nàng hát rất hay."

Điểm này Kinh Kinh ngược lại thừa nhận, nàng thấy vẻ mặt Diêu Viễn Từ thì trong lòng đã đoán được tám chín phần, nhỏ giọng nói: "Ngươi là muốn theo đuổi nàng làm nương tử?"

Diêu Viễn Từ vội vàng nói: "Chuyện này. . . . . Ngươi không cần nói bậy, ta chỉ muốn. . . . . Chỉ là hết sức ngưỡng mộ nàng mà thôi."

Kinh Kinh chỉ mong sao hắn theo đuổi người khác, vì vậy nói: "Ta giúp ngươi, chỉ là bây giờ ngươi ra ngoài hình như cũng không tiện, không bằng ta viết thư hẹn nàng tới đây, cho các ngươi nói chuyện riêng một chút như thế nào." Tốt nhất là nam có tình nữ có ý, lưỡng tình tương duyệt lập tức thành thân.

Hơn nữa nàng rất có lòng tin với Diêu Viễn Từ, đừng nhìn hắn đường không thể đi mắt không thể nhìn, nhưng chỉ bằng bộ dáng kia chỉ sợ không biết mê chết bao nhiêu mỹ nữ!

"Chuyện này. . . . . Vậy thì cảm ơn ngươi." Diêu Viễn Từ không ngờ Kinh Kinh lại chịu giúp hắn như vậy, không khỏi sinh lòng cảm kích.

Kinh Kinh cũng nghiêm túc, lập tức cầm bút viết thư sau đó để cho Xuân Hi đưa đi Lôi phủ.

Mà lần này Diêu Viễn Từ cũng không cự tuyệt Kinh Kinh nữa, để cho nàng đẩy hắn về chỗ ở của mình.

Đây là lần đầu tiên Kinh Kinh tới nơi này, phát hiện thật ra thì Diêu Viễn Từ rất hiểu biết về âm nhạc. Trong phòng của hắn trừ nhạc khí cũng là nhạc khí, thiên kỳ bách quái (quái lạ) dạng gì cũng có. Nàng nhất thời nhìn đến hoa mắt, cười hỏi "Ngươi và Tổ Văn cô nương thật đúng là một đôi, đều thích chơi nhạc khí như vậy, ta thì cái gì cũng không biết, ngay cả đàn tranh cũng không đàn được." Nói xong giơ tay lên sờ soạng một cái trên khung cổ cầm nói.

Diêu Viễn Từ nói: "Đó không phải là tranh, bên phải xa hơn một chút mới đúng."

Kinh Kinh nói: "Dù sao ta đều không hiểu, chỉ là về sau hai người các ngươi một đánh đàn một ca hát cũng tốt."

Diêu Viễn Từ vuốt nhạc khí nói: "Cho nên ta học thông (thông suốt, hiểu rõ) tất cả nhạc khí đều bởi vì nàng, nghĩ tới có một ngày nàng ca hát còn ta thì đánh đàn hoặc là thổi Tiêu. . . . ."

Nhìn vẻ mặt hắn hết sức mong đợi, Kinh Kinh nói: "Thì ra là trước kia các ngươi đã từng gặp qua."

Diêu Viễn Từ gật đầu nói: "Ta chỉ từng nghe nàng hát. . . . ."

Suy nghĩ một chút cũng phải, một người trời sinh đã mù chỉ có thể dùng thính giác để hình dung cái thế giới này.

Kinh Kinh hơi có chút cảm xúc, chỉ là lập tức nghĩ tới mình còn có chuyện làm, nên nói: "Ta hẹn nàng ngày mai tới, đến lúc đó A Cha đã vào triều, các ngươi chỉ cần ở chỗ này đàn hát đều được."

"Cảm ơn." Diêu Viễn Từ thật lòng thành ý nói.

Kinh Kinh vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Cảm ơn thì không cần, về sau mời ta uống rượu là được." Nói xong liền quay đầu đi ra ngoài.

Diêu Viễn Từ ngẩn ra, những lời này tựa hồ đã từng nghe qua ở nơi nào rồi, nhưng lại không thể nào nhớ nổi rồi. Hắn một lòng nghĩ đến chuyện ngày mai có thể gặp Tổ Văn, thậm chí có chút kích động không ngủ được.

Gió nhân nhật thổi qua, hắn lại cảm sáo thổi.

Âm thanh êm dịu lại mang theo chút cảm giác hy vọng.

Diêu Thiên đang ở phía sau núi giả cách đó không xa, nhìn Kinh Kinh từ trong phòng đi ra không khỏi mất mát. Chỉ là nghe được trong tiếng sao của con trai tựa như chứa chút hàm ý mong đợi. . . . .

Xem ra tất cả không thể quá nóng lòng, phải từ từ!

Dưới ánh trăng, nhìn mình bóng dáng thon dài không khỏi sinh ra một loại cảm giác tịch mịch. Chờ đến khi Nhi từ hòa hảo với con dâu rồi, vợ chồng son bộn họ lại cả ngày gần bó như keo như sơn, Kinh Kinh cũng sẽ không trở lại tìm hắn học chữ, càng sẽ không cả ngày đi theo sau hắn gọi A Cha A Cha rồi.

Đúng vào lúc này, một âm thanh thanh thúy nói: "A Cha ngươi đi nơi nào, cả thư phòng cũng không thấy người của ngươi. Phòng bếp hầm Bách Hoa Lộ, nếm thử uống rất ngon."

Diêu Thiên giật mình, nhìn bóng dáng nho nhỏ đứng ở dưới ánh trăng khê mỉm cười nói: "Cũng tốt." Bách Hoa Lộ này là phương thuốc không biết Kinh Kinh học ở đâu, dùng trăm loại cánh hoa, lá hoa, bông hoa cùng nước đường hầm chung lại, hương vị hết sức ngọt ngào, uống xong mấy ngày sau mùi vị đều không tiêu tan, cũng coi là lưu lại hương thơm trên răng môi rồi.

Gần đây Lôi Tử đều nói hần, rõ ràng không có nữ nhân thế nào toàn thân cao thấp đều có mùi son phấn.

Hần không cách nào giải thích, chỉ có thể dùng mặt lạnh mà chống đỡ.

Lôi Tử cuối cùng vẫn là không dám miệt mài theo đuổi, hần nhiều lần ngửi mùi vị trên người mình, cũng không thấy ngửi được mùi gì.

Nhưng có lần lướt qua Kinh Kinh, có cỗ hương vị như có như không làm cho hần thật say mê trong chốc lát. Trong lòng lập tức sáng tỏ, vì sao lúc lâm triều mọi người đều dùng ánh mắt đặc biệt nhìn hần.

Bất quá nếu mà uống vào, nhưng mà con dâu đã bảo người làm cho, hần cũng không tiện cự tuyệt.

Như thế dĩ vãng hần đã bình tĩnh, không phải là mùi thơm sao, mặt kệ bọn họ ngửi thấy đi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhi tử đuổi theo nữ nhân, con dâu đứng ngoài canh cửa

Editor: tan_hye

Ngày thứ hai, bầu trời trong xanh.

Kinh Kinh vẫn cho là Tổ Văn sẽ ngưng ngừng một chút, nhưng cũng không cần hàm chứa tức giận nhìn nàng như vậy chứ!

Nàng làm sai chuyện gì à?

Kinh Kinh không hiểu, chỉ là cần có thể hoàn thành cuộc giao dịch này nói: "Thật ra thì ta tìm người tới là vì....."

Tổ Văn chỉ nhìn nàng một cái nước mắt lớn chừng hạt đậu rớt xuống, Kinh Kinh cũng không nói chuyện, đây là ý gì đây?

Tổ Văn khóc ròng nói: "Người đã hài lòng chưa, ta thua, dự định cũng sẽ không để biểu ca lấy ta, đều là người hại ta như thế."

Kinh Kinh bây giờ mới hiểu được nàng đây là không gả được cho người ta nên đem trách nhiệm đổ lên người nàng, nàng nghĩ mà buồn cười, nói: "Người biểu ca kia không phải là chỉ là cường tráng chút mặt đen chút, nhưng không đẹp mắt chút nào cả. Không bằng, ta giới thiệu cho người một nam tử vừa đẹp mắt lại si tình với người, như thế nào?"

Tuổi Tổ Văn vốn không lớn, trong lòng cũng không phải là rất thích nhị biểu ca, nghe nàng nói như vậy thì nói: "Trên đời còn có người nam nhân nào đáng đáp.....Xinh đẹp hơn so với công công nhà người?"

Khỏe miệng Kinh Kinh giật giật, nha đầu này tuy nhỏ nhưng vẫn là biết đẹp xấu, chẳng lẽ nàng cũng nhìn trúng công công của mình.

Nàng chỉ vào viện của Diêu Viễn Từ, nói: "Bên kia một nam tử đáng đáp so với A Cha ta cũng không sai, trong tâm lại luôn luôn nghĩ tới người, người đi hay không đi."

Tổ Văn nói: "Người không lừa ta chứ?"

Kinh Kinh nói: "Ta lừa người làm cái gì, chính là hần viết thư để cho ta hẹn người tới."

Tổ Văn nghe xong mặt đỏ lên, nói: "Phải..... Là ai?"

Kinh Kinh thở dài, đưa ra hai ngón tay nói: "Trong quốc sư phủ này có thể khiến cho ta hẹn người tổng cộng chỉ có hai nam nhân, một là A Cha ta hiện tại hần đã vào triều rồi, một người khác chính là....."

Tổ Văn vừa sợ vừa giật mình nói: "Là Diêu công tử, nhưng là hần..... Hần....." Lôi đồn nói rằng hần chính là phế nhân, cái gì cũng không thể làm. Hôm nay nàng càng tin vào phần, bởi vì nếu như hần không phải tàn phế tại sao chuyện đơn giản như hẹn một nữ nhân khác cũng phải cầu xin thế tử của mình

làm giúp, hình như bọn họ còn đang tấn hôn.

Kính Kinh lại không biết trong lòng vị Tổ Văn cô nương này nghĩ cái gì, chỉ nói: "Người đi vào nhìn trộm một chút là biết, hẳn có thể tốt hơn so với trong tưởng tượng của người nhiều."

Người Tổ Văn lạnh xuống, nói: "Hắn chính là tướng công của người tại sao phải để cho ta đi gặp hắn, người rộng lượng như vậy sao?"

Kính Kinh nghĩ, nếu như nàng nói thật suy nghĩ của mình, lỡ như chuyện bị truyền đi, vậy chẳng phải là mình không thể yên ổn ở quốc sư phủ rồi hả sao?

Chỉ có thể bịa ra một câu trả lời hợp lý nói: "Bởi vì thỉnh cầu của tướng công không có nữ nhân nào có thể cự tuyệt." Nói xong cúi đầu nắm chặt khăn tay, vì hạnh phúc của mình có thể giả bộ thì giả bộ!

Sư phụ nói rồi, diễn trò vô tội, chỉ cần người nhìn vào tin tưởng thì người thắng.

Tổ Văn bắt quả là một tiểu cô nương, nàng nơi nào biết Kính Kinh là bị lão quái (quái trong từ kỳ quái, ý là ông già kỳ quái) ngàn năm dạy dỗ thành tiểu hồ ly tinh rồi! Vừa nghe nàng nói như vậy thì càng muốn gặp Diêu Viễn Từ một lần, mặt lại hồng thêm nói: "Vậy ta, chỉ đi gặp hắn một lần."

d.d.l.q.d

Kính Kinh nhìn trời cũng đã gần buổi trưa rồi, ngộ nhớ công công trở lại biết chuyện thì hồngбет, nói: "Mau đi đi, ta ngồi canh ở chỗ này, không để người ngoài xông vào quấy rầy các người."

Mặt đã hồng càng hồng thêm, nói: "Vậy thì vất vả rồi." Nàng nghĩ dù sao Lôi gia đã quyết định không cưới nàng vào cửa, tuy thối lui nhưng lại được Diêu Viễn Từ nhìn trúng cũng không tệ.

Mặc dù gả tới là thiếp thất, nhưng nhìn bộ dạng vị phu nhân này có vẻ rất ngốc, không chừng còn có thể tiến xa hơn. Tổ Văn là một tiểu cô nương có lòng cầu tiến rất mạnh, chỉ cần có cơ hội nhất định phải trở nên nổi bật.

Sau khi nàng tiến vào Kính Kinh liền ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng vòng, bọn hạ nhân cũng bị nàng lệnh cho dời đi hết rồi, tin tưởng cũng không có người nào có thể tới đây.

Chỉ là hai người kia có vẻ rất hợp ý, Tổ Văn đi vào không bao lâu bên trong liền truyền đến tiếng nhạc. Đây là nói tới chính sự, xem ra rất nhanh sẽ chàng chàng thiếp thiếp ôm nhau, đến lúc đó, hắc hắc.....

"Người cười cái gì?" Trên đầu đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc.

Kính Kinh sợ hết hồn, người đang ngồi chồm hổm bị giật mình ngã sấp xuống đất. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn công công mỉm cười với nàng, sau lưng ánh mặt trời rất chói mắt, nhưng tuyệt đối không chói mắt bằng nụ cười của hắn.

"Không có, không có gì." Hôm nay thế nào trở về sớm như vậy, bình thường không phải đều buổi trưa mới về đến nhà.

Diêu Thiên nhìn ra nghi vấn của Kính Kinh, nói: "Hôm nay không có chính sự, cho nên hạ triều sớm một chút. Người bên cạnh người đâu hết rồi, tất cả bọn họ đều chạy hết đi nơi nào rồi?" Thế nào chỉ lưu lại một mình nàng ở chỗ này vẽ tranh?

"Ta để cho bọn họ đi ra ngoài làm việc." Kính Kinh đang suy nghĩ biện pháp dẫn công công đi, đột nhiên nghe được âm thanh cổ tranh từ trong phòng Diêu Viễn Từ truyền ra.

Kính Kinh cho là cái này không có gì, người bình thường sẽ đều cho là Diêu Viễn Từ đang gây tranh.

Nhưng Diêu Thiên là ai, hắn tinh thông vận luật, vừa nghe là biết người gây tranh cũng không phải là Diêu Viễn Từ. Không khỏi ngẩn ra, trong những người quen biết của nhi tử hình như không có người nào có thể gây tranh tốt như vậy, hơn nữa trong âm thanh phóng khoáng mang theo tia nhu tình, rõ ràng là do một nữ tử gây đàn.

"Nữ nhân trong phòng Viễn Từ là ai?" Diêu Thiên cúi đầu hỏi Kính Kinh mới vừa bò dậy.

Kính Kinh thiếu chút nữa lại ngã lần nữa, chẳng lẽ công công có thiên nhãn (mắt thần) trong truyền thuyết, vì sao có thể biết người cùng ở trong phòng với Diêu Viễn Từ là nữ nhân?

Nàng vội vàng lắc đầu nói: "Không có..... Không phải..... A Cha, người đi làm cái gì?" Cho dù muốn bắt gian cũng phải là nàng mới đúng.

d.d.l.q.d

Diêu Thiên không chút nghĩ ngợi đẩy cửa phòng nhi tử ra, thấy nữ nhân gọi là Tổ Văn đó đang ngồi ở trên ghế của Diêu Viễn Từ gây tranh, mà con hắn thì ngồi một bên mỉm cười.

Mặc dù hắn không nhìn ra hai người có quan hệ gì, nhưng là ngồi chung một chỗ với một cái nữ tử chưa kết hôn như vậy còn ra thể thống gì.

"Các người....." Diêu Thiên lạnh nghiêm mặt phẩy tay áo bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên nói với Kính Kinh vừa biểu hiện hết sức kính sợ nói: "Người

đi theo ta."

Kính Kính không thể làm gì khác hơn là đi theo, nàng thật không nghĩ đến tình hình sẽ là như vậy, cho nên len lén le lưỡi về phía Diêu Viễn Từ một cái, bày tỏ nàng cũng rất đành chịu.

Công công đi rất nhanh, nàng thật vất vả theo tới thư phòng, nhưng sắc mặt của hắn quá khó nhìn, bị dọa làm cho nàng không dám làm nũng ăn vạ như bình thường.

Diêu Thiên đập án thư, bên ngoài thậm chí có người làm đi tới, nói: "Lão gia có gì phân phó sao?"

Diêu Thiên nói: "Đi gọi mấy ma ma nha hoàn đi đưa biểu tiểu thư Lô gia trở về, ngoài ra bảo bọn họ trông chừng cho kỹ, đừng để cho một cô nương chưa lấy chồng chạy khắp nơi."

Người làm nói: "Vâng"

"Còn nữa, bảo Xuân Hi lần lại tới đây cho ta."

"Vâng"

Kính Kính sợ bị bọn hắn quản chặt về sau Diêu Viễn Từ và Tổ Văn sẽ tiếp tục bị tách ra, vì vậy vội nói: "A Cha, thật ra là do ta viết thư mời Tổ Văn tới đây."

Diêu Thiên nhìn nàng một chút thờ dài, nói: "Ngươi cái nha đầu ngốc này....." Thế nhưng đứng ở bên ngoài canh cửa cho tướng công và nữ nhân nhân khác ở trong đánh đàn nói chuyện phiếm.

Lúc này Xuân Hi run sợ đi vào, Diêu Thiên nói với Kính Kính: "Ngươi đi xuống đi!"

Kính Kính nói: "A Cha, thật sự đúng là ta viết thư mời Tổ Văn tới đây, không liên quan tới Xuân Hi và tướng công....."

"Đi xuống." Diêu Thiên trầm giọng quát nhẹ.

Kính Kính cũng không còn biện pháp, chỉ có thể đi ra ngoài.

Lúc đi ra vừa lúc thấy Tổ Văn đã bị mang đi không nhìn thấy nữa mà Diêu Viễn Từ vẫn đứng ở cửa nhìn quanh, nàng đi tới nói: "Người cũng đã đi xa, ngươi tiếp tục nhìn cũng vô ích, vẫn là suy nghĩ làm thế nào đối phó A Cha ngươi đi!"

Diêu Viễn Từ nói: "Lần này ngược lại làm liên lụy tới ngươi, xin lỗi." Hắn hơi nhíu lông mày, hình như trong nội tâm mơ hồ có vương mắc không hiểu rõ.

Kính Kính vẫn là không nhận được nhỏ giọng hỏi "Ngươi cảm thấy Tổ Văn cô nương kia như thế nào?"

Mặt Diêu Viễn Từ vốn là tái nhợt thế nhưng đỏ ửng, nói: "Tài nghệ âm nhạc của nàng rất cao, người cũng hay nói. Chỉ là....." Không giống với bóng dáng nàng trong mộng. Nhưng là ca khúc kia cũng sẽ không sai, xem ra năm đó mình vẫn chưa hiểu rõ nàng.

Kính Kính nói: "Sau lần này nếu còn muốn gặp nàng chỉ sợ phải đầu trí đầu dung với A Cha ngươi rồi."

Tâm Tư Diêu Viễn Từ vốn bay rất xa, lại nghe âm thanh có chút trong trẻo ở bên cạnh nói phải đầu trí đầu dung với A Cha không khỏi buồn cười, nói: "Vô luận đầu trí đầu dung cuối cùng ta cũng không cho là ngươi có thể thắng được hắn."

Kính Kính cười, nói: "Thì ra là, ngươi cũng không phải là rất ghét hắn phải không."

Mặt Diêu Viễn Từ đỏ lên, nói: "Trong phòng ta còn có việc, đi trước."

Kính Kính cảm thấy Diêu Viễn Từ quả nhiên còn nhỏ, trong vẻ mặt còn mang theo một chút kỳ quái. Nghĩ tới công công nếu như dùng cái loại nét mặt nói chuyện với mình, nàng không khỏi mừng rỡ đến run cả người.

Cho đến buổi chiều, công công và Kính Kính ngồi ở trên bàn cơm, Diêu Viễn Từ vẫn không thấy đến.

"Xuân Hi đã nói hết toàn bộ." Diêu Thiên lạnh lạnh nhạt nói.

Kính Kính sợ hết hồn, toàn bộ nói hết là có ý gì, chẳng lẽ chuyện bọn họ Hòa Ly cũng nói?

Lại nghe Diêu Thiên nói tiếp: "Về sau nếu súc sinh kia để cho ngươi làm loại chuyện như vậy đại khái ngươi có thể cự tuyệt, nếu hắn buộc ngươi chỉ cần tới nói cho ta biết là được rồi."

Kính Kính trong miệng hàm hồ đồng ý, xem ra dường như hắn cũng không biết chuyện từ thư.

Diêu Thiên nhìn nàng không nói nhưng trong lòng lại cực kỳ buồn bực, tình hình trước mắt đứa nhỏ Kính Kính này là rất muốn hòa hảo với Viễn Từ, thậm chí không tiếc vì hắn đi truyền thư cho ý trung nhân của hắn. Thế nhưng bộ dạng uất ức như vậy, hẳn cho là không đáng giá. Nếu nhi tử không đổi

tốt với nàng, nàng lại uất ức mình như thế, vậy chỉ có thể dùng phương thức khác đền bù cho nàng.

Diêu Thiên suy nghĩ một chút nói: "Nghe nói chưa tới hai ngày nữa sẽ đến sinh nhật của ngươi rồi, nghĩ muốn quà tặng gì thì nói cho A Cha." Hắn cũng coi như đường đường là một quốc sư, chỉ cần không phải là chuyện không ai có thể làm hắn đều có thể tận lực thỏa mãn nàng.

Nhưng Kinh Kinh lại cảm thấy khó khăn, hàng năm sinh nhật nàng đều có thể bị sư phụ chiêu hồn phách mang nàng đi tiên sơn một hồi, ban ngày còn tạm được, buổi tối nhất định không thể có người đang bên cạnh, nếu không khẳng định dọa chết người.

Chỉ là qua sinh nhật này mình chính là chân chân chính chính mười bốn tuổi rồi, nếu có được quà tặng của công công ngược lại không tồi, vì vậy nói: "Chỉ cần là A Cha đưa, cái gì Kinh Kinh đều thích."

Đây cũng là làm khó Diêu Thiên, hắn thật là không có kinh nghiệm tặng quà gì cho nữ hài tử.

"Ừ, để cho A Cha suy nghĩ một chút." Xem ra vẫn là tìm người thương lượng một chút cho thỏa đáng, ở trong triều người được nữ nhân yêu mến giao hảo lại thâm sâu hình như chỉ có một, đó chính là Đường Kim Hoàng Đế.

Người kia có thể dụ dỗ được toàn bộ nữ nhân trong hoàng cung thành ngoan ngoãn dễ bảo, tới tìm hắn hỏi chính xác là không sai rồi. (công công, người không phải cảm thấy dụ dỗ này không phải kia dụ dỗ kia sao?)

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: công công tặng hoa tươi, nhận hay không nhận

Editor: tan_hye

Đại Nội Hoàng Cung Dưỡng Tâm điện.

"Quốc sư gần đây rất rảnh rồi thậm chí có thời gian tìm trà uống trà?" Hoàng đế Thiên triều Thiên Vinh cười hỏi.

Diêu Thiên uống một hớp trà, cúi đầu xoay xoay ly trà, động tác này khiến Thiên Vinh không cười được. Làm bằng hữu rất nhiều năm, hắn (TV) sợ nhất chính là vị quốc sư đại nhân này xoay xoay ly trà, xoay một cái thì chứng minh hắn (DT) đang suy nghĩ chuyện gì đó, nghĩ một chút nói không chừng sẽ nghĩ ra cách gì đó để làm khó hắn (TV).

Nửa năm trước, hắn (DT) gần như chuyển ra ngoài nửa kho quốc khố của hắn (TV), lúc ấy hắn sốt ruột đến nỗi khóc mất cả giọng.

"Quốc sư, có lời gì mời nói." Thiên Vinh cảm thấy hay là để cho hắn nói nhanh một chút, tốt xấu gì cũng làm cho mình thông khoái hơn!

Diêu Thiên rót cuộc ngừng đầu lên, nói: "Hoàng Thượng, xin hỏi nếu như đến sinh nhật nữ tử thì nên tặng quà gì thì tốt?"

Cầm Thiên Vinh thiếu chút nữa thì trật khớp, chỉ vì vấn đề này người xoay xoay ly trà làm cái gì, thiếu chút nữa dọa hắn chết. Hắn vỗ vỗ ngực mình, cười nói: "Cũng không khó, tặng thứ đáng tiền là được rồi."

Diêu Thiên nói: "Thúy Cốc Hoàng Oanh nàng nhìn nó bị nhốt còn đau lòng nên thả ra."

Thiên Vinh cau mày nói: "Xem ra nhất định là một nữ tử rất có cá tính."

Diêu Thiên nghĩ đến con dâu nhà mình quả thật có chút không giống người khác, vì vậy nói: "Là có một chút."

Thiên Vinh nói: "Như thế thì quà tặng như vậy thì tục, tặng hoa đi!"

Diêu Thiên giật mình nói: "Tặng hoa?"

Thiên Vinh vuốt cằm, hắn mang hoa đi tặng thì không có nữ nhân nào không thích. Vì vậy nói: "Từ tám tuổi cho tới tám mươi tuổi, chỉ cần là nữ nhân nhận được bông hoa đều hết sức vui vẻ."

Diêu Thiên cảm thấy điều này rất tốt, không có vẻ quá thô tục cũng không có vẻ thanh lịch. Nhưng là, tặng hoa gì thì tốt đây? Hắn cau mày nói: "Bình thường người tặng hoa gì làm cho các nàng thích."

Thiên Vinh cười, nói: "Đương nhiên là hoa hồng đỏ tươi." Tượng trưng cho lòng nhiệt tình, là phương pháp trực tiếp nhất để biểu đạt tình yêu. Mỗi phi tử ở hậu viện hắn đều đưa qua, hơn nữa sau khi các nàng nhận được bình thường đều sẽ vô cùng vui vẻ mà khóc.

Đại quốc sư Diêu Thiên đối với quốc sự chuyện nhà chuyện thiên hạ căn bản đều hiểu, nhưng chỉ là không hiểu hoa hồng đỏ tươi này có ý nghĩa gì. Bất quá, hần (TV) đã nói nữ nhân nhất định thích, vậy thì tặng cái này đi!

Tâm sự xong, hần đứng lên nói: "Vậy không làm phiền Hoàng Thượng ngài nghỉ ngơi nữa."

Nhưng Thiên Vinh lại ngăn ra lập tức gọi hần lại nói: "Chờ một chút, người mà ngươi muốn tặng là ai vậy, cô nương tiểu thư nhà nào, nếu như ngươi cảm thấy khó xử lập tức nói cho trẫm, chỉ cần một đạo thánh chỉ là ngươi có thể ôm được mỹ nhân về."

Đột nhiên, quốc sư đại nhân hung ác trợn mắt nhìn hần một cái, làm cho hần sợ đến lập tức nói: "Ta nói sai, ngài bận rộn ngài bận rộn."

"Thần, cáo lui!" Quốc sư đại nhân nói xong người thì tiêu sái bước đi.

Hần thì đi còn lưu lại Hoàng đế Thiên Vinh thở dài thở ngắn, hần không còn lòng dạ nào mà uống trà rồi, sâu xa nói với lão thái giám bên cạnh: "Ngươi nói, lần này biểu ca sẽ dùng biện pháp gì để chinh ta?"

Mặt lão thái giám co rút, nói: "Gần nhất không có nơi nào bị thiên tai, có lẽ ngài không cần móc tiền túi. Lại không có khoa cử, cho nên ngài cũng không cần cả ngày tự phê đề thi. Cũng không có ngoại tộc xâm phạm, ngài cũng không cần phải đi thân chinh. . . . ."

"Những biện pháp này đều dùng rồi, từ trước đến giờ biểu ca không biết lập lại biện pháp. Hơn nữa hần vừa mới xưng thần, thần đó. . . . . Năm nay đây là lần đầu tiên hần xưng thần với ta, vậy đại biểu. . . . ." Hoàng Thượng Thiên Vinh sợ run cả người, về mặt đưa đám nói: "Nhanh đi, gọi Uyển phi chuẩn bị chờ một chút ta tới, lần này ngộ nhờ làm cho ta đi ra ngoài mười ngày nửa tháng chịu khổ chịu tội, ít nhất ta phải vui đùa với mỹ nhân đủ rồi mới bỏ qua."

Lão thái giám đáp ứng một tiếng, mà Uyển phi thì vô cùng cao hứng đón nhận Hoàng Thượng ân sủng mấy ngày, vốn tưởng rằng sẽ mang thai được huyết mạch hoàng gia, thế nhưng bụng vẫn không có tin tức.

Lại nói đến ngày sinh nhật của Kinh Kinh, chỉ có công công nàng tiếp đó người nhà mẹ nàng cũng không tính là náo nhiệt, nhưng cũng có ý bày tiệc ở trong sân viện, bọn nha đầu và hạ nhân đều có thể nhập tiệc cũng coi như là một mảnh huyên náo.

Ngược lại Diêu Thiên không thích loại tràng diện này, một mình đến thư phòng đọc sách.

Mất thấy sắc trời dần tàn, A Cha A Nương của Kinh Kinh cũng trở về rồi, nàng bụng lỵ trà đi tới thư phòng. Gõ nhẹ lên cửa một cái, liền nghe được bên trong nói: "Vào đi!"

Kinh Kinh đặt ly trà trước mặt Diêu Thiên, nói: "A Cha tiệc rượu đã xong, tất cả cũng giải tán rồi, cha nương ta cũng đã trở về, đa tạ ngài khổ tâm làm nhiều chuyện như vậy."

Diêu Thiên rất thích uống trà Kinh Kinh pha, mùi trầm hương thoang thoang, vừa vào cổ đã cảm nhận được hương vị đó ấm áp vào tận trong lòng.

Hần gật đầu một cái, ý bảo Kinh Kinh ngồi xuống.

Kinh Kinh nhìn sắc trời một chút không còn sớm nữa, nàng thật đúng là không thể ngồi quá lâu.

Đột nhiên thấy công công đi tới phía sau tú sách dời thứ gì đó ra, sau đó hần đặt đồ ở trên bàn Kinh Kinh nhìn đến thì ra là một chậu hoa.

Bất quá hình như là mới trồng không lâu, còn chưa nở hoa.

"Bồn hoa này là đưa cho ngươi làm quà tặng sinh nhật, cầm đi đi!" Hần cảm thấy cây hoa hồng màu đỏ này không tệ, nhưng nở quá điểm lệ. Cho nên liền chọn một chậu mới trồng rồi đưa cho nàng, nếu như từ từ chăm sóc đến khi hoa nở cũng coi như một loại kinh doanh. Chú ý này của Hoàng Thượng, quả nhiên không sai.

(đồng chí công công, Hoàng Thượng người ta là muốn ngươi tặng bông hoa đã nở, chứ không phải là cây hoa còn chưa mọc lá non đâu!)

Kinh Kinh ngây ngốc nhận lấy, đây là cây hoa hồng đi!

"Không thích?" Diêu Thiên thấy vẻ mặt nàng thần thờ, vì vậy cẩn thận hỏi.

d.d.l.q.d

"Không phải, thích, rất thích." Chẳng lẽ ý của công công là để cho nàng chăm sóc bồn hoa này đến khi hoa nở, không lẽ là ngày hoa nở cũng chính là ngày hai người có thể ở bên nhau? (đứa nhỏ, ngươi cũng suy nghĩ nhiều!)

"Đa tạ A Cha, ta sẽ mang trở về chăm sóc cẩn thận, để cho nó sớm ngày nở hoa kết trái, ách. . . . . Chỉ nở hoa không kết quả."

Diêu Thiên mỉm cười một cái, giơ tay lên khẽ xoa đầu nàng một cái nói: "Đi đi!"

Hai người chung đụng đã lâu, đây chính là động tác cực kỳ tự nhiên an ủi hoặc là thương yêu, không có bất kỳ bày tỏ đặc biệt nào, nhưng là Kinh Kinh

rất thích, giống như Miêu nhi (mèo con) nhắm mắt hưởng thụ, sau đó cười ôm chậu hoa kia đi về.

Đến gian phòng của mình nàng liền đặt chậu hoa lên trên bàn, sau đó tưới nước, xới đất, tiếp đến gục xuống bàn nhìn nó, mong đợi nó sớm nở hoa một chút.

Nhìn lên thì là chuyện xấu, thế nhưng nàng quên mất mặt trời đã ngã về tây, rất nhanh trong phòng liền tối.

Cảnh giác một tiếng không tốt, Kinh Kinh vừa định bò lên trên giường nhưng đã cảm thấy có một âm thanh hi hi cười kêu lên ở bên lỗ tai nàng: "Đồ nhi ngoan, sư phụ đang đợi Nhữ mau lại đây."

Cạch oành, thân thể nàng ngã ở bên giường, hai hồn Thất Phách theo âm thanh này bay đi, thẳng tắp đến Phong Hoa Sơn trong động Cửu U.

Tuy nói là động nhưng lại không khác gì gian phòng bình thường, chỉ là bên trong đã bày xong rượu và thức ăn, còn có vô số tiên nữ trên không trung nhảy múa đáng vẻ mỹ lệ, nhưng Kinh Kinh biết những thứ kia đều là giả, bất quá là di sư phụ biến ra để làm nổi bật không khí.

Nàng từ từ đi vào, đột nhiên trước mắt xuất hiện một con tinh tinh lông trắng nhảy múa hết sức kỳ quái với nàng. Nàng hi hi cười một tiếng nói: "Sư phụ, cái này chơi thật tốt." Tinh tinh biết khiêu vũ vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Phong Hoa cười hi hi từ chân trời mà đến, thấy đồ đệ mình lập tức nhào lên thật nhanh, cười nói: "Đồ nhi ngoan của ta, sư phụ nhớ ngươi muốn chết." Nói xong ôm thân thể đồ đệ có chút mập mạp hôn tới tấp. Nhưng thế nào lại hôn đầy một miệng lông?

d.d.l.q.d

"Sư phụ, ngài nhận lầm người." Kinh Kinh ở bên cạnh day đầu nói.

Lúc này Phong Hoa mới phát hiện ra người mình hôn là tinh tinh, hẳn thật cũng không để ý, chỉ là trong lúc bất chợt bắt được tay nhỏ bé của Kinh Kinh nói: "Đồ nhi của ta, qua tối nay là ngươi trưởng thành rồi, chỉ cần trưởng thành, thì ta có thể yên tâm lớn mật mà ăn."

Kinh Kinh lập tức thu tay lại ôm lấy trước ngực của mình, nói: "Cái người sư phụ hôn đêm này, thế nhưng muốn giết hại cái sinh mạng nhỏ này của ta." Những lời này sư phụ luôn nói, hẳn nói bởi vì thân thể nàng còn nhỏ.

Phong Hoa khoát tay nói: "Đồ nhi hiểu lầm, vì sư nói ăn không phải ăn giống như dã thú ăn con mồi, mà là. . . . ." Hắn liếm liếm môi của mình, nói: "Mà là nói dè thân thể nhữ ở phía dưới, tận tình hưởng thụ, sau cùng nhau Song Tu. . . . ."

Kinh Kinh đột nhiên giờ chân lên đạp hắn bay thẳng ra ngoài, lớn tiếng nói: "Cái người sư phụ biến thái này. . . . . Đến chân trời đi!" Vì vậy, Phong Hoa hóa thành một làn khói nhẹ bay đi.

Nhưng mà hắn lập tức bay trở lại, che mặt của mình nói: "Đồ nhi vì sao luôn xuống tay với vi sư như vậy, chẳng lẽ Nhữ thích dè lại? Vậy cũng tốt. . . . ." Hắn cắn răng một cái nằm trên mặt đất, nói: "Áp đi, vi sư chịu được."

Bây giờ mặc dù Kinh Kinh là một linh thể nhưng lại bị hắn làm cho tức thành một đầu mò hôi, nàng cũng không hiểu người sư phụ này hôm nay bị làm nữa, trước kia không có việc gì cũng nói chút lời nói đùa giỡn, nhưng là hôm nay lại cực kỳ tích cực. Chẳng lẽ bởi vì chính mình trưởng thành có thể lập gia đình, cho nên hắn kích động?

Kinh Kinh cảm thấy hôm nay rất nguy hiểm, sớm ăn quả tiên gì gì đó một chút rồi về nhà thì tốt hơn.

Nàng nâng chân nhỏ lên bước về phía trước, trực tiếp đạp lên 'thị thể' Phong Hoa ngồi ở bên cạnh bàn khai tiệc, nói: "Sư phụ coi như ngươi nằm ở đó tám trăm năm cũng sẽ không có người áp ngươi đâu."

Phong Hoa lộ vẻ tức giận đứng dậy, đi tới bên cạnh Kinh Kinh nhìn chăm chăm nàng thật kỹ, thời điểm hắn nhìn người thích nghiêm mặt dán sát mặt, bởi vì quá xa không thấy được.

Mặt Kinh Kinh có chút đỏ, dù là sư phụ nhưng vẫn là người nam tử, lại còn là một nam tử càng nhìn càng xinh đẹp.

"Đồ nhi, có phải Nhữ cũng có người yêu hay không?" âm thanh Phong Hoa nghe có chút mất hứng.

"Không có, người yêu ở đâu ra." Kinh Kinh lập tức tiếp lời nói.

Phong Hoa rất dễ bị lừa, vừa nghe nàng nói không có thì an tâm, nói: "Này ăn nhiều trái cây, hôm nay hảo hảo bồi vi sư chơi một chút, ăn xong, sư phụ còn phải mang Nhữ đi nhìn đồ tốt."

Kinh Kinh vừa nghe đồ tốt thì có tinh thần, bởi vì sư phụ thường thường nói đồ tốt thì chính là quà tặng cho nàng.

Những thứ quả tiên này mà ăn thì rất hữu dụng, có thể gia tăng Linh lực. Kinh Kinh nghĩ tới công công, nếu hắn ăn có phải cũng hữu dụng hay không. Vì vậy thừa dịp sư phụ ánh mắt không tốt quay đầu lại len lén cầm một trái cây đặt ở trong quần áo, trước kia thời điểm nàng muốn mang đi sư phụ đều không cho, nếu không cho phép thì cũng chỉ có thể lấy trộm.

Rất nhanh ăn xong, Phong Hoa liền dắt Kinh Kinh đến một chỗ riêng biệt trong động, hắn chỉ vào bên trong nói: "Bên trong này có thể có đồ tốt, chỉ là

sư phụ không thể nhìn cùng với Nhữ, nếu ta nhìn chỉ sợ sẽ không kiềm chế được đem đồ đệ. . . . . Ách. . . . . Tóm lại, Nhữ đi vào là được." Nói xong thì đẩy Kinh Kinh vào trong động này.

Kinh Kinh vừa vào động thấy được chung quanh tất cả đều là đám mây, chính nàng cũng ngồi ở trên đám mây, đám mây này thật ảm áp khiến nàng rất ngạc nhiên.

Đang tiện tay vuốt đám mây này, thì thấy bên trong mây trắng đột nhiên xuất hiện một khối vật thể hình vuông, bên trong lại là một bức họa.

Bên trong bức họa là một nam một nữ, bọn họ đang ôm nhau, hôn môi!

Tranh này thể nhưng hết sức chân thật, tựa như là chân nhân (người thật) vậy, hiệu quả còn hơn cuốn sách nhỏ nương cho nàng rất nhiều.

Hơn nữa phía dưới miệng bọn họ còn có giọt nước nhỏ, hai cái đầu lưỡi hồng hồng đan vào nhau, này đều thấy thập phần rõ ràng.

Kinh Kinh chỉ cảm thấy mặt hồng tim đập, nàng nắm cửa động nói: "Sư phụ, cái người Lão Yêu Tinh này cho ta xem cái gì vậy, mau thả ta ra ngoài."

Bên ngoài không có âm thanh, chẳng lẽ sư phụ đã đi xa.

Kinh Kinh im lặng, chỉ là nhìn bức tranh kia một lát cũng từ từ cảm thấy tỉnh táo lại, chỉ nghĩ muốn tìm đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: bức họa người trong động, kích động tâm tình thiếu nữ

Editor: tan_hye

Ai ngờ, nàng mới vừa tỉnh táo lại thấy bức tranh kia đã thay đổi, biến thành nam nhân giờ tay lên sờ lấy bộ ngực dựng đứng của nữ nhân. Kinh Kinh biết, nơi đó là dấu hiệu của nữ nhân, thì ra chính là nơi nam nhân thích sờ vào!

Thần xui quỷ khiến nàng đưa tay lên nhéo nhéo bộ ngực của mình, tuy rằng nhỏ hơn so với các nữ nhân khác một chút, nhưng lại hết sức co dãn.

Nếu như nam nhân đều thích sờ, như vậy không biết công công có hay không. . . . .

Nghĩ đến cái này nàng ôm mặt của mình nói: "Quá bi ối, không thể tiếp tục nghĩ nữa."

Ngoài cửa sư phụ lại lắc đầu một cái, không muốn nghĩ bọn họ làm xong chuyện như thế nào, tiếp theo lại nghĩ muốn.

Kinh Kinh đang suy nghĩ, hình ảnh lại thay đổi.

Lần này nam tử ép xuống, đè nữ tử ở phía dưới.

Ah, không phải là nữ tử áp nam nhân sao? Chẳng lẽ loại chuyện như vậy còn có đa dạng tư thế? (bạn học, người đoán đúng rồi.)

Kinh Kinh tò mò, nàng đỏ mặt nhìn tiếp.

Tiếp, bức tranh biến thành nam nhân cỡi y phục của nữ nhân, nữ nhân kia lại □ rồi.

Đỏ mặt, hồng của nàng rất nhỏ, chân thật dài, hâm mộ.

Ah. . . . . Phía dưới nàng sao lại mọc nhiều lông dài như vậy, theo bản năng nàng sờ sờ của mình, hình như. . . . . Mình —— không có.

Vì sao nàng còn chưa có?

Kinh Kinh còn chưa nghĩ thêm được, đã thấy tay của nam nhân đã sờ soạng xuống phía dưới của nữ nhân.

Người nam nhân này hình như tương đối thích bộ lông bên dưới của nữ nhân, không ngừng sờ tới sờ lui.

Tiếp. . . . .

Hình ảnh lại chuyển động, nam nhân cũng cời y phục của mình ra.

Đây là lần đầu tiên Kinh Kinh thấy nam nhân □ lỏa (trần truồng) hiện ra ở trước mặt mình, không chỉ bắp thịt mạnh mẽ và cặp mông tròn tròn, ngay cả cái gốc cây xấu xí vừa dài vừa thẳng kia cũng hoàn toàn bị nàng nhìn rõ.

A. . . . .

Thì ra là phía trước của nam nhân lại mọc gốc cây, vậy thời điểm bọn họ đi bộ không phải là cực kỳ bất tiện sao?

Kinh Kinh có chút lo lắng cho các nam nhân, nhưng lại phát hiện gốc cây này rất có năng lực nghiên cứu, cũng đặc biệt thích bộ lông phía dưới của nữ nhân.

Im lặng một hồi lâu, có phải hay không bởi vì chính mình không có bộ lông đó, cho nên công công mới chưa thích mình? Xem ra, nhất định không thể cho hần nhìn thấy nơi đó của mình mới được, nếu không nhất định sẽ bị ghét.

Trong lòng vừa nổi lên ý niệm này thì thấy bộ phận riêng tư của nam nhân và nữ nhân toàn bộ lộ ra. Bọn họ nằm trên mặt đất, tư thế nam trên nữ dưới, tiếp. . . . .

Sau nửa canh giờ Kinh Kinh vịn tường đi ra, nàng phát hiện mặt mình đã hồng đến mức không thể hồng thêm được nữa, thậm chí cảm giác bắp đùi có chút ẩm ướt không biết là chuyện gì xảy ra.

Sư phụ cười ha hả đi tới, đưa tay tới ôm nói: "Đồ nhi của ta, Nhữ nhìn như vậy đã hiểu chưa?"

Đồng, Kinh Kinh đá một cước nói: "Xú nam nhân cách ta xa một chút. . . . ."

Sư phụ che mặt bay đi, nửa ngày rơi trên mặt đất hỏi: "Tại sao? Chẳng lẽ ngươi không thấy khoái hoạt của chuyện nam nữ sao?"

Kinh Kinh chỉ vào hần tức giận nói: "Khoái hoạt chó má, rõ ràng là nam nhân các ngươi cảm công cụ tổn thương phái nữ, ngươi không nhìn vẻ mặt nàng có bao nhiêu khổ sở sao."

Sư phụ 囧 rồi, hần vốn định chuẩn bị một cái có tiếng, nhưng làm thế nào cũng không thu âm thanh vào được, kết quả lại làm cho nàng chỉ thấy một mặt 'khổ sở', cũng khó trách nàng sẽ hiểu lầm.

"Nhưng là, chỉ là hơi khổ sở một chút, sau đó bọn họ sẽ hợp thành một thể vĩnh viễn không xa rời nhau." Sư phụ xoa mặt của mình nói.

Kinh Kinh ngăn ra, vĩnh viễn không xa rời nhau, sau khi làm loại chuyện như vậy sẽ hợp thành một thể sao? Vậy nàng và công công. . . . . Aiza, rất then thừng.

"Ta. . . . . Ta đi về trước đây." Quay người đi, nhưng trên mặt không nhịn được xấu hổ.

Sư phụ cũng nhìn ra, chẳng lẽ cuối cùng nàng đã thông suốt?

"Đồ nhi, sư phụ sẽ chờ một ngày ngươi đồng ý."

Nhưng lúc hần nói xong lời này, Kinh Kinh đã ngã trở về thân thể của mình, lúc này trời còn chưa có sáng, nhưng trong phòng của nàng lại tụ tập cả nam lẫn nữ.

Nàng mở mắt liền ngăn ra, nói: "Các ngươi là ai?"

Linh nhi là người đầu tiên vọt tới trước mặt nàng, kinh hô: "Thiếu phu nhân cuối cùng ngươi cũng tỉnh, ta sẽ đi thông báo cho lão gia, hần đang hết sức nóng lòng chờ ở bên ngoài."

"A...!" Không phải là bởi vì chính mình giống như té xỉu, cho nên mới làm cho nhiều như vậy. . . . . Hình như là đại phu, bởi vì tất cả đều là lão đầu râu bạc.

Đang suy nghĩ, lại thấy công công đã đi vào rồi, trên mặt hần hiện lên vẻ lo lắng, hỏi "Tỉnh lại là tốt rồi, có cái gì không thoải mái không, tại sao đột nhiên lại té xỉu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Loại chuyện như vậy trước kia ở nhà cũng gặp qua, cho nên Kinh Kinh lại dùng chiêu số trước kia, đột nhiên ôm lấy công công cách nàng gần nhất khóc rống nói: "Thật là đáng sợ, Kinh Kinh nằm mơ thấy ác ma đang đuổi giết ta, thật là đáng sợ. . . . ."

Điều Thiên võ đầu của nàng nói: "Ngoan đừng sợ đừng sợ, không có việc gì là tốt rồi không có việc gì là tốt rồi." Hần xoay người nói với những đại phu kia: "Các ngươi đứng là vô dụng, ngay cả một người gặp ác mộng cũng không cứu tỉnh được, đều cút đi. Tiễn xem bệnh một phần cũng đừng nghĩ lấy được."

Các đại phu rất oan uổng, có người nói: "Quốc sư, thiếu phu nhân. . . . ." Có người khế chạm hần một chút, hần lập tức tỉnh táo lại nói: "Vừa rồi đúng là mạch tượng của thiếu phu nhân rất yếu ớt, hồn đã bay mất, chúng ta cũng không hiểu làm thế nào bỗng nhiên nàng lại tốt được."

Một đêm này Diêu Thiên đã bị lời nói này của bọn họ dọa cho sợ rồi, phải nói hần cũng thử bắt mạch, nói thật kia đã không gọi là mạch nữa, một hồi lâu mới nhảy một cái một lại một hồi lâu nữa mới nhảy một cái, nếu như không phải là thân thể nàng còn ấm, hần cơ hồ hoài nghi người cứ như vậy đi.

"Cút!" Hừ lạnh một tiếng, nhiều người như vậy thế nhưng không có một chút biện pháp nào, không cút đi còn có thể làm cái gì?

Những đại phu kia cũng biết quốc sư không dễ chọc, nhất là khí thế trên người hần bây giờ quá lạnh, không ai dám nói tiếp một câu liền rút lui ra.

Kinh Kinh có phúc rồi, nàng ôm công công nửa ngày thế nhưng không thấy hần đẩy mình ra, vui vẻ tiếp tục ôm. Tuy nói cây gậy của nam nhân ở chỗ của sư phụ quả thật dọa nàng sợ, nhưng nếu là công công, dù phải đau khổ một chút cũng đáng giá. (lúc này mà nói, cô nương cho là loại chuyện đó cả đời chỉ phải làm một lần, đưa nhỏ đáng thương, về sau có bao nhiêu đả kích!)

Tâm Diêu Thiên cũng rối loạn, rất nhiều năm rồi hần vẫn cho rằng tâm của mình đã bình thản, không có bất kỳ chuyện gì có thể đánh bại được hần, ai ngờ thì ra là vẫn sẽ loạn, vẫn hội đau lòng.

Hần cảm giác được bệnh của Kinh Kinh có liên quan với nhi tử, sinh nhật nàng Diêu Viễn Từ không có một chút bày tỏ. Mà lỗi của Diêu Viễn Từ cũng là lỗi của hần, nếu không phải hần muốn hoàn thành chuyện đại sự của nhi tử sớm một chút thì chính mình có thể không cần quan tâm thay hần (DVT) nữa, thì làm sao có thể làm hại một cô nương tốt như thế?

Hoặc là, để nàng rời đi cũng tốt.

Thờ dài một cái, nói: "Nha đầu nguoi nằm xuống đi, nếu không, ngời sẽ choáng váng."

Kinh Kinh rất nhu thuận gật đầu một cái, sau đó nằm xuống. Nàng khóc xong, cho nên thân thể vẫn còn căng lên.

Diêu Thiên nói: "Mấy ngày nay cái gì cũng đừng nghĩ, cái gì cũng đừng làm hãy nghỉ ngơi đi." Hần lại đi nói chuyện với nhi tử một chút, nếu như việc này vẫn không thể thay đổi tình hình, như vậy chỉ có thể. . . . .

Thật ra thì trả lại con dâu tốt như vậy, chính hần cũng có chút không bỏ được. (không bỏ được thì nguoi cưới thôi!)

Kinh Kinh cũng không có chuyện gì, thấy công công lo lắng cho mình như vậy có chút hơi quá, nói: "A Cha nhất định nguoi lo lắng cho ta thật lâu, không bằng nguoi cũng đi nghỉ một lát đi, ta không có chuyện gì." Xuất hồn mà thôi.

Diêu Thiên lại than thở, nàng dâu cũng quá biết quan tâm người.

Hần gật đầu nói: "Một chút nữa ta lại sang đây thăm nguoi."

"Đa tạ A Cha." Kinh Kinh khua tiểu móng vuốt tạm biệt hần, nhưng một đôi mắt gian tà lại hữu ý vô tình nhìn chằm chằm vào giữa đôi chân công công, thế nào cũng không nhìn được có cây gậy ở đó? Chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân mặc áo quá dày sao?

Nhưng kể từ khi có mục tiêu Kinh Kinh liền trở thành một người không thể nằm yên, nàng ngồi dậy rửa mặt, sau đó tưới nước cho chậu hoa hồng kia. Làm mặt quỷ nói với nó: "Nguoi nhất định phải chúc ta sớm ngày cùng A Cha. . . . . Cái gì, nếu không ta ném nguoi vào cái ao phía sau núi."

Cây hoa hồng run lên, có loại cầu xin như vậy sao?

Kinh Kinh biết bây giờ nàng đã có thể bắt đầu thực hiện chiêu thứ ba sư phụ truyền thụ cho, đó chính là nắm tay nhau!

Hi vọng mình có thể thành công.

Nàng cười ha ha đi tới thư phòng của Diêu Thiên, kết quả thấy hai cha con đều đang ở đây, hơn nữa còn đang gây gổ. Mà Diêu Viễn Từ đột nhiên tự xoay bánh xe gỗ về phía sau liền đi.

Kinh Kinh mới vừa vào thì hần đi ra ngoài, ầm hai người đụng vào nhau, Kinh Kinh ngã, Diêu Viễn Từ liếc nàng há mồm muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói chạy đi.

Thật là đại tức giận, Kinh Kinh ở trong lòng nói.

Đột nhiên thấy một cái tay đưa tới, nói: "Nguoi không sao chứ?"

Kinh Kinh đưa tay qua, sau đó đỏ mặt.

Dắt tay dắt tay rồi, cái này thành công thật là nhanh.

Nhưng Diêu Thiên lại không có tâm tư kia, nói: "Không phải bảo nguoi nghỉ ngơi ở trên giường làm sao lại chạy tới đây?"

Kinh Kinh nói: "Ta không cần nghỉ ngơi, mặc dù tối hôm qua nằm mơ nhưng cũng là ngủ một đêm, ngược lại nghe bọn họ nói A Cha nguoi cả đêm không ngủ. Thế nào, lại cùng tương công hần. . . . ."

"Đừng nhắc tới hắn." Điều Thiên vỗ nhẹ một cái lên bàn, sau đó cảm thấy mình không thể tức giận nổi với Kinh Kinh, liền nói: "Thôi, người cũng ngồi đi, đừng đứng đây nữa."

"Tốt." Kinh Kinh ngồi xuống, nhưng khi thấy công công cau mày cũng không nhìn sách, chỉ là ngồi ở chỗ đó hình như có vẻ rất ưu buồn, liền đi lên ấn bả vai cho hắn, nói: "Người cũng đừng nóng giận, tức giận tổn thương thân thể."

Điều Thiên vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng, sau đó nói: "Nha đầu người vào cửa cũng có đoạn thời gian rồi, A Cha cũng nhìn ra, tâm của Viễn Từ hẳn căn bản không ở trên người của người, tiếp tục như vậy các người cũng chỉ khổ sở cả đời. Không bằng. . . ." Trong lòng hắn đau xót, nhưng vẫn phải nói: "Không bằng A Cha làm cho Viễn Từ cho người từ thư, sau đó lại tìm một người trong sạch cho người gả đi, người và Viễn Từ không hề viên phòng, tin tưởng phu gia sẽ không coi thường người. . . . ."

Đây là muốn đuổi mình đi?

Kinh Kinh ngẩn ra, kế hoạch nàng theo đuổi công công còn chưa hoàn thành nếu đi thật sự xong rồi.

Nghĩ đến chỗ này Kinh Kinh cũng bất cứ giá nào, cách oanh một tiếng mạnh mẽ quỳ gối trước mặt công công, khóc ròng nói: "Không cần đuổi Kinh Kinh đi, tuy nói tướng công không thích ta, nhưng mà ta lại có thể thay đổi, còn có thể hiếu kính A Cha, tuy vậy cả đời ta cũng sẽ không hối hận. . . . . A Cha, van người không nên đuổi ta đi, không nên đuổi ta đi. . . . ." Nói xong nàng còn chuẩn bị muốn dập đầu. . . . .

Điều Thiên vội vàng đi đỡ nàng nói: "Nha đầu người đây là tội gì. . . . ." Hắn vừa đỡ người dậy đã cảm thấy lực lượng toàn thân nàng đột nhiên mất đi, cả người ngã ở trên người của hắn.

Đây là thế nào? Điều Thiên vội vàng ôm lấy người la lên: "Nha đầu, nha đầu. . . . ." Hình như hôn mê, nhưng vẫn còn nức nở.

Hắn vội vã ôm người đặt nằm xuống ở trên giường phía sau rồi đi gọi người tìm đại phu tới đây, nhưng đột nhiên tay bị nắm chặt, mới nhìn thấy người đã tỉnh lại.

"A Cha, không cần đi. . . . ." Chảy nước mắt, bóp, thật là đau. . . . .

Điều Thiên chưa từng tiếp xúc với nữ hài tử, hắn nhìn con dâu yếu ớt như vậy cũng không nhắc lại chuyện hư thê nữa, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở bên giường nói: "Tốt lắm ta không nói nữa, cũng không đi, người tốt nhất nghỉ ngơi một chút, chốc nữa ta bảo các nàng đưa người trở về phòng."

Kinh Kinh khẽ gạt đầu một cái, tiếp tục nắm tay công công không thả.

Điều Thiên cho là đứa nhỏ này bị giật mình, mà Kinh Kinh thì quang minh chính đại giả bộ đáng thương ăn đậu hũ của công công. Đồng thời nàng ở trong lòng tính toán, chiều thứ ba tay cũng đã nắm, chiều thứ tư ôm cũng đã ôm, vậy có phải hay không có thể tiến hành chiều thứ năm được rồi? (cô nương, người in tưởng người tiến có chút nhanh?)

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tình ý dưới ánh trăng, trong lòng lo chuyện thiên hạ

Chiều thứ năm là gì?

Chiều thứ năm có tên rất văn nhã, tâm sự dưới ánh trăng!

Cho nên hiện tại một tay Kinh Kinh nắm bàn tay công công, vừa mong đợi mặt trăng sớm xuất hiện.

Đáng tiếc trời không chiều ý người, lúc mặt trăng lên nàng đã bị công công mạnh mẽ gọi người đưa trở về nghỉ ngơi.

Cơ hội này vẫn phải đợi đến ba ngày sau, là một ngày cực kỳ xui xẻo với Kinh Kinh.

Tại sao nói nàng xui xẻo?

Bởi vì Điều Viễn Từ quá nhớ Tổ Văn cho nên muốn nhờ Kinh Kinh lại hẹn nàng ra ngoài, chỉ là lần này nhất định sẽ không gặp mặt ở trong nhà.

Kinh Kinh viết thư hẹn ước gửi đi, kết quả biết được Tổ Văn đã bị người nhà cưỡng ép đưa về nhà cũ. Nhà cũ của nàng thật ra thì cũng không xa, đang ở cửa hàng cách kinh thành ba mươi dặm.

Nhưng nàng không ngờ chính là, công công thể nhưng cũng biết chuyện này phái người nửa đường ngăn người đưa thư lại. Kinh Kinh không hoàn thành

nhệm vụ, kết quả lại bị Diêu Viễn Từ ném đồ đuổi ra ngoài. Nàng cảm thấy chính mình hiện tại giống như Trư Bát Giới soi gương trong ngoài đều không được lòng người.

Tức giận ra ngoài, nàng cảm thấy nên đi nói xin lỗi với công công.

Trong thư phòng, hần lại đang tự rót uống một mình.

Hơn nữa hình như uống hơi nhiều, trên mặt phỉm hồng.

Chuyện này là như thế nào?

Kính Kính cảm thấy hiện tại công công có chút đáng yêu, nhưng không khí quá nặng nề làm cho nàng không cách nào nói lời này ra.

Từ từ đi tới, nói: "A Cha. . . . ."

Diêu Thiên từ từ ngừng đầu, nói: "Ngồi đi, có muốn uống rượu không?"

Kính Kính ngồi xuống, nàng lắc đầu nói: "Ta không biết, nhưng cũng có thể bởi A Cha uống một ly." Nhiều hơn không dám uống. Cũng có thể mượn cơ hội này bỏ quả tiên vào trong chén của công công, có thể mượn rượu uống vào.

Quả tiên tiên này có thể tăng cường sức khỏe củng cố linh hồn, người bình thường thì không cách nào nhìn thấy cũng không cách nào ăn được, nhưng có thể thông qua đồ uống để nhập vào linh hồn.

Nàng tự mình rót rượu cho Diêu Thiên cũng rót cho mình một chén, nói: "A Cha, ta từ từ uống được không?"

"Tốt." Có thể có một người bởi mình uống rượu đã là không tệ.

Hần ngửa đầu uống cạn một chén, thấy Kính Kính một bên sau khi uống một hớp thì bắt đầu ho khan, nước mắt cũng chảy ra. Hần khẽ mỉm cười, nói: "Ăn thức ăn đi."

"Được, ăn món nào." Có thể bớt cay.

"Cái nào cũng có thể." Nha đầu này đỏ mặt ngược lại rất đáng yêu, thật không biết nhi tử nghĩ như thế nào. Bỗng nhiên hần cảm thấy thân thể có chút nóng, chẳng lẽ là do nguyên nhân uống quá nhiều rượu?

"A Cha, rượu không phải đồ tốt, sau này vẫn là uống ít một chút, quá cay." Kính Kính cau mày nói.

"Ta lại cũng không phải là quá thích thứ này, chỉ có lúc bà bà nguoi chết ta uống mấy chén. Hôm nay khó có được trăng tròn, đột nhiên muốn uống rượu." Thực tế, hần chỉ là cảm thấy có chút phiền não, nguyên nhân là do Kính Kính có vẻ rất nghe lời nhi tử bất hiếu của chính mình, bất cứ chuyện gì cũng chịu làm vì hần (Diêu Viễn Từ), nhưng là hần lại. . . . .

"Bà bà qua đời như thế nào?" Chuyện này nàng vẫn không biết.

Diêu Thiên để ly rượu xuống, đầu ngừng lên nhìn trăng sáng nói: "Năm đó khi còn trẻ Hoàng thượng làm chủ cho ta cưới nhi nữ của một đại thần, năm ấy nàng cũng bằng tuổi nguoi, tính tình thì không hoạt bát giống như nguoi vậy. Sau khi chúng ta kết hôn rất nhanh liền phát hiện nàng mang thai Viễn Từ, nhưng ta lúc đó chỉ lo lập công danh nên ít quan tâm đến nàng. Không ngờ, khi sinh Viễn Từ nàng vì khó sinh mất máu mà chết." Hần nói xong lại uống cạn một ly, nói: "Nếu không phải nàng gả cho ta, nếu không phải ta hờ hững với nàng, nếu không phải nàng cố chấp dùng thân thể yếu đuối sinh hạ Viễn Từ, hiện tại nàng vẫn sống rất thoải mái." Hần nói xong thở dài, lại tiếp tục uống rượu.

Kính Kính cảm thấy, công công đối với bà bà nếu như nói là có tình cảm thì chẳng bằng nói là áy náy mãi liệt. Nàng nhìn hần lại nhìn trăng sáng, nói: "Nguoi có một chút rất giống nàng, chính là vì trượng phu mà làm bất cứ chuyện gì, cũng không có nửa câu oán hận. Nha đầu, ta không hy vọng nguoi cũng như thế. Hần vô tình với nguoi, nguoi cần gì phải phí nhiều tâm tư như vậy. . . . ."

Công công đại nhân, tâm ý của ta là ở trên người của nguoi. Dĩ nhiên, những lời này Kính Kính không dám nói, chỉ nói là: "Ta cũng không có biện pháp. . . . ."

Diêu Thiên thở dài, nhớ tới phu nhân của hần trước kia cũng dùng ánh mắt này nói với hần: "Ta không hối hận." Nàng coi hần như con của thần tiên, nhưng hần tự mình biết, mình cái gì cũng không phải.

Chuyện cũ hình như càng dâng lên trong ngực, lòng hần có chút rối loạn, đầu cũng choáng váng thế nhưng lại nhìn Kính Kính ở đối diện thành phu nhân.

"Ta. . . . . Thực xin lỗi nguoi, ta cũng không phải là con của tiên nhân, nguoi cũng không phải cố chấp sinh đứa bé vì ta hại mình. . . . ." Diêu Thiên đứng lên, thân thể lắc lư một cái thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Nhìn ra hần đã say, Kính Kính vội vàng đỡ hần nói: "A Cha nguoi không sao chứ?"

"Không có việc gì." Diêu Thiên có chút mơ hồ, thế nhưng nâng tay lên sờ sờ mặt Kính Kính.

Kính Kinh sợ hết hồn, thiếu chút nữa lỡ tay làm hấn ngã xuống đất. Cũng may nàng phản ứng nhanh, vội vàng vịn hông của hấn đi tới giường ở phía sau. Sức nàng lớn, ít nhất có thể chống đỡ thể trọng của Điều Thiên.

Mới vừa đi tới trước giường, Điều Thiên bỗng nhiên dùng sức lật người lại.

Kính Kinh ngẩn ra, cách oanh một tiếng nằm ở trên giường, mặt ngửa lên.

Cả người Điều Thiên áp xuống, đè nàng phải kêu ai da một tiếng.

Chẳng lẽ là công công muốn làm chuyện giống như bức tranh nam nữ trong động của sư phụ sao? Vậy chẳng phải là muốn mình và hấn hợp làm một thể?

Kính Kinh thật vui mừng, nàng trực tiếp dang hai tay ra, cảm thấy chuyện kia nữ nhân cần phải tách hai chân ra, vì vậy cũng tách hai chân của mình ra rồi.

Nàng vốn còn muốn cởi quần áo, nhưng mà bởi vì bị đè ép thật sự rất khó cởi cũng chỉ có thể chờ công công cởi thay mình.

Đột nhiên công công lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng nói: "Có lẽ, ban đầu ta cũng không nên cưới ngươi." Sau đó ngoảnh đầu thế nhưng đã ngủ.

Cứ thế ngủ, vậy nàng phải làm thế nào?

Tiếp tục bị đè ép hay là đẩy hấn ra khỏi người?

Kính Kinh vô cùng buồn rầu, cuối cùng bởi vì khó thở vẫn là quyết định đẩy người ra.

Công công là một người như thế nào? Có lẽ hấn không giống như những nam nhân khác! Những nam nhân kia đừng nói nữ nhân vì sinh con cho hấn mà chết, dù cho nàng tự sát chỉ sợ bọn hấn lập tức sẽ tái thú (cưới thêm vợ khác) hoặc là sẽ quên rất nhanh. Nhưng là hấn không giống, hấn nhớ, hơn nữa vẫn đau lòng.

Kính Kinh động thủ sờ sờ mặt công công, da rất bóng loáng, nơi dưới cằm hơi đậm tay, nhìn kỹ thì có chút râu vừa mới mọc ra.

Nàng rất tò mò lấy tay xoa xoa, giống như chổi lông cứng.

"Người nào ở nơi nào?" Một âm thanh lạnh nhạt nhẹ giọng quát lên.

Kính Kinh sợ hết hồn chột đứng lên, lại thấy người nói chuyện lại là Điều Viễn Từ, thường ngày hấn rất ít tới đây, tại sao lại đột nhiên xuất hiện.

"Ách. . . . . A Cha uống rượu, ta đỡ hấn tới đây nghỉ ngơi."

"Thật sao? Hấn đã ngủ chưa?" Điều Viễn Từ xoay người vừa muốn đi.

Kính Kinh nói: "Chờ một chút, ta có lời muốn nói với ngươi."

Nàng và Điều Viễn Từ cùng đi ra ngoài, đến bên ngoài.

d.d.l.q.d

Xuân Hi chờ ở bên ngoài, bởi vì Điều Thiên không thích người ngoài tự tiện xông vào gian phòng của mình, nhất là bọn hạ nhân!

Nàng vốn nên đưa Điều Viễn Từ đến phía ngoài, nhưng là đi tới một nửa nàng dừng lại, nói: "Hôm nay phụ thân của ngươi rất không vui, ngươi nên biết vì sao đi!"

Điều Viễn Từ nói: "Bởi vì hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân."

"Thì ra là như vậy." Kính Kinh có chút hiểu, có lẽ là bởi vì biểu hiện của mình cho nên hấn càng cảm thấy thật có lỗi với vị phu nhân si tình đó, cho nên mới phải uống rượu giải sầu, hơn nữa coi nàng thành phu nhân mà đè xuống.

"Nếu biết hôm nay hấn khó chịu trong lòng sao còn muốn đi ước hẹn nữ nhân mặc kệ cảm thụ phụ thân sao?" Kính Kinh biết, Điều Thiên là lo lắng đứa con trai này, nếu không cũng sẽ không làm nhiều chuyện cho hấn như vậy, nhưng là thái độ Điều Viễn Từ vẫn hết sức lạnh nhạt với phụ thân.

Hấn cũng không muốn nghe Kính Kinh nói những thứ này, tự mình đi ra ngoài cửa: "Hấn là quốc sư đại nhân, là người mà hoàng thượng và dân chúng ý lại, ngươi cho là hấn sẽ yếu ớt đến cần người khác phải an ủi sao?" Vừa đi vừa nói: "Một nhĩ tử như ta đây đối với hấn mà nói, chỉ là gánh nặng mà thôi."

Nghe lời này Kính Kinh nổi giận, đưa tay bắt được xe của Điều Viễn Từ kéo hấn trở lại, cao giọng nói: "Tại sao ngươi có thể nói như vậy, ngươi có biết là trên dưới quốc sư phủ nhiều cửa như vậy nhưng mà một cánh cửa cũng không có, con đường đều được trải đá cục mà không phải là loại đá cẩm thạch trơn trượt là vì người nào? Đùng coi ta là đứa ngốc, cũng đừng coi mình là đứa ngốc."

Điều Viễn Từ ngẩn ra, từ nhỏ hấn đã quen thuộc tất cả quốc sư phủ, cho nên hấn lại chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu đi

vào phủ khác nhất thiết phải có người đẩy bánh xe gỗ cho hấn, chỉ có ở quốc sư phủ hấn không cần người khác giúp một tay hấn vẫn có thể đi khắp cả phủ.

Hấn cái gì cũng không thể nói ra, chỉ là chuyển tới phía ngoài nói: "Đi thôi!"

Xuân Hi đồng ý một tiếng đẩy hấn đi.

Kính Kinh rất tức giận, cực kỳ tức giận!

Đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng than nhẹ, nàng xoay người lại thấy công công vịn tường đi ra.

d.d.l.q.d

Không thể nào, tính rượu nhanh như vậy?

"Đi rót ly nước, kỳ quái bỗng nhiên ta lại có chút men say."

"A Cha, người trước kia cũng. . . . . Đều không say sao?" Nghe lời của hấn là ý này, chẳng lẽ bởi vì có liên quan đến quả tiên cho nên mới xuất hiện tình huống vừa rồi đột nhiên say ngã.

Vậy chuyện vừa nãy hấn còn nhớ hay không đây?

Mặt Kính Kinh đỏ lên, rót nước đưa cho hấn.

Diêu Thiên nhận lấy uống vào, nói: "Vừa rồi là ai đỡ ta đi vào?"

Kính Kinh nói: "Là ta."

Diêu Thiên giật mình, nhìn thân thể nhỏ bé kia của con dâu một chút tại sao có thể đỡ mình?

Kính Kinh vội vàng nói: "A Cha tự mình có thể đi, còn nói muốn đi nghỉ ngơi nữa?" Nếu như hấn không nhớ rõ là tốt.

Diêu Thiên sờ sờ đầu của mình nói: "Nhất định là vừa rồi say rượu hồ đồ, ta có nói cái gì. . . . . Nói lời gì đặc biệt không?"

Trong bụng Kính Kinh cười thầm, thì ra là hấn thật không nhớ rõ.

"Không có, ngại cái gì cũng không nói cũng không hề làm gì cả." Thở phào nhẹ nhõm, nếu như hấn biết về sau nhất định tránh né mình, đến lúc đó làm thế nào tiến hành kế hoạch thứ sáu, đó chính là hôn.

Đúng, cái kế hoạch này hết sức khó khăn. Nhìn đôi môi công công, chỉ sợ còn phải phí chút thời gian và hơi sức mới có thể hôn được!

Nghĩ đến ở chỗ của sư phụ thấy nụ hôn nóng bỏng của đôi nam nữ kia, độ khó quá cao nàng nhất định không làm được.

Hơn nữa, công công cũng sẽ không phối hợp!

Mặt nàng càng ngày càng hồng, không khỏi xoay mặt đi không dám tiếp tục nhìn công công.

Diêu Thiên cũng cảm thấy nàng có cái gì không đúng, liền nói: "Có phải hay không mới vừa để cho người uống rượu không thoải mái, vậy đi trở về nghỉ ngơi đi. Nhớ, về sau đừng nghĩ làm cái gì cho hấn, chỉ cần tự chăm sóc bản thân mình tốt là được, biết không?"

"Ta, biết." Kính Kinh vẫn rất lo lắng cho hấn, liền nói: "A Cha không bằng người cũng không cần uống rượu, dạy ta đọc sách có được không?"

Diêu Thiên lắc đầu nói: "Mặc dù không có say nhưng đầu cũng rất choáng váng, không bằng. . . . ."

"Ta đọc người nghe." Kính Kinh chỉ muốn chung đụng với hấn, nhiều một giây cũng tốt. Nhất là hiện tại công công có chút mơ mơ màng màng, có lẽ có thể nhân cơ hội ăn nhiều chút đậu hũ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Càng ăn nhiều đậu hũ, có thể chống đỡ hay không

Chương 14: càng ăn nhiều đậu hũ, có thể chống đỡ hay không!

Editor: tan_hye

Diêu Thiên bất đắc dĩ, hắn chỉ nằm yên xuống nghe tiếng Kinh Kinh đọc sách.

Hắn cảm giác càng ngày càng mệt, dĩ nhiên cũng cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Chỉ là, hắn nằm mơ, trong mơ là đêm đông phòng của hắn và phu nhân hắn, hắn đè nàng ở dưới thân thể trong lòng thấp thỏm bất an hôn nàng.

Nhưng là, mặt phu nhân có chút mơ hồ.

Cũng đúng, đã qua nhiều năm như vậy hắn cũng đã quên mặt của nàng rồi cuộc là như thế nào rồi. Suy nghĩ một chút thời gian mình và nàng chung đụng vốn là có hạn, quên cũng là bình thường.

Nhưng là, theo đầu càng ngày càng thấp, hắn nhìn thấy mặt phu nhân thể nhưng biến thành bộ dáng con dâu. Hắn bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, vậy mà trực tiếp tỉnh lại.

Ngồi dậy nhìn lên, nha đầu ngốc kia vẫn chưa đi, mà nằm ngủ thiếp đi ở bên giường của hắn, sách đã rơi trên mặt đất.

Xoa xoa mồ hôi trên trán, nhất định là gần đây luôn là nghĩ tới chuyện của nàng, cho nên mới có giấc mơ quái lạ này.

Diêu Thiên không đành lòng Kinh Kinh nửa nằm trên mặt đất chịu tội như vậy, cho nên đứng lên muốn gọi người tới đỡ nàng lên giường, ra bên ngoài đi một vòng mới phát hiện thời gian không còn sớm, bọn hạ nhân chỉ sợ sớm đã đi nghỉ. Chỉ có Linh Nhi nha hoàn của Kinh Kinh vì nhiệm vụ mà ngủ ở trong phòng, nàng (Linh Nhi) là một tiểu cô nương cũng không đỡ nổi nàng (Kinh Kinh) đi!

Hắn chỉ có thể đi vào trong phòng chính mình, từ từ bế Kinh Kinh lên.

Vốn là nhìn nàng tròn tròn cho là rất nặng, nhưng ôm một cái đứng lên lại không tốn sức chút nào.

Chỉ là phải ôm tới đâu đây?

Đi gian phòng của nàng thì quãng đường quá dài sợ bị người chỉ trích, xem ra chỉ có thể để cho nàng ngủ tạm ở thư phòng. Đặt nàng nằm ở nơi mình vừa mới ngủ, sau đó đắp chăn cho nàng.

Làm xong mọi chuyện, hắn trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Nhưng ngủ thiếp đi vậy mà lại là giấc mơ kia, chỉ là giấc mộng này so với vừa rồi còn chân thật hơn, thậm chí trong mộng hắn còn đang cởi Hồng Y (áo cưới màu đỏ của cô dâu) cho con dâu.

Tỉnh lại chính là cảm giác tội ác, chỉ cảm thấy gần đây nên cách xa nàng một chút, tránh cho lại mơ giấc mơ kỳ quái này.

Nhưng mà, một ngày hoàng thượng lại truyền khẩu dụ tới đây, nói từ sau khi Viễn Từ kết hôn thì vẫn chưa nhìn thấy phu thê bọn chúng. Viễn Từ coi như bỏ qua, chỉ cô dâu mới thì không thể không gặp, dù sao cũng là người một nhà. Cho nên, để cho Diêu Thiên mang nàng vào cung, hơn nữa cũng mời mấy người lão hữu tới.

Đây chẳng qua là hoàng thượng sợ từ sau ngày Diêu Thiên xưng 'thần', bởi vì sau ngàn phen thăm dò biết hẳn hiện tại thật sự yêu thương người con dâu này, cho nên liền sai người chuẩn bị một bữa tiệc, chỉ đợi thưởng thêm cho nàng vài thứ để cho Diêu Thiên hết giận.

Diêu Thiên tự mình suy đoán, cũng biết suy nghĩ của hắn, nếu biểu đệ có tiền cho người nhà mình vậy thì đi.

Cho nên để cho Kinh Kinh chuẩn bị một chút, hai người liền vào cung.

Kinh Kinh vẫn là lần đầu tiên vào cung không khỏi sợ, Diêu Thiên cười nói: "Không cần phải lo lắng, bọn họ đều rất hiền hoà, không dám dả thương hại người, huống chi còn có ta ở đây." Nếu như bọn họ dám, vậy liền thu hậu toán trướng rồi.

Kinh Kinh thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cười nói: "Đa tạ A Cha."

Diêu Thiên thấy nàng cười một tiếng thì lại nghĩ tới cảnh trong mộng, lập tức tập trung ý chí đưa mắt ra bên ngoài xe ngựa.

Cảnh tượng trong hoàng cung rất đẹp, nhất là lần này cũng coi như bữa tiệc lớn, rất nhiều quan viên mang theo gia quyến mà đến hết sức náo nhiệt. Nhưng mà bọn họ đều cảm thấy rất kỳ quái, tất cả mọi người đều biết hoàng đế Thiên Vinh là một người keo kiệt, để cho hắn bỏ tiền mời bách quan thật đúng là khó có được.

Thông Thiên Điện!

Chỗ ngồi của mọi người đều đã sắp xếp xong xuôi, bọn thái giám dẫn các vị đại thần đến chỗ ngồi, mà chỗ ngồi của Kinh Kinh thì ở bên cạnh Diêu Thiên. Bởi vì hai người không phải quan hệ phu thê, cho nên ở giữa ngăn cách bởi một cái bàn trống, bởi vì ba bàn nối nhau thì có vẻ cách nhau quá xa.

Mà đối diện chỗ bọn họ ngồi chính là Lôi Tử và phu nhân, tiếp theo chính là Lôi Báo.

Đây là lần đầu tiên Kinh Kinh nhìn thấy Lôi phu nhân, màu da hơi đen, là nữ nhân thanh tú. Mắt rất lớn, nét mặt nghiêm túc.

Thật là một người đáng sợ, so với Lôi Tử thì nàng còn giống một tên tướng quân hơn.

Đang suy nghĩ có người cao giọng hét to: "Hoàng thượng giá lâm."

Kinh Kinh ở nhà đã học tập cách hành lễ, vội vàng đứng lên quỳ hành lễ với bóng dáng màu vàng từ từ đi tới. Nàng đời này ngay cả sự phục cũng chưa từng quỳ xuống, thậm chí mắt mũi hoàng đế này đều là lớn nhất

Hoàng thượng Thiên Vinh cười nói: "Mau mời đứng lên."

Tất cả mọi người đứng lên, chờ hoàng thượng ngồi xong mới có thể ngồi xuống.

Thiên Vinh liếc mắt nhìn Kinh Kinh, ăn mặc trang điểm cũng không có bao nhiêu xinh đẹp, trên người mập mập vẫn có chút trẻ con, cả người tròn tròn ngược lại tương đối đáng yêu.

"Đây chính là nàng dâu Viễn Từ sao? Không tệ không tệ, người tôi thưởng hai mảnh Ngọc Như Ý, một đôi Kim Bình quả, một trăm cuộn tơ lụa, 100 lượng vàng."
Càng nói càng đau lòng, nhưng nụ cười của Thiên Vinh không thay đổi.

Điêu Thiên và Kinh Kinh đồng thời đứng lên, nói: "Tạ hoàng thượng ban thưởng."

Người con dâu này và cha chồng nàng đều cùng một dạng, nhận thưởng không quỳ.

Quả nhiên là không phải người một nhà không vào cùng một cửa, thôi, nếu bọn họ quỳ hẳn lại phải bỏ ra ngoài nhiều hơn. Thiên Vinh vội nói: "Không cần không cần, bắt đầu ca múa đi!"

Ca múa bắt đầu, món ăn cũng dâng lên.

Kinh Kinh vốn rất hứng thú với những món ăn trong hoàng cung, nhưng khi lưng lên nàng nàng có chút ngơ

ngắn. Đường đường Hoàng đế thiên triều thế nào lại dùng món ăn đơn giản như vậy để chiêu đãi đại thần, ngay cả quốc sư phi cũng không bằng.

Vậy mà.....

Vậy mà còn có cái trắng đầu hũ!

Nhưng là, mắt thấy những đại thần này cũng thành thói quen, hoàn toàn không để ý. Nàng quay đầu nhìn công công mình, đang ăn một khối đậu hũ.

Nàng giết giết khước miệng, cũng gấp một khối lên ăn.

Mùi vị bình thường, không mặn không nhạt.

Đột nhiên, hoàng thượng hạ tay có một quý phi nói:

"Nghe nói nàng dâu này của quốc sư tài học hơn người, mấy ngày trước còn lấy một ca khúc thắng một tài nữ Lôi Khanh gia, chẳng biết nô tì có may mắn cũng được lắng nghe hay không?"

Kính Kính nghe xong lời này, cũng biết nữ nhân này tuyệt đối là cố ý. Quả nhiên, hoàng thượng cười nói:

"Nếu Vân phi muốn nghe như vậy..... Quốc sư đại nhân, cái này!" Người xem làm thế nào?

Diêu Thiên nói: "Bài hát quê mùa mà thôi, không thể vào tai quý phi nương nương được."

Cự tuyệt, hoàng thượng quay đầu nhìn phi tì của mình, người cũng dừng nhiều chuyện. Nếu muốn báo thù cho đệ đệ người tìm Lôi Tịch gia đi, nhà hắc đế khi dễ chút.

Nhưng quý phi nương nương chỉ nhận định là lỗi của quốc sư nên đệ đệ của mình Hoa Lạc Vân mới không trúng cử, nhìn đệ đệ đang ngồi nơi xa, thế nào cũng cảm thấy đáng tiếc.

Vì vậy nói: "Nếu đã đánh bại một bên tự nhiên có chỗ tinh diệu, dù chỉ là bài hát quê mùa cũng có âm thanh tự nhiên, Diêu thiên phu nhân, ý của ngài là?"

Kính Kính vừa nghe câu này đến cạnh mình rồi, vội đứng lên khấn trước: "Đa tạ quý phi nương nương thưởng thức, chỉ là sau đêm đó A Cha đã nói ta quá khoe tài năng cần thu lại tâm tính, cấm ta lại hát bài hát đó rồi, xin quý phi nương nương tha thứ."

d.d.l.q.d

Diêu Thiên âm thầm gật đầu, không ngờ nha đầu còn nhớ rõ chuyện ngày đó đồng ý với mình, không tệ không tệ.

Vân Quý phi vừa nghe hai người đều cự tuyệt nàng, trong lòng có chút bức mình. Nghĩ lại lại nói: "Như vậy bữa tiệc này mất thú vị rồi, không bằng để cho những người trẻ tuổi kia chơi một trò chơi như thế nào?"

Trong lòng Hoàng thượng vô hạn bi thương, ái phi của mình như thế nào lại muốn làm cho nàng dâu nhà quốc sư bêu xấu đây? Nếu thật bêu xấu, vậy hẳn chẳng phải là muốn phiền toái, như vậy thứ phải bỏ ra còn nhiều hơn bữa tiệc này. Nhưng yêu cầu của ái phi lại không thể không đồng ý, vì vậy nói: "Trò chơi gì?"

"C... .."

"Đánh trống đôi thơ!" Vân Quý phi cười nói.

Gần đây thiên triều lưu hành một trò chơi, quy tắc là tất cả người chơi trò chơi ngồi thành một cái vòng tròn, do người ngoài gõ trống.

Tiếng trống vang lên thì những người này truyền nhau một đoá hoa, trống dừng đoá hoa này truyền tới trong tay của người nào thì phải đọc lên một câu thơ, dĩ nhiên lúc này sẽ có người gõ tiếng trống trầm, có thời hạn, trong thời hạn không làm ra thơ chính là thua phải lui ra.

Hoàng thượng giết giết khóe miệng, hần nhìn về phía quốc sư đại nhân, thấy trên mặt hiền huynh là tầng tầng Hàn Băng.

Đại sự không tốt, sẽ xảy ra chuyện.

"Nhưng là....."

"Hoàng thượng, do nô tì đánh trống lớn, quốc sư đại nhân đánh trống trầm như thế nào?" Ngụ ý, đã cho bọn họ cơ hội ăn gian, như vậy cũng không được?

"Các vị, các người thấy thế nào?" Hoàng thượng bắt đắc dĩ, đã sai lầm đến quốc sư đại nhân cho quần thần.

Quần thần sợ hãi, nhưng Lôi Tì không có đầu óc kia lại cười nói: "Rất tốt, Lôi Báo người tới."

Lôi Tì nói xong ngẩng đầu lên vừa đối mặt với Diêu Thiên, thấy hần nở một nụ cười rục rịch với mình. Toàn thân hần run lên ngay cả ly rượu cũng rơi trên mặt đất, khóa miệng cũng ngẩng đầu như nhện nói: "Không

không muốn cũng ngại nói phụ nhân nói. Nhưng.....

Không nên nói sao?"

Lôi phu nhân liếc hắt mắt một cái, nói: "Nói chuyện không dùng đến não, lần này cho người chịu."

Lôi Tì hồi hận muốn chết, nhưng lời nói ra ngoài đã không thể thu về được rồi. Chỉ nghe quý phi nương nương cười nói: "Vậy mau chuẩn bị một cái bàn lớn, hai mặt trống."

Trong lòng Kinh Kinh than thở, lần này chỉ sợ sẽ làm mất thể diện công công rồi.

d.d.l.q.d

Quay đầu nhìn Diêu Thiên, thấy hắn gật đầu với mình một cái, ý tứ trong ánh mắt thế nhưng nàng lại hiểu.

Không sao, thật sự không nghĩ ra được thì nhận thua cũng được.

Trong lòng Kinh Kinh âm áp, dựa vào việc công công quan tâm mình như vậy, cuộc tranh tài này cũng không thể thua. Nàng ở trong tay áo nắm một quả đấm, trong lòng nói: "Kinh Kinh cố gắng lên."

Nhưng lời này nàng vô tình nói ra rồi, còn lại Diêu Thiên nghe được. Hắn âm thầm lắc đầu, nha đầu này còn nói cái gì cố gắng lên, nghĩ những người trẻ tuổi này đều được giáo dục rất tốt, mà nàng mới học chữ được mấy ngày.

Đang suy nghĩ, Kinh Kinh đã đứng lên một mình bước về phía cái bàn tròn.

Diêu Thiên cảm thấy sống lưng của nàng thẳng tắp, một chút cũng không giống dáng vẻ sợ hãi. Xem ra, người con dâu này của mình cũng không nhát gan như mặt ngoài vậy.

Đang suy nghĩ, Kinh Kinh ai yêu một tiếng, thì ra là đi quá thẳng không có nhìn đường phía dưới đụng vào góc bàn rồi. Ánh mắt hần thoáng qua ý cười, thì ra là mới vừa là phô trương thanh thế.

Người trẻ tuổi có thể tới bữa tiệc này thật ra không nhiều lắm, đi lên cũng chỉ có năm sáu người. Trong đó bao gồm Lôi gia Lôi Báo và Hoa Lạc Vân.

Nữ tử cũng có một, ăn mặc giống thiếu phụ, nàng và tướng công mình ngồi ở một chỗ, gương mặt hồng hào.

Quý phi nương nương và Diêu Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, tay cầm dùi đánh trống của mình nhìn trong sân.

Kinh Kinh cũng không có ý định chú ý bên cạnh là ai, chỉ là nghĩ lại quý phi nương nương là hướng tới mình, như vậy có thể trấn thủ nhất chính là nàng.

Mắt thấy hiện tại hoa đang ở trong tay Lôi Báo, thứ hai chính là mình.

Lúc đang khấn tụng, tiếng trống vang lên.

Nàng lập tức liền nhận được hoa, do dự một chút phát hiện trống vậy mà không ngừng, nàng mừng rỡ trực tiếp cầm hoa đưa đến trong tay vị kế tiếp, bởi vì thật sự quá nhanh nên hoa và tay mình cùng trực tiếp đưa cho người ta. Người trẻ tuổi kia chạm tới tay của nàng ngẩn ra, một hồi

*lâu mới phát hiện hoa lại đang trong tay mình mà tiếng
trống lại ngừng.*

*Tiếng trống trầm đồng thời vang lên, hấn chau mày, tỷ tỷ
đây là đang làm khó mình?*

*p/s: chương tiếp theo chắc phải tuần sau mới có nha, bởi vì
mai ta phải về quê để chuẩn bàu cứt và lấy đồ tiếp tế rồi*

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trộm được tài nữ, lại bị theo đuổi

Chương 15: trộm được tài nữ, lại bị theo đuổi

Editor: tan_hye

Truyện chỉ được đăng ĐỘC QUYỀN trên diendanlequydon.com

May mắn Hoa Lạc Vân có chút kiến thức cơ bản, hấn hơi suy nghĩ một chút, thì nói: "Thanh phong tổng noãn phồn hoa hồng!" * Tuy nói câu rất đơn giản, nhưng là cuối cùng ở giọng thấp trầm hạ thấp thời gian nói ra.

*Tạm dịch: Trời trong xanh nắng ấm hoa hồng đung đưa

Lại tiếp tục truyền hoa, lần này lại dừng ở trong tay Lôi Báo.

Hấn gãi gãi đầu, loại chuyện làm thơ này không thích hợp với hấn nhất, vì vậy tùy tiện nói: "nại hà, nại hà!" (làm gì, làm gì)

Thi từ Thiên triều được phép sắp đặt tùy ý, chỉ cần gieo vần là được.

Hấn dùng phép lặp hai từ nại hà (làm gì), câu tiếp theo thì không dễ rồi.

Kết quả, không tốt là việc đọc câu tiếp theo rơi vào trong tay Kinh Kinh.

Nàng sợ run một lát, cảm thấy công công vẫn giúp đỡ mình, giọng trầm thể nhưng gõ rất chậm, xem ra tạm thời không có ý định dừng lại.

Nhưng là, cũng không thể gõ mãi được!

Đầu óc Kinh Kinh nhanh chóng xoay chuyển, rốt cuộc nghĩ tới ở nơi sư phụ tu tiên từng nghe hấn đọc thơ của Dị Thế (thế giới khác), lúc ấy sư phụ rất mê những thứ này cho nên cũng thường đọc cho nàng nghe.

Nếu như vịnh hoa (ngâm thơ về hoa) thì nàng có nhớ một câu, dưới tình thế cấp bách liền thuận miệng nói: "Hoa lạc tri đa thiếu" (Hoa rơi biết bao nhiêu)

Mọi người kinh hãi, bởi vì Hoa Lạc Vân mở đầu coi như là có quy củ, câu kia của Lô Báo cũng là cứng rắn thêm vào, nhưng chỉ nói đến câu này của Kinh Kinh câu này, quả nhiên là câu thơ vịnh hoa hay nhất.

Quý phi nương nương ngẩn ra, chẳng lẽ thiếu nữ này còn có tài năng kinh thế sao? Nàng mới không tin, vì vậy nói: "Hoàng thượng vấn này thế nào?"

Hoàng thượng Thiên Vinh ho nhẹ nói: "Vấn này đương nhiên là con trai của Lô ái khanh thua."

Lô Báo gãi gãi đầu, tự động đi ra. Chỉ là, lúc hắn đi qua thì nhìn Kinh Kinh một cái. Mặc dù hắn không có tài nhưng lại thích nữ tử có tài nghệ cao, tuy là biểu muội cũng tính được tính là tài học thượng đẳng (hàng đầu), nhưng vẫn bị thua bởi nàng. Mà hôm nay, nàng lại khiến cho chính mình mở mang tầm mắt.

Hoa Lạc Vân cũng là như vậy, nhưng lúc hắn quay đầu nhìn Kinh Kinh thì phát hiện nàng đang thở sâu, vừa thở sâu vừa ngắt nhéo ngón tay, xem ra tình huống vừa rồi nàng thực sự rất khẩn trương.

Về phần Diêu Thiên, hắn kiêu hãnh sau lại cảm thấy khó có được nàng vừa mới học viết chữ lại có thể nói ra được một câu thơ như vậy, không tệ không tệ, bình thường đọc nhiều sách quả nhiên không vô ích.

Trò chơi tiếp tục, quý phi nương nương nâng trống, lần này hoa dừng ở trong tay một thiếu phụ khác.

Mặt nàng đỏ lên, trầm ngâm chốc lát nói: "Mãn viện tiêu sắt độc tha diễm." (Tạm dịch: Cả sân vắng lặng chỉ nó tươi đẹp)

Tiếp theo hoa rơi ở trong tay phu quân nàng, phu thê đồng tâm, hắn cười nói: "Băng hàn ngạo tuyết cánh phương hoa."

Lần thứ ba hoa rơi vào trong tay một thiếu niên, hắn kinh sợ run một hồi, nói: "Như hỏi nó là vật gì?" Hắn cũng không đoán được tiếp theo làm thế nào để đối được với "là cái gì", vì vậy câu khó khăn nhất lại rơi vào trong tay Kinh Kinh.

Diêu Thiên nhìn Quý phi nương nương một cái, cau mày.

Quý phi nương nương quay lại nhìn thoáng qua, nở nụ cười!

Ý tứ của hai người chính là, người là cố ý?

Quý phi nương nương nói: ta chính là cố ý như thế nào?

Hoàng thượng Thiên Vinh, ngẩng đầu một góc 30 độ nhìn trời thở dài. Cầu xin ai đó tới cứu trăm đi!

Kinh Kinh đoán ra vật kia là vật gì, nhưng câu nói của thiếu niên kia

nàng thấy không hợp, vì vậy lại lấy một câu thơ vịnh Mai đơn giản của Dị Giới, nói: "Gốc tường Nhất Chi Mai!" Bây giờ nàng cũng không cần biết mở đầu hay là kết thúc nữa, chỉ lấy một câu hay dùng.

Không ngờ dùng câu này lại rất thích hợp, vì vậy quần thần và hoàng thượng đều phát ra âm thanh kinh thán (kinh hãi + thán phục).

Kinh Kinh đỏ mặt, nàng cũng không biết những thứ thán phục này là thật lòng hay giả vờ.

Diêu Thiên cũng có chút ngoài ý muốn, một lần là trùng hợp hai lần chẳng lẽ cũng là trùng hợp sao?

Có vị đại thần nói: "Nghe nói vị thiếu phu nhân này là muội muội của trạng nguyên, không ngờ lại đa tài như vậy."

Diêu Thiên nghĩ cũng đúng, ca ca có thể thi đỗ trạng viên muội muội học chút thơ gieo vần mà thôi ngược lại cũng không phải không có khả năng.

Vì vậy, tựa như đụng vào vận may như vậy, Kinh Kinh hoặc là mượn thơ Dị Giới dùng hoặc là chính mình tùy ý đọc hai câu, cũng một đường đánh bại tất cả.

Cuối cùng, vậy mà chỉ còn dư lại hai người nàng và Hoa Lạc Vân.

Câu thứ nhất là do Hoa Lạc Vân bắt đầu, lần này hẳn phải suy nghĩ hồi lâu, nhớ lại nếu nữ tử đều được nuôi dưỡng chốn khuê phòng, như vậy mình không ngại làm chút thơ đánh trận.

Vì vậy nói: "Kinh phá trường không kích hoa vân, nam nhi chí ở bốn phương!"

Tiếp theo chính là Kinh Kinh rồi, lần này Kinh Kinh cũng phải mất thời gian thật lâu. Loại thơ này sư phụ không thường đọc, nàng cũng không phải rất ưa thích.

Nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc nàng nghĩ tới một bài, là lúc sư phụ uống say đã đọc, câu chữ là như vậy: "Chớ đợi rảnh rồi, bạc đầu thiếu niên, bị thương vô ích!"

Kinh Kinh đối xong, chỉ thấy Hoa Lạc Vân đang ngồi ngay ngắn bên cạnh đột nhiên đứng lên, hẳn kích động nói: "Người..... Người....."

Kinh Kinh sợ hết hồn, ba bước hai bước lập tức chạy đến bên cạnh Diêu Thiên, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi." Trước cứ nói xin lỗi, hẳn là không có lỗi. Ai biết, câu thơ này có phải sư phụ đọc thơ của Dị Giới hay không, ngộ nhờ bị người ta

nói là đạo thơ thì sao.

Trong lòng Hoa Lạc Vân vô cùng kích động, từ nhỏ hẳn đã hướng tới cuộc sống vô tướng nhưng vẫn không thể như naiuên. một lời chí ở bốn phương không ai nào có

thể hiểu được. Chính là một thiếu nữ làm sao lại có thể nói ra được suy nghĩ trong lòng hấn làm cho hấn vô cùng khó hiểu, lại kích động như gặp được người cùng chí hướng.

Thấy nàng nói xin lỗi biết mình nhất định là luống cuống, mặt đỏ lên chỉ động hướng về phía hoàng thượng nói: "Hoàng thượng, Quý phi nương nương hạ thần nhận thua."

Ồn ào.....

Hiện trường kinh thần.

Mặc dù thiên triều cũng không phân đối nữ tử đi học làm thú vui, nhưng bình thường chỉ cần nhận biết mấy chữ là được, bởi vì các nàng cũng không thi công danh tự nhiên không ai lại phí nhiều tinh thần đọc sách đến mức kinh thiên địa khiếp quỷ thần như vậy (ý nói nghiên cứu sâu, học vấn cao, tài giỏi). Cho nên, từ xưa tới nay tài nữ thật sự được xưng tụng đánh bại nam nhân tài đã ít lại càng ít, bọn họ cho là trước mắt chính là một cái.

Diêu Thiên cũng không nói ra lời, nếu như nói câu thơ của Hoa Lạc Vân lộ vẻ ngây thơ thì câu kế tiếp của Kinh Kinh lại có thể là kiệt tác rồi, cho dù là hấn cũng nghĩ không được cân đối như vậy.

□□□□□

Hoàng thượng Thiên Vinh thấy bên dưới đều ồn ào, lớn tiếng nói: "Nếu thắng trò chơi phải có thưởng, người tới thưởng Văn Phòng Tứ Bảo."

Không lâu lắm, có người mang bút lông tới.

Hoàng thượng Thiên Vinh vung đại bút lên, viết sáu chữ: thiên triều Đệ Nhất Tài Nữ, nói: "Danh hiệu này tặng cho Diêu thiếu phu nhân, cô người không phục sao?" Thật ra thì hần nghĩ qua, đưa Kim (vàng) đưa Ngân (bạc) thì không nổi, không bằng đưa mấy chữ này cho quốc sư đại nhân mặt mũi cũng không cần mình móc tiền túi, rất tốt rất tốt!

Nhưng hoàng thượng lại không biết, sáu chữ này làm cho buổi triều sáng mai của hần biết bao nhiêu phiền toái, dĩ nhiên những thứ này nói sau.

Lại nói Kinh Kinh đã ngây ngốc, may mắn Diêu Thiên lôi kéo nàng quỳ xuống đất tạ ơn.

Thiên triều Đệ Nhất Tài Nữ!

Khóe miệng Kinh Kinh rút gân, nếu để cho sư phụ biết nhất định sẽ bị hần cười đến rụng răng. Chỉ là, vì mặt mũi công công nàng chết cũng phải chống đỡ được.

Thực bất đắc dĩ lắm thì lấy da mặt cọ tường, cọ nhiều mấy cái là đầy.

Về vấn đề phục hay không phục, ông trời muốn đánh lôi, người nghe hay không nghe nó đều bị đánh. Cho nên, không có ai không phục, cái danh hiệu này coi như định ra rồi.

d.d.l.q.d

Nhưng Diêu Thiên lại có chút hối hận vì đã mang Kinh

Kinh tới, về sau chỉ sợ phải phiền não rồi, không vì cái gì khác, bởi vì ánh mắt ái mộ của mấy tên thiếu niên mới vừa bị con dâu đánh bại này quá mức trần trụi, cho dù là người nào cũng biết phiền toái lớn rồi. Cố tình mọi người cũng đều biết, kể từ khi Kinh Kinh qua môn vẫn luôn bị Diêu Viễn Từ xa lánh, đến nay không thể viên phòng!

□

Càng nghĩ hần càng hồi hận, càng nhìn mấy tên thiếu niên kia lại càng không vừa mắt.

Cuối cùng, hần nghĩ tới người khởi sự kiện vừa rồi, liền ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười về phía hần.

Hoàng thượng Thiên Vinh không cười được nữa, khóe miệng rút rút, tình huống giống hệt Lôi Tì.

Nhưng báo ứng của hần tới nhanh hơn so với Lôi Tì bên kia hơn nhiều, quốc sư đại nhân làm một lễ thật sâu nói: "Thần đa tạ hoàng thượng ban thưởng, vì thế thần nguyện ý nghỉ ngơi tại cung một tháng, ăn chay niệm Phật cầu xin bình an, phồn hoa cho triều ta, chẳng biết có được không?"

Hoàng thượng Thiên Vinh rơi lệ, vị quốc sư đại nhân này của hần muốn bãi công, hần muốn làm thế nào?

Lần trước bởi vì hôn lễ Viễn Từ hần nghỉ ngơi mấy ngày tình huống đã rất khó thu thập, nếu như lần này lại bãi công một tháng, chẳng phải thời gian hần vui chơi với ái phi cũng không có?

Tuổi của hần đã không nhỏ, nhưng là bây giờ ngay cả một thái tử cũng chưa sinh được, lại bận rộn nữa hần càng

phải chờ đợi thêm rồi.

Đùng ánh mắt cực độ tội nghiệp nhìn về phía biểu ca cầu cứu, thế nhưng hắn lại đứng ở nơi đó mỉm cười với hắn.

Thở dài, lần này hắn là nghiêm túc, thật lòng là muốn cho hắn tiếp tục phải chờ đợi!

"Vậy trăm chuẩn." Không cho phép, không cho phép về sau người ta nói nghỉ một năm làm thế nào?

"Đa tạ hoàng thượng, còn có thần phát giác có chút uống nhiều, chẳng biết có thể về trước nghỉ ngơi có được không?"

Hoàng thượng Thiên Vinh nhìn hắn chỉ uống một ly rượu, nói: "Tốt."

"Tạ hoàng thượng." Diêu Thiên hành lễ, sau đó nói với Kinh Kinh: "Còn không cảm tạ hoàng thượng, chúng ta đi về."

Kinh Kinh cũng học Diêu Thiên cảm tạ hoàng thượng, sau đó cùng công công đi trở về quốc sư phủ.

Hoàng thượng nhìn theo hắn đi liền thở dài, mà quý phi nương nương lại nhỏ giọng nói: "Lần này cứ tính như thế, lần sau....."

Hoàng thượng Thiên Vinh u oán liếc mắt nhìn quý phi nương nương, nhỏ giọng nói: "Ái phi, lần này người sẽ phải một mình trông phòng một tháng rồi, ngàn vạn lần không được trách trăm, trăm cực kỳ bất đắc dĩ."

Quang mặt Quý phi nương nương đó lên, cũng nhỏ.

Quỳnh mặt Quý phi nương nương đỏ lên, cũng như giọng nói: "Tại sao?"

Hoàng thượng Thiên Vĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Quý phi nương nương, nghĩ tới đũa loại biểu hiện ở trên giường của nàng, tâm ngứa ngáy nhưng lại đau lòng nói: "Quốc sư xin nghỉ, Vân nhi người đoán ta còn có thời gian rảnh rỗi vui vẻ trên giường với người sao?"

Quý phi nương nương lúc này mới tỉnh ngộ lại, liền thâm trách mình vừa rồi quá mức lỗ mãng, hiện tại tốt rồi, vệt béo bệ đánh chết trước mặt còn bay mất.

Tiếp, hai người nhìn nhau một cái, đồng thời thở dài!

Lại nói dọc đường đi Kinh Kinh cũng không nghe thấy công công nói chuyện nữa, đến trong phủ nàng nóng nảy liên tiếp nói xin lỗi: "A Cha, ta thật sự là không là cố ý....." Trộm dùng thơ văn Dị giới.

"Không cần phải nói, ta biết người là vô ý. Nhưng là, về sau phải cẩn thận, chớ để....." Diêu Thiên nói một nửa thì ngừng, hẳn muốn con dâu chớ để như thế nào? Chớ để ý tới những người tuổi trẻ kia? Chớ theo đuổi cái gì hạnh phúc?

Hắn thở dài nói: "Chôi, người vui vẻ là được."

Kinh Kinh không biết hẳn có ý gì, chỉ là yên lặng gật đầu một cái.

Chỉ là nàng không ngờ, ngày thứ hai danh tiếng thiên triều Đế Nhất Tài Nữ đã truyền ra.

d.d.l.q.d

Mà nàng cũng chân chính nhận được bó hoa đúng tiêu chuẩn đầu tiên, người tặng hoa chính là Hoa Lạc Vân!

Nàng nghiêng đầu, tại sao hẳn muốn tặng hoa cho mình, còn hẹn tới giờ gặp mặt? Chẳng lẽ muốn đuổi theo nàng hỏi thì từ ngày đó là trộm từ nơi nào sao?

Không thể gặp, nhất định không thể gặp.

Kinh Kinh gật đầu nghĩ vậy, lại nghe thấy công công Diêu Thiên hỏi: "Nha đầu Hoa không tệ, có thể cho A Cha không?"

Kinh Kinh ngẩng đầu, lại thấy công công dùng khuôn mặt vô cùng dịu dàng tươi cười nhìn nàng, không khỏi rung mình một cái, vội vàng đổi tay cầm hoa dâng lên, nói: "Ừm, A Cha cảm đi đi!" Tại sao trong lúc bất chợt nàng cảm thấy nụ cười của A Cha rất đáng sợ, giống như bức tranh ác ma đây? Không thể nào, A Cha là một người dịu dàng thiện lương như vậy, nhất định là ảo giác ảo giác.

Sau một nén hương, nàng cho là ảo giác thì nụ cười lại một lần xuất hiện trên mặt Diêu Thiên, thời điểm hẳn ném bó hoa Kinh Kinh được tặng đi, vẫn chưa yên tâm liền chôn xuống dưới đất, sau đó vỗ tay một cái. Coi như hẳn nghĩ để cho Kinh Kinh lấy được hạnh phúc, cũng không nói để cho bọn họ theo đuổi người đuổi tới tận quốc sư phủ, đây không phải là đưa tay đánh vào mặt hẳn sao?

Chương 16: Nhìn Vọng Giang Lâu từ xa, người hạnh phúc sao?

Chương 16: Nhìn Vọng Giang Lâu từ xa, người hạnh phúc sao?

Editor: tan_hye

Truyện chỉ được đăng trên diendanlequydon.com

Gần đây Kinh Thành có rất nhiều truyền thuyết.....

Dĩ nhiên những thứ này chỉ có Diêu Thiên là người biết rõ, con dâu Kinh Kinh của hắn lại ngơ ngác chỉ biết vây quanh hắn, cũng không hiểu được thanh danh bên ngoài của nàng đã đạt tới cao nhất.

Truyền thuyết, Hoa Lạc Vân công tử si mê chờ Đệ Nhất Tài Nữ ở Vọng Giang Lâu nhiều ngày, cũng không thấy nàng xuất hiện gặp mặt. Nước chảy hữu tình, đáng tiếc hoa rơi đã có tình cảm ở nơi khác, một lòng giữ gìn vì tướng công bạc tình.

Truyền thuyết, hội thi thơ Kinh Thành sẽ cử hành một lần gặp mặt bạn hữu vì Đệ Nhất Tài Nữ, chỉ tiếc gia giáo quốc sư phủ rất nghiêm, nàng không có cách nào ra ngoài.

Những điều này Kinh Kinh căn bản cũng không biết, nàng giao toàn bộ những hoa hoa thảo thảo không rõ lai lịch kia cho công công, bởi vì nàng biết hắn không thích thấy những thứ kia.

Vì vậy, gần đây đại thúc dọn dẹp rác rưởi ở quốc sư phủ nhìn đồ bỏ đi than thở.

Nhìn một chút đồ bỏ đi ở quốc sư phủ người ta, phong nhã như vậy. Trừ hoa chính là thơ, quả thật không giống người khác.

Diêu Thiên gần đây để cho tất cả người làm phong tỏa tin tức bên ngoài, hắn thật muốn xem bọn họ làm thế nào lợi dụng sơ hở vào quốc sư phủ.

Nhưng là, cái chỗ trống này lại phát ra từ trên người Diêu Viễn Từ, đây là điều mà người làm cha như hắn dù thế nào cũng không thể ngờ.

Diêu Viễn Từ và Lôi Báo là bạn tốt, Lôi Báo đến chơi hắn tự nhiên không có ngăn cản.

Thế nhưng con báo này hôm nay vừa nhìn người lão hữu này đã cảm thấy máu huyết dâng trào, hận không thể kéo hắn từ trên ghế xuống hỏi hắn một chút rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Ném một lão bà như hoa như ngọc lại tài giỏi qua một bên, còn mình cả ngày gần người với một đồng nhạc khí, chẳng lẽ hắn không biết bên ngoài có bao nhiêu người đói khát khó chịu mong chờ được gặp Kinh

Kinh? Hắn đã không quan tâm nữ nhân này, tại sao lại không để cho nàng theo đuổi hạnh phúc của mình.

"Viễn Từ, chị dâu thế nào lại không có ở đây?" Hắn dùng mắt Báo nhìn hồi lâu, không nhìn thấy Kinh Kinh không khỏi có chút thất vọng.

Diêu Viễn Từ nói: "Chắc là ở thư phòng xem sổ sách." Đây là hắn nghe Xuân Hỉ nói, người thiếu phu nhân này thích nhất chính là quản gia, luôn thích cầm quyển sách đọc. Nhưng đại khái bởi vì không hiểu, cho nên lão gia phải ở bên cạnh chỉ điểm.

Lôi Báo biết chuyện này vốn không nên hỏi, nhưng lúc này hắn lại hết sức tò mò, nói: "Viễn Từ, giữa ngươi và thiếu phu nhân thật..... Vẫn lấy lễ đón tiếp sao?" Từ chị dâu biến thành thiếu phu nhân, tâm tư của hắn chỉ có mình hiểu.

Diêu Viễn Từ cau mày nói: "Đúng là như thế, ngươi đây là ý gì?"

Lôi Báo thẳng tính, nói: "Tức là ngươi không thích thiếu phu nhân, vì sao còn muốn nàng giữ chặt như vậy, ngay cả Vọng Giang Lâu cũng không cho đi?"

Diêu Viễn Từ nói: "Khi nào thì ta coi chừng nàng?"

Lôi Báo thờ dãi nói: "Vậy ta biết, nhất định là thiếu phu nhân nàng vẫn đối với ngươi....."

Diêu Viễn Từ không muốn nghĩ tới thiếu phu nhân, chỉ nói: "Tiểu Báo, biểu muội ngươi..... Nàng có khỏe không?"

Lôi Báo vừa nghe lập tức nổi giận, hắn vẫn nghe người ta nói công tử nhà quốc sư động lòng biểu muội nhà mình, vốn tưởng rằng là giả, hiện tại vừa nghe thì có bảy phần là thật rồi.

Nếu là như vậy, hắn hít một hơi nói: "Viễn Từ muốn gặp biểu muội ta sao?"

Diêu Viễn Từ đỏ mặt, nói: "Dĩ nhiên..... Muốn gặp."

Lôi Báo cười nói: "Vậy ta có ý này, buổi tối ta hẹn biểu muội tới Vọng Giang Lâu, còn ngươi thì dẫn theo thiếu phu nhân tới đây, đến lúc đó mọi người gặp mặt như thế nào?"

Diêu Viễn Từ vừa nghe lập tức liền đồng ý, nói: "Rất tốt, quyết định như vậy, nhưng ngươi nhất định phải mang người đến."

Lôi Báo nghĩ ở trong lòng, ngươi mới phải nhất định dẫn người tới mới đúng.

Thật ra thì Lôi Báo vốn không phải là người có nhiều chủ ý như vậy, đây hoàn toàn là bị buộc ra ngoài. Ai bảo cả phủ quốc sư đều bị Diêu Thiên nhìn đến nước chảy không lọt, nếu như không phải là trước kia hắn và Diêu Viễn Từ có chút đi lại, chỉ sợ cũng không vào được.

Hai người cứ thỏa thuận như vậy, Lôi Báo cười ha hả trở về, ngược lại

Diêu Viên Từ lại vội vàng gọi Xuan Hi tới di mời Kinh Kinh đến cho nay của hắn một lần.

Kinh Kinh ngần ra, vì sao Diêu Viên Từ lại muốn thấy mình.

Nhưng nghĩ lại một chút thì hiểu rõ, đơn giản chính là vì Tổ Vân mà thôi.

Tới đây hỏi lại, quả nhiên như vậy.

Nhưng mà tên Vọng Giang Lâu này nàng cảm thấy rất quen, bất quá trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra. Vẫn muốn nói không đi, bởi vì gần đây thật vất vả công công ở nhà, nàng muốn ở bên cạnh hắn nhiều thêm, nhưng vừa nghĩ tới nếu như trong lòng Diêu Viên Từ đã có đối tượng, như vậy chẳng phải càng có lợi cho mình hơn.

Nghĩ vậy gật đầu một cái nói: "Được, ta thì đi với người một lần."

Hai người quyết định xong, đã nói muốn đi ra ngoài một chút.

Diêu Thiên dĩ nhiên vui mừng, bởi vì đây là lần đầu tiên nhi tử và thê tử cùng nhau đi ra ngoài, có lẽ đây là cơ hội để hai đứa nhỏ hợp lại.

Nhưng là, đứng ở chỗ xa nhìn bọn họ một người đẩy một người khác rời đi, trong lòng cảm thấy thật không thoải mái, cảm giác hình như sắp mất đi một đồ vật gì đó, hơn nữa một dạng vĩnh viễn sẽ không trở lại bên cạnh hắn.

Mặt trời chiều ngả về tây, Diêu Viên Từ bọn họ ngồi vào xe ngựa đi tới Vọng Giang Lâu.

Lúc này Kinh Kinh mới phát hiện khi Diêu Viên Từ ra khỏi cửa phải có bốn người hầu thân thể cường tráng đi theo, bọn họ là chân Diêu Viên Từ, hắn muốn lên lầu bọn họ sẽ mang hắn lên lầu.

Vọng Giang Lâu được gọi là Vọng Giang Lâu là bởi vì nó rất cao, cả Kinh Thành trừ tháp thì nó cao nhất. Trên cùng là tầng năm, mà rất nhiều văn nhân trí thức đều thích nhất nơi này.

Bốn người hầu cũng không hề dừng lại mà trực tiếp mang Diêu Viên Từ lên lầu năm, ngược lại Kinh Kinh và

nha đầu Linh như rơi ở phía sau, các nàng vừa ngắm cảnh vừa đi, mãi cho đến lầu năm mới phát hiện nơi này thế nhưng lại không còn chỗ cho hai người các nàng.

Đếm một chút cũng có năm sáu người, đều là thiếu niên tuổi không lớn lắm, trong đó có một người là Lôi Báo, một người khác chính là Hoa Lạc Vân.

Mà nàng phát hiện, trong đó còn có bóng dáng của Tố Vân, nhưng mà lúc này nàng đã tự cảm giác được đúng doanh địa rồi, đứng ở bên cạnh Diêu Viễn Từ nói chuyện với nhau.

Khóe miệng Kinh Kinh rút gân, nhanh như vậy đã quên mất người dẫn hấn ra ngoài, quả nhiên là thấy sắc quên nghĩa!

Hoa Lạc Vân đi tới đầu tiên, hạ thấp giọng nói: "Mới vừa nghe nói người sẽ tới đây, cho nên chờ ở chỗ này, không ngờ chính là hai người các người....." Hấn nhìn thoáng qua Diêu Viễn Từ, tuy nói so về tướng mạo thì hấn mạnh hơn bọn họ rất nhiều, nhưng chung quy cũng chỉ là phế nhân, thê tích tốt như vậy lại bỏ qua ở một bên mà lại đến gần một nữ nhân khác, chẳng lẽ nguyên nhân là do mất mùi sao?

Kinh Kinh không quá thích tình huống như thế này, mặc dù nàng cũng đã từng gặp rất nhiều nam tiên nhân, nhưng bọn hấn cũng rất quá đáng rồi, bọn hấn nhìn chằm chằm giống như nàng trần truồng ra cửa vậy.

Đết cách rồi, Đệ Nhất Tài Nữ thiên triều đến tham dự không nhìn mới là lạ.

Coi như nàng đi cùng với tướng công, nhưng tướng công nàng hình như căn bản không để ý tới nàng, hơn nữa còn là một người mù, vô tri, bọn họ làm cái gì đối với nàng, hẳn cũng không nhìn thấy được.

"Hoa huynh, không bằng giới thiệu cho chúng ta một chút vị này....." Có một nam tử phong lưu tuấn nhã đi tới, nhìn dáng vẻ chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng giữa lông mày lại hàm chứa vô tận phong tình.

Hoa Lạc Vân co rút, hẳn vốn là muốn một mình tới đây, nhưng bởi vì đang uống rượu cùng bọn họ, ba người này vừa nghe là Đế Nhất Tài Nữ thiên triều, cũng muốn tới thò chân vào, vì vậy đều đi theo tới đây.

"Vị này là biểu đệ ta, Thái Ngọc Kinh." Hoa Lạc Vân lại chỉ vào hai người phía sau nói: "Vị này là nhị biểu đệ ta, Thái Ngọc Thương. Còn vị phía sau kia là tiểu Vương Gia Thiên Ngạc."

Tiểu Vương Gia Thiên Ngạc nhìn Kinh Kinh từ trên xuống dưới hồi lâu, ngạo mạn nói: "Cũng chỉ có như vậy, ngay cả bộ dáng cũng chưa nảy nở, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt."

Kinh Kinh giật mình, nàng có chọc tới vị này sao?

Đáng tiếc từ trước đến nay nàng không sở trường về tranh đấu ngôn ngữ, cho nên chỉ cười nói: "Cũng vậy."

Trên mặt Thiên Ngạc hiện lên lãnh lẽo nói: "Người....."

Kính Kính biết hẳn là Vương Gia duy nhất triều đại này, cũng là thân đệ hoàng đế thiên triều, cho nên đối với hắn cực kỳ khách khí nói: "Vương Gia ngài không cần hao tổn tinh thần vì tiểu nữ tì như ta mới đúng!" Cũng không phải là nàng mời hắn tới, làm tư thái cao ngạo như vậy cho ai nhìn?

Kính Kính quay đầu, không để ý tới những nam nhân kia tự mình đi tới một bên ngồi vào cái bàn gần cửa sổ nói: "Linh nhi, chúng ta gọi món ăn tới ăn đi!" Ăn xong, đại khái hai người bọn họ cũng nói chuyện được không sai biệt lắm.

Linh nhi đáp một tiếng đi gọi đồ ăn, nhưng Thiên Ngạo còn muốn tới đây lại bị Hoa Lạc Vân ngăn lại, nói: "Tiểu Vương Gia, bọn tại hạ nhiều ngày mới thấy nàng một lần, có thể hay không....."

Tiểu Vương Gia khẽ nhẹ một tiếng, nói: "Nữ nhân khéo như vậy có cái gì hay mà nhìn, cũng không bằng ca kỹ xinh đẹp ở Vọng Giang Lâu, nếu như người muốn nhìn nàng thì tùy tiện."

"Tiểu Vương Gia, người sao có thể so sánh thiếu phụ nhân với những nữ nhân." Hoa Lạc Vân nhún nhún mày nói.

Tiểu Vương Gia và Hoa Lạc Vân cũng coi như qua lại thân thiết, biết bọn hắn đợi nữ nhân này mãi đến nóng ruột, cười nói: "Tốt tốt, không thể so sánh, các người trò chuyện."

Lại nói hai biểu đệ Hoa Lạc Vân cũng là người mô

tiếng tăm mà đến, gặp mặt người thật cảm thấy cũng không cái gì kinh ngạc, hơn nữa tiểu Vương Gia giết giây nên đều đã chuẩn bị đi xuống xem ca kỹ.

Đảo mắt, trên lầu chỉ còn lại hai người không biết là ngồi hay là đứng ngay ngắn Lôi Báo và Hoa Lạc Vân.

Lôi Báo thấy Hoa Lạc Vân ngồi ở bàn đối diện, hẳn cũng chỉ có thể ngồi xuống, nhưng vẫn không quên nói một chút: "Thiếu phu nhân, ta cũng không có gọi mấy người bọn hã tới đây, chỉ là trùng hợp....." Hã nói lộ miệng, bị Hoa Lạc Vân nghe được mà thôi.

Hoa Lạc Vân vội vàng giành nói: "Không biết thiếu phu nhân có thể cho phép ta ngồi ở đây hay không?"

Kinh Kinh quay đầu cười một tiếng nói: "Địa phương lớn như vậy tùy các người."

Hoa Lạc Vân đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng cười truyền ra, nghiêng người phát hiện Diêu Viễn Từ lại vừa nói vừa cười với Cố Vân, không khí tương đối hòa hợp.

Hã nhún nhún mày, mặc dù hai mắt Diêu Viễn Từ không nhìn được, vậy chẳng lẽ hã không biết thế tử của mình còn đang ở gần đây. Thế nhưng lại ở trước mặt nàng vừa nói vừa cười với một nữ tử khác, hơn nữa còn gần như vậy, đây không phải là va vào mặt Kinh Kinh trước mặt mọi người. Quay đầu lại, thấy hình như Kinh Kinh cũng không để ý chút nào, chỉ là thỉnh thoảng nhìn sang bên kia một chút.

Hoa Lạc Vân cho là, phạm là nữ tì tài văn chương cao
đều hết sức kiều ngạo, ngoài mặt nàng giả bộ làm như
không quan tâm kì thực hết sức đau lòng!

"Thiếu phu nhân, hạnh phúc sao?" Hoa Lạc Vân hạ
thấp giọng hỏi.

Kính Kính ngẩn ra, không hiểu lời này của hấn là có ý
gì, nhưng thấy hấn nhìn về phía Diêu Viễn Từ mới hiểu
rõ. Suy nghĩ một chút nói: "Ừ, còn có thể." Đây là lời xã
giao, thật ra thì nàng cảm thấy hiện tại mình rất hạnh phúc,
bởi vì có công công ở bên cạnh.

Đĩ nhiên, điều này không thể nói cho người khác biết.

Hoa Lạc Vân đứng lên nói: "Trong phòng sợ là buồn
lực, thiếu phu nhân có muốn đi ra ngoài một chút không?"

Khi nói lời này có vẻ như Diêu Viễn Từ nghe được, hấn
quay mặt sang bên này hình như nhú nhú mày, nhưng rất
nhẹ cảm xúc đã bị Tố Vân kéo đi mất, cũng không tiếp
tục để ý bọn họ nữa.

Kính Kính giật giật khóe miệng, nghĩ thầm Diêu Viễn
Từ này thật đúng là một lòng một dạ chỉ lo để ý tới Tố
Vân, cho dù có nam nhân hẹn nàng đi ra ngoài đều không
thèm để ý.

Chỉ là xem ra đồ ăn còn phải một lúc nữa mới mang lên,
cho nên Kính Kính gật đầu nói: "Được."

Lôi Báo đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: "Ta cũng đi."

Kinh Kinh sợ hết hồn, nhưng ngay lúc đó nói: "Được, cùng nhau đi." Lại nói từ trước tới nay nàng còn chưa được nhìn kĩ Kinh Thành, trước mắt ngược lại có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tiểu Vương Gia đùa giỡn, công công đánh người

Đi ra ngoài mới biết, cơ hội này vẫn là không cần thì tốt hơn.

Tuy nói người dân Kinh Thành tương đối cởi mở, nhưng mà kẹp giữa hai người đàn ông đi dạo giữa đường lớn ban đêm, tình huống này nghĩ như thế nào cũng thấy quý giá.

Nơi xa tiệc rượu phòng hoa, cuộc sống ca múa, một cảnh tượng huyền ảo.

Nhưng trên đường lại rất lạnh, Kinh Kinh chỉ đi vài bước thì không có tâm tình đi dạo phố, cảm giác không khí khẩn trương khác thường. Nàng cúi đầu nói: "Ta vẫn là trở về thôi!"

Hoa Lạc Vân nói: "Làm sao vậy?"

Kinh Kinh nói: "Có chút lạnh."

Hoa Lạc Vân cười nói: "Không sao, ta cho người cầm áo choàng tới." Nói xong bước nhanh lên lầu, thật là ân cần.

Kinh Kinh co rút khóe miệng, nghĩ tới thiếu niên này có một đôi chân thật là chịu khó!

d,d,l,q,d

Trong lúc bất chợt chỉ còn Lôi Báo và thiếu nữ đồng thời đi đường, hẳn thậm chí có chút không thích ứng được.

"Tiểu..... Cẩn thận, đường....." Hắn gãi gãi đầu, gương mặt sung huyết đỏ bừng.

Kinh Kinh rất muốn nói, hẳn như vậy thật đáng yêu. Đồng thời cũng đoán được làm thế nào phụ thân của hắn cưới được người xinh đẹp như mẫu thân hắn, người đẳng hoàng cũng có chỗ tốt của người đẳng hoàng, động một chút là đỏ mặt điểm này thật ra khiến người ta cảm thấy đơn thuần rất là khó được, nhất là nam tử.

Đang suy nghĩ, đột nhiên ven đường lại có hai người say rượu đang đánh nhau.

Một người nói: "Tiểu Thanh là của ta, tại sao ngươi lại rút bông hoa của nàng ra?"

"Ta rút ra thì như thế nào, tiểu Thanh xinh đẹp như vậy, là nam nhân đều muốn sờ xuống một lần, ngươi quản được sao?"

Một lời không hợp, đánh nhau càng thêm thảm thiết.

Lôi Báo chỉ sợ hù dọa Kinh Kinh, chạy tới mỗi tay xách một người bọn họ ra, nói: "Dừng tay, các ngươi không nên đánh nhau."

Khí lực cũng lớn, Kinh Kinh đang chuẩn bị xem náo nhiệt lại cảm thấy tay chợt lạnh thậm chí có người cứng rắn dặt tay nàng chạy về phía trước.

"A, ngươi....." Nhìn lên, thì ra là tiểu Vương Gia Thiên Ngao.

Động tác của hắn rất nhanh, thế nhưng kéo nàng vào một góc trong ngõ hẻm, cười cợt nói: "Mặc dù không phải là một nữ nhân, nhưng lại làm cho mấy người Hoa Lạc Vân có vài phần kính trọng, ta thật sự không nghĩ ra tại sao?"

Kinh Kinh cũng không sợ hắn, hất tay của hắn ra nói: "Cái người này làm sao lại vô lễ như vậy, kéo ta tới đây nói một đồng lõa nói nhảm."

Tiểu Vương Gia cười nói: "Thế nào không thích? Một câu nói của ta có thể làm cho người nam nhân kia bỏ ngươi, sau đó ngươi cứ tới đây đi theo ta, mặc dù cuộc sống không được tốt lắm, nhưng cũng đủ làm cho bọn họ đổ kị muốn chết, như thế nào? Đi theo ta rốt cục vẫn mạnh hơn đi theo một cây cọc gỗ, mà hắn lại không thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi, nhưng ta có thể....." Thiên Ngao ở xa xa thấy Hoa Lạc Vân và Lôi Báo tranh nhau đối tốt với

nàng thế nào nghĩ mãi cũng không thông rốt cuộc nữ nhân này có chỗ nào tốt, cho nên dùng biện pháp này tới trêu chọc nàng.

Cổ tình Kinh Kinh không sợ trời không sợ đất càng không sợ hấn trêu chọc, đột nhiên cười nói: “Chỉ bằng ngươi? Có cho không ta cũng không cần.” Hừ một tiếng xoay người đi.

Tiểu Vương Gia ngẩn ra, tướng mạo mình cũng coi như thượng đẳng, lại bị nha đầu béo này nói như vậy trong lòng khó tránh khỏi tức giận, kéo nàng lạnh lùng nói: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói.....” Kinh Kinh còn chưa nói hết lời, lại nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo nói: “Đuổi tên háo sắc này đi, đoạt thiếu phu nhân trở lại.”

Có người đáp ứng, tiếp theo Kinh Kinh chỉ thấy mấy cây gậy bay tới.

Nàng ngẩn ra, sau đó con ngươi đảo trái đảo phải, cuối cùng oa một tiếng khóc, nhào về phía bóng dáng thanh bạch, nói: “A Cha, hấn..... Hấn.....”

Hấn đã bị bọn gia đình vây ở trong ngõ hẻm đánh mấy gậy, đánh cho tiểu Vương Gia mở miệng cầu xin tha thứ: “Quốc sư..... Là ta..... Không phải tên háo sắc.”

Diêu Thiên cười lạnh nói: “Toàn Kinh Thành này ai không biết ta chính là quốc sư, không cần nể tình đánh mạnh cho ta. Đồ máu, trở về lãnh thưởng.” Sau đó cúi đầu nhìn Kinh Kinh một cái, nói: “Viễn Từ đâu?”

Kinh Kinh chuyển ánh mắt sang một bên, nói: “Không..... Không biết.”

d,d,l,q,d

Diêu Thiên thờ dài một hơi nói: “Nếu như ngươi còn bao che cho hấn nữa, trở về phạt mặt ngươi.....”

“Trên lầu!” Kinh Kinh cũng không muốn bị cấm túc, muốn mặt nàng tình nguyện đổi diện là công công.

Diêu Thiên vẫn là kẻ người trở về nhà, nói: “Các ngươi mang thiếu phu nhân lên xe, còn các ngươi cùng ta đi dẫn người trở về.”

Kinh Kinh nhìn tiểu Vương Gia trên đất, làm mặt quỷ với hấn.

Tiểu Vương Gia biết rõ quốc sư lấy cớ kẻ háo sắc để đánh hấn (tiểu vương gia), thấy đánh người xong đầu hấn (Diêu Thiên) cũng không quay lại liền bỏ đi thì hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hấn lại không có biện pháp.

Vị quốc sư này quan hệ tốt với hoàng huynh từ nhỏ, hơn nữa người cũng hết sức lợi hại, là người ngàn vạn lần không thể đắc tội. Hôm nay hấn lòi lòi kéo con đầu hấn ở trên đường lớn, bị đánh thành như vậy đã là nhẹ. Nhưng hấn lại càng hận Kinh Kinh hơn, rõ ràng nàng chỉ cần nói ra thân phận của hấn thì sẽ không bị đánh, nhưng nàng lại không nói ra.

Lại nói Lôi Báo khuyên xong quay lại, phát hiện không thấy Kinh Kinh, lại nhìn thấy quốc sư đại nhân đã dẫn theo Diêu Viễn Từ từ trên lầu Vọng Giang lầu xuống.

Sắc mặt hấn rất đen, chứng minh bây giờ không phải là thời điểm đến gần.

Ngay sau đó, quốc sư đại nhân dẫn theo người trong phủ trở về, chỉ để lại áo choàng Hoa Lạc Vân mang tới và tiểu Vương Gia im lặng nằm trên đất.

Mà trong phủ quốc sư, Diêu Thiên đập lên bàn làm cho Kinh Kinh bị dọa khê run rẩy, lần này bị bắt ngay tại trận chỉ sợ muốn tránh cũng khó.

Mà mắt Diêu Viễn Từ nhìn ra phía ngoài, cũng không có ý hỏi cái.

Diêu Thiên nói: “Nghịch tử, ngươi vừa thành thân không lâu đã ra ngoài gặp mặt riêng nữ tử khác ở trước mặt mọi người, còn ra thể thống gì?”

Diêu Viễn Từ không lên tiếng, chỉ nói: “Tất cả đều là ta làm không có quan hệ gì với nàng, ngươi để cho nàng đi ra ngoài đi!”

Diêu Thiên nhìn Kinh Kinh một chút, nói: “Nếu như ngươi có ý thương nàng, cần gì.....”

Diêu Viễn Từ làm như hạ quyết tâm, nói: “Ta muốn cưới Tổ Vân vào cửa.”

“Cái gì?” Diêu Thiên đứng lên đi vòng vòng quanh hai vòng ở trong phòng nói: “Ta tuyệt đối không cho phép.”

Diêu Viễn Từ cười khỏ nói: “Trước kia ta không muốn cưới thế ngươi buộc ta cưới, nhưng nàng lại không phải là người trong lòng ta, hiện tại thật vất vả ta tìm được người có thể chăm sóc ta cả đời, ngươi lại không đồng ý. Chẳng lẽ, ngươi thả rằng để ta cô độc cả đời sao?”

“Kinh Kinh có gì không tốt, ngươi lại buông tha nàng cưới khác.....” Diêu Thiên thấy Kinh Kinh đứng cúi đầu, thỉnh thoảng lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, trong lòng hết sức thương tiếc.

Diêu Viễn Từ lại nói: “Ta chính là thích Tổ Vân, nếu ngươi đồng ý thì tốt, không đồng ý ta sẽ chuyển ra quốc sư phủ với Tổ Vân cùng nhau.....”

“Ngươi, súc sinh.” Điều Thiên giơ tay muốn đánh, nhưng Điều Viễn Từ lại nói: “Ngươi chỉ biết mắng ta đánh ta, khi nào quan tâm tới ta, nếu không phải tại ngươi làm sao mẫu thân ta sẽ chết vì khó sinh, lại lưu lại ta như vậy, tất cả đều là lỗi của ngươi.”

Thân thể Điều Thiên lắc lư một cái, hấn (Điều Thiên) vốn là vẫn áy náy đối với chuyện này, hôm nay bị hấn (Điều Viễn Từ) nhắc tới trong lòng ngực nhất thời ngọt ngào khó chịu.

“A Cha, ngươi đừng tức giận, ta đồng ý hấn cưới Tổ Văn.” Kinh Kinh vội vàng vỗ sau lưng Điều Thiên giúp hấn thuận khí, ước gì Điều Viễn Từ sớm ngày cưới Tổ Văn.

“Ngươi cần gì phải vậy.” Điều Thiên thờ dãi nói.

“Hấn thích thì cưới về đi, dù sao..... Dù thế nào đi nữa tâm tư của hấn cũng không ở trên người ta.” Ngoài miệng Kinh Kinh nói như vậy nhưng trong lòng không biết bao nhiêu vui mừng.

Giọng điệu Điều Thiên hòa hoãn, đưa con trai này hấn (DT) quả thật thiếu hấn (DVT), vì vậy nói: “Được, ngươi có thể cưới Tổ Văn, nhưng ta muốn ngươi đồng ý ta ba chuyện.”

Điều Viễn Từ hết sức vui mừng, nói: “Chuyện gì?”

Điều Thiên nói: “Điều thứ nhất, Tổ Văn làm thiếp, cả đời không thể trở thành thiếu phu nhân quốc sư phủ. Điều thứ hai, ngày các ngươi thành thân ngươi phải buông tha Tổ Văn viên phòng với Kinh Kinh, cho đến khi nàng có máu mủ của ngươi mới có thể cùng với Tổ Văn. Điều thứ ba, một đời một thế đối tốt với Kinh Kinh. Ba điều này nếu như ngươi đồng ý, thì có thể nhận nữ nhân kia vào quốc sư phủ.”

Kinh Kinh ngây ngô, viên phòng.....

Điều Viễn Từ ngây ngô, thật sự viên?

Kinh Kinh nói: “A Cha.....”

“Ba điều thiếu một điều cũng không thể, ngươi đừng nói gì nữa.” Điều Thiên trầm giọng nói.

Điều Viễn Từ cắn răng, nói: “Được!” Hôm nay hấn cũng không thể nói ra chuyện hấn hưu Kinh Kinh, nếu nói ra chỉ sợ Tổ Văn sẽ không còn cơ hội vào cửa.

Điều này Kinh Kinh cũng nghĩ như vậy, hai người đạt thành nhất trí, trước cứ đáp ứng lại nói sau.

Điều Thiên nhẹ nhàng thở ra, nói: “Tốt lắm, ngươi đã đồng ý vậy thì có thể nhận nữ nhân kia vào cửa. Chỉ là chuyện này do ta đi làm, ngươi chỉ cần ở nhà chờ là được rồi.” Nói xong nói: “Người tới, thu thập gian phòng thiếu gia cho tốt, ngày mai để cho thiếu phu nhân chuyển đến.”

Kinh Kinh im lặng, công công thật đúng là đẩy nàng cho con trai mình.

Mặc dù có chút đau lòng nhưng nàng cũng không buông tay, chuyển đến chỉ cần không cùng phòng là được, cùng phòng chỉ cần không làm chuyện tình giữa nam nhân và nữ nhân thì không quan hệ.

Điều Thiên làm việc vẫn là rất có hiệu suất, ngày hôm sau đã mời bà mai đi cầu hôn, ngày thứ ba thì mang người từ cửa sau vào trong phủ, hơn nữa sắp xếp ở trong một cái sân nhỏ.

Hấn nhìn Kinh Kinh đang thay hấn mài mực, nói: “Sắc trời đã tối rồi, như thế nào không đi nghỉ ngơi?”

“Chờ phục vụ A Cha viết chữ xong thì đi.” Kinh Kinh buồn bực.

Điều Thiên thờ dãi nói: “Ngươi đã nhất định muốn lưu lại, mà trong lòng Viễn Từ lại không có ngươi ta cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp này, có lẽ chờ sau khi các ngươi có đứa bé, quan hệ có thể tốt hơn hiện tại.”

“A Cha, thật ra thì Kinh Kinh chỉ muốn lưu lại phục vụ ngài, cái khác thật không có nghĩ tới quá nhiều.” Kinh Kinh cắn răng ám chỉ.

Điều Thiên cười khổ nói: “Nha đầu ngốc, A Cha không thể bồi ngươi cả đời, chỉ có tương công của ngươi mới có thể, đi đi!”

Kinh Kinh hít một hơi, nàng từ từ đi ra khỏi thư phòng của Điều Thiên, nhìn nam nhân yên lặng lạnh lùng bên trong nàng có chút thất vọng. Cả đời này hấn có thể hay không chỉ coi nàng như con dâu, sẽ không coi nàng như nữ nhân?

Đi từ từ vào gian phòng Điều Viễn Từ, thấy hấn ngồi ở trên giường, một đôi mắt trống rỗng không tập trung dừng ở trên rèm che.

Hấn nghe được có người đi tới, nói: “Ngươi muốn như thế nào, tùy ngươi tốt lắm.” Thanh âm mang theo chua xót, giống như nữ tử chờ đợi bị người cường đảm.

Kinh Kinh thiếu chút nữa không có ngã xuống, giật giật khoe miệng nói: “Ta sẽ không làm như vậy với ngươi, là nàng muốn làm như vậy với ngươi!” Giơ tay để cho Linh nhi đẩy Tổ Văn tới bên giường, nói: “Phải làm sao không cần ta phải dạy chứ?”

Mặt Tổ Văn đã triệt để hồng, tay của nàng đã bị người trên giường bắt được trong lòng từ từ bình tĩnh, nói: “Không..... Không cần.” Trước khi nàng tới đây đã được mẫu thân và ma ma có kinh nghiệm tiến hành giáo dục nàng cả đêm, chỉ sợ nàng không chiếm được tâm Diêu Viễn Từ.

Dù là thiếp, rốt cuộc quốc sư phủ cũng khác với những thứ bên ngoài kia, ngay cả Lôi gia cũng không sánh bằng.

Kính Kinh gật đầu một cái, nàng lui ra ngoài đóng cửa lại, lại đột nhiên mở ra cười nói: “Quên nói với các người, chúc các người bách niên hảo hợp.” Nói xong lại đóng cửa lại.

Lần này nàng không lại mở ra nữa, mà là dùng tiên pháp từ từ đi đến thư phòng công công, nàng muốn nhìn hắn một chút có thật là vô tâm hay không.

Nhưng nàng lại thất vọng phát hiện, công công đang viết chữ, rất nghiêm túc viết chữ.

Nàng thờ dài, cổ găng của mình vẫn không có chút hiệu quả nào.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bị cường hôn, đây là an ủi sao?

Trốn ở sau màn, nàng có chút muốn khóc, nước nờ hai cái phát hiện công công lác lư đứng lên giặt mình một lát, sau đó đột nhiên đưa tay xé nát tờ giấy kia dùng sức xoa bóp đầu của mình, xoay người đi về phía sau.

Kính Kinh đi ra từ sau màn trướng, nàng rất để ý vừa rồi hắn đang viết gì?

Nhặt vài mẩu giấy từ dưới lên, ghép lại.

Phía trên vậy mà chỉ có hai câu thơ: Lạc hoa dĩ tùy phong thu khứ, mẫn viên tiêu sắt bất phục xuân! (*)

(*) Tạm dịch: Hoa đã rơi theo gió thu, cả vườn hiu quạnh không còn xuân!

Đây là ý gì?

Vì sao công công phải viết từ ngữ như vậy, vì sao cái gì lộ ra vẻ mặt ưu thương như vậy.

Có lẽ.....

Chỉ có một chút, hắn vẫn là không muốn!

Kính Kinh thờ phào nhẹ nhõm, nàng nhớ kỹ hai câu thơ này trong lòng, sau đó lại về gian phòng phía sau.

Một thân lạnh lẽo bên cửa sổ, công công đứng thẳng người, ánh sáng bạc chiếu lên thân thể giống như bức họa tĩnh sảo. Kính Kinh hô hấp rất nhẹ, chỉ sợ quấy nhiễu đến hắn. Hai người một ngắm trăng, một ngắm người cứ như vậy đứng rất lâu.

Lâu đến nỗi Kính Kinh quên ăn giấu thân hình, cứ si ngốc đứng như vậy.

Cho tới khi Diêu Thiên quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng sợ hãi dựa vào trên cửa, biểu tình có chút bi thương lại có chút tịch mịch.

Ngực hắn đập nhanh một hồi, tại sao nàng lại ở chỗ này?

“Nha đầu.....” Thanh âm giống như không phải của hắn, khàn khàn làm người ta kinh ngạc.

Kính Kinh sợ hết hồn, như chim nhỏ chạy tới nói: “A Cha người làm sao vậy, có phải bị lạnh hay không?” Nàng giơ tay lên đi sờ trán Diêu Thiên, thật có chút nóng.

Diêu Thiên chỉ cảm thấy một bàn tay băng lạnh dán trên trán mình phi thường thoải mái, theo bản năng hắn kéo tay nhỏ bé của nàng lại, cầm giữ nó trong lòng bàn tay nói: “Ta không sao!”

Kính Kinh nói: “Không có việc gì, đều đã phát sốt, mau nằm xuống không cần hóng gió nữa.” Nàng vội vã đóng cửa sổ lại, sau đó đỡ Diêu Thiên đến nằm trên giường. Bình thường hắn cũng không thích trở về phòng, cho nên thời gian nghỉ ngơi ở chỗ này khá nhiều.

Diêu Thiên thuận theo nằm xuống, thật ra thì hắn muốn hỏi nàng tại sao lại ở trong phòng mình mà không phải ở trong phòng Viễn Từ. Nhưng hắn sợ một khi hỏi xong, nàng nhớ tới sẽ rời đi.

Thầm cười khổ, thì ra chính mình cho rằng sẽ không có loại cảm giác tịch mịch này, nhưng là vẫn sẽ có, hơn nữa còn mãnh liệt như vậy.

Thấy Kinh Kinh bận tới bận lui vì hấn, vừa giặt khăn lạnh đặt ở trên trán vừa gọt lê đưa cho hấn ăn, tâm tình không khỏi trở nên tốt hơn nhiều.

Hấn đưa tay đặt lên trên đầu mình, cảm giác cái gì đó vừa lạnh vừa ngọt chạm vào bên môi. Hấn một máy móc dán lại, mở mắt nhìn thì ra là miếng lê.

“A Cha ăn, như vậy thì cổ họng sẽ không đau đớn.” Trước kia thời điểm Kinh Kinh bị lạnh bị bệnh mẫu thân cũng làm như vậy.

Điều Thiên ngăn ra, mới vừa rồi hấn không cho rằng đó là miếng lê, mà là môi của nàng.....

Nếu không phải bởi vì chính người đó còn ở đây, hấn đã ngồi dậy tự tát vào mặt mình một cái rồi. Loại chuyện trái luân thường này hấn cũng nghĩ ra được, nhất định là bởi vì bị bệnh cho nên tâm tư rối loạn.

Bị dứt ăn mấy miếng, hấn lắc đầu nói: “Người ăn đi, không cần dứt cho ta ăn.”

Kinh Kinh nghiêng mặt giọng nói: “Nương nói, không thể chia lê ăn, điềm xấu. Ta không muốn tách khỏi A Cha, cho nên cái này người chỉ có thể ăn một mình.” Nói xong cười, lại động thủ cắt một miếng nữa.

Không muốn cùng hấn chia lia sao?

Nha đầu này, chân chính không thể tách ra khỏi nàng hình như chỉ có Viễn Từ mà thôi.

Hấn (DT) rõ ràng thấy nàng đi vào phòng của hấn (DVT), tại sao nhanh như vậy đi ra đây?

“Hấn.....” Cuối cùng vẫn là muốn hỏi.

Kinh Kinh cũng biết mình bị phát hiện sẽ không tốt, sớm muộn gì cũng phải qua cửa ải này. Nàng cúi đầu, nói: “Ta đưa Tổ Vân vào.”

“Người.....” Điều Thiên vừa tức vừa giận, ngồi dậy nói: “Làm sao người ngu như vậy.....” Có chút chi tiết rèn sắt không thành thép, nhưng mà lại có chút vui mừng.

Thở dài, thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn ngựa đầu tựa như có chút uất ức lại tựa như có chút đáng thương nhìn hấn, bầu môi, giống như hai khối hoa anh đào đỏ xếp ở một chỗ.

Điều Thiên không biết mình là uống lộn thuốc gì, có lẽ là sốt cao cháy sạch đầu óc có chút hồ đồ, hấn thế nhưng cúi đầu ngậm hai khối anh đào này, dùng sức hấp mút liếm.

Tư vị thật rất tốt, hấn càng ngày càng trầm mê, cơ hồ là quên họ tên chính mình là gì.

Đầy anh đào ra, thịt non bên trong càng thêm tươi đẹp, nhất là nhục đoàn ẩm áp linh động kia như muốn hòa tan hấn.

Hấn không ngừng đùa bỡn vật kia, cho đến khi hô hấp của mình có chút khó khăn mới giặt mình tỉnh lại.

Đột nhiên ngừng đầu, phát hiện vừa mới làm cho chính mình mê muội lại là miệng Kinh Kinh, bây giờ nàng nửa ngã ở trên giường không ngừng thở dốc, hai gò má ửng đỏ đôi môi hơi sưng, thân thể giống như là không xương nữa như dựa vào trong tay của hấn. Mà tay của hấn vậy mà chống đỡ nàng, một cái tay khác xuyên vào tóc ở sau gáy nàng.

Vội vàng thu tay lại, trái tim hoàn toàn lạnh lẽo.

Rốt cuộc thì mình đang làm gì vậy, thế nhưng cường hôn con dâu.

Chẳng lẽ mình điên rồi sao? Mặt Điều Thiên lúc đỏ lúc trắng, không biết giải thích thế nào với Kinh Kinh, thậm chí không biết giải thích thế nào với chính mình.

Chính thời điểm lòng hấn đang tràn đầy rối rắm, đột nhiên nghe được Kinh Kinh thở dốc nói: “A Cha, đây là cái gì?” Một cái ngây thơ, một cái vẻ mặt ngu ngốc.

Nàng không biết vừa rồi là cái gì?

d,d,l,q,d

Trong lòng Điều Thiên vừa động, nói: “Đó là.....chuyện khi! Đúng vậy, hơi thở của người có thể làm cho bệnh của ta sớm tốt hơn.” Đây hoàn toàn là lời nói lừa gạt đứa trẻ, lúc nào thì hấn trở nên âm độc như vậy.

Đang tự giễu thì Kinh Kinh lại nói: “A...”

“Chỉ là người không thể nói với người ngoài, tránh cho để cho bọn họ cho là ta cực kỳ yếu ớt, nhất định phải có người khác trợ giúp mới có thể tốt.” Hấn

vừa nói xong vừa áy náy, thậm chí ngay cả tâm cũng có chút đau đớn.

Kính Kinh cười nói: “Nhất định là A Cha không thích uống thuốc cho nên mới dùng phương pháp này có đúng hay không?”

Diêu Thiên ho nhẹ một tiếng, đứa bé này thật là.

“Ừ, đúng vậy!” Kỳ quái rõ ràng mới vừa trong lòng tràn đầy cảm giác tội ác, nhưng bị nàng thành thật nghiêm túc nói như vậy lại tiêu tán một nửa.

Chính là làm cho hắn không ngờ tới chính là, đứa ‘bé ngoan’ Kính Kinh này lại có thể học một suy ra ba, nàng khê liêm đôi môi mình một chút, bỗng nhiên ngồi dậy ngồi lên đầu gối của Diêu Thiên, cười nói: “Kính Kinh không muốn A Cha khó chịu, muốn cho A Cha sớm khỏe lại, cho nên ta chuyển khí cho ngươi!” Nói xong cũng không còn chờ Diêu Thiên phản đối đã đáng cái miệng nhỏ nhắn lên, cũng học bộ dáng vừa rồi của hắn mở đôi môi của hắn ra vờn đầu lưỡi vào bên trong.

Đứa nhỏ này học thật sự rất tốt, cả người Diêu Thiên ngưng ở nơi nào, mặc cho nàng chuyển khí nửa ngày mới nhớ tới đẩy nàng ra, quát lên: “Ngươi, làm cái gì vậy?” Tình huống vừa rồi hình như là cưỡng hôn người khác sau biến thành bị người khác cưỡng hôn?

Hắn một đại nam nhân lại bị một thiếu nữ đòi hỏi ở trên miệng, cái này có chút quá thương tổn lòng tự ái của nam nhân.

Kính Kinh nghiêng đầu nói: “Không tốt sao?”

“Dĩ nhiên không tốt.” Diêu Thiên trầm giọng nói.

Chính là Kính Kinh cúi đầu, uất ức nói: “Kính Kinh chỉ là muốn A Cha sớm tốt hơn thôi.”

Diêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, hình như là mình làm sai trước, hiện tại thế nào lại rống một đứa bé cái gì cũng không hiểu!

Hắn có chút hối hận, nói: “A Cha chỉ là sợ lây bệnh qua cho ngươi mà thôi, về sau đừng cần quấy như vậy.”

Kính Kinh gật đầu, nói: “Về sau nhất định không cần quấy.” Nhưng hiện tại trong lòng nàng lại vui vẻ đến nở hoa, không phải là nàng không hiểu mà là nàng hiểu rất rõ.

Đây là hôn, chỉ có giữa vợ chồng và người yêu mới có thể làm động tác thân thiết như vậy, công công đột nhiên hôn nàng nhất định là thích nàng, chỉ là hắn vẫn không thừa nhận!

Loại chuyện giả vờ thuần khiết này nàng thích hợp nhất, cho nên nàng giả bộ nàng không hiểu làm như vậy là cái gì để cho Diêu Thiên buông lỏng cảnh giác. Nàng biết mình làm đúng rồi, bởi vì nếu nàng không giả bộ không hiểu, như vậy về sau có thể Diêu Thiên cũng sẽ không gặp nàng nữa. Chuyện này với hắn mà nói, phải là chuyện rất quan trọng. Bởi vì khi hắn ý thức được sự thật sau khi hôn nàng, bỗng nhiên sắc mặt trở nên thật là đáng sợ.

“Vậy còn không trở về?” Diêu Thiên nói.

“Ừ, ta trở về ngay, A Cha ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Thật ra thì Kính Kinh rất vui mừng thoải mái, chẳng qua là ở trước mặt công công không dám biểu hiện ra, cho nên nàng chạy như bay trở về phòng của mình nhảy lên giường ra sức cười. Vừa cười vừa vuốt môi của mình, thì ra cảm giác hôn môi tốt như vậy, nhịp tim đập rất nhanh, không trách được đôi nam nữ kia muốn hôn thật lâu mới làm chuyện kế tiếp.

Chỉ là, hiện tại nên tiến hành bước kế tiếp, hình như là lên giường.....

Chỉ là chuyện này hình như có chút khó, vẫn là tiếp tục hôn đi!

Nhưng lấy biện pháp gì để cho công công chủ động thân (hôn) mình đây?

Kính Kinh nâng má suy nghĩ biện pháp, cuối cùng nàng thật sự nghĩ ra.

Nàng quyết định, mình muốn lạnh, muốn ngã bệnh.....

Cho nên, ngày hôm sau thiếu phu nhân quốc sư phủ vinh quang ngã bệnh, nguyên nhân là bị cảm lạnh.

Rất nhiều người tới thăm nàng, người tới đầu tiên lại là Tổ Văn và Diêu Viễn Từ, điều này làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Tổ Văn dĩ nhiên là tới để lấy lòng, dù sao coi như Kính Kinh và Diêu Viễn Từ không có quan hệ gì cũng là thiếu phu nhân được cưới hỏi đảng hoàng, nàng chỉ là một thiếp thất. Nhưng là nàng người thiếp này theo lý mà nói mới chân chính là phu nhân của Diêu Viễn Từ, sau tối hôm qua thân thể của nàng đã là hắn.

Cho nên, nàng cầu xin Diêu Viễn Từ mang theo nàng, tầm mắt rất đơn giản khiến Kính Kinh biết được, nàng (TV) cũng không thua nàng (KK).

Nàng mặt đỏ ửng ngồi ở trước giường Kính Kinh, nói: “Tỷ tỷ thế nào bị lạnh?”

Kính Kinh có chút tức giận, bởi vì nàng hết lòng hết dạ chỉ lấy được hai cái hôn mà thôi, ở bên trong kỳ hạn đã đạt tới cực hạn, nhưng nhìn bộ dáng của bọn họ tối hôm qua nhất định trở thành vợ chồng, nghĩ tới đây không khỏi đủ loại ghen ghét.

d.d..l.q.d

“Còn không phải là vì các người, canh giữ viện.”

Mặt Tổ Văn đỏ lên, nói: “Làm khó tỷ tử rồi.”

Mà Diêu Viễn Từ ở một bên ngược lại ngăn ra, theo lý mà nói nàng đã là nữ nhân bị chính mình hù tại sao còn muốn đối tốt với bọn họ như vậy?

Chẳng những tôi hôm qua tạo ra cơ hội, thậm chí còn giữ cửa vì bọn họ.

Trong lòng không khỏi có một tia cảm kích, nói: “Đa tạ.”

Kính Kính cũng cười, vừa cười vừa khụ nói: “Khó được nghe người nói hai chữ này.”

Mặt Diêu Viễn Từ đỏ lên, vốn là làn da trắng nõn có thể nhéo ra nước càng lộ ra vẻ xinh đẹp.

Kính Kính nói với Tổ Văn: “Coi như người nhật được bảo vật, về sau cần phải quý trọng.”

“Đúng vậy tỷ tử.” Nàng đương nhiên là phải quý trọng, bởi vì Diêu Viễn Từ là tương lai của nàng.

Đột nhiên, Linh nhi nói: “Lão gia tới, hẳn nghe được thiếu gia và Vân Cô Nương ở đây, trực tiếp đi vào.....” Đang nói Diêu Thiên quả nhiên cất bước đi vào, hắt mặt lạnh nhìn nhi tử và cái đó gọi Tổ Văn cô nương, một bụng oán khí vừa muốn phát ra, lại thấy một đôi mắt như nước như sương của Kính Kính nhìn về phía hắn nhất thời tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Gặp nguy hiểm ở Hương Vân Tự, trong khốn cảnh thấy chân tình (phần 1)

Hiện tại Diêu Thiên muốn mắng nhi tử cũng không có gì lý do, bởi vì tôi hôm qua hắn cũng làm chuyện sai lầm.

“Đi thôi, không nên quấy rầy nha đầu nghỉ ngơi.” Vừa nghĩ đến điều này hắn cảm giác mình cũng không còn mặt đứng ở chỗ này, gọi Diêu Viễn Từ mình cũng muốn rời đi.

“A Cha..... Người chờ một chút Kính Kính có lời muốn nói với người.” Chỉ là nàng sợ Diêu Viễn Từ và Tổ Văn hiểu lầm cái gì, nên nhảy mắt lấy lòng với Tổ Văn, ý là nàng giữ chân công công lại, bọn họ đi trước.

Tổ Văn mỉm cười cảm kích đẩy Diêu Viễn Từ rời đi, ra đến cửa viện, Diêu Viễn Từ nói: “Theo tính cách phụ thân chắc chắn sẽ không tha thứ cho nàng, ngược lại khổ nàng.”

Thế nhưng, Diêu Thiên đối mặt Kính Kính thì một chút hỏa khí cũng mất. Vốn là hắn làm chuyện thật có lỗi với nàng, hơn nữa hắn cảm thấy tất cả đều do nhi tử không đúng, người con dâu này của hắn (Diêu Thiên) luôn luôn nhẫn nhịn với hắn (Diêu Viễn Từ), thế nhưng hắn (DVT) lại dẫn theo nàng dâu mới đến thăm một nữ tử cơ hồ bị hắn vứt bỏ, nếu như không phải là Kính Kính vẫn còn ở đây, hắn đã sớm nổi giận rồi.

“A Cha?” Kính Kính thấy hắn mắt hồng nhẹ giọng hỏi, nhưng nàng không có rời giường mà giả bộ vô cùng yếu ớt.

“Đại phu đã đến xem chưa?” Diêu Thiên nói.

“Xem rồi, nói là bị chút phong hàn, không đáng ngại.” Kính Kính nhìn mặt công công, làm sao lại cảm thấy trong trắng lộ chút hồng đây? Chẳng lẽ có quan hệ với ánh mặt trời chiếu vào?

“Linh nhi, khụ..... Cô họng ta hơi khô, có thể rót cho ta một ly trà hay không.” Nha đầu này thật không có ánh mắt, vẫn đứng ngốc ở đó không đi. (Linh nhi: ta nào biết người có lòng dạ xấu xa với công công!)

Linh nhi đáp ứng một tiếng rồi đi, Kính Kính từ từ ngồi dậy, nói: “A Cha, người không cần tức giận với tương công, hắn chỉ là nhất thời tình mê (đắm chìm trong tình yêu).”

“Người.....cuối cùng vẫn thay hắn nói chuyện.” Diêu Thiên im lặng.

Kính Kính đột nhiên ho lên, ho khan mặt cũng có chút ửng hồng mới dừng lại, nói: “A Cha, không biết có phải do ngày hôm qua ta chuyển khí cho người

quá nhiều hay không cho nên mới bị lạnh?”

Diêu Thiên quay mặt sang một bên, nói: “Có..... Có lẽ.”

Kinh Kinh nói: “Hiện tại A Cha không có chuyện gì sao?”

Diêu Thiên nói: “Ta không sao rồi.”

Kinh Kinh nói: “Vậy A Cha có thể chuyển khí cho ta hay không? Như vậy ta cũng sẽ không khuy cũng sẽ không khó chịu.”

Diêu Thiên giạt mình, đứng bật dậy nói: “Người đứa nhỏ này.....” Nhưng chạm đến ánh mắt Kinh Kinh, thiên chân vô tà (ngậy thơ khờ khạo), là hấn nghĩ quá nhiều mà thôi.

Hấn dời tầm mắt lên trên cái miệng nhỏ nhắn của Kinh Kinh, nhất thời ý loạn tình mê lại thiếu chút nữa thật sự đi chuyển khí cho nàng. May mắn hiện tại hấn không đau không bệnh, tự chủ lại trở về trên người, chỉ là trầm mặc một chút nói: “A Cha sợ cũng chưa hoàn toàn tốt lên, người cứ tạm uống thuốc trước đi!”

Kinh Kinh thất vọng, đây là muốn cho nàng tự sinh tự diệt sao?

Diêu Thiên thấy vẻ thất vọng trong mắt nàng, hấn ngược lại không nghĩ gì khác, chỉ nghĩ rằng nàng cho là hấn không đối tốt với nàng, cho nên mới như vậy.

“Chờ người khỏe lại, A Cha dẫn người ra bên ngoài giải sầu.” Không khí trong nhà không tốt, bên kia nhi tử và Tổ Văn như hình với bóng, hơn nữa theo bọn nha hoàn nói bọn họ cực kỳ ân ái. Dưới tình huống như vậy, nha đầu này có thể vui mừng mới là lạ.

Kinh Kinh vừa nghe hứa hẹn này thì cảm thấy không tồi, cười nói: “Cảm ơn A Cha.”

Diêu Thiên gật đầu một cái, cảm thấy mình ở lại gian phòng con dâu thời gian quá dài cũng không tiện, đứng đứng dậy đi ra ngoài.

Kinh Kinh nhìn bóng lưng của hấn cười hắc hắc không ngừng, kể từ sau khi được hấn hôn lòng tin của nàng tăng lên gấp bội, luôn cảm thấy mình thêm chút sức thì có thể đề hấn ngã.

d.d.l.q.d

Có lẽ là vì muốn ra khỏi phủ du ngoạn cho nên ‘bệnh’ tốt đặc biệt nhanh, Diêu Thiên cũng thật vui mừng, quyết định đi Hương Vân Tự du ngoạn.

Khoảng cách từ Kinh thành đến Hương Vân Tự ước chừng một ngày đường, vừa đi vừa ngắm phong cảnh thì tuyệt hảo.

Nhưng là công công mang theo con dâu đi du lịch dù sao nói thì dễ mà nghe thì khó, cho nên Diêu Thiên ‘xin’ hoàng thượng hạ một Đạo chỉ, để cho một nữ tử thuộc hoàng thất thay mặt cung phi đến Hương Vân Tự dâng hương, cầu phúc cho hoàng gia.

Mà Diêu Thiên là người đi theo, như thế lần này bọn họ đi xa trở thành danh chính ngôn thuận rồi.

Hoàng thượng chỉ sợ quốc sự đại nhân lại tiếp tục xin nghỉ, cho nên lập tức vung bút soạn soạn đồng ý, vì vậy có cơ hội lần này.

Dọc đường đi Kinh Kinh hết sức vui mừng, thứ nhất nàng còn chưa từng du ngoạn như vậy bao giờ, thứ hai tình huống người làm bạn không giống cũng khác nhau.

Người bọn họ mang theo cũng không nhiều, mỗi người một nha đầu, nô bộc tùy thân và hai hộ vệ mà thôi.

Kinh Kinh nghe nói lão hòa thượng trụ trì trên núi Hương Vân này cũng chính là hảo hữu của hấn, vì vậy cũng có ý hỏi thăm người bằng hữu này. Ngược lại nàng, một thân nhẹ nhõm, nhìn cảnh sắc hai bên đường hết sức mới lạ, lập tức thò đầu ra nói: “A Cha, đây là địa phương nào?”

Diêu Thiên cười ngửa, ra ngoài Kinh Thành thì hấn không thích ngồi trong kiệu nữa.

“Phương Thảo Đình, trước mặt chính là Vọng Nguyệt Đình.”

“Có chuyện xưa?”

Diêu Thiên cười nói: “Phương Thảo Đình thì chưa từng nghe nói, ngược lại Vọng Nguyệt Đình từng có. Tiền triều có vị đại tướng, hết sức nổi danh, Bách Chiến Bách Thắng. Một lần, lúc hấn xuất chiến thê tử tan hôn đột nhiên mơ thấy ác mộng, nàng ngăn cầu vạn cầu chỉ cầu hấn không cần xuất chiến. Nhưng lòng Tướng quân luôn bận tâm biên quan nên cứng rắn buông tha thê tử xuất chiến, kết quả trận chiến ấy hấn chôn thân tại trận không thể trở lại nữa. Thê tử hấn từ sau khi hấn đi mỗi ngày chờ đến ánh trăng lên cao mới trở về, cho đến khi nghe được tin trượng phu chết trận, liền nhảy từ trên núi xuống. Mọi người cảm thấy nàng ấy si tình như vậy làm cho người ta kính nể, nên địa phương nơi nàng chờ chồng xây Vọng Nguyệt Đình này.”

Kinh Kinh cúi đầu như có điều suy nghĩ, hồi lâu nói: “Đáng tiếc nữ tử si tình chung quy cũng không đánh lại quốc gia quyền lực, trượng phu của nàng nếu có một phần thông cảm với thê tử cũng sẽ không nhẫn tâm để cho nàng đau lòng.”

“Hắn cũng không có cách nào.” Diêu Thiên nói.

“A Cha, nếu như người gặp phải tình huống như thế, vậy cũng sẽ vứt bỏ thể tử tâm hồn không để ý sao?”

“Mười năm trước ta sẽ, hôm nay lại không biết.”

Kinh Kinh cười nói: “A Cha rất kính nể nữ tử kia sao?”

Diêu Thiên nói: “Dù sao người si tình rất ít.”

Kinh Kinh nói: “Nếu gặp được nữ tử si tình giống vậy, A Cha có thể động lòng với nàng hay không?”

Diêu Thiên giật mình, sau đó nói: “Người nha đầu này thế nào lại lấy A Cha ra đùa giỡn?”

Kinh Kinh không nói đùa, bây giờ nàng cảm thấy nếu như Diêu Thiên là tướng quân ấy còn nàng là nữ tử kia, vậy nàng..... Nhất định sẽ chạy đến chiến trường cùng hắn sát vai giết kẻ địch, sau đó chiến thắng trở về.

Diêu Thiên lại không biết trong lòng nàng nghĩ gì, hắn cảm thấy người con dâu này đại khái cũng có loại tình cảm ngu ngốc đó với nhi tử, nếu không tại sao làm cho nàng không thể buông tha?

d.d.l.q.d

Đang suy nghĩ, hai người đã đến Vọng Nguyệt Đình.

Diêu Thiên cho người dừng lại, ngồi nghỉ trong đình một lát.

Kinh Kinh thấy, thì ra là đình này xây ở trên sườn đồi, cho nên mới nói nàng kia nhảy từ nơi này xuống, không biết sườn đồi cao bao nhiêu, nàng ngã xuống sống hay chết.

Nàng hết sức tò mò, liền đi tới ghé đầu nhìn xuống dưới.

Diêu Thiên sợ hết hồn, nhìn bước nàng chỉ cách bên trên sườn núi có một bước. Hắn cũng bất chấp cái gì lễ tiết, đưa tay kéo người trở lại.

Kinh Kinh chỉ cảm thấy đầu choáng váng, người đã ngã ở trong ngực Diêu Thiên. Nàng nghe được trái tim kia bang bang nhảy hết sức lợi hại, chính nàng cũng thế.

“Làm sao người không cẩn thận như vậy, ngộ nhờ té xuống làm thế nào?” Diêu Thiên cau mày quát hỏi.

Trong lòng Kinh Kinh hết sức vui mừng, bởi vì công công lại quan tâm mình như vậy.

“Biết.” Nàng không đợi Diêu Thiên đẩy ra chính nàng đứng thẳng người, lùi về phía sau một bước. Dù sao, đây là lần đầu tiên hắn rống nàng như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Diêu Thiên chỉ cảm thấy trong ngực trống trỗng, người quy củ đứng ở bên cạnh, gương mặt uất ức. Hắn biết nhất định là bị mình nói trúng, liền nói: “Đi thôi!”

Kinh Kinh nhìn bóng lưng của hắn, hắn rút cuộc là coi mình là nữ nhi mà thích hay là nữ nhân mà thích đây? Nếu thích như nữ nhi bình thường, nhất định sẽ không hôn nàng. Nếu thích như là nữ nhân, hình như đến bây giờ cũng không chút nào để chứng minh.

Hương Vân Tự!

Diêu Thiên đến liền đi tìm lão hòa thượng nói chuyện, Kinh Kinh chính mình và Linh nhi tự đi dạo.

Bởi vì nơi này cũng không phải nơi hương khói cuồng thịnh, ngược lại hết sức an tĩnh tường hòa.

Kinh Kinh chỉ đi một vòng đã cảm thấy hết sức không thú vị, cho nên nàng muốn đi tìm công công xem bọn họ nói những gì.

Lão hòa thượng Hương Sơn Tự nghe nói đã hơn một trăm tuổi rồi, mặc dù không lớn tuổi như sư phụ, nhưng nhìn cũng coi là rất trẻ tuổi rồi.

Bởi vì lão hòa thượng mở cửa sổ ra, cho nên xa xa đã nhìn thấy hai người bọn họ ngồi ở trên bờ đoàn nói chuyện.

Không biết tại sao, đột nhiên Kinh Kinh cảm thấy công công và không khí nơi này rất hòa hợp, tựa như nguyên bản hắn nên ở tại nơi đây.

Nàng thở dài một tiếng với Linh nhi, sau đó khom lưng đi tới nghe lén.

Linh nhi ít nhiều cũng quen thuộc tính khí thiếu phụ nhân nhà mình, nàng (Linh nhi) không dám nghe lén cho nên đứng ở một bên nhìn nàng (Kinh Kinh) điên cuồng.

Bởi vì cửa sổ mở ra, cho nên Kinh Kinh nghe được rất rõ ràng cuộc nói chuyện bên trong, hình như rất có dáng vẻ học hỏi, nàng nghe có chút mơ hồ.

“Tâm không vững sao?” Lão hòa thượng nói.

“Chỉ là muốn biết rốt cuộc khi nào cơ duyên mới đến?” Diêu Thiên nói.

“Nóng lòng sao?” Lão hòa thượng nói.

“..... Có lẽ vậy!” Diêu Thiên nói.

“Cái gọi là cơ duyên, chính là thuận theo tự nhiên, người rốt cuộc muốn trốn tránh cái gì chứ?” Lão hòa thượng nói.

Diêu Thiên hồi lâu không nói, sau đó nói: “Ta cũng không phải muốn chạy trốn.” Hắn cũng không có cái gì có thể trốn tránh, từ nhỏ đã lớn lên ở Hương Sơn Tự, hắn cảm thấy nơi này chính là gốc của mình, sớm muộn gì cũng phải trở lại.

“Định Tâm. Biết vì sao năm đó pháp danh của người gọi Định Tâm không?” Lão hòa thượng nói.

Ngoài cửa sổ Kinh Kinh ngẩn ra, chẳng lẽ trước kia công công là hòa thượng? Thế nào cũng không nghe người khác nhắc qua.

“Không biết.” Diêu Thiên nói.

Lão hòa thượng cuối cùng mở hai mắt ra, nói: “Năm đó người bởi vì thân thể của mình mê loạn tâm, cho nên ta gọi người là Định Tâm hi vọng người có thể vì một chút duyên Phật mà lưu lại. Nhưng là, người rốt cục vẫn rời đi. Nhưng mà ta lại vẫn gọi người Định Tâm, bởi vì tâm người vẫn không có vững chắc. Vì quốc sự mà quan tâm, vì thế tử chết mà phiền lòng, vì chuyện của nhi tử mà loạn tâm, nếu tâm người xác định, cơ duyên kia cũng đến.”

Diêu Thiên nhắm hai mắt lại, nói: “Nhưng mà ta lại cảm thấy bây giờ là lúc.”

Lão hòa thượng lắc đầu, nói: “Người ngoài cửa sổ há có gì mà tồn tại? Người dẫn theo nàng, chẳng lẽ không phải bởi vì quan tâm?”

Diêu Thiên giật mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kinh Kinh không ngờ lão hòa thượng biết nàng ở đây, đứng lên khẽ mỉm cười với hai người bên trong, gãi gãi đầu, chạm tới chiếc lá dính trên sợi tóc, nói: “Ta không phải cố ý nghe lén, ta chỉ là..... Đi ngang qua.....”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp nguy hiểm ở Hương Vân Tự, trong khốn cảnh thấy chân tình (phần 2)

Editor: tan_hye

Không thấy có người đi ngang qua như vậy, Diêu Thiên im lặng, nói: “Vô lễ, còn không mau trở về.”

“Vâng” Kinh Kinh vội vàng xoay người muốn đi, nhưng lão hòa thượng kia lại nói: “Chờ một chút, trên trán nữ thí chủ hiện ánh sáng ngân bạch, tất có duyên tiên.....”

Kinh Kinh đưa tay sờ trán của mình, thầm nghĩ: “Lão hòa thượng nói rất chính xác.”

Nhưng Diêu Thiên lại giựt giựt khóe miệng nói: “Đại sư, ta nhớ lúc mười mấy tuổi người cũng nói với ta như vậy, Viễn Từ nhờ người nói qua với hắn mà như vậy.”

Lão hòa thượng ho nhẹ nói: “Chỉ là cơ duyên chưa tới.”

Kinh Kinh nghe lời nói của công công, cảm thấy lão hòa thượng này rất có tiềm chất làm thần linh, nói: “Còn ta thì sao?”

Lão hòa thượng nói: “Nhìn người, cơ duyên giống như có lẽ đã đến, lại không biết nữ thí chủ có thể đã từng gặp người đặc biệt nào chưa?”

Đặc biệt, rất nhiều, nhiều đến nỗi Kinh Kinh đếm không hết.

Nhưng nàng lắc đầu một cái, nói: “Chưa từng thấy.” Bởi vì nàng thấy vẻ mặt công công vô cùng không tốt, tất cả đều là sau khi nghe nói về tiên duyên.

“Còn không đi ra?” Diêu Thiên trầm giọng nói.

Kinh Kinh chỉ có thể tránh đi, vừa đi vừa nghĩ chuyện lúc trước của công công.

Nhưng lúc đi qua nhìn thấy lão hòa thượng, ánh mắt sáng lên, nếu hắn và lão hòa thượng không nói vậy có thể hỏi hòa thượng khác!

Chỉ là muốn tìm cũng phải tìm hòa thượng nhiều tuổi một chút, cho nên chạy loạn tất cả các nơi trong chùa hy vọng có thể tìm được hòa thượng có thể hỏi được.

Nhưng kỳ quái, tại sao mới vừa vẫn còn rất nhiều hòa thượng trong chùa hiện tại chỉ có mấy Tiểu Hòa Thượng từ bên ngoài trở về, bọn họ cũng chạy xung quanh đây, nếu như nói phòng Đại Hòa Thượng cháy cũng không thấy.

Nàng trừng mắt nhìn, tình huống như thế này không đúng?

Không đúng, nhất định không đúng.

Nhưng không đúng chỗ nào nàng lại không nói ra được, chỉ cảm thấy bốn phía rất an tĩnh, rất an tĩnh.

Vòng cổ trên ngực Kinh Kinh nóng lên, nàng giật mình, địa phương như vậy tại sao có thể có nguy hiểm, hơn nữa còn nguy hiểm đến nỗi vòng cổ báo nguy hiểm, nhất định là rất nghiêm trọng.

Không được, nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này với công công. Nghĩ tới đây Kinh Kinh cũng không kịp lại đi tìm người, nàng chạy về phía bên trong viện của lão hòa thượng.

Nhưng vừa chạy, nàng đã thấy oanh một tiếng nổ trong viện lão hòa thượng, nóc phòng cũng bay lên trên trời.

Kinh Kinh sợ hết hồn, chân thiếu chút nữa mềm đến té ngã. Nhưng nàng cố chấp cắn răng đứng lên, dùng tiên pháp nhanh chóng bay vào trong viện.

Chỗ lúc trước công công và lão hòa thượng ngồi đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả người cũng không thấy. Mặt đất bằng phẳng bị khoét một cái hố to, Kinh Kinh đi tới nói: “A Cha, A Cha người đang ở đâu?”

“Không phải bảo người tránh đi ư, không nên tới.....” Một thanh âm truyền từ dưới cái hố lên.

Cuối cùng Kinh Kinh thấy một cái tay ở trong bụi, vừa nhìn thì nhận ra ngay là tay công công. Nàng nghĩ cũng không nghĩ đã chạy tới, đưa tay kéo tay của hắn lên trên.

Thân thể nam nhân so với tượng tượng nặng hơn rất nhiều, may mắn Kinh Kinh khí lực lớn, vậy mà từ từ kéo được công công lên. Nhưng mà dường như hắn bị thương, ngay cả một chút sức lực để bò lên trên cũng không có.

“Nha đầu buông ta xuống rồi rời đi mau, mặt đất nơi này đã bị nứt, tiếp tục kéo ta như vậy nữa ngay cả người cũng sẽ rơi vào trong hố..... Mau buông ra.....” Diêu Thiên bị thương ở trong vụ nổ vừa rồi, bây giờ có thể duy trì ý chí đã là cố hết sức.

Kinh Kinh sao có thể buông ra, nàng cắn răng tiếp tục kéo lên, đột nhiên mặt đất dưới chân bị sụt, nàng không kịp né tránh vậy là cùng rớt xuống theo công công.

Lúc té xuống nàng ôm công công, vận khởi toàn bộ tiên khí hộ thể tu luyện được. Ngay cả như vậy, nhưng ôm theo công công rơi xuống địa huyết sâu như thế, hơn nữa trên đường rơi xuống lại bị đá trên vách cọ xát vào nhiều nơi.

Tiên khí của Kinh Kinh vừa mới thành hình, cũng chính là mới nhập môn. Cho nên chỉ cần mấy lần va chạm cũng không còn tác dụng, kết quả hai người nặng nề té xuống, Kinh Kinh chỉ cảm thấy đầu choáng váng lập tức bất tỉnh nhân sự rồi.

Người tỉnh dậy trước là Diêu Thiên, hắn chỉ cảm thấy trên thân thể có chút nặng, đang đè ép vết thương của hắn. Mở mắt nhìn lên, ở dưới ánh sáng rất nhỏ thấy Kinh Kinh đang nằm ở trước ngực của hắn, y phục sau lưng cũng bị phá nát, búi tóc cũng bị đứt tung ra tán thành một mảnh, trải trên người mình.

Tình huống bình thường nữ tử và nam tử trừ vợ chồng ra thì không thể để cho người khác thấy dáng vẻ tóc tai bù xù, có thể do loại nguyên nhân ái muội này, rất nhiều nam tử đặc biệt thích nhìn lên nữ tử lúc xả tóc, lúc ấy cũng coi là một loại đặc biệt háo sắc.

d,d,l,q,d

Hiện tại Diêu Thiên cũng bất chấp những thứ này, may mắn đôi tay không bị thương đỡ Kinh Kinh dậy nói: “Nha đầu, nha đầu.....”

Kinh Kinh bật ra một tiếng, từ từ tỉnh lại.

Đầu tiên nhìn thấy Diêu Thiên không có việc gì thì thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên nàng lại cảm giác toàn thân mình vô lực, hơn nữa sau lưng hình như bị thương rất nghiêm trọng.

“A Cha.....”

Diêu Thiên nghe thanh âm nàng khàn khàn, nói: “Người cần gì kéo ta để cùng nhau rút xuống.”

Kinh Kinh nói: “Ta không kéo, sợ hồi hận.....”

“Cái đũa nhỏ ngọc này, hiện tại chúng ta không chết đã là may mắn.” Nhưng đại sư lại không may mắn như thế, hắn vừa mới nhìn thấy thi thể hắn (lão hòa thượng) bị đè ở chỗ không xa, lộ ra một mảng áo cà sa nhỏ.

Ân huệ mười năm nuôi dạy, lại bị mình hại chết Diêu Thiên cắn răng, trong lòng ảm ảm cảm thấy đau đớn.

Kinh Kinh cho là hắn đang lo lắng mình, nói: “A Cha, ta thật sự không sao.”

Diêu Thiên dù sao cũng là người từng trải qua sóng gió, rất nhanh trở lại bình thường, nói: “Nghĩ biện pháp đi ra ngoài trước, địa huyết này là được xây dựng từ tiền triều, phải có đường ra mới đúng.” Nhưng là, khi hắn cố gắng muốn đứng lên lại phát hiện xương đùi một bên chân mình giống như gãy lìa, đau đến mồ hôi lập tức tuôn ra.

Kinh Kinh trở mình một cái lăn ra bên cạnh, miễn cưỡng ngồi chồm hổm, hỏi “A Cha có phải chân bị thương hay không?” Nàng đưa tay vén áo khoác của hắn, muốn nhìn vết thương một chút.

Nhưng Diêu Thiên lại nói: “Không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là được rồi.” Chờ một lát đau chết lặng, thì có thể đứng lên. Coi như phế bỏ cái chân này, mình cũng phía dẫn nha đầu ngọc này đi ra ngoài.

Nhưng là, lại thấy Kinh Kinh sờ xoạng bốn phía, đang kỳ quái lại thấy nàng sờ tới cái ghế bị đè hư. Có lẽ cái ghế kia đã không chắc chắn, thấy nàng mấy cái đã lấy chân ghế xuống, sau đó bò đến bên cạnh hắn vén áo bào lên.

Duỗi tay lần mò, xương đùi quả nhiên bị thương.

Nàng ngẩng đầu nhìn công công, loại vết thương này nếu như trì hoãn một thời gian về sau lại chữa trị xương đùi khẳng định lệch ra rất nhiều, đến lúc đó công công soái khí như vậy, lại trở thành người què rồi.

Loại chuyện như vậy tuyệt đối không cho phép xảy ra, nàng lấy bốn chân ghế đặt ở bên chỗ bị thương ở chân Diêu Thiên, sau đó xé làn váy của mình.

Diêu Thiên nhức đầu, bộ quần áo của nha đầu này đã rách không còn hình dáng, còn xé nữa chẳng phải là muốn chịu thiệt. Chính mình là nam nhân cũng không phải sợ, vì vậy nói: “Xé của ta đi.”

Kinh Kinh ngăn ra cũng không tranh luận với hắn lại thật sự xé áo bào hắn xé thành những mảnh dài, quấn ở trên đùi. Quá trình này rất khó sờ, coi như Kinh Kinh rất cẩn thận, nhưng vẫn làm Diêu Thiên ra một thân mồ hôi.

Nhưng dù sao hắn cũng là một nam nhân, thế nhưng không nói tiếng nào.

Buộc chặt, Kinh Kinh thở dài ra một hơi.

“Đi thôi..... Nơi này không thể ở lại lâu.” Ngộ nhớ có người truy sát tới, vậy bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ rồi.

Kinh Kinh cũng đoán được lần này nhất định là có người gây nên, gật đầu một cái đứng lên muốn kéo Diêu Thiên, nhưng vết thương sau lưng quá đau rồi, nàng lắc lư mấy cái mới đứng lên được.

Diêu Thiên đau lòng, nói: “Người đừng miễn cưỡng, ta có thể đứng lên.” Hắn nói đứng liền đứng, cũng không để cho Kinh Kinh đỡ đi về hướng lối ra địa huyết.

Khi còn bé hắn từng tới một lần, đại khái vẫn tìm được phương hướng.

Kinh Kinh cũng không đồng ý, chạy tới lấy tay hắn khoác lên trên vai của mình nói: “Không được, ngộ nhớ chân này có chuyện gì thì sao, A Cha coi ta là gây đi! Đừng nhìn ta còn nhỏ, nhưng khí lực lớn.....”

d,d,l,q,d

Diêu Thiên cau mày nói: “Đến lúc nào rồi còn nói giỡn.....”

Kinh Kinh nói: “Đó chính là sự thật!”

Diêu Thiên cũng không tin tưởng nàng có bao nhiêu khí lực, chỉ là ngược lại là có thể chống đỡ cho mình, hiện tại chỉ cần cẩn thận không nên đụng đến vết thương sau lưng nàng là được.

Hai người cứ như vậy từ từ đi tới, chẳng biết đi bao xa bỗng nhiên thân thể Diêu Thiên trầm xuống, Kinh Kinh lập tức vịn hắn nói: “A Cha?”

“Người cứ lên trước đi..... Sau đó quẹo trái, thấy..... Thấy một cái trụ lớn hình tròn lại rẽ phải, sau đó đi thẳng chính là cửa ra. Đến lúc đó, cẩn thận nhìn bên ngoài xem không có ai không..... Đi đi, nha đầu, chính mình phải cẩn thận.....” Nói xong, thân thể hắn thẳng tắp ngã về phía sau.

Kính Kinh sợ hết hồn, đưa tay kéo hần để nằm ngang.

Cầm thấy nơi này không phải địa phương nghỉ ngơi, bởi vì chính là lối đi.

Dưới ánh sáng mờ mờ chiếu xuống nàng nhìn thấy phía trước có một khúc quanh, vì vậy ôm lấy công công (ôm kiểu công chúa) đi tới nơi đó đặt người xuống.

Nàng bắt đầu kiểm tra thương thế công công, bởi vì chưa từng học y thuật, chỉ có thể dựa theo tình hình hơi thở của hần, ngoại trừ chấn thương ở ngoài hình như còn bị nội thương, hần là do bị thứ gì đập trúng ngực gây nên. Trong lòng Kính Kinh đau xót, dán lỗ tai ở giữa ngực hần lắng nghe, hần là bên trong có nơi nào đó chảy máu.

Làm thế nào?

Lúc này rớt xuống đại khái đã sử dụng hết tiền khí nhiều năm, hiện tại một chút khí lực cũng không vận lên được. (cô nương, một đấng mày râu như vậy người còn có thể ôm đi, mạnh mẽ a!)

Hiện tại, chỉ có hi vọng trong đám bảo vật sư phụ cho có cái gì có thể chữa thương đi!

Nàng sờ loạn ở trên người, rốt cuộc sờ tới cái yếm của mình, nghe nói món đồ này là tờ giấy đó dệt thành, mặc trên người có thể giúp thuận khí, kích thích thân thể con người tự sinh sản khí huyết..... Tóm lại rất có ích.

Kính Kinh vui mừng, cũng không quản công công có thể tỉnh lại vào lúc này hay không, vội vàng cởi cái yếm ra.

Lại mặc áo lót (áo dài trắng thời xưa) xong, chỉ khoác áo khoác rồi bắt đầu cởi áo bào của công công ra, nhưng lúc này nàng gặp khó khăn.

Để cho một đấng mày râu mặc yếm của nữ nhân, ý tưởng này có phải hay không quá kinh hãi rồi? Hơn nữa lấy tính khí của Điều Thiên, vạn nhất sau khi tỉnh lại phát hiện, chỉ sợ hần lại bị tức chết, càng đừng nói chữa thương gì nữa.

Kính Kinh nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nhìn hần tiếp tục mặc kệ thương thế như vậy, cho nên bất chấp những thứ kia, lấy cái yếm của nàng nhét vào trước ngực Điều Thiên, vuốt phẳng cũng không mặc vào cho hần, sau đó buộc nút áo lại mong rằng sau khi trở về hần mới có thể phát hiện.

Nàng lén qua lén lại xong, phát hiện có âm thanh tiếng bước chân vang lên.

“Các người qua bên kia xem một chút, nếu phát hiện Điều Thiên lập tức giết chết.” Sau đó tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Làm thế nào mới tốt?

Kính Kinh gấp đến một đầu mồ hôi, cuối cùng nghĩ đến hình như sư phụ cho nàng một cái áo choàng ẩn thân. Nàng vội vã mở nắp hần trên ngón tay lấy nó ra, sau đó chính mình kẻ sát công công ngồi xuống kéo áo choàng ra che.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp nguy hiểm ở Hương Vân Tự, trong khốn cảnh thấy chân tình (phần 3)

Sau khi bị thứ này đập lên, bên ngoài tất nhiên không thấy được bên trong, bên trong cũng hoàn toàn không thấy được bên ngoài.

Kính Kinh khản trương nghe mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng từ từ đi tới, sau đó lại từ từ rời đi.

Sau một hồi lâu, cuối cùng không có động tĩnh.

Nàng vốn cho là không thể ẩn nấp như vậy, ngộ nhờ người tới lục soát nhiều lại dẫm lên bọn họ cũng không phải là không có khả năng. Bây giờ mặc dù ẩn thân bọn họ không thấy được, nhưng chỉ cần đụng chạm cũng biết bên cạnh nhất định có người.

Kính Kinh nghĩ tới đây nhìn Điều Thiên vẫn còn đang hôn mê một chút, xem ra chỉ có cố gắng công đi.

Dù sao khí lực nàng có, vì vậy vác Điều Thiên sau lưng, lấy áo choàng khoác lên trên người của hần, mình khom lưng. Như vậy bên ngoài nên không thấy được cái gì!

Theo chỉ thị Điều Thiên, nàng đi về phía trước, mắt thấy cửa động ở gần, phát hiện nơi đó lại có một nam nhân đang đứng, quay lưng về phía bọn họ, mặt

nhìn về phía vách núi trước mặt.

Hắn cúi đầu nhìn xuống dưới, đại khái hoài nghi bọn họ bị treo trên vách núi chờ bọn hắn đi lại xuất hiện.

Kính Kinh muốn ra cửa động, nhưng lại sợ đụng phải người này.

Nhất quyết, nằng từ từ đến gần.

Người nọ phản ứng rất nhanh, xoay người nhìn tới.

Kính Kinh vội vàng đem thắt lưng còng thấp, dưới ánh sáng mập mờ hắn không thể nhìn thấy người.

Vì vậy quay đầu lại tiếp tục nhìn!

Trong lòng Kính Kinh cười thầm, nâng một cái chân nhỏ mập lên hướng về phía cái móng cong cong của hắn rồi bất ngờ đạp xuống.

“A.....” Một tiếng hét thảm, nam nhân kia bay xuống dưới.

Kính Kinh thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục còng Diêu Thiên đi xuống núi.

Tin tưởng quan địa phương này đã nhận được tin tức, chỉ cần xen lẫn trong đám quan binh tin rằng không có nguy hiểm gì.

Nàng nghĩ như vậy, nhưng trời không chiều ý người, hại người cuối cùng hại mình.

Kính Kinh cho là, nàng đạp người xuống rồi, nhưng không ngờ đối phương là người võ công cực cao. Hắn căn bản là không có té xuống, từ từ bò lên, hắn len lén thò đầu ra muốn nhìn người mới vừa đạp mình cái móng, nhưng khắp mọi nơi căn bản không hề một người, ngược lại có một cái giấy thêu, từng bước đi về phía trước.

Tình huống này quá mức quỷ dị, hắn đang ở dưới vách đá bám vào cây cỏ hai bên tìm kiếm chiếc giấy thêu đang đi phía trước. Mắt nhìn theo, hắn lập tức đưa tay bắt được.

“A..... Quý a.....” Kính Kinh không ngờ sẽ có cái gì nắm chân của mình, cúi đầu nhìn là một cái tay của nam nhân.

Nàng quá sợ hãi, dùng sức giãy về phía sau, nhưng cái tay này cố tình muốn kéo nàng xuống mép núi, vì vậy hai người một chân một tay vật lộn ở không trung.

Đột nhiên, tay trái nam nhân nắm gốc cây nhỏ rút cuộc đứt, Kính Kinh bị nam nhân đột nhiên rơi xuống dưới kéo theo, cũng kêu thảm một tiếng bị kéo xuống vách núi.

May mắn ngọn núi này cũng không phải là cao, nhưng phía trên thập phần dốc đứng.

Kính Kinh chỉ cảm thấy xoạt một cái tới cùng, nhưng cũng không có đau như dự đoán. Nàng vừa muốn đứng dậy, thì nghe phía dưới rắc rắc mấy tiếng, nàng cho là nhánh cây bị gãy, nhưng trợn mắt nhìn lên bản thân mình đang nằm trên người nam nhân áo đen che mặt vừa rồi bị chính mình đạp xuống lại kéo nàng theo.

Hắn cũng thật xui xẻo, kéo hai người xuống chính mình lại phải làm đệm lưng, hình như còn gãy mấy cái xương.

Trước mắt, hình như có lẽ đã hôn mê.

Kính Kinh không để ý hắn, vội vàng kéo Diêu Thiên trên lưng xuống, phát hiện hô hấp của hắn đều đặn, tựa như là ngủ thiếp đi.

Thở phào nhẹ nhõm, nhìn bốn phía đều là cây cối, ngay cả ánh sáng cũng bởi vì bị rừng rậm che mất chỉ có mấy tia sáng xuyên qua khe hở giữa từng tầng lá cây chiếu tới.

Bây giờ nàng một chút hơi sức cũng không có, quyết định ở chỗ này nghỉ ngơi một lúc, tin tưởng hắn không có người nhanh như vậy biết mà tìm tới chỗ này.

Gom lá cây khô bên cạnh thành một đồng, giống giường mềm, sau đó thận trọng đặt Diêu Thiên lên.

Làm xong tất cả, Kính Kinh rúc vào trong ngực Diêu Thiên, đầu gối lên một cánh tay không bị thương của hắn muốn nghỉ ngơi một lát.

Nhưng bên cạnh còn một người chương mắt, ngộ nhờ tình hình này bị hắn đột nhiên tỉnh lại nhìn thấy thì rất xấu hổ?

Kính Kinh đỏ mặt, nàng đứng lên chọc chọc nam nhân này. Hắn hừ một tiếng, hình như có dấu hiệu tỉnh lại.

Sợ hết hồn, vội rút tay về.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hắn che mặt tới hại công công có phải là người nàng biết hay không?

Vì vậy cầm một cái nhánh cây lên lấy cái khăn che mặt hắn kia ra, mượn ánh sáng tựa như sao nhìn lên, không khỏi hơi ngẩn ra.

Đây là một sát thủ đi!

Vì cái gì mà một sát thủ lại tuấn tú như vậy? Mặc dù không kinh diễm như Diêu Viễn Từ, cũng không mỹ mạo như công công, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác vui tai vui mắt, giống như giữa trời nóng chang chang được uống một bát canh đậu đỏ ướp mát lạnh.

d,d,l,q,d

Nàng không tự chủ nuốt nước miếng một cái, nàng thật sự không biết người này, thế nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt chỉ sợ cũng không quên được.

Nếu như thấy được mặt của hắn, có thể vẫn bị đuổi giết hay không?

Đang suy nghĩ, nam nhân kia đột nhiên mở hai mắt ra.

Kinh Kinh sợ hết hồn, thế nhưng quên mất động tác. Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, nửa ngày sau Kinh Kinh làm một quyết định, chính là vung tay đánh hắn ngất lần nữa.

Tình huống như thế, nàng nên giết hắn đi!

Nhưng làm sao giết?

Bóp cổ? Chính mình không hạ thủ được. Đâm? Bên cạnh cũng không có công cụ. Đè? Ngộ nhờ để công công thấy nàng nằm ở trên người một nam nhân khác, trong sạch ở chỗ nào?

Thôi, dù thế nào đi nữa tạm thời hắn không tính được, tha hắn đi!

Kinh Kinh lại đi trở về bên cạnh Diêu Thiên, gương mặt của hắn càng thành thực hơn người nam nhân kia, còn có chút sức quyến rũ. Nàng tiếp tục nằm ở trong ngực của hắn, nhắm hai mắt lại.

Mới vừa hô hấp đều đặn thì Diêu Thiên bỗng nhiên tỉnh, hắn vô lực nói: “Đây là đâu?” Hắn cảm thấy đầu nhỏ trên cánh tay tỉnh, bởi vì nàng vẫn không an phận di chuyển.

Kinh Kinh cũng không có lập tức rời đi, vẫn tiếp tục gối lên cánh tay Diêu Thiên nói: “Dưới vách núi, vừa rồi không cẩn thận bị rơi xuống.”

Diêu Thiên giật mình, nói: “Ngươi thế nhưng mang theo ta đi ra?” Nàng nào có khí lực lớn như vậy?

Kinh Kinh sợ công công coi nàng là nữ đại lực sĩ, vì vậy mắt ngọc chuyển động chỉ vào nam nhân trên đất nói: “Hắn, chính là hắn đoạt A Cha bỏ chạy, ta sót ruột lôi kéo với hắn, kết quả là rơi xuống.”

Diêu Thiên nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Hắn vẫn còn sống sao?”

Kinh Kinh gật đầu nói: “Còn sống.”

Diêu Thiên nói: “Đi ta tới.”

Kinh Kinh nhìn ra, hắn muốn giết người. Mặc dù một nam nhân bị thương, cũng không phải là cao thủ võ công gì, nhưng là muốn giết chết một người khác đang hôn mê vẫn là hết sức dễ dàng.

Kinh Kinh rút lại, người nam nhân kia hình như không giống người xấu, bởi vì vừa rồi lúc hắn tỉnh cũng không ra tay với nàng, kết quả để cho nàng có cơ hội có thể lợi dụng đánh hắn hôn mê. Hơn nữa bộ dáng này, chết thật là có chút đáng tiếc. Bị ảnh hưởng của sư phụ, nàng rất thích nam tử dung mạo xinh đẹp.

Diêu Thiên cho là nàng sợ, nói: “Thôi, ngươi nhặt một nhánh cây lên đưa cho ta.”

Kinh Kinh theo lời lấy nhánh cây tới đưa cho hắn, chỉ thấy hắn dùng tay làm cho một đầu nhánh cây thành nhọn, sau đó đặt ở dưới người mình, đây hoàn toàn là phòng bị nếu như nam nhân kia đột nhiên tỉnh lại ra tay với bọn họ thì hắn lập tức dùng vũ khí này đâm chết người kia.

Kinh Kinh nghĩ, hi vọng cú đánh kia của mình đủ nặng, không đến nỗi làm cho hắn đột nhiên tỉnh lại.

“Ngươi bị thương sao?” Diêu Thiên quan tâm hỏi.

Kinh Kinh quay đầu nói: “Không có, chỉ là A Cha bị thương tương đối nặng.”

Diêu Thiên mới vừa cũng cho là mình không được, đột nhiên hoa mắt hắn là do bị thương nội tạng, nhưng bây giờ lại cảm thấy trong cơ thể bình phục nhiều, so với khi đó tốt hơn rất nhiều.

Hắn cũng không biết nguyên nhân là gì, từ từ động thân ngồi dậy.

d,d,l,q,d

Nằm thì khả năng phòng bị đối với toàn bộ xung quanh quá nhỏ, bây giờ hắn còn phải bảo vệ nha đầu bên cạnh.

Kính Kinh cũng ngồi dậy, tựa vào trên người hắn, thân thể mềm nhũn, giống như không còn một chút hơi sức.

Điều Thiên không thể làm gì khác hơn là ôm nàng, nha đầu này quá ngốc rồi, nếu như nàng chạy thoát một mình thì bây giờ đã an toàn rồi. Dù sao rõ ràng mình chính là mục tiêu của những người đó, mà không phải nàng.

Đối với một nữ tử, bình thường bọn họ sẽ không có quá nhiều lòng đề phòng.

Nàng ở trong ngực hình như nhỏ bé hơn so với trước kia, nhưng không biết tại sao hắn cảm thấy nàng bây giờ càng giống nữ nhân hơn chứ không phải là nữ hài.

Có lẽ là bởi vì hoảng loạn, cho nên cổ áo nửa mở, khi từ góc độ này của hắn có thể nhìn thấy một rãnh sâu kéo dài xuống.

Trước ngực phồng lên, nhìn càng thêm hấp dẫn ánh mắt người hơn bình thường.

Quan trọng nhất là, có lẽ là lúc rơi xuống làn váy bị cái gì quét đến, thế nhưng bị rách hơn một nửa, lộ ra bắp chân trắng nõn mượt mà, hiện tại đang co lại ở phía trước.

Tình huống của nàng bây giờ có chút giống nữ nhân đã bị nam nhân khi dễ, sa sút tinh thần mà mềm yếu, lại dễ dàng làm cho nam nhân này lên ý muốn bảo hộ và tham muốn giữ lấy.

Đã rất nhiều năm Điều Thiên không có loại tâm tình này rồi, có lẽ chưa từng bao giờ có loại tâm tình, hắn không hy vọng nàng tựa vào trong ngực nam nhân khác.

Nghĩ đến điều này càng ôm chặt nàng hơn!

Kính Kinh không giải thích được cảm thấy tình huống cực kỳ xấu hổ, vì vậy nói: “Trước kia A Cha đã làm hòa thượng sao?” Còn nhớ rõ cái vấn đề này.

Điều Thiên nói: “Đúng vậy, năm đó lúc ta ba tuổi công chúa xuất giá, cho nên bị đưa đến trong chùa này bắt đầu tu hành. Cho đến khi hoàng thượng mời ta rời núi, mới rời khỏi nơi này.”

“Phụ thân của A Cha không phải Thần Tiên sao? Tại sao muốn đưa người tới chùa?” Kính Kinh nghe giọng nói công công, một dạng giống như là bị công chúa từ bỏ. Hơn nữa hắn không có gọi nàng là mẫu thân, chỉ là công chúa.

Điều Thiên im lặng một lúc, cười lạnh nói: “Thần Tiên? Chẳng qua là thế nhân tưởng tượng thôi, có ai gặp qua?”

Kính Kinh nói: “Vậy người.....”

Điều Thiên thở dài, hắn quay đầu dùng một cái tay khác nâng lên cái cằm tròn trịa của Kính Kinh, rất nghiêm túc nói: “Nếu như A Cha nói, ta chỉ là một đứa con hoang ngay cả phụ thân mình là ai cũng không biết, người có thực hiện lời hứa tiếp tục ở lại bên cạnh ta sao?”

Kính Kinh ngẩn ra, nàng nhìn ra được khổ sở trong mắt Điều Thiên, mặc dù chuyện cũ trước kia nàng cũng không biết được rõ ràng, nhưng nàng dùng sức gật đầu một cái nói: “A Cha chính là A Cha, Điều Thiên cũng chính là Điều Thiên, mặt kệ thân phận địa vị xuất thân thế nào, ta chính là thích người như vậy.” Sau khi nói xong thì hối hận, đây không phải là □ quả tỏ tình sao? (tan: □ là nguyên văn trong bản raw nhé, ta đoán là trắng trợn)

Điều Thiên chỉ cảm thấy ngực nhảy lên, trái tim giống như được rót thuốc làm cho cả người hưng phấn, bịch bịch bịch nhảy không ngừng. Trước kia hắn cảm thấy nhục nhã không nhắc với bất kỳ ai chuyện này, nhưng hôm nay nói với tiểu nha đầu, bị thương trong lòng vốn đã dâng lên.

Nhưng lời nói của nàng lại làm cho hắn không hiểu thế nào trở nên kích động và hưng phấn như thế, lại cảm thấy trong nháy mắt, giống như giữa trời và đất này chỉ có hắn và nữ tử trước mắt, cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng không đáng bận tâm và nhớ tới. Hắn chợt ôm nàng vào trong lòng, nâng đầu của nàng lên hai cánh môi chạm vào nhau, thể nghiệm cảm giác độc nhất vô nhị kia.

Điều Thiên hành động có chút bá đạo, lúc đầu Kính Kinh sợ hết hồn, nhưng nếu là hắn không kim lòng được vậy thì tùy hắn đi, trong lòng có một chút vui vẻ. Nàng dùng một chút kinh nghiệm duy nhất có được, từ từ phối hợp hành động của hắn.

Nam nhân ở lúc này nhận được nữ nhân đáp lại nơi nào còn có thể khống chế được nổi, Điều Thiên rất nhiều năm đã không thể nghiệm chuyện nam nữ, hôm nay đột nhiên được quyền rũ lập tức giống như bỏ đi kiềm chế đè nén ngọn lửa đến thấp nhất lại đột nhiên bị gió thổi cháy mãnh liệt, đã xảy ra là không thể ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: không khởi kích động, quốc sư đánh hổ

Chuyện giữa nam và nữ chỉ cần tảng đá ở trong lòng người nào đó vừa vỡ, thì lập tức tựa như nước sông cuộn cuộn càng không thể thu hồi. Bây giờ Diêu Thiên chính là tình hình như thế, hắn cũng là nam nhân tương đối cô đơn, đầu tiên là bị Kinh Kinh từng chút từng chút dung nhập vào cuộc sống, lại từng chút mở ra cánh cửa đóng chặt trong lòng hắn.

Hôm nay đứng trước sông chết, nàng vẫn đối với mình không xa không rời, nữ tử trong thiên hạ có thể đối xử với chính mình như thế lại có mấy người.

Nữ tử khác, chỉ sợ vừa thấy tình cảnh này đã sớm chạy trốn không biết đi đâu, cho dù hắn rõ ràng luôn miệng nói để cho nàng rời đi, nàng đều không đi.

Nữ tử như vậy làm sao có thể không khiến người ta động lòng?

Lúc hai người quên mất bản thân Diêu Thiên dùng hết sức ôm chặt sau lưng Kinh Kinh một cái, chỉ nghe một tiếng kêu đau ở bên tai lúc này mới tỉnh táo lại. Trên lưng nàng có vết thương, thế nhưng mình lại dùng sức ôm nàng lớn như vậy!

Vội vã buông tay ra, nói: “Người không sao chứ?”

Kinh Kinh ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cánh môi hơi sưng, bộ dạng si mê mê người.

Diêu Thiên chỉ cảm giác cơ thể mình càng biến hóa mạnh hơn, làm cho hắn sợ tới mức vội vã đẩy người sang một bên, nói: “Đứng dậy trước đi.”

Kinh Kinh yếu đuối ngồi dậy, nàng vừa rời cho là mình sẽ cứ như vậy làm chuyện phụ thê với Diêu Thiên, đều do vết thương trên lưng.

“Không có việc gì?” Nàng liếm liếm môi của mình nói: “Chuyển khí có thể chữa thương sao?”

Diêu Thiên hiện tại đã biết tình cảm của mình, bây giờ hắn đối với Kinh Kinh đã vượt ra qua quan hệ giữa cha và con gái. Trong lòng hắn thống khổ, bất đắc dĩ, tư vị (mùi vị) các loại tự trách trộn lẫn một khối, thế nào cũng không tách ra được.

Như thế nào xử lý?

“Ừ.....” Diêu Thiên trọng thương cộng thêm thương tổn trong lòng hai phần đã kích chỉ cảm giác đầu vầng mắt hoa ngay cả hơi sức nói tiếp cũng không có, tay che ngực, cổ họng ngẹn ngọt.

Kinh Kinh nhìn thấy một tia máu trong miệng hắn từng chút chảy ra, hắn là hết sức muốn nhịn đi, đáng tiếc cuối cùng không thể nhịn được.

Nàng sợ hết hồn, vươn tay lau máu cho hắn, nói: “Người làm sao vậy, tại sao học máu.....”

“Không sao.....”

“Còn cái gì không sao!” Kinh Kinh bị dọa sợ đến nước mắt cũng sắp rơi xuống, rõ ràng vừa rồi đã tốt hơn trước rất nhiều, tại sao hiện tại lại nghiêm trọng rồi.

Diêu Thiên không dám nhìn nàng nữa, nhắm mắt lại nói: “Câm miệng, ta nói ta không sao.”

Hắn vẫn là lần đầu tiên nói chuyện lớn tiếng với mình như vậy, Kinh Kinh sợ hết hồn lui một bước nhìn hắn ngẩn người.

Diêu Thiên cũng không nói, trong lòng ngực càng ngày càng khó chịu.

Kinh Kinh rơi nước mắt một lúc lâu, thấy hắn không nói nữa càng thêm sợ hãi, nhưng nhìn từ xa lại thấy lồng ngực hắn phập phồng ổn định, không giống khuynh hướng trở nên ác liệt như vừa rồi lúc này mới có chút an tâm.

Lau lau nước mắt, nàng quay đầu nhìn người áo đen ở bên cạnh, bây giờ nhìn Diêu Thiên chẳng bằng nhìn hắn còn hài lòng chút.

Diêu Thiên mở mắt ra lúc thấy nha đầu kia nhìn chằm chằm người áo đen kia mãnh liệt, mặc dù cách xa nhưng cũng có thể thấy rõ dung mạo người áo đen kia hết sức thanh tú, hắn không thể không thừa nhận người này là nam tử hết sức anh tuấn.

Lập tức trong lòng ném xuống tất cả cảm giác lại dâng lên một cảm giác ghen tuông, cắn răng nói: “Nha đầu, người tới đây đỡ ta đi lên.”

Kinh Kinh lập tức đồng ý nói: “Tốt!” Cuối cùng cũng để ý đến nàng

Vốn là hi vọng thương thế của hắn tốt hơn một chút lại đi, nhưng có lẽ là bởi vì một quả bom hẹn giờ đang ở trước mặt hắn mới khẩn trương như vậy sao? Thôi, dẫn người đi đi!

Diêu Thiên miễn cưỡng đứng lên, rất nhanh được Kinh Kinh đỡ dậy.

Không ngờ nàng bị thương lại bị hấn thương tổn vẫn như cũ đỡ hấn, trong lòng đau xót.

Cuối cùng là hài tử, không biết sự đau khổ trong lòng hấn.

Diêu Thiên cắn răng, chỉ muốn mau mau trở về lại điều chỉnh cảm xúc của chính mình.

Chỉ là, bọn họ cũng biết những người muốn giết Diêu Thiên vẫn còn ở gần đây, nếu như sơ ý một chút sẽ sa vào trong cạm bẫy của bọn họ.

Diêu Thiên lại đi một đoạn đường, sau đó nói: “Nha đầu, tìm một nơi tương đối kín đáo giấu ta ở đó, ngươi tự mình đi tìm người trong quan phủ.”

Kinh Kinh nói: “Không đi.”

“Ngươi muốn hai người cùng chết sao?”

“So với một người chết vẫn hơn, hơn nữa chúng ta sẽ không chết.” Cùng lắm thì dùng hết tất cả bảo vật, để cho hai người an toàn vẫn là có thể.

Diêu Thiên cũng không biết nàng lấy tự tin ở đâu ra, nhưng mình quả thật không thể liên lụy nàng, càng yêu càng muốn nàng an toàn.

Mạnh mẽ dừng lại, nói: “Ngươi đi.....”

“Không đi.” Kinh Kinh mặc kệ hấn toàn lực kéo lên trước.

Diêu Thiên thế nhưng phát hiện sau khi mình bị thương không còn sức lực lại bị một thiếu nữ kéo đi một đoạn rất xa, hiện tại hấn mới biết nha đầu này bề ngoài dịu dàng, kì thực rất quật cường.

Vì không để cho nàng lãng phí nhiều sức lực hơn nữa, hấn chỉ có thể đi theo.

Kinh Kinh cầm vòng cổ bảo nguy hiểm ở bên ngoài, chỉ mong nó có một chút nguy hiểm nho nhỏ cũng phát hiện.

Cũng may, mong muốn của nàng được đáp lại.

Queo trái queo phải thế nhưng làm cho các nàng rời khỏi núi, mà Diêu Thiên chỉ coi nàng là lạc đường mà hấn đầu vầng mắt hoa cũng không có cách nào chỉ đường, không ngờ bọn họ thậm chí hữu kinh vô nguy hiểm vòng vo ra được bên ngoài.

Chạm mặt một đám người đi ra, Kinh Kinh sợ hết hồn.

Vòng cổ bảo nguy hiểm thế nhưng không có một chút động tĩnh, nàng ngăn ra. Đang nghĩ phải tránh đi đâu, thỉnh linh nghe Diêu Thiên nói: “Là người mình.....” Nói xong, hấn chỉ cảm giác hơi sức toàn thân mất hết cả người ngã xuống đất.

Kinh Kinh lập tức chân đạp trung bình tấn gắt gao ổn định trên đất miễn cho hấn ngã xuống, chỉ chốc lát một bóng người trắng chạy vội tới trước mặt. Người dẫn đầu là một lão giả (ông già) râu dài, thấy Diêu Thiên té xỉu thì nói: “Mời hai vị đi cùng chúng ta đến Liên Hoa Quan một chuyến.”

Kinh Kinh nghe nói là người mình cũng buông lỏng cảnh giác, nói: “Tốt.”

Bọn họ đi lên đỡ Diêu Thiên dậy, mọi người trước sau hộ tống hai người đến Liên Hoa Quan gần đây. Đạo sĩ trong đây nói đã bị bọn họ đuổi khỏi đến một cái viện, còn cái viện này là bị những thứ không biết là hạng người nào này bao vây rồi.

Kinh Kinh cho rằng bọn họ đều là cao thủ, hơn nữa nhân số cũng không ít, nếu quả thật là người mình vậy thì có thể yên tâm. Bất quá, nàng vẫn không yên tâm, nhất định phải canh giữ bên cạnh Diêu Thiên.

Những người đó hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ nàng ở bên cạnh quan sát.

Nhưng vì nam nhân muốn chữa trị thì phải côi y phục, nàng bị buộc không thể làm gì khác là đành phải rời khỏi phòng.

Mà trong phòng, lão giả râu bạc trắng bỏ đi y phục quốc sư đại nhân, lại kinh dị phát hiện một chuyện. Đó chính là trước ngực địa phương riêng tư nhất của quốc sư đại nhân hấn cực kỳ tôn kính cực kỳ thánh khiết thế nhưng cất giấu một cái yếm của nữ nhân.

Hấn quay đầu lại nhìn, thấy hai người sau lưng cũng chú ý tới, nhưng bọn họ lập tức chuyển ánh mắt sang bên cạnh, giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

Lão giả râu bạc trắng vội vàng thu hồi cái yếm này đặt ở dưới gối của Diêu Thiên, sau đó cho hấn bắt mạch trị thương. Bận rộn hồi lâu, hấn lập tức cho người mời Kinh Kinh đi vào.

“A Cha hấn không sao chứ?” Thấy lão giả râu bạc trắng cũng không có dáng vẻ lo lắng Kinh Kinh cho là hấn là không có chuyện gì.

Lão giả râu bạc trắng nói: “Đúng, nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng trong một thời gian ngắn vết thương mới có thể khỏi hấn.”

“Ừm, ta hiểu.” Kinh Kinh gật đầu, trái tim cuối cùng cũng buông xuống.

d,d,l,q,d

Lão già râu bạc trắng nhìn vết thương của nàng cũng không nhẹ, nói: “Hiện tại trong nhà ta không có nữ tử, xin thiếu phu nhân chờ thêm một chút sẽ có người tới thay chữa thương cho ngài.”

Kính Kinh nói: “Ta không sao, tìm bộ y phục cho ta mặc là được.”

Kết quả tới lúc Diêu Thiên tỉnh, thấy thiếu nữ toàn thân mặc đạo bào màu xanh nằm rạp ở bên giường mình yên ổn ngủ. Chỉ là hình như nàng ngủ không quen, trong mộng vẫn kêu lên: “A Cha..... Cần thận.....”

Diêu Thiên thở dài, mình phải bắt nàng làm thế nào mới tốt.

Thoáng chịu đựng muốn ngồi dậy, nhưng không ngờ đánh thức thiếu nữ bên cạnh. Nàng chợt ngồi thẳng nói: “A Cha nguoi đã tỉnh rồi? Muốn làm cái gì?”

Diêu Thiên nhìn đôi mắt nàng hồng giống một đôi mắt thỏ, nhưng vẫn cố chấp lấy tinh thần lo lắng cho mình. Hải tử là một đứa bé ngoan, là một đứa trẻ trong sáng, là y tưởng của mình thật xấu xa.

Chỉ là phần tâm tình kia chưa bao giờ có, hẳn thậm chí cảm thấy được chính mình mới trải qua một lần sinh tử, loại cảm giác này hẳn không muốn buông tha cũng không thể không buông tha. Không bằng, thừa dịp thời gian này còn chưa hồi kinh, mặc kệ phóng túng bản thân đi. Trở về kinh, hai người chỉ sợ sẽ không thể đơn độc gặp mặt.

“Ta muốn ngồi một chút.” Diêu Thiên nói.

Kính Kinh vội vàng giúp hắn di chuyển thân thể, sau đó lấy gối đầu rồi nâng đỡ cho hắn tựa vào sau lưng, nói: “A Cha cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Một tiếng A Cha làm cho tim hắn như bị đao cắt, ho nhẹ mấy tiếng, nói: “Đã không sao rồi.” Nhìn sau lưng nàng một chút, nói: “Thương thể của nguoi thế nào?”

“Thương thể của ta không có việc gì.” Kính Kinh lập tức nói.

Kế tiếp Diêu Thiên cũng không biết nói cái gì rồi, hắn nhắm mắt lại, trong lòng ngoại trừ tự trách mình không nên sinh ra cái loại ý nghĩ xấu xa đó với nàng, càng hận hơn thân phận hai người không đúng, chỉ cần..... Chỉ cần phu quân của nàng không phải Viễn Từ đổi thành bất kỳ một người nào khác, hẳn có lẽ đều đã dùng hết tâm kế giành nàng trở lại, nhưng hiện tại biện pháp gì hẳn cũng không có.

“A Cha, nguoi uống cháo sao?” Kính Kinh hỏi.

“Không cần.” Trong lòng Diêu Thiên lại càng buồn bực, chỉ là nghĩ tới trước khi trở lại Kinh Thành nhất định phải ở chung thật tốt mới được, hẳn bây giờ không có bất kỳ lý do gì để mắng nàng.

“Quốc sư đại nhân.” Ngoài cửa có tiếng gọi.

“Vào đi!” Diêu Thiên mệt mỏi nói.

d,d,l,q,d

Người đi vào là lão già râu trắng dài đỏ, thất lưng của hắn cong tới gần như là quỳ xuống với Diêu Thiên, nói: “Tà Hộ Pháp Thiên Kỳ Môn Hoàn Lưu tham kiến quốc sư đại nhân.”

“Đứng lên đi, chuyện điều tra như thế nào?” Diêu Thiên cũng không có nhìn hắn chỉ là nhàn nhạt hỏi.

Tà Hộ Pháp Hoàn Lưu nói: “Hữu Hộ Pháp đã điều tra rõ, chính là con hồ đó không sai, không ngờ rằng hồ của hắn còn rất lợi.....”

Con hồ? Ai vậy!

Kính Kinh không muốn hỏi quá nhiều, thật ra thì nàng cũng không thích chuyện đầu tới đầu lui, một lòng một dạ chỉ là yêu nam nhân trước mắt.

Chỉ thấy Diêu Thiên bỗng nhiên khẽ mỉm cười, nói: “Thả ra tin tức, nói ta gặp nạn ở Hương Vân Tự.”

“Cái gì? Đây trong triều không phải muốn.....” Khóe miệng Hoàn Lưu rút gân, trong triều nhất định đại biến rồi, còn không lật trời đi.

Diêu Thiên cũng không quan tâm nói: “Đã có người thích nuôi hồ gây tai họa như vậy thì để cho hắn bị cắn ngược lại một cái, đến lúc đó người bị đau lại không phải là ta. Mặt khác, thông báo cho tam quân yên lặng hóa trang tiến về phía Kinh Thành, người bị phát hiện giết.”

Hoàn Lưu nói: “Vâng”

Diêu Thiên nói: “Lần này, cho dù ta chém không tới được đầu hổ cũng làm cho hấn rơi mấy cái răng hổ.”

Hoàn Lưu đáp một tiếng, người lập tức lui ra ngoài.

Kinh Kinh trừng mắt nhìn, hỏi “Dùng tam quân đi rút ra răng hổ sao?”

Diêu Thiên cười nói: “Con hổ này có chút đặc biệt, ở trong triều có chức quan, trong hậu cung cũng có người, muốn rút răng hấn thật ra thì cũng không dễ dàng.”

Kinh Kinh hiểu, bọn họ đây là tranh đấu trong triều. Không biết con hổ kia là ai lại dám tìm công công phiến toái.

Nhưng Diêu Thiên lại lấy bàn tay sờ dưới gối, bởi vì hấn nhìn thấy vừa rồi lúc Hoàn Lưu rời đi ánh mắt hấn nhìn dưới gối hết sức kỳ quái.

“A Cha người tìm cái gì ta giúp người.....” Kinh Kinh còn chưa nói xong lời chỉ thấy Diêu Thiên cầm một cái yếm ở dưới ra.

Nàng rút rút, đúng là cái yếm của mình.

Sờ sờ y phục trông không bên trong, đỏ mặt.

Diêu Thiên sợ hết hồn, lập tức ném ra ngoài nói: “Đạo quán này làm sao giấu loại vật này, buồn cười.”

Kinh Kinh theo bản năng đón lấy, cái yếm này là bảo vật không thể ném!

Kết quả nàng vừa chạm tới, Diêu Thiên lại sợ run, nói: “Đây là?”

Kinh Kinh vuốt vuốt thứ bắt được ở trong tay, đỏ mặt nói: “Của ta đây.....”

“Cái gì?” Nội y của nữ tử sao có thể tùy tiện cởi? Hơn nữa còn giấu ở dưới gối của mình. Hấn hữu ý vô ý liếc trước ngực nàng một cái, không trách được nhìn không giống lúc trước, thiếu đi món y phục quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tình loạn tâm loạn, trong Kinh đại hỗn loạn

+Diêu Thiên lại không dám nhìn, thu hồi tầm mắt nói: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Kinh Kinh đỏ mặt nghĩ biện pháp, thấy vết thương bên hông Diêu Thiên đột nhiên ánh mắt sáng lên, nói: “Còn không phải là ngang hông A Cha bị thương, mà y phục ta lại không thể tiếp tục xé nữa cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng cái này.”

Gương mặt Diêu Thiên cũng có chút nóng, hấn nói: “Có thể xé của ta.”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Nhưng A Cha luôn luôn nói lạnh, ta nào dám xé của người.”

Diêu Thiên nghe lý do này cũng đúng, thế nào chính mình càng thêm cảm giác có chút bất đắc dĩ. Hấn thở dài nói: “Người xuống thay y phục trước đi.”

Kinh Kinh bỏ cái yếm vào trong y phục, cười nói: “Không cần.”

“Cái gì không cần, nơi này là đạo quán tất cả đều là nam tử, người.....”

“A, nhưng thật ra là vết thương sau lưng ta còn không chưa được băng bó, cho nên không thể mặc sẽ đau.” Sư phụ đã từng nói, nữ hài tử nhất định phải yếu thế ở trước mặt nam nhân, như vậy hấn mới có dục vọng muốn bảo vệ người.

Những lời này quả thật làm cho Diêu Thiên giật mình, trong lòng thương tiếc vạn phần, chỉ muốn tự mình động thủ kéo y phục của nàng xuống kiểm tra thương thế như thế nào. Nhưng là hấn không phải tượng phu của nàng mà là của nàng.....

“Đi nghỉ ngơi đi.” Nếu vết thương chưa tốt vẫn còn ở đứng nơi này.

“Ta lo lắng thương thế của A Cha, hơn nữa ta chỉ là bị thương ngoài da không đáng lo ngại.” Nghe lời nói như vậy, cũng không tin người sẽ không cảm động. Kinh Kinh chớp chớp hai mắt của mình, nhìn sắc mặt công công quả nhiên thâm trầm không ít, mắt không hề trốn tránh nữa mà là quay đầu lại nhìn nàng.

Không khí rất tốt, Kinh Kinh đi về phía hấn, thời điểm lấy thân thể chính mình đè xuống, hấn cũng hoàn toàn không có tránh.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, thân thể thậm chí có một chút run rẩy.

Nhưng lúc này Diêu Thiên đã hiểu, mê hoặc một chút sau đó lập tức đẩy nàng ra nói: “Nha đầu, người cái này là.....”

“Chuyện khí cho A Cha, hi vọng người sớm tốt hơn.”

Trong lòng Diêu Thiên Tâm càng đau đớn, nói: “Về sau không thể lại tiếp tục làm loại chuyện như vậy.”

“Tại sao?”

“Người cũng bị thương, cho nên.....” Một lời nói dối lại thêm một lời nói dối, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Kinh Kinh nói: “Thì ra là A Cha lo lắng ta, biết.” Nàng thơm hương xong quay đầu trở về chỗ cũ, trong lòng hắc hắc cười trộm.

Hai người đợi một ngày trong đạo quán, thì có người ở Kinh Thành tới đón.

Trên đường hai người bọn họ ngồi cùng xe, bởi vì sau lưng Kinh Kinh bị thương động một chút là đụng vào buồng xe. Mặc dù đã bôi thuốc và băng bó, nhưng là va chạm cũng đau đến miệng vết thương vỡ ra.

“Hí.....” Lại va vào một cái, nàng nhịn không được đau kêu ra tiếng.

Diêu Thiên vội vàng nói: “Người nằm hạ xuống đi, tránh cho đụng vào lưng nữa.”

Trong xe ngựa rất lớn, đủ cho Kinh Kinh nằm xuống.

Nàng nghĩ cũng thế, nhưng khi nhìn tám tám lót rất dày một chút nói: “Không có gối đầu, ta không nằm được.”

Diêu Thiên bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nằm ở trên đùi ta đi!” Trên xe có cửa, bình thường người bên ngoài chắc là sẽ không phá cửa mà vào.

Kinh Kinh ở trong lòng cười một tiếng, sau đó từ từ nằm xuống.

Chân công công cực kỳ rắn chắc, mặc dù có chút cao nhưng nằm lên cũng rất thoải mái. Trên người của hắn có một cổ hương mực, nàng hít một hơi thật sâu hết sức hưởng thụ.

Diêu Thiên có chút lúng túng, vốn tưởng rằng đây chỉ là chuyện bình thường, nhưng bị tóc của nàng dính ở trên đùi lập tức cảm thấy cực kỳ ngứa ngáy không chịu nổi, mà nơi tiếp xúc với làn da của nàng lập tức cảm giác nổi lên một đốm lửa nhỏ, kéo dài từ chân hướng lên lại hướng lên.....

Hắn sợ hết hồn, nhưng khi nhìn nàng nằm thoải mái, lại không đành lòng đẩy nàng ra.

Chỉ chớp lát sau truyền đến tiếng ngứa rất nhỏ, nàng lại ngủ thiếp đi. Hắn cười khỏ, chính mình chịu dày vò nàng lại ngủ an tĩnh như vậy.

Lấy tính cách của hắn, nếu là người khác chọc giận hắn như vậy sớm đã bị trả thù, nhưng nàng, làm cho hắn vô luận thế nào cũng không thể hạ thủ được.

Đưa tay từ từ chạm tới tóc của nàng, hắn là một nữ tử từ vô cùng dịu dàng nhưng chất tóc lại hết sức kiên cường. Chỉ là, nàng có thể kiên cường ở thời khắc nguy cơ như vậy, trái lại làm cho hắn cảm thấy kinh hãi.

Sau khi hỏi Kinh, nàng và hắn sẽ như thế nào đây?

Mặt Diêu Thiên không chút thay đổi, nhìn sự vật trước mắt ngẩn người.

Cho đến khi, hai người đến quốc sư phủ.

Hắn để cho người khác an bài Kinh Kinh đi nghỉ ngơi, mình thì trực tiếp bắt đầu chuyện đánh hồ.

Kinh Kinh biết công công rất bận, hơn nữa nàng cũng phải có thời gian dưỡng tốt thương thể của mình.

Lúc dưỡng thương công công lại hạ lệnh để cho nàng dọn trở lại viện cũ ở, nguyên nhân là chỗ nàng đang ở hiện tại phải dùng đến, không thích hợp nàng ở.

Kinh Kinh cũng không muốn di chuyển, nhưng thấy rất nhiều người ngoài ra ra vào vào có thể công công thật rất bận, nghĩ đến chỗ này nàng chỉ có thể dọn ra ngoài.

Vừa dời đến chỗ cũ, mới phát hiện chỗ nàng ở lại cách nơi của Tổ Văn được không xa.

Kỳ quái là, Tổ Văn lại không ở chỗ Viễn Từ mà lại ở tại viện của mình, này hình như có chút quỷ dị, theo lý hiện tại hai người kia phải đang ngọt ngào suôn sẻ mới đúng.

Ngay cả Linh nhi cũng nói: “Để cho cái tiểu thiếp đó phách lối, lúc này mới mấy ngày đã bị thiếu gia lạnh nhạt.”

Kính Kinh nói: “Thiếu gia của người lại coi trọng người khác rồi hả?”

Linh nhi lắc đầu nói: “Không biết, chỉ là ngày hôm trước đột nhiên cãi nhau với nàng sau đó đuổi nàng ra ngoài.”

Kính Kinh từ trước đến giờ không thích xen vào chuyện của người khác, nhất là chuyện phu thê người ta. Hiện tại nàng ngay cả người mình cũng không bắt được, quản chuyện người khác không phải tự tìm phiền não sao?

Nhưng nàng lại không mặc kệ được, bởi vì cái người đang ở trước viện của nàng trước kia yên tĩnh như đất giờ lại ngày đêm thổi tiêu, thổi làm cho nàng tâm phiền ý loạn.

Tại sao phải loạn, bởi vì tiếng tiêu này quá thê lương.

Thê lương làm cho nàng chỉ suy nghĩ tới chuyện không tốt, nước mắt vẫn luôn đảo quanh trong đôi mắt.

Không thể nhịn được nữa, nàng từ trong chấn ra ngoài khoác y phục cách thành thịch tiêu sái ra ngoài viện, đi về phía bóng lưng cô đơn của Diêu Viễn Từ nói: “Người vẫn chưa thôi xong sao?”

Diêu Viễn Từ từ từ xoay người, phải nói là xoay cái ghế, dưới ánh trăng hắt lại đang khóc.

Kính Kinh bị sợ đến lui về phía sau hai bước, nói: “Người..... Người người này là ý gì?”

Diêu Viễn Từ bởi vì chuyện Kính Kinh giúp hắn tiếp xúc với Tổ Văn nên cảm giác nàng không tệ, xoa xoa nước mắt, nói: “Một lòng theo đuổi mộng đẹp, đuổi tới tay mới phát hiện không giống trong tưởng tượng, nếu là người người cảm thấy như thế nào?”

“À? Người và Tổ Văn cãi nhau?” Kính Kinh hỏi.

Diêu Viễn Từ nói: “Vốn là nữ tử thanh thuần giống như tiên nhân, vậy mà hôm qua nàng lại dạy ta làm thế nào hãm hại tôi tớ tranh đoạt gia tài.”

“Điều này cũng không thể trách nàng, nàng chỉ là muốn vì mình về sau có thể cuộc sống càng tốt.” Trước khi mình gả tới mẫu thân và các ma ma cũng dạy như thế, để cho nàng học thông minh một chút tận lực thu gia nghiệp vào trong tay.

Diêu Viễn Từ nói: “Nhưng trước kia nàng nói, tiền tài cái gì chỉ là vật chết, không đáng giá đi tranh.”

Kính Kinh gật đầu nói: “Này cũng đúng, có lẽ bây giờ nàng thay đổi chủ suy nghĩ rồi?”

Diêu Viễn Từ nói: “Ta hoài nghi mình nhận sai người, nàng không phải nàng.”

Kính Kinh nói: “Thôi, có lẽ người chỉ là nghi ngờ! Ngoan ngoãn đi tìm nàng nói rõ, hòa hảo thôi.”

“Người thật ra không quan tâm.” Diêu Viễn Từ cười khổ nói.

Kính Kinh nhìn ánh trăng, buổi tối khuya thế này làm sao lại cảm giác không muốn để cho nàng ngủ ngon đây?

“Trở về đi thôi, ta đưa người.....” Kính Kinh đẩy xe cho Diêu Viễn Từ từ từ đi tới phòng của hắn.

Cử động này vừa vụn vặt vào trong mắt Diêu Thiên vừa tiễn khách trở về, tim của hắn trong nháy mắt như bị lửa thiêu, chỉ kém một chút dẫn đến nội thương.

Ôm ngực, bọn họ mới thật sự là phu thê, tình hình như thế mới đúng là bình thường. Hắn cố gắng tự nhin xuống, từ từ lui về thư phòng của mình.

Nhưng chuyện trước mắt nhiều như vậy, thế nhưng hắn lại ngay cả chút tâm tư cũng không dùng được. Thậm chí nhìn những chữ kia giống như không biết nó, trong lòng tràn đầy là tất cả tình hình vừa nãy nhìn thấy.

“Ha ha..... Diêu Thiên, người thăm.....” Hắn cười khổ mấy tiếng phân phó người chuẩn bị rượu, hắn bây giờ muốn nhất là uống rượu.

Mà bên kia Kính Kinh vừa muốn đẩy người tiến vào gian phòng lại phát hiện trong phòng lại có một người đang ngồi, chính là Tổ Văn. Nàng nhìn Kính Kinh vẻ mặt rất gấp gáp, vội vàng đứng lên nói: “Tướng công.....”

“Người vì sao ở chỗ này?” Thanh âm Diêu Viễn Từ có chút kích động, xem ra chuyện đánh vỡ ảo tưởng của hắn làm cho hắn tương đối tức giận.

Tổ Văn cúi đầu nói: “Là Tổ Văn sai lầm rồi, tướng công có thể tha thứ cho ta hay không?”

Diêu Viễn Từ nói: “Đi ra ngoài.”

Bọn họ cãi nhau mình chẳng phải là rất là khó xử lý?

Kính Kinh nói: “Có lời gì hảo hảo nói, mỗi người nhường bộ một bước, dù sao cũng là phu thê.” Nhớ thời điểm cha mẹ gây gỗ hạ nhân (người hầu) cũng khuyên như vậy.

Tổ Vân rơi nước mắt, nói: “Phu nhân, van ngui làm cho tướng công không cần tiếp tục tức giận, cẩn thận tổn thương thân thể.”

Kính Kinh không nhìn ra Diêu Viễn Từ trờ mắt và chân còn có nơi nào bị thương gì, nàng ho nhẹ một tiếng nói: “Ngươi xem Tổ Vân cũng là quan tâm ngươi, cũng không cần tức giận.”

Diêu Viễn Từ không nói, đưa tay rút dây đàn xuống.

Tổ Vân nói: “Tướng công rốt cuộc như thế nào mới có thể tha thứ cho ta?”

Diêu Viễn Từ nói: “Ngươi thật muốn ta tha thứ ngươi sao?”

Tổ Vân nói: “Dĩ nhiên muốn.”

Diêu Viễn Từ rút nhanh dây đàn nói: “Vậy hát lại bài hát lần đầu tiên ngươi tới quốc sư phủ đi, loại cảm giác đó sẽ làm cho ngươi tìm về chính mình.”

Tổ Vân ngẩn ra, hiện tại để cho nàng làm cái gì nàng đều nguyện ý làm.

Ngày đó nàng vốn là muốn thừa dịp Kính Kinh và quốc sư không nhớ tới khuyên hấn tiếp quản gia nghiệp, bởi vì Diêu Viễn Từ cái gì cũng không tranh thân thể lại tàn tật, ngộ nhờ quốc sư giúp đỡ Kính Kinh vậy mình chẳng phải là chịu thua thiệt?

Ai biết vừa mới nói hấn lập tức lộ ra vẻ mặt hèn mọn, vậy mà nói lòng nàng hư vinh quá mạnh mẽ rồi. Nàng chưa từng bị hấn nói nặng lời bao giờ tự nhiên không phục, nhưng không ngờ hấn thế nhưng trong cơn tức giận đuổi mình trở về chỗ cũ cũng không lại gặp mặt.

Tổ Vân không ngờ hấn tuyệt tình như vậy, không thể làm gì khác hơn là mình cúi thấp gập thân đi cầu hấn.

Nhưng mà nếu hấn muốn nghe ca vậy thì hát cho hấn tốt lắm, hi vọng hát xong hấn có thể tha thứ cho mình. Nghĩ tới đây nhớ lại bài hát hôm đó mình mới tới quốc sư phủ đã hát, ngồi xuống tự đàn tự hát, thế nhưng hát còn tốt hơn ngày hôm đó một chút.

Mà bên kia Kính Kinh quay đầu ra nhìn cửa một chút, nàng vốn nên đi, nhưng bây giờ người ta đang biểu diễn mình cũng không tiện rời đi, nghe xong lại đi!

Nàng nghĩ như vậy, lấy cái ghế ngồi ở cửa chỉ chờ nghe xong khích lệ một cái lập tức hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi đi.

Nhưng không nghĩ đến, Diêu Viễn Từ nói: “Không phải bài hát này.”

Tổ Vân ngẩn ra nói: “Chính là bài hát này.” Ngày đó nàng hát là bài này không sai.

Diêu Viễn Từ cũng không biết bài hát kia tên là gì, chỉ nói: “Tóm lại không phải bài hát này, hấn là bài sau mới đúng.”

Tổ Vân liếc mắt nhìn Kính Kinh, nói: “Nhưng bài hát sau là thiếu phu nhân hát, không phải là của ta.....”

Diêu Viễn Từ đột nhiên lớn tiếng nói: “Ngươi nói cái gì?” Hai tay hấn nắm chặt cái ghế cho là mình nghe lầm.

Tổ Vân không ngờ hấn kích động như vậy, lui về phía sau một bước: “Ta là nói, bài hát phía sau là thiếu phu nhân hát mà không phải ta.”

Diêu Viễn Từ cứng ngắc hơi chuyển sang Kính Kinh, hỏi “Là..... Là thật sao?”

Kính Kinh thấy vẻ mặt hấn khổ sở, hình như vừa kinh ngạc vừa kích động lại không tin, nói: “Có lẽ là, ngươi nói là bài hát kia.”

Diêu Viễn Từ nói: “Là bài hát về Thần Tiên.”

Kính Kinh cảm thấy cái này không cần thiết nói dối, vì vậy nói: “Ừ, đúng vậy! Chỉ là A Cha từng nói không cho ta nói cái gì tiên nữa, cho nên ta không thể hát cho ngươi nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tiểu tiên nữ năm đó chính là thiếu phu nhân hiện tại

Diêu Viễn Từ sợ run thời gian một ly trà nhỏ, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to nói: “Ta đã làm cái gì? Cũng làm cái gì.....” Hấn làm như nổi điên đột

nhiên giờ tay hát toàn bộ nhạc khí xuống đất.

Tổ Vân vội la lên: “Tướng công người thế nào?”

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, cút ra ngoài.....” Diêu Viễn Từ giống như nổi điên lôi kéo những nhạc khí trước kia hấn thích, ném toàn bộ chúng xuống đất.

Bể vỡ, hư hỏng.....

“A.....” Chân Tổ Vân bị đung vào, nằng sợ tới mức kêu to.

Kinh Kinh trực tiếp lui ra, nằng rất sợ bị đập đến, vết thương trên người vừa khỏi!

Tổ Vân cũng là nữ tử thông minh, nằng cũng sợ tướng công đang nổi nóng đánh. Nhà mẹ đẻ cũng không phải là nơi đáng dựa vào, mình chỉ là một thiếp thất, bị đánh cũng là bình thường.

Nghĩ vậy nằng khóc lóc rồi rít ra ngoài, chỉ nhìn Kinh Kinh một cái dậm chân chạy mất.

Kinh Kinh buồn bực, nằng là chọc vào người nào.

Chỉ là nằng lại không có chạy, tìm Xuân Hi tới nói thiếu gia nhà hấn đang nổi điên để cho hấn đi nhìn một chút. Xuân Hi chạy thẳng tới gian phòng Diêu Viễn Từ mà Kinh Kinh cũng trở về chỗ ở của mình.

Mà Diêu Thiên bên này, hấn một tay gõ cái bàn nhỏ dựa trên giường, chỉ chốc lát một bóng người từ bên ngoài nhảy vào quỳ ở trước mặt hấn, miệng nói: “Quốc sư đại nhân.....”

Diêu Thiên nói: “Nói đi!”

Người kia nói: “Hình như thiếu gia đang tức giận với Tổ Vân cô nương, cho nên đuổi cả hai người ra ngoài, hiện tại thiếu phu nhân đã trở lại chỗ ở nghỉ ngơi.”

Diêu Thiên lúc này mới mở mắt, chỉ là ngẩn ngẩn không quá nửa canh giờ con người của hấn đã nhiễm lên sắc đỏ. Nghe được người nọ nhắc tới, hấn cảm giác hơi sức biến mất trong nháy mắt, thiếu chút nữa ngã từ trên tháp xuống, phải dùng một tay chống mới miễn cưỡng ngồi thẳng được nói: “Giang hồ bên kia cũng liên lạc xong sao?”

Người kia nói: “Trong môn truyền lời tới toàn bộ đã liên lạc xong, chỉ chờ quốc sư động thủ.”

Diêu Thiên cười nói: “Người nói, là ta là rút rằng bên trái của hấn hay là bên phải đây?”

Người nọ không phát biểu lời nào, hấn từ nhỏ đã đi theo bên người quốc sư biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Diêu Thiên nói: “Bên trái đi, nhìn có vẻ dễ đối phó chút, nhưng lại cắt đứt hấn và thế lực trong chốn giang hồ, rất tốt.”

Hấn từ từ ngồi dậy nói: “Tiểu Ly, người cũng không cần đi, về sau phụ trách giám thị hành động của thiếu gia, chỉ cần thiếu phu nhân và hấn gặp mặt đều phải báo lại cho ta.”

Thiên Lý nói: “Vâng” nhưng là đây là chuyện nhà quốc sư đại nhân, từ trước đến giờ hấn không thích người ngoài lác lư trong nhà hấn, lần này tại sao lại phân phó như vậy? Chẳng lẽ là thiếu phu nhân có vấn đề?

Hấn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là lui người ra ngoài.

Mà Diêu Thiên thờ phào nhẹ nhõm, hấn thật không biết làm thế nào nếu như nghe được Thiên Lý nói Kinh Kinh ngủ lại ở chỗ của Viễn Từ? Mặc dù vẫn tự nói với mình bọn họ thủy chung là phu thê, hơn nữa nha đầu kia đối với nhi tử cũng không sai, nhưng là kể từ khi biết tâm tư của mình thì thế nào cũng không thể thấy bọn họ tốt.

Hấn từ nhỏ đã ở trong chùa, đối với mọi việc cũng không phải là tương đối chấp nhất, vì thế hấn mới làm quốc sư mà không phải tướng quốc.

Hiện tại hấn đột nhiên phát hiện, mình căn bản không hiểu rõ chính mình, thì ra là tham muốn giữ lấy của hấn thế nhưng mạnh mẽ như vậy.

Đi tới bên cửa sổ nhìn ánh trăng, đã vài ngày chưa nhìn thấy nằng, không biết nằng trôi qua như thế nào?

Kinh Kinh trải qua cũng không tốt, nằng nhìn phương pháp cuối cùng hai chữ ‘ lên giường ngăn người. Rốt cuộc lúc nào thì nằng mới có thể trở thành nhất thể với công công đây?

Cứ như vậy thờ dài hai ngày, Diêu Viễn Từ lại tới.

Sắc mặt của hấn nhìn có chút tái nhợt, vừa tiến đến thì nói với Xuân Hi: “Người đi ra ngoài trước đi!”

Kinh Kinh hiện tại ở phòng vốn là tân phòng của hai người, cho nên cánh cửa gì đó tự nhiên không có.

Diêu Viễn Từ trầm mặc ngồi, cho đến khi Kinh Kinh hỏi “Xin hỏi, thiếu gia ngài có chuyện gì sao? Có phải là muốn ta khuyên Tổ Văn trở lại?”

Diêu Viễn Từ cười khỏ nói: “Kinh Kinh.....”

Kinh Kinh cả người run lên, hân thể nhưng gọi tên nàng, hơn nữa gọi thân thiết như vậy. Đây là mặt trời mọc từ hướng tây hay là bởi vì nàng quá nhớ công công mà nghe nhầm.

Diêu Viễn Từ vừa yên lặng trong chốc lát, mới nói: “Ta thực xin lỗi người Kinh Kinh.”

Kinh Kinh ngây ngốc nói: “Hả?”

Diêu Viễn Từ nói: “Ta không biết này tiên ca (bài hát về tiên nhân) là người hát, ta vẫn cho là Tổ Văn, cho nên mới cưới nàng vào cửa.”

Kinh Kinh vẫn không hiểu nói: “Hả? Không phải nàng hát thì thế nào?”

Ngón tay Diêu Viễn Từ vừa động, vẻ mặt tổn thương nói: “Có lẽ sau khi người nghe một đoạn chuyện xưa, người sẽ hiểu rõ mọi chuyện.”

Kinh Kinh hiện nay cũng rất nhàm chán, nói: “Người nói đi!” Nàng vừa uống trà vừa nghe.

Chỉ nghe Diêu Viễn Từ nói: “Năm đó ta bảy tuổi đã từng bị kẻ thù của phụ thân bắt đi, bọn họ đánh gãy hai chân của ta ném ta vào trong một cái hầm phân.” Hắn dừng một chút tựa hồ muốn nghe phản ứng của Kinh Kinh, mà Kinh Kinh bên này giật giật khóe miệng, cái khác có thể coi thường, nhưng cứu người trong hầm phân là do sự phụ cứng rắn đẩy nàng đi xuống, thù này nàng toàn bộ nhớ ba năm.

“Nhưng ta không ngờ, một tiểu tiên nữ thế nhưng nhảy vào cứu ta ra ngoài. Nàng tắm cho ta, vừa tắm vừa hát. Bài hát nàng hát rất êm tai khác các bài hát khác, ta hỏi là bài hát gì, tại sao không giống. Sự phụ của nàng nói bọn họ là Thần Tiên, hát không phải bài hát của phàm nhân. Ta cũng nghĩ vậy, có người phàm nào sẽ nhảy vào trong hầm phân cứu ta đây?”

Kinh Kinh cắn răng, nói: “Đó là bị ép buộc.”

“Hả?”

“Không có việc gì, người nói.”

“Ta đau đến muốn chết, nhưng tiểu tiên nữ nói nam nhân nhất định phải kiên cường, nếu không trưởng thành thế nào bảo vệ mình thế tử. Cho nên ta nhẫn nhịn, nàng khen ta nhất định sẽ trở thành một nam nhân vô cùng lợi hại. Đáng tiếc, cặp mắt ta không thể thấy, nếu không có thể thấy hình dáng tiểu tiên nữ.”

Nhìn thấy người lập tức hối hận, còn không xinh đẹp bằng nam nhân như sự phụ.

“Nhưng sự phụ hắn nói tiên sơn có rất nhiều chuyện, cứ như vậy lôi kéo nàng đi. Nghe bọn hắn nói chuyện ta hiểu biết rõ tiểu tiên nữ ở dưới phàm trần, nàng nhất định sẽ trở về. Cho nên trong vài năm này ta vẫn một mực tìm kiếm, nhưng không có kết quả. Chỉ là, đột nhiên có một ngày ta nghe được bài hát tiểu tiên nữ hát, chính ở trong nhà mình, lúc ấy ta hỏi Xuân Hỉ, hắn nói chỉ có Tổ Văn là người ngoài tới. Ta..... Ta lúc đó cho là người không biết hát loại bài hát này, cho nên một lòng cho là Tổ Văn hát, không thể nghĩ đến nhận lầm. Kinh Kinh, người nói cho ta biết, thật ra thì người chính là tiểu tiên nữ năm đó đúng không?” Diêu Viễn Từ không biết chính xác bị trí của Kinh Kinh, chỉ là nắm chặt hai tay chờ trả lời.

Kinh Kinh nghe xong chuyện cũ này thì hiểu, Diêu Viễn Từ này thích chính là mình năm đó cứu hắn, nàng sao dám nói ra, nói: “Không phải là ta, người nhận lầm người.”

Diêu Viễn Từ nói: “Không thể nào, bài hát này không phải bài hát của phàm nhân, sẽ không ai hát. Nhiều năm như vậy, ta chỉ nghe một mình tiểu tiên nữ hát.”

Kinh Kinh vội vàng nói: “Thật ra thì ta cũng là nghe một tiểu tiên nữ hát nên học theo, ta thật sự là không là nàng.”

Diêu Viễn Từ ngẩn ra, đây cũng là có khả năng.

Nhưng hắn không buông tha nói: “Vậy người có biết nàng ở đâu?”

Kinh Kinh nói: “Ta chỉ nghe nàng hát dưới ánh trăng, ở đâu ta cũng không biết.” Người nào trời tối sẽ chạy loạn khắp nơi, cho nên nói như vậy hắn nên hiểu.

“Hơn nữa, bây giờ người và Tổ Văn đã là phu thê, vẫn là không nên nghĩ cái gì tiên nữ nữa hảo hảo đối tốt với nàng đi!”

“Không thể nào, ta sẽ không quên nàng, vĩnh viễn sẽ không.” Hi vọng tan vỡ trong lòng Diêu Viễn Từ hết sức nặng nề, xoay xe bánh gỗ đi.

Kinh Kinh nhìn bóng lưng của hắn dừng lại một lát giật giật khóe miệng, nàng quên mất toàn bộ đoạn chuyện cũ này, không ngờ người này lại vẫn nhớ rõ ràng như vậy. Nàng cả người nằm úp sấp ở trên giường, đầm giường nói: “Sự phụ đều là người hại ta, chính người ngại bản ngại phiền liền đập ta đi xuống, hiện tại ta lại phải nói dối lại phải che giấu càng phiền.....”

“Thì ra là, thật sự là người.....” Cười khò một tiếng, Diêu Viễn Từ nghe lời nàng vừa nói không sót một chữ lọt vào trong tai. Nếu là người khác có thể nghe không rõ, nhưng hần mất mù từ nhỏ lỗ tai linh mẫn, cho dù người đang ngoài cửa cũng nghe được rất rõ ràng.

Kính Kính người lập tức từ trên giường nhảy lên, chỉ vào hần nói: “Người người..... Người không phải đã đi rồi sao?”

Diêu Viễn Từ nói: “Ta vốn định trở lại hỏi thăm người ở chỗ nào nghe được tiểu tiên nữ hát thì đi tìm kiếm, không ngờ người kia thật sự là người, Kính Kính!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: ân tình hoặc là tình yêu, khó vẹn cả đôi đường!

Kính Kính ngồi dậy, hồi hận vừa rồi mình nói lung tung.

Nhưng không biết tại sao, ánh mắt không nhìn thấy của Diêu Viễn Từ kia lại làm cho nàng không cách nào nói dối nữa.

Nàng lúng túng cười một tiếng nói: “Chuyện này cầu người.....”

“Ta biết rõ không có khả năng nói với phụ thân, nhưng là tiểu tiên nữ người vì sao không chịu thừa nhận, ta..... Ta đối với người.....” Hần đẩy bánh xe gỗ vào trong, đi vào về phía giường ở đối diện.

Kính Kính không biết vì sao đột nhiên nắm chặt vạt áo chính mình trốn ở trên giường, nói: “Chờ một chút, liền tính là ta nhưng chúng ta cũng không có quan hệ gì.”

Diêu Viễn Từ ngừng lại, trên mặt tràn đầy vẻ bi thương.

“Tiểu tiên nữ năm đó đã cứu ta, Viễn Từ tuy biết không xứng nhưng vẫn không nịn nhớ nhưng trong lòng, có thể cho ta thời gian hay không, để cho ta báo đáp người.”

“Báo ân?” Kính Kính thở phào nhẹ nhõm, nếu như nói là chỉ muốn báo ân vậy thì không sợ rồi.

“Ừm, nhưng là trừ ân tình lúc ấy ra Viễn Từ cũng đã bị hấp dẫn bởi ca khúc của tiểu tiên nữ, âm nhạc thanh linh (thanh: trong sạch, thanh thuần; linh: tâm hồn) như vậy có thể rửa sạch tâm hồn kẻ địch. Người có tiếng ca như vậy nhất định là một người có tâm hồn rất đẹp, cho nên.....”

“Người hiểu lầm, ta cũng không tốt đẹp như người nghĩ như vậy.” Không nên đâu, tại sao lời của hần làm cho mình rợn cả tóc gáy!

“Mặc dù từ lúc người gả vào cửa chúng ta rất ít nói chuyện với nhau, nhưng mà ta cũng biết người là người không tranh giành, nếu không cũng sẽ không cho Tổ Văn vào cửa. Ta đối với người như vậy, người cũng không tức giận, còn giúp ta rất nhiều lần, người rộng lượng lại có nữ tử nào có thể làm được?” Nhớ lại chuyện lúc trước, nàng vẫn luôn nhẫn nhịn với mình.

“Cái này.....” Có thể dùng cách nói không có trách nhiệm này để nói quan hệ của hai người sao? Lòng của nàng không có ở trên người của hần tự nhiên sẽ không lấy tâm dùng ở trên người hần.

Diêu Viễn Từ lại đẩy bánh xe gỗ tới đứng vào giường, thân thể nghiêng về phía trước nói: “Kính Kính, thật xin lỗi.....” Hần đưa tay, muốn nắm đôi tay nhỏ bé đã tắm sạch thân thể cho hần lúc nhỏ.

“Dừng tay, người muốn làm cái gì?” Một âm thanh lạnh lẽo ở bên ngoài cửa nói.

Mà Linh nhi đi theo sau lưng Diêu Thiên, thấy chính là tình hình như vậy.

Thiếu phu nhân nhà nàng đang trốn ở trên giường, đôi tay túm chặt váy hình như có chút sợ hãi. Mà thiếu gia hết sức đến gần giường, vươn tay muốn lôi kéo cái gì, thấy thế nào cũng giống một nam nhân đang dùng sức mạnh với nữ nhân.

Chẳng trách Diêu Thiên tức giận, ngay cả Linh nhi cũng có chút lo lắng thiếu gia của nhà bọn họ sẽ làm những gì với thiếu phu nhân. Nhưng nghĩ lại, không đúng!

Bọn họ là phu thê, làm cái gì cũng là bình thường đi!

Nhưng tình hình trước mắt cũng không bình thường, Diêu Thiên quát Diêu Viễn Từ lập tức thu tay về, nói: “Ta..... Ta cũng chỉ là nói chuyện với Kính Kính, chẳng hề làm gì cả.”

Điều Thiên nhìn về phía Kinh Kinh, thấy nàng do dự một chút, sau đó cũng liều mạng gật đầu.

Hắn nói với Điều Viễn Từ: “Ngươi theo ta ra ngoài.”

Điều Viễn Từ ngẩng đầu nói với Kinh Kinh: “Tiểu..... Kinh Kinh không cần phải sợ, ta chậm chút trở lại thăm ngươi.”

Nhưng lời này đến tai Điều Thiên lại có ý nhạo báng, Kinh Kinh biến thành Tiểu Kinh Kinh, hắn nắm chặt đôi tay đau đớn đến trong lòng run rẩy.

Mới vừa nghe Thiên Ly báo lại, Điều Viễn Từ đi vào gian phòng Kinh Kinh đã nửa canh giờ chưa hề đi ra. Hắn đi vòng vo mười mấy bước trong phòng, chỉ là mười mấy bước đã dùng hết sự chịu đựng của hắn.

Đầu óc trống rỗng xông thẳng vào, tiếp liền phát hiện một màn này.

“Viễn Từ, ngươi vừa rồi thiếu chút nữa làm hại nha đầu kia khóc lên.” Là muốn khóc, hơn nữa còn túm lấy y phục khóc.

Điều Viễn Từ không ngờ mình thiếu chút nữa hù dọa tiểu tiên khóc, vội nói: “Ta không muốn hù dọa nàng, ta chỉ là muốn ở chung với nàng, dù sao đã là phu thê.”

Điều Thiên lạnh nhạt nói: “Sao lúc ngươi kiên quyết cưới Tổ Vân vào cửa không nghĩ như vậy.” Nói xong lại cảm thấy mình nhiều lời, theo lý mà nói nếu như Viễn Từ và Kinh Kinh hòa hảo thì không phải nửa đời sau của nàng có nơi dựa vào sao? Hắn là trưởng bối của nàng, cho dù có thể chăm sóc nàng một đời, nhưng lại không cho nàng được khoái hoạt và hạnh phúc giữa phu thê cần có.

“Ta..... Ta lúc đó không biết nàng tốt, nhưng bây giờ rõ ràng.” Điều Viễn Từ chính mình cũng vô cùng hối hận, trừ câu này hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Điều Thiên bị gió đêm thổi đã từ từ trầm tĩnh lại, lúc đầu kích động đến bây giờ bình tĩnh thời gian cách nhau rất lâu, trước kia vô luận gặp phải chuyện gì hắn luôn có thể nghĩ trước một bước so với người khác, thế nhưng bây giờ bước này hắn cũng không nghĩ tới.

Thở dài một hơi, nói: “Có một số việc phải từ từ, ngươi trở về trước đi!” Nói xong hắn cũng đi về phía thư phòng của mình.

Nhưng mỗi một bước đi chỉ cảm thấy mỗi bước nặng thêm một phần, câu nói kia ‘ có một số việc phải từ từ ’ giống như dao găm cắt vào tim của chính hắn.

Điều Viễn Từ nghĩ cũng đúng, loại chuyện như vậy thật phải từ từ.

Huống chi trong biển người mê mông tới một ngày nào đó có thể tìm được tiểu tiên nữ đã là vạn hạnh trong bất hạnh (trong cái rủi có cái may), về sau hắn muốn dùng tất cả tâm tư ở trên người của nàng, coi như hắn là phế nhân cũng muốn cho nàng hạnh phúc. [dien,dan,le,quy,don.com]

Hai phụ tử đều có tâm sự riêng đi về không nói, nói về Kinh Kinh, một mình nàng ngồi ở trên giường nghe Linh nhi vừa dọn dẹp vừa nói: “Cuộc sống khổ sở của thiếu phu nhân cũng đã qua, ta coi đáng về thiếu gia nhất định là có lòng muốn hòa hảo với ngươi, đến lúc đó các ngươi cảm sát hòa mình (vợ chồng hòa hợp) còn sợ cái Tổ Vân đó tới can thiệp sao?”

Cảm sát hòa mình? Những lời này nên dùng ở trên người bọn hắn mới đúng.

“Thật sao?” Kinh Kinh nhàn nhạt trả lời một câu, vừa rồi công công tới đây nàng vốn là cực kỳ vui vẻ, nhưng trong nháy mắt hai người đều biến mất.

Đây là ý gì?

Nàng không có cách nào chỉ có thể truyền tin cho sư phụ, hỏi làm như thế nào để một nữ nhân có thể biết một người nam nhân có yêu nàng hay không.

Bên kia sư phụ nhận được lá thư này thật vui mừng, hắn nghĩ đồ đệ chính mình rốt cuộc thông suốt, nghĩ hắn có yêu nàng hay không. Vì vậy vội vàng viết thư hồi âm, ở trong thư còn hôn đại biểu tâm ý của mình.

Nhưng cái vết hôn màu vàng đó trực tiếp bị đồ đệ bất hiếu kia bỏ quên, nàng lập tức đi thẳng vào vấn đề nhìn nội dung.

Sư phụ rất thích chia nội dung thành nhiều điểm, cho nên lần này lại phân làm ba điểm.

Điểm thứ nhất, sau khi nam nhân thích một nữ nhân nhất định là rất muốn thấy nàng, chính là cái loại một ngày không gặp như cách ba năm.

Điểm thứ hai, điểm thứ hai, sau khi nam nhân thích một nữ nhân nhất định sẽ không thích nhìn nàng ở chung một chỗ với nam nhân khác, nếu không nhất định sẽ nổi giận, sẽ tức giận, sẽ tâm tư rối loạn, thậm chí sẽ trở nên bùng nổ, thậm chí sẽ trực tiếp cường bức nữ nhân này. (Cho nên, đồ nhi ngàn vạn đừng cảm sùng cho vi sư.) Câu ấy lại bị bỏ quên Kinh Kinh.

Điểm thứ ba, sau khi nam nhân thích một nữ nhân nhất định sẽ muốn thân thể của nàng, chỉ cần cố gắng đi hấp dẫn, nhất định sẽ lấy được đồ ngươi nghĩ đến. (Cho nên đồ nhi cứ tới đi, ta ngày ngày chờ nữ (ngươi) tới hấp dẫn!) Câu ấy cũng bị Kinh Kinh bỏ quên!

Ba điểm này sau khi xem xong, Kinh Kinh tính toán hành động.

Nàng trực tiếp coi như không nhìn thấy điều thứ nhất, bởi vì hai người cũng không thấy mặt làm sao biết hắn có thích mình hay không, có phải hay không nghĩ tới mình?

Không bằng trực tiếp dùng điều thứ hai điều thứ ba lại đơn giản chút, cho nên nàng quyết định sử dụng cả hai cái.

Ngày thứ hai nàng mặc hơi có chút gợi cảm, chải mái tóc phụ nhân, đem trọn cái cổ ngọc lộ ở bên ngoài. Cổ áo cũng mở lớn nhất, nhìn như vậy hẳn là không sai.

Bởi vì lần trước sau khi cởi cái yếm cảm thấy người nào đó lưu luyến ở ngực nàng mấy lần, nàng cảm thấy được hiệu quả đại khái không tệ, vì vậy lần này lại để bên trong trống không.

Mặc như vậy đi gặp công công, ít nhất hắn sẽ liếc mắt nhìn đi!

Kính Kính từ trước đến giờ là rất có tính nhẫn nại, vì vậy thu thập xong lập tức bưng canh đã chuẩn bị xong chạy thẳng tới thư phòng của Diêu Thiên.

Nhưng vừa tới ngoài cửa thì bị ngăn ngoài cửa, những người hầu này thế nhưng nói: “Quốc sư đại nhân phân phó, xử lý quốc sự không thể để cho người ngoài đến gần.”

“Ta không phải người ngoài, ta là.....”

“Không gặp bất kỳ ai, nhất là thiếu phu nhân, mời về.”

Tại sao nhất là thiếu phu nhân? Chẳng lẽ hắn gặp phải chuyện gì nên ngăn mình ở ngoài?

Kính Kính không nói, nói: “Canh kia có thể mang vào không, cứ nói ta tự mình nấu đã lâu, uống có thể..... cường kiện thân thể.....” Nói xong nhìn vào bên trong mấy lần thì đi. [dien,dan,le,quy,don]

Bên trong Diêu Thiên nhận được canh, trong lòng hắn vẫn là vô cùng ấm áp. Vội vàng để cho người hầu lấy chén tới mức uống..., mùi vị cũng không tệ lắm, không ngờ nàng còn có tài nghệ này.

Khỏe miệng khẽ mỉm cười, nếu là thường được uống canh của nàng thì không tồi. Chỉ là hắn uống xong trở về chỗ cũ ngồi xuống, là canh bổ.

Thấy vậy nha đầu nhất định cho là thương thể của hắn còn chưa tốt cho nên mới hầm canh bổ cho hắn, tâm địa ngược lại không tệ. Uống hết canh, hắn giao chén không cho người hầu nói: “Bảo thiếu phu nhân về sau không cần làm những thứ này, sẽ có người hầu làm cho.”

Người hầu đáp ứng đi xuống, nhưng Kính Kính biết canh của mình được uống hết trong lòng cứ vui vẻ nở hoa.

Nhớ sư phụ từng nói nam nhân không thể ăn quá nhiều đồ bổ, nếu không sẽ càng muốn nữ nhân. Cho nên thời điểm nàng ở bên cạnh, sư phụ ngay cả một chút đồ bổ cũng không ăn, nói là sợ mình đại phát thủ tính. Lúc ấy nàng không hiểu, nhưng bây giờ đã hiểu.

Nàng đã sớm tìm hiểu qua, thật ra thì thương thể công công đã tốt hết rồi, nếu như vẫn đưa thuốc bổ cho hắn, chỉ sợ sớm muộn hắn cũng sẽ muốn nữ nhân.

Mà người hầu bên cạnh hắn chỉ có nam nhân cũng không có nha đầu phục vụ, đến lúc đó!

Hắc hắc.....

Chỉ là điều kiện tiên quyết là, nghĩ biện pháp để cho hắn gặp mình.

Vì vậy ngày thứ hai nàng tiếp tục đi đưa canh, ngày thứ ba, ngày thứ tư, đến ngày thứ năm thì canh này có chút biến vị rồi.....

Diêu Thiên chỉ uống vài hớp, thì để xuống thở dài nói: “Nhất định là người hầu nấu rồi.....” Nàng đại khái đã mất tính nhẫn nại đi chơi đùa với Viễn Từ rồi, nghe Thiên Ly nói mấy ngày nay bọn họ luôn chạm mặt, mặc dù thời gian không lâu nhưng là không khí hình như hết sức thoải mái.

Người hầu lại nói: “Nghe người ta nói là ngày hôm qua thời điểm thiếu phu nhân nấu canh bị bóng tay, nhưng nàng lại không muốn để cho người khác chạm tay vào nguyên liệu nấu ăn, đại khái là vì như vậy đi!”

“Cái gì?” Diêu Thiên đứng lên vừa đi đến cửa trước lại vòng trở lại, nói: “Đã mời đại phu tới xem, bồi thuốc rồi sao?”

Người hầu nói: “Đã bồi thuốc rồi, sẽ không có chuyện.”

Diêu Thiên dùng toàn bộ khí lực ngồi xuống, nhìn một chút canh biến vị từ từ uống vào, kỳ quái là rõ ràng không uống ngon như trước lại vẫn cảm thấy hết sức ngọt ngào.

Một nữ nhân có năng lực vì hắn như vậy, vô luận là đối với hắn là loại tình cảm như thế nào hắn đều cảm thấy sống đời này đáng giá.

Nhưng ngày thứ hai, vị canh cũng không đúng đúng, hắn cau mày hỏi “Thương thể của thiếu phu nhân còn chưa tốt sao?”

Người hầu nói: “Nô tài không biết.”

Diêu Thiên vẫn là uống hết canh, nói: “Đi lấy thuốc trị thương thượng hạng lần trước hoàng thượng ban cho tới đưa cho thiếu phu nhân, thuận tiện hỏi thăm một chút thương thế của nàng ra sao.”

Người hầu đáp ứng một tiếng đi, sau khi trở về trả lời thương thế đã tốt rồi, thuốc cũng thu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: hai đứa nhỏ càng không sai, càng nhìn tâm càng phiền

Diêu Thiên vốn là buông xuống tâm tình lo lắng, không ngờ chính là ngày thứ hai nhận được giống nhau canh biến chất.

Càng uống vị càng không đúng, cho tới bây giờ trừ được liệu đã không còn vị khác. Nói là canh, còn không bằng nói là nấu thuốc.

Diêu Thiên vẫn là uống tiếp, tâm tình cũng càng ngày càng không tốt.

Đợi đến một ngày uống thuốc như uống mớ hôi hán đều khó có thể nuốt xuống, hán rốt cuộc không nhịn được muốn đi nhìn thương thế của Kinh Kinh ra sao, tại sao lại làm ra canh khó uống như vậy.

Căn cứ vào tình hình người khác nói chiều nào đó hán len lén đi tới bên ngoài phòng bếp, kết quả nghe được thế nhưng là hai người đang nói chuyện, một người nam nhân một nữ nhân.

“Ta đã nói rồi, ngươi không cần phải mỗi ngày đều đi theo ta.” Đây là Kinh Kinh nói.

“Không sao, ngươi tận đạo hiếu tự nhiên ta muốn bồi.” Âm thanh Diêu Viễn Từ.

Diêu Thiên xuyên qua cửa sổ nhìn vào, nhìn Diêu Viễn Từ ngồi một bên, Kinh Kinh vừa nhìn vào trong nồi bỏ được liệu vừa nhìn hán, bởi vì hán không chỉ ngồi còn không có việc gì nên giúp nàng làm chút gì đó. Nàng có lẽ là sợ hán bị thương, cho nên liên tiếp nhận công việc trong tay hán, có đôi khi còn có thể chạm vào vết thương.

Thì ra là như vậy, không trách được canh nàng nấu sẽ thay đổi vị, có người ở bên cạnh cùng với nàng bận bịu chỉ sợ không có thời gian đi ném thử canh là có vị gì.

Diêu Thiên cười khổ, thấy trên tay Kinh Kinh không có băng bó tin tưởng thương thế đã tốt hơn. Hán xoay người, tiếp tục uống canh kia đi!

Nhưng là, trước kia lúc không biết trong miệng mặc dù khổ trong lòng lại ngọt. Bây giờ thấy này trong miệng và trong lòng khổ như nhau, khổ hán đều muốn phun ra.

Nhưng tâm ý của Kinh Kinh không thể lãng phí, hán thế nào cũng sẽ không vứt bỏ thuốc mà không ăn.

Kiên trì nhiều ngày, hán buồn bực, bởi vì Kinh Kinh nấu thuốc là đại bổ, vốn cho là bởi vì mình bị thương bỏ một chút cũng là có thể. Nhưng là bất quá mới qua hơn mười ngày liên tục đại bổ, buổi tối đi ngủ hán cảm thấy có chút khó khăn, nhất là thời điểm nghĩ tới Kinh Kinh.....

(nghĩ gì mọi người đều hiểu rõ..... Khụ!)

Hán thở dài, tối nay coi như tắm nước lạnh chỉ sợ cũng không ngủ được.

Chính lúc hán đang bực bời, thì nghe bên ngoài nói: “A Cha đã ngủ chưa?” Là Kinh Kinh, hán mới vừa bình tĩnh tâm tình liền như ném đá vào mặt hồ yên tĩnh, gợn sóng vạn trượng.

Người hầu nói: “Vâng, đã ngủ.”

Kinh Kinh nói: “A, vậy ta đi đây.”

Diêu Thiên bên này vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền nghe một tiếng kêu sợ hãi: “Ai da.....” Đây rõ ràng là âm thanh Kinh Kinh, hán sợ hết hồn mạnh mẽ ngồi dậy ngay cả giày cũng không xỏ lập chạy ra bên ngoài.

Kết quả người đến bên ngoài, thấy nàng ngã xuống đất mà nguyên bản nam bộc canh giữ ở bên ngoài thế nhưng nhào vào trên người của nàng.

Trong lòng chọc giận, quát to: “Ngươi làm cái gì, còn không mau dậy.

Nam bộc kia lập tức bò dậy, hần chưa từng thấy quốc sư đại nhân tức giận lớn như vậy, không khỏi quỳ trên mặt đất cuống quýt dập đầu nói: “Xin quốc sư tha thứ, ta chỉ phải..... Chỉ là.....” Minh là ngã như thế nào lại nhớ không được?

Kinh Kinh cắn răng, cuối cùng nhìn thấy người.

Mặt ngoài lại vội vàng nói: “Mới vừa lúc ta sắp ngã xuống ta kéo hần xuống theo, kết quả cùng nhau ngã.”

“Người ra cửa thế nào không mang theo nha hoàn? Ngay cả đèn cũng không mang theo, đây không phải là muốn ngã sao? Còn chưa chịu dậy, mặt đất lạnh lắm.” Nhìn nàng cố gắng đứng dậy, nhưng vừa đứng lên lại ai da một tiếng lại tiếp tục ngã xuống. [dien,dan,le,quy,don]

“Thế nào?” Diêu Thiên đến gần một bước hỏi.

“Hình như trật chân!” Kinh Kinh cau mày, bộ dáng hình như hết sức thống khổ. Thật sự chân của nàng có chút đau, bởi vì vừa rồi thừa dịp loạn dùng sức bấu lên chân của mình một cái, bề ngoài bây giờ nhìn vào đáng vẻ nhất định giống như ngã không rõ ra sao.

Diêu Thiên nhìn nam bộc kia một chút nói: “Người đi mời đại phu tới đây, sau đó đi xuống phía dưới nhận phạt mười trượng.”

Nam bộc kia gật đầu nói: “Vâng” nói xong đi ngay rồi.

Mà Diêu Thiên lúc này ngồi chồm hồm xuống hỏi “Có thể đứng lên sao? Hay là ta.....” Hần vốn là muốn đi tìm người đến dìu nàng, nhưng đột nhiên thấy một cái tay nhỏ duỗi tại trước mặt hần, thực là để cho hần tới đỡ?

Diêu Thiên nhìn tới đôi mắt ngây thơ của Kinh Kinh thờ dài trong lòng, chỉ là cũng không nỡ để nàng ngồi lâu trên đất, đưa tay cầm lấy tay của nàng kéo người lên.

Nhưng Kinh Kinh đứng không vững, thân thể lắc lư một cái trực tiếp ngã vào trong ngực của hần.

Ôm trong lòng nữ tử tâm niệm rất nhiều ngày tìm Diêu Thiên Tâm nhảy lên thành một đoàn, hần cũng không biết mình làm sao lại như vậy thế nhưng cái gì cũng không nghĩ muốn dìu người vào trong thư phòng.

Sau khi tiến vào liền đặt người ở trên giường, trái tim trong ngực như muốn nhảy ra bên ngoài. Hần mặc dù để người nằm xuống, một cái tay vẫn nắm tay Kinh Kinh không buông.

Kinh Kinh đã cảm thấy hần hôm nay không giống, cặp mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm nàng không buông, hình như muốn nuốt cả xương cốt nàng vào bụng.

Nàng có chút sợ, nghĩ thầm sau khi nam nhân ăn quá nhiều thuốc bổ cũng sẽ như thế sao?

Đang suy nghĩ, thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang tới. Nhìn công công, thấy hần tựa như không nghe thấy, vì vậy chủ động mở miệng nói: “Đại phu tới sao?”

Diêu Thiên giật mình, vội vàng buông lỏng tay đứng lên.

Chỉ chốc lát sau, một vị lão đại phu ở phía ngoài nói: “Quốc sư đại nhân, xin hỏi gọi lão hủ vội tới xem bệnh cho thiếu phu nhân sao?”

“Đứng, đi vào đi.” Diêu Thiên đưa lưng về phía Kinh Kinh, mắt nhìn ra bên ngoài.

Lão đại phu kia phu sau khi đi vào trước hành lễ với Kinh Kinh, sau đó ngồi xuống kiểm tra chân của nàng, nói: “Chỉ là có chút đỏ lên không có thương tổn tới xương, chỉ là gần đây vẫn là ít vận động tốt hơn. Thuốc thì không cần uống, dùng chút rượu thuốc xoa một chút cho máu lưu thông là tốt rồi.”

Diêu Thiên yên tâm, nói: “Như thế thì tốt, người đi đi!”

Lão đại phu kia phu đáp ứng một tiếng liền đi xuống, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Kinh Kinh và Diêu Thiên.

Kinh Kinh nghĩ đến tình huống vừa rồi của Diêu Thiên chính mình có chút khẩn trương, nói: “Vây..... A Cha ta đi về trước đây, người nghỉ ngơi sớm đi. Còn có, không cần ở thư phòng, trở về phòng nghỉ ngơi mới tốt.”

Trong lòng Diêu Thiên buồn bực nói: “Trước lo cho chính người, luôn bị thương.” Đột nhiên quay đầu lại, thấy Kinh Kinh đã chống lên nửa người.

Nàng gần đây thích mặc y phục rộng rãi, có lẽ là bởi vì nguyên nhân thời tiết càng ngày càng nóng.

Chỉ là cùng một cái chống vai vốn cổ áo không nhiều, liền lộ ra một mảng lớn làn da trước ngực. Cổ họng hần vừa động, từ từ từng bước từng bước đi về phía nàng, quả đấm nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, trong lòng đấu tranh quyết liệt vài lần rốt cuộc lý trí mạnh mẽ không thắng được khát vọng trong lòng.

Kinh Kinh vốn là muốn trốn, nhưng khi nhìn đến công công bên kia giống như có lẽ đã chuẩn bị xong, ánh mắt của hần nói cho nàng biết, hần muốn đoạt lấy nàng.

Kính Kính vừa sợ vừa buồn cười, gian kế của mình rốt cuộc thực hiện được rồi.

Mắt thấy Diêu Thiên ngồi xuống, hần không có hôn nàng mà là dùng một đôi tay trắng như ngọc trượt đến trên bả vai nàng, nhẹ nhàng vừa trượt y phục của nàng lập tức đã bị kéo đến thắt lưng.

Bắt đầu cởi y phục rồi, cái này rất bình thường.

Kính Kính nhắm mắt lại, tâm loạn nhảy.

“Nha đầu..... Ngươi..... Nếu như ngươi muốn chạy trốn vẫn còn kịp..... Mau.....” Ăn nhiều thuốc bổ như vậy trước mắt lại bị tình huống kích thích hần có thể nhìn nữa mới là lạ. Trước mắt, hần chỉ cảm thấy nơi bụng dưới đã cực nóng vàng bạc đồng thiết, trên trán cũng thấy mồ hôi.

Nhất là thấy được thân thể không biết hần đã nằm mơ có được bao nhiêu lần, làn da phát ra trẻ con chói lọi, y phục vừa rơi xuống một cổ mùi thơm xủ nữ lập tức xông vào mũi.

“Nha đầu..... Nha đầu.....” Diêu Thiên trầm mê, cả người đè ở trên người của nàng.

Kính Kính chỉ cảm thấy không khí trong lồng ngực nháy mắt bị nặn ra ngoài, nàng rên lên một tiếng! Chỉ là, đồng thời nàng cũng cảm thấy, ngày này đã chờ đợi rất lâu, trái tim trống rỗng của thậm chí có một chút bị lấp đầy. Giờ tay ôm lấy Diêu Thiên, chỉ cần qua tối nay hai người sẽ không giống trước kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thuốc bổ không thể ăn quá nhiều, ăn vào sẽ hại thân

Diêu Thiên toàn thân chứa đầy sức mạnh, nhất thời bộc phát ra.

Hần cứng ngắt đi hôn cổ Kính Kính, thậm chí muốn để lại ấn ký yêu thương.

Kính Kính chỉ nhắm hai mắt, chờ tất cả xảy ra, thật là giống như mẫu thân đã nói, muốn tất cả nghe tướng công được rồi.

Nhưng là, đang lúc nàng cảm giác bàn tay cực nóng đặt lên thắt lưng mình, thân thể nhất thời run rẩy thì đột nhiên trước ngực có một tia nhiệt độ khác thường, giống như có giọt nước ở đó.

Chẳng lẽ công công khóc?

Kính Kính bị sợ đến lập tức mở hai mắt ra, chứng kiến chính là hai giọt chất lỏng màu đỏ rơi vào trước ngực mình trên □ (cái này là nguyên văn trong bản raw nhé), đây rõ ràng là máu mũi công công.

Nhưng hình như chính hần cũng không cảm giác được, vẫn như cũ thờ hờn hờn, hai gò má đỏ thắm, làm hại hạ thân Kính Kính căng thẳng, chậm rãi cong hai chân lên.

Mặc dù biết lúc này không thể nói ra, nhưng nàng cũng không muốn để cho công công chảy máu mũi mà chết, thận trọng nói: “A Cha, máu..... Ngươi chảy máu.”

Diêu Thiên vốn là trong mắt chỉ có thân thể trắng như tuyết trước mặt, đột nhiên nghe nàng nói chuyện giật mình, lại nhìn lên đây không phải là mình đang chảy máu sao.

Hần ngẩn ngơ, mình cũng bao nhiêu tuổi rồi như nào còn chảy máu mũi đây.

Hồi tưởng một chút cũng bình thường, mình uống nhiều thuốc bổ như thế lại chịu kích thích như vậy, không chảy máu mũi mới là lạ đi!

Đồng thời nhìn thấy máu hần ngược lại tỉnh táo, chợt đứng lên từ trên người Kính Kính, nói: “Ta mới vừa..... Là đầu choáng váng, nha đầu ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi đi, ta trở về.” Nói xong cũng không quản hình tượng dùng tay áo xoa xoa máu mũi vội vàng đi ra ngoài. [dien,dan,le,quy,don]

Kính Kính không ngờ con vịt đã đến miệng rồi mà cứ như vậy bay đi, nàng không muốn thả hần đi, nhưng khi nhìn Diêu Thiên vội vàng hấp tấp giống như sau lưng có mãnh thú đuổi theo, tình huống này nàng lại ngăn cản hần nữa chỉ sợ sẽ phản tác dụng đi!

Xem hần có thể nhìn mấy ngày, Kính Kính dùng khăn tay lau trước ngực của mình cẩn thận ở trong lòng nói: “Không trách sự phụ nói thuốc này không thể ăn quá nhiều, hiện tại thì tốt rồi, không chỉ chảy máu mũi còn làm hỏng đại sự, xem ra phải ngừng lại rồi.”

Nàng lau sạch thân thể vốn muốn trở về, nhưng đi hai bước rốt cuộc lại đứng lại.

Hắn đã nói để cho mình ở chỗ này nghỉ ngơi, ngộ nhờ sáng mai đến xem chính nàng lại đi, đây chẳng phải là mất một cơ hội thấy hắn sao?

Kính Kinh lại lúi về đến trên giường, ngoan ngoãn nằm xuống kéo chăn ngủ tiếp.

Nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ về tình hình lúc nãy, vậy mà lại vừa khấn trương vừa ngọt ngào, tâm tình phức tạp như vậy vốn tưởng rằng sẽ không ngủ được, nhưng cũng không biết là do quá mệt mỏi hay là bởi vì nguyên nhân khác thế nhưng ngủ thật say rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng thấy một bóng dáng ngồi ở bên cạnh mình, bản năng cho là Điều Thiên, mơ mơ hồ hồ nói: “A Cha.....” Nhưng mở hai mắt ra thì mới phát hiện nhận lầm người, thế nhưng đối phương là Điều Viễn Từ.

“Làm sao người ở chỗ này?” Nàng có chút tức giận, đây hoàn toàn là để cho mình thấy tất cả đều là hy vọng lại lập tức thất bại.

Mà Điều Viễn Từ lại nói: “Buổi sáng A Cha phái người bảo ta tới đây, nói người tới hôm qua không cẩn thận bị thương ở chân cho nên ở lại chỗ này nghỉ ngơi. Người cũng thật là, nửa đêm đi ra ngoài làm cái gì?”

Kính Kinh vừa nghe xong lửa giận càng tăng lên, tối hôm qua hai người đã làm đến trình độ kia thế nhưng công công lại còn gọi nhi tử hắn tới?

Đây coi là chuyện gì?

Muốn cho bọn họ nói lại tình xưa?

Nàng nắm quả đu đủ nhỏ, một hồi lâu mới nói: “Ta đã không sao, cùng nhau trở về đi thôi!” Nàng đứng lên mang giày, sau đó giúp đẩy Điều Viễn Từ đi ra ngoài.

Được, người đã muốn chúng ta hòa hảo, ta sẽ hòa hảo cho người xem.

Kính Kinh nghĩ như vậy, sau đó dọc theo đường đi vừa nói vừa cười với Điều Viễn Từ, chính là làm cho Điều Thiên theo ở phía sau nhìn.

Nàng đã sớm thấy, công công cũng không có ở gian phòng của hắn mà là đang vườn hoa ở phía sau. Nếu lúc này nàng thật có cái gì với Điều Viễn Từ, cũng không tin hắn không đi ra.

Đẩy Điều Viễn Từ vào gian phòng, Kính Kinh nói: “Người mệt mỏi sao, có muốn lên giường nghỉ ngơi hay không?”

Điều Viễn Từ ngăn ra, nói: “Không mệt.....” Buổi sáng hắn mới vừa dậy không tới nửa canh giờ, điểm tâm còn chưa có ăn. [dien,dan,le,quy,don]

“Cái gì không mệt, ngồi lâu như vậy, lên giường nghỉ ngơi đi!” Kính Kinh động thủ kéo hắn, Điều Viễn Từ hơi đỏ mặt nói: “Vậy..... Cũng tốt.” Chân của hắn có tật xấu cũng không phải thất lung có tật xấu, cho nên mượn hơi sức Kính Kinh cũng đã từ trên bánh xe gỗ đứng lên thoáng một cái ngồi ở trên giường.

Từ từ nằm xuống, nói: “Người..... Cũng mệt mỏi sao?” Hắn cảm thấy Kính Kinh nằm ở bên cạnh hắn, trong nội tâm khẽ động.

Kính Kinh nói: “Trong lòng mệt mỏi.” Nàng cũng mặc kệ Điều Thiên có đuổi theo hay không, kéo cái màn giường xuống xong, nói: “Cho người mượn giường nằm một lát, chỉ là người cũng không nên suy nghĩ nhiều.”

Trong lòng Điều Viễn Từ thậm chí có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: “Có thể!”

Bọn họ cùng nằm không sao, nhưng ngoài cửa Điều Thiên sẽ lo lắng.

Muốn cho là một chuyện, chân chính thấy được lại là chuyện khác!

Điều Thiên ở ngoài cửa vòng vo hai vòng, vài lần muốn đá cửa đi vào, thế nhưng rõ ràng là không hợp tình hợp lý.

Đang lúc tình thế cấp bách đột nhiên hắn nhìn thấy Linh nhi đi ngang qua, vội vàng gọi nàng lại, nói: “Người đi vào hỏi thương thế thiếu phu nhân đã tốt hơn chưa, điểm tâm muốn ăn cái gì, nhanh đi.....”

Linh nhi nói: “Rất gấp sao?”

“Nhanh đi.....” Điều Thiên rồng to, dọa sợ Linh nhi sắc mặt tái nhợt vội vàng chạy về phía gian phòng, ngay cả cửa cũng quên gõ lập tức chạy vội vào.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân.....”

“Chuyện gì?” Kính Kinh ở bên trong nói.

“Chuyện này..... Xin hỏi thiếu phu nhân buổi sáng muốn..... Muốn ăn cái gì?” Thế nào thiếu gia ở trên giường thiếu phu nhân, hay là tối hôm qua nàng đã viên phòng với thiếu gia rồi?

“Tùy tiện, cái gì đều được.” Kính Kinh chính là không xuống giường, xem người có thể làm sao.

Linh nhi bất đắc dĩ, chỉ đành phải lui ra ngoài.

Điều Thiên thấy chỉ có một mình nàng ra ngoài, nói: “Thương thể của thiếu phu nhân đã tốt rồi sao, muốn ăn cái gì?” Có người quấy rầy bọn họ cũng không thể ở cùng nhau đi!

Nhưng Linh nhi lại lắp bắp nói: “Thiếu phu nhân và thiếu gia..... đang cùng ở trên giường, thiếu phu nhân cách cái màn giường nói điềm tâm tùy tiện.”

“Cái gì?” Điều Thiên gấp hơn, hấn vung tay lên nói: “Người xuống trước đi.”

Linh nhi sợ hãi đi xuống, mà Điều Thiên cũng không bỏ qua, hấn xoay người kêu lên: “Thiên Ly.”

Thiên Ly xuất hiện, nói: “Quốc sư đại nhân xin hỏi có gì phân phó.”

“Lấy thuốc, đem viện trước kia thiếu phu nhân ở, bây giờ là thư phòng ta đốt đi.”

“À?”

“Đốt đi.”

“Vâng” Thiên Ly đáp ứng thật động thủ đi thiêu.

Điều Thiên buông tha gian thư phòng cất giữ sách phong phú chỉ muốn buộc bọn họ ra ngoài, nhưng sau khi lửa cháy có rất nhiều người tới cứu, còn có người đi cảnh cáo Điều Viễn Từ.

Nhưng có được lời nói lại là bọn họ không tiện rời đi, để cho bọn họ nhanh đi cứu hỏa.

Nhìn lửa kia từng chút từng chút dập tắt cùng làm trái tim Điều Thiên từng chút từng chút lạnh dần, thân thể hấn ở trong gió lung lay một cái, sắc mặt tái nhợt.

Thời gian đã lâu như vậy, loại chuyện đó chỉ sợ làm cũng đã làm, nên xong cũng đã xong rồi, mình dù ngăn cản thế nào rốt cuộc phu thê vẫn là phu thê.

Hấn giống như mất hồn đi về phía trong phòng mình, vừa đóng cửa lập tức phun ra một búng máu.

Điều Thiên ha ha cười lạnh, từ từ ngồi ở trên giường của mình, hấn che ngực, nơi đó đã trống rỗng, giống như bị người khoét ra vừa lạnh vừa đau.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: người nào bị đẩy ngã, yêu thích hay chán ghét?

Nghe nói, quốc sư đại nhân bởi vì thư phòng bị cháy sạch nên bệnh nặng, ba ngày ba đêm một giọt nước cũng không uống tự nhốt chính mình.

Nghe nói, nhi tử nhi tức (con dâu) quốc sư đại nhân vô cùng hiếu thuận, cùng nhau chờ ở bên ngoài phòng hi vọng hấn có thể đứng lên ăn một chút gì đó, nhưng vẫn không thấy cánh cửa kia mở ra.

Dĩ nhiên những thứ này chỉ là nghe nói, tình huống chân chính chỉ có hai người biết, một là Điều Thiên người còn lại chính là Kinh Kinh.

Lần này Kinh Kinh hạ thuốc cực kỳ mạnh mẽ, ai bảo công công biết rõ tâm ý của mình còn cứng rắn muốn đẩy nàng ra ngoài. Chuyện nàng và Điều Viễn Từ cùng nằm ở trên giường, có ý lúc lửa cháy cũng không đi ra ngoài, chỉ nói là chân của mình quá đau, chỉ sợ là không nhúc nhích được.

Điều Viễn Từ tự nhiên không cách nào mang nàng rời đi, cho nên không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ tận lực cứu hỏa, thật sự không được mới trở lại chuyện bọn họ đi.

Chỉ là thuốc này có chút hơi mãnh liệt, công công thậm chí ngay cả gian phòng cũng không bước ra, còn tuyệt thực tuyệt nước (không ăn cơm không uống nước).

Kinh Kinh có chút lo lắng, thời điểm ban đêm không người nàng cảm thấy nên đi coi trộm một chút.

Nhưng là bây giờ quốc sư đại nhân ai cũng không gặp, nàng chỉ đành ở phòng bếp tìm hộp đựng thức ăn giả bộ mang chút thức ăn từ đi tới phòng của hấn.

Nhưng đi vào thế nào?

Bình thường chỉ cần có người mở cửa muốn xông vào, nhất định sẽ bị công công quát bảo dừng lại, như vậy với nàng có thể cũng giống như vậy hay không.

Đang do dự, đột nhiên nghe được bên tai có người nói: “Từ sau cửa sổ vào, ta giúp ngươi mở ra.”

Cửa sổ đã khóa ở bên trong, người ở bên trong không mở ra làm sao vào được.

Người khác không dám xông vào, cho nên Kinh Kinh biết nhất định là người bên cạnh Diêu Thiên sợ hãi có chuyện cho nên mới sắp xếp như vậy.

“Cám ơn.” Kinh Kinh biết chút võ công, thể nhưng võ công bản thân không phải rất cao, nàng thậm chí ngay cả hắc ám núp ở đâu đều không cảm giác được.

Đang suy nghĩ thì nghe rắc một tiếng cửa sau thật sự được người mở ra rồi.

Kinh Kinh nhẹ nhàng đẩy, cửa sổ mở ra, nàng trước bỏ hộp đựng thức ăn vào sau đó chính mình thì bò vào.

Người đứng trên mặt đất thì đóng cửa sổ, sau đó xách theo hộp đựng thức ăn đi về phía giường.

Bởi vì công công không đốt đèn, cho nên trong phòng rất tối.

Mắt thấy đã đến bên giường, Kinh Kinh thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn đặt hộp thức ăn lên trên bàn. Nhưng đột nhiên, một bóng dáng che mình lại, nàng ngẩn ra, bởi vì bóng dáng kia đã đánh một quyền về phía nàng.

“A Cha là ta.....” Kinh Kinh lấy tay che mặt, nghĩ thầm thì ra là công công cũng luyện công phu tốc độ ra quyền cũng thật nhanh.

May mắn hắc ra quyền nhanh thu quyền cũng nhanh, quả đấm đang đánh đến trước mặt nàng thì ngừng lại.

“Ngươi.....” Thân thể Diêu Thiên hơi choáng váng, trái tim giống bị một quyền vừa rồi của mình đánh tới một hồi lâu không có nhảy lên. Hắc đưa tay kéo bóng dáng kia vào trong ngực, nói: “Tại sao muốn tới đây, tại sao?”

Kinh Kinh nói: “Ta sợ A Cha đói, cho nên lấy một ít thức ăn mang tới cho ngươi.”

“Ngươi nha đầu ngốc này, đây rõ ràng là.....” Giống như là đột nhiên mất đi cái gì đó lại ngoài ý muốn lấy lại được, hắc ôm chặt lấy không buông ra.

Kinh Kinh mặc cho hắc ôm, mấy ngày nay nàng cũng cực kỳ lo lắng.

Hai người cứ như vậy ôm thật chặt, thời gian chậm rãi trôi qua.

Diêu Thiên tỉnh táo trước, hắc buông bỏ đẩy nàng ra, nói: “Ngươi trở về đi, Viễn Từ nhất định đang đợi.”

Kinh Kinh như bị đánh một gậy vào đầu, giận đến không giả vờ được nữa, nàng đưa tay dùng lực đẩy Diêu Thiên ra nói: “Được, ta lập tức trở về, coi như là lo lắng ngươi vô ích rồi.”

Ai ngờ nàng đang tức giận không khống chế được lực đẩy, thể nhưng đẩy Diêu Thiên ngã ỏ trên giường.

Kinh Kinh vốn là muốn đi, nhưng dưới ánh trăng mờ hồ thấy công công ngã ngã ra sau, một tay hắc chống đỡ giường muốn đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ bi thương.

Nàng lại có chút không bỏ được, xoay người trở lại đi tới bên giường, nói: “A Cha, ngươi thật sự cho rằng ta cái gì cũng không hiểu sao? Chuyện hôm đó, chỉ cần là nữ tử đều hiểu, ngươi đối với ta.....”

“Không cho nói bậy.” Chuyện này không thể vạch trần, nhất định không thể.

Kinh Kinh mặc kệ hắc giãy giụa, đột nhiên nhào vào trên người hắc ép môi lên dùng sức hôn.

“Có phải nói bậy hay không trong lòng ngươi hiểu rõ.” Nàng dùng ngón tay chỉ vào trái tim của hắc, sau đó cách y phục nhẹ nhàng hôn lên vị trí kia.

Động tác mập mờ này làm cho toàn thân Diêu Thiên cứng đờ, tay mềm nhũn thể nhưng ngã ngã xuống.

Cơ hội này quá khó có được, Kinh Kinh mượn cơ hội đem thân thể tiến lên giường, hai chân cưỡi ở trên người của hắc.

Đây là tư thế nam nữ đầu tiên nàng biết, nếu hắc không chạm mình, vậy cũng chỉ có thể tự mình động thủ.

Diêu Thiên giật mình, chỉ cảm thấy nơi bụng bị đè của mình lập tức xảy ra biến hóa. [dien,dan,le,quy,don]

Mà cổ tình vào lúc này cái miệng nhỏ nhắn của Kinh Kinh cũng tiến tới, không chút do dự hôn lên môi của hắc.

Hắn thân là nam nhân bình thường, hơn nữa đối phương còn là nữ nhân hắn một lòng muốn có, bị quyến rũ như vậy thế nào có thể nhịn được.

Chỉ là không ngờ Kinh Kinh to gan như vậy, thế nhưng đưa tay cởi y phục của hắn.

Nhưng cởi được một nửa nàng dừng lại, bởi vì Kinh Kinh nghĩ đến cởi của hắn không bằng cởi của mình. Nàng nghĩ cái gì thì làm cái đó, rất nhanh nhẹn kéo y phục chính mình xuống.

Đầu tiên là áo ngoài, sau chính là áo trong.

Nàng ngồi ở trên bụng nam nhân cởi y phục, mỗi động tác lại cảm thấy phía dưới chỗ nàng ngồi đã có biến hóa. Nàng cũng không để ý, lúc này Kinh Kinh đã sớm quên mất chuyện cây gậy của nam nhân kia.

Dù sao cũng là y phục của mình nàng cởi rất thuận tay, rất nhanh từ trên xuống dưới đã trơn bóng một mảnh.

Kinh Kinh lần đầu tiên trần truồng ** ở trước mặt người ngoài khó tránh khỏi thẹn thùng, vốn hạ quyết tâm cực lớn, nhưng vừa bị ánh mắt Diêu Thiên nhìn tới đã cảm thấy không bình tĩnh được.

Nàng một tay ngăn ở trước ngực, một tay che ở phía dưới, lại nói không ra lời nói ‘ không nên nhìn ’. Ở trong lòng nàng khát vọng hắn nhìn, thậm chí muốn hắn động thủ tới sờ.

Nhưng cách một hồi lâu Diêu Thiên không hề cử động, nàng cảm thấy mình phải làm chút gì, liền nói: “Ta..... Ta biết rõ ngươi thích nhìn..... Nhưng ngươi nhắm mắt lại trước, ngươi nhìn ta chăm chăm như vậy, ta không nhúc nhích được.”

Nàng là muốn cởi y phục Diêu Thiên, thế nhưng bộ dạng như vậy thật sự không nhúc nhích được.

Diêu Thiên đã nhìn đến điên rồi, tay của hắn không tự chủ được sờ bấp bùi sáng bóng của người đang ngồi ở trên người mình.

Trơn bóng không lưu dấu tay vừa mịn vừa mềm làm cho hắn ngoài ý muốn cẩn thận, chỉ sợ làm đau nàng.

Mấy ngày trước, nàng đã làm với Viễn Từ đi, cho nên biết chuyện giữa nam với nữ, càng hiểu rõ chuyện xảy ra giữa bọn họ cũng không phải là chuyện nam nữ bình thường có thể làm.

Trong lòng lạnh lẽo, nhưng vuốt ve thân thể của nàng, phần ẩm áp kia từ từ hóa tan lạnh lẽo trong lòng.

Nhất là biến hóa nơi đó, đã hoàn toàn thoát ra khỏi khống chế của hắn.

Không được, tiếp tục như vậy nữa hắn nhất định đoạt lấy nàng.....

Đấu tranh trong lòng, nhưng Kinh Kinh lại áp cả thân thể lên, nói: “A Cha, ta thích ngươi sờ nơi này hơn.” Nàng nhớ lại cảm giác ngày hôm đó, đưa tay bắt bàn tay hắn lại đặt tại trước ngực của mình.

Cảm giác nhộn nhạo khác thường ở trên người, nàng đẩy thân thể lên phía trước khiến cho cái tay kia sờ tới càng nhiều. [dien,dan,le,quy,don]

Nàng như vậy làm cho hai khóa tròn tròn trước ngực hoàn toàn hiện ra cho hắn nhìn, hơn nữa vừa sờ lên dây cung trong đầu Diêu Thiên lần nữa đứt rồi.

Hô hấp của hắn từ từ nặng nề, từ từ nắm trong tay vân vê một cái tay khác chợt ôm chặt thắt lưng Kinh Kinh.

Kinh Kinh ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng người đã bị lật lại mà thân hình cao lớn của Diêu Thiên lại một lần đè ở trên người của nàng.

Nàng cũng thở gấp không ngừng, có đôi khi thời điểm quyến rũ người khác mình cũng nhận lấy rất nhiều áp lực và tổn rất nhiều thể lực.

Giờ thì hay rồi, cần cầu.

Kinh Kinh rốt cuộc nghĩ tới chuyện kế tiếp, không khỏi cúi mặt nhìn về phía Diêu Thiên, tìm kiếm cây gậy kia của hắn.

Nhưng là, người nào đó không có vội vã cởi y phục, hắn giống như lần trước hôn mút cả người Kinh Kinh, cho đến thời điểm nàng ném chuyện cây gậy toàn bộ ở sau óc, Diêu Thiên bắt đầu cởi y phục.

Mình cởi y phục của mình luôn là nhanh nhất, huống chi Diêu Thiên đang nóng nảy, cũng không phải mở nút áo mà là xé ra.

Cho đến khi toàn bộ thân thể của hắn lộ ra ở trước mặt Kinh Kinh, nàng mới chú ý tới thật sự có cây gậy, còn là một cây gậy rất dài rất to.

Thật muốn đưa vào, có thể giống như một kiếm đâm chết nàng hay không?

Đến thời khắc này Kinh Kinh có chút sợ, nàng từ từ lui về phía sau.

Nhưng là hiện tại Diêu Thiên sao có thể để cho nàng chạy trốn, đột nhiên giờ tay đè tay nhỏ bé đang giãy giụa của nàng lại, hoảng hốt nói: “Nha đầu không cần tránh, không cần tránh nữa..... Ta sẽ không làm tổn thương ngươi, không cần.....” Hắn đưa tay dò xét về phía dưới, dọc theo đường đi làm

cho nha đầu dưới thân uốn éo người phản đối.

Mặc dù vẫn hi vọng như vậy, nhưng là có nhiều chỗ dù sao không có bị người ngoài chạm qua, loại cảm giác vừa thoải mái vừa làm cho người ta sợ hãi này hành hạ nàng đến mồ hôi chảy đầm đìa.

Nhất là khi ngón tay hần chạm phải nơi nào đó, nàng bị dọa trực tiếp kẹp chặt hai chân, tựa như nói mê rên nhẹ ra tiếng. [dien,dan,le,quy,don]

“A Cha..... Không nên chạm.....” Nóng quá, dường như ở phía dưới có cái gì đó chảy ra.

Mà Diêu Thiên cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, nơi đó thể nhưng trơn bóng một mảnh, giống như nơi đó của bé gái mấy tuổi. Nàng rõ ràng cũng đã hơn 10 tuổi rồi, tại sao sẽ như vậy?

Hần lập đi lập lại sờ soạng mấy lần, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa thích thú, không khỏi buông hai tay của nàng nửa quý tinh tế mà nhìn.

Quả nhiên quá mức trơn bóng rồi, nơi đó của phái nữ phải là một mảnh rừng rậm nhỏ, nhưng nàng lại phần hồng tựa như trẻ sơ sinh.

Hôm nay địa phương phần hồng còn nhỏ một giọt như nước mắt Thủy Châu, một giọt vừa mới chảy ra giọt khác còn treo ở phía trên đặc biệt hấp dẫn người.

Diêu Thiên nuốt nước miếng một cái, hần thể nhưng sinh ra một loại khát vọng đặc biệt.

Loại khát vọng này đối với hần mà nói hết sức biến thái, trước kia một chút cũng không nghĩ tới.

Nhưng là, trong lòng ngực mới vừa có ý nghĩ này người đã cúi đầu.

Nhẹ nhàng liếm mặt dưới nhỏ ra nước mắt thủy châu, trực tiếp kích thích Kinh Kinh a kêu to một tiếng, nói: “Không cần, dừng lại.....”

Diêu Thiên sao có thể ngừng được, giống như trứng cổ hai chân đè lại chân nàng đã tới tiếp tục hành động của mình.

Kinh Kinh lần này thật sự khóc, cảm giác rất kỳ quái, bức vẽ ở bên trong động và trong sách đều chưa thấy tình hình như vậy, nàng vừa vội vừa thẹn rồi nước mắt.

Diêu Thiên ngay cả thời gian an ủi nàng cũng không có, một lần lại một lần tự mình ăn, cho đến thời điểm lệ chảy ra ở nơi đó đã bị hần liếm hết mới dừng lại.

Mà bây giờ toàn thân Kinh Kinh đã bần rần, hần dừng lại liền ngồi phịch ở trên giường không nhúc nhích, chỉ là vừa roi nước mắt vừa từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Cố tình tình hình hiện tại của nàng nhìn vào trong mắt nam nhân càng có sức hấp dẫn, Diêu Thiên vốn là cực kỳ quý trọng nàng, nhưng bây giờ lại có loại xúc động muốn dùng sức lực của mình xỏ xuyên nàng.

Loại kích động nam nhân này nếu là lúc trước hần rất dễ dàng đè nén xuống, nhưng hiện tại hần cơ hồ không có bất kỳ tinh lực dư thừa nào đi áp chế.

Từ từ lau nước mắt trên mặt Kinh Kinh, hôn mềm mại trước ngực nàng, sâu xa nói: “Hận ta đi nha đầu, hận ta thôi..... Ta nhẫn nhịn không được..... Thật nhịn không được.....” Nói xong, giờ căn nguyên tội ác của mình lên chọt xông cả thân thể về phía trước.

“Đau.....” Kinh Kinh không có hô to, nàng sớm đã có chuẩn bị, trừ căn răng cố gắng chịu đựng loại đau đớn đặc biệt này.

Cùng là đau đớn trên thân thể nhưng nơi khác không giống nhau, đau đớn nơi đó là vừa trướng vừa nhức lại vô pháp che giấu nhẫn nại. Coi như nàng tận lực cắn chặt hàm răng, nhưng vẫn là hừ nhẹ ra tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: đẩy ngã đẩy ngã

Ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: nữ nhân và nữ nhân bất đồng, hần sẽ không thích đi

Nhìn ở bên trong bức tranh, tình hình nữ nhân kia vừa khổ sở lại vừa thoải mái khiến Kinh Kinh không biết cảm giác của nàng.

Hiện tại đối thành mình, lúc đầu tiến vào không có bất kỳ cảm giác được thoải mái gì.

Nàng thở hắt hắt, dùng lực nắm cánh tay Diêu Thiên chờ hấn đâm toàn bộ cây gậy vào. Nhưng Diêu Thiên đại khái trong lòng thương nàng, hồi lâu không tiếp tục tiến vào.

Nàng tự nhiên không biết nguyên nhân, bởi vì Diêu Thiên vẫn cho là nàng đã trở thành người của nhi tử, thế nhưng loại sự tình hết sức nhạy cảm với nam nhân, vừa đi vào lập tức phát hiện, nàng vẫn là tâm thân xử nữ.

Trong lòng nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống dưới, vài giọt máu chứng minh suy đoán của hấn.

Trong lòng vừa vui mừng vừa mê mang, cho nên tạm thời do dự một chút.

Nhưng chuyện đã làm đến nước này dĩ nhiên hấn sẽ không thì dừng lại, động thân tiếp tục làm chuyện của mình. Cho đến bị nàng toàn bộ bao dung, hấn mới thở ra một hơi.

Thế nhưng rất thư thái, một cái sóng ** khác lại chiếm hết trong lòng.

Hấn hiện tại chiếm được tâm thân hoàn bích của Kinh Kinh trong lòng hết sức vui vẻ, tâm tình vui vẻ này càng làm tăng thêm cảm giác thoải mái gấp trăm lần.

Cạn ra sâu vào, từng chút đoạt lấy nàng.

Cả người Kinh Kinh đã bị chuyện này làm cho có chút mơ hồ, trong đầu nghĩ là: chuyện không thoải mái như vậy trừ Diêu Thiên mình thích nhất định không thể làm cùng nam nhân khác, cho dù thích hấn đều khổ sở như vậy, nếu là cùng nam nhân khác nàng nhất định động thủ giết người rồi.

Nhưng loại ý định này trong nháy mắt dưới thế công của Diêu Thiên đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, nàng nắm chặt ga giường, không ngờ âm thanh vẫn tràn ra cổ họng của mình.

Âm thanh ah nhộn nhạo, tại sao mình sẽ kêu ra loại âm thanh này đây?

Không muốn kêu ra, nhưng lại không dừng được.

Kinh Kinh cảm thấy chính mình muốn thẹn thùng chết rồi, đột nhiên tay Diêu Thiên dùng sức nâng thân thể nho nhỏ của nàng từ trên giường lên.

Hai bàn tay to đỡ thắt lưng của nàng, làm cho hấn dễ dàng đạt được toàn bộ của nàng hơn.

Mà Kinh Kinh vô lực tựa cằm lên trên bả vai của hấn, từng tiếng âm thanh tuyệt mỹ bay vào lỗ tai hấn làm hại hấn càng thêm muốn ngừng mà không được.

Hiện tại Kinh Kinh không dùng được tiên pháp, bất kỳ cái gì học được đều không dùng được, nàng bị thương phát hiện quả như những ma ma đã nói, thực sự chỉ có thể nghe nam nhân.

“A..... A Cha..... A Cha.....”

“Gọi tên ta.”

“Diêu Thiên.....”

“Ừ, nha đầu ta nghĩ muốn nguoi.” Diêu Thiên nói.

Kinh Kinh nghe nói vậy thân thể càng nóng, lại bị hấn ngậm của mình (của đồng), không nhịn được run rẩy toàn thân, ôm chặt lấy bả vai Diêu Thiên, nói: “Diêu Thiên, ta..... Ta không đúng.....”

Diêu Thiên thở dốc nói: “Từ ngày đó nhìn thấy nguoi ta đã không đúng.”

“Ta.....” Cũng thế, những lời này không thể nói ra, nàng chỉ cảm thấy chính mình nhìn vẫn nhìn, nhìn được quá mức, toàn bộ cảm giác tập trung ở bộ não.

Đại não trong nháy mắt trống không, trước khi mất đi ý thức nàng ôm thật chặt Diêu Thiên giống như sợ hấn chạy mất, cảm thấy cảm giác chân thật trong ngực, nàng mới thở phào nhẹ nhõm yên tâm hôn mê bất tỉnh.

Đêm rất dài, rất dài.....

Lúc Kinh Kinh tỉnh lại sắc trời đã hơi sáng, nàng chỉ cảm thấy mặt vừa nóng vừa đau, môi vừa mở mắt thì nhú mày.

Bên người lạnh lạnh, chẳng mấy chốc phát hiện Diêu Thiên lè loi quay lưng về phía nàng ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài.

Kinh Kinh không khỏi cảm thấy lạnh tâm, nói: “A Cha.....”

“Nghỉ ngơi thật tốt đi!” Diêu Thiên không dám quay đầu lại, mặc dù hấn đã đạt được thỏa mãn nhưng chỉ một lần. Nhìn thấy nàng hôn mê chính mình lại

không dám động, chỉ sợ làm nàng bị thương.

Hơn nữa lúc này thân thể Kinh Kinh vẫn trần truồng, hấn sợ vừa quay đầu sẽ lại lần nữa không nhìn được.

Nàng rõ ràng còn nhỏ như vậy, mình bạo lực với nàng như vậy, mỗi một lần nàng đều sẽ run rẩy cố nén.....

Mà Kinh Kinh lại có chút đau lòng, bởi vì Diêu Thiên Đồ không muốn quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, vì cái gì? Bọn họ rõ ràng đã hợp làm một thể rồi, tại sao lại không giống như bọn họ nói?

Lách tách lách tách!

Từ trước đến giờ Kinh Kinh chưa từng cảm thấy uất ức như vậy, thế nhưng bắt đầu rơi nước mắt.

“Nha đầu, là lỗi của ta, ngươi không cần phải khóc.....” Lúc này Diêu Thiên mới nhớ tới mình làm chuyện đáng sợ dường nào, thân là công công thế nhưng □ nhi tức (con dâu) của mình.

Mặc dù vừa mới bắt đầu là nha đầu không giải thích được quyền rũ hấn, nhưng nàng là một tiểu cô nương không hiểu việc đời (xử nữ) thì biết cái gì, nghĩ như thế nào cuối cùng đều là hấn cứng rắn đẩy nàng thật cưỡng ép.

Lúc này, hấn càng không mặt mũi nhìn thấy nàng, cường ngạnh quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Kinh Kinh cắn môi dưới, nói: “Đều là ta nguyện ý, nếu như ngươi không thích thì nói không thích, ta biết rõ ta không giống với nữ nhân khác, ta.....” Phía dưới không có khu rừng.

“Ta.....” Hấn thiếu chút nữa thì bật thốt lên nói ra thích, nhưng vẫn chưa, một cửa loạn luân kia quá nhạy cảm, trong đầu cực kỳ hỗn loạn.

Kinh Kinh vội lấy y phục trong tay lung tung mặc vào, nói: “Ngươi không thích cứ việc nói thẳng, ta không thích nhất là cong cong queo queo. Hiện tại mặc dù chúng ta ở cùng một chỗ, nhưng không có nghĩa là Mẽ Kinh Kinh ta nhất định phải đi theo ngươi.....”

Diêu Thiên nghe lời này không đúng, vội vàng quay đầu lại nói: “Ta không phải ý này, ta cũng không phải thích ngươi..... Nha đầu ngươi đi đâu vậy?” Hấn nói nhanh không ngờ Kinh Kinh đi còn nhanh hơn, nàng thế nhưng nhảy từ cửa sổ ra ngoài, nhưng hình như sau đó còn có chút không thoải mái, hí một tiếng ở bên ngoài.

Hấn sợ hết hồn, cũng nhảy ra cửa sổ đuổi theo.

Nhưng không ngờ chính là Kinh Kinh trong trời đêm chột lóe, người cũng đã không thấy.

Đêm khuya này chính hấn chạy tán loạn khắp nơi cũng không thể đuổi theo nàng, Diêu Thiên khẽ thở dài quyết định sáng sớm ngày mai phải đi tìm nàng giải thích rõ ràng.

“Thiên Ly.....”

“Quốc..... Quốc sư đại nhân.”

“Ngươi đều nghe được?”

Thiên Ly trầm mặc, hấn vốn là thấy thiếu phu nhân xách theo hộp đựng thức ăn biết là mang cho quốc sư đại nhân ăn nên mới mở cửa sổ cho nàng. Hấn bởi vì lo lắng cho nên vẫn một mực ở bên ngoài nghe động tĩnh bên trong, chỉ mong quốc sư đại nhân có thể ăn thức ăn. Thật không nghĩ đến, càng nghe càng không đúng.....

Đến cuối cùng, thế nhưng truyền ra âm thanh nam nữ giao hợp.....

Thân phận của bọn họ chính hấn rõ ràng, một là công công một là con dâu, loại quan hệ này là phạm vào cấm kỵ. Nhưng mà từ trước đến giờ hấn đều trung thành với quốc sư đại nhân, cho dù có người dùng kiếm ép buộc hấn cũng sẽ không nói chuyện này ra. Chỉ là, hấn lo lắng quốc sư đại nhân, một thân danh dự sẽ bị hủy bởi việc này. [dien,dan,le,quy,don]

“Nhớ, thật ra thì ngươi không nghe được gì cả.” Diêu Thiên nói xong thở dài một cái đi vào trong phòng.

Trên cái giường kia vẫn còn dấu vết, mấy giọt máu như hoa mai này chứng minh nàng thuần khiết, mà hấn thì sao?

Diêu Thiên cười khổ, mình phải bắt nàng làm thế nào mới tốt!

Cấm kỵ vừa bị phá vỡ thì càng có nhiều chuyện xảy ra, tỷ như hấn còn muốn, muốn nàng lại không muốn luôn phải lên lên lút lút.

Tỷ như, chuyện nam và nữ ở chung một chỗ thì tồn tại vấn đề mang thai. Nhớ ngày đó, hấn và phu nhân cũng là cả đêm triền miên liền có Viễn Từ.

Tỷ như.....

Hắn ngồi ở chỗ đó vuốt mấy đóa hoa mai, ánh mắt người ngoài nhất định sẽ không cho phép bọn họ, mình là nam nhân, chuyện là mình làm, sẽ phải nghĩ biện pháp cho nàng một thân phận và một nơi có thể sinh tồn được.

Điều Thiên một đêm không ngủ, nghĩ hết biện pháp.....

Chỉ là hắn không có nghĩ đến, hắn tính toán như vậy lại bởi vì thái độ không rõ ràng làm thương tổn người nào đó.

Người này đang nằm ở trong phòng của mình khóc, vừa khóc vừa nhỏ giọng nói: “Đều là gạt người, cái gì nam nữ hợp làm một thể sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, có lẽ..... Có lẽ hắn ghét bỏ nơi đó của ta không có bộ lông..... Không được, ta nhất định phải cho hắn luôn luôn ta.”

Phương pháp nàng nghĩ tới dĩ nhiên là làm nơi đó mọc ra bộ lông, cho nên Kinh Kinh tính toán đi tìm sư phụ.

Chỉ là, lần này nàng tính toán chính bản thân đi, dùng Linh hồn đi thì phải do sư phụ triệu hồi mới được.

Nghĩ đến đây Kinh Kinh cũng không quan thân thể của mình còn khó chịu hay không, trực tiếp thu dọn bọc nhỏ thừa dịp bóng đêm rời khỏi phủ quốc sư.

Dĩ nhiên, nàng cũng không phải tất cả đều là vì tìm kiếm phương pháp làm cho nơi đó của mình trở thành xinh đẹp, mặt khác nàng cảm thấy mình bị uất ức, uất ức vô cùng lớn.

Mặc dù từ nhỏ đã rất ít lén lút rồi đi, nhưng nàng có nhiều bảo vật như vậy xuất môn (ra khỏi cửa) còn không phải là không dễ dàng. Đầu tiên cười một con hạc giấy bay thẳng về hướng Cửu U Động Phong Hoa Sơn.

Nhưng rất quái lạ, sư phụ lại không có ở đây, canh giữ động chỉ có con vượn kia.

Mặc dù nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn là dùng tin liên lạc với sư phụ, nhận được thư hồi âm nói hắn đi gặp một người đồ đệ.

Một đồ đệ tên là Yên Phi, một cô nhi bị diệt môn, vì báo thù nên bái Thần Tiên làm sư, muốn học tiên pháp báo thù.

Nhưng không ngờ, sau khi nàng xuống núi báo thù xong lại gặp phải nam nhân mình thích, cho nên trực tiếp gả chính mình đi, làm cho sư phụ ở góa.

Kinh Kinh nhớ sư tỷ Yên Phi ở tại phủ U Châu, gả là Thương Hộ có tiền nhất.

Kỳ quái, sư phụ không phải hận người nợ hận nghiêng răng nghiêng lợi ư, tại sao còn muốn gặp đây?

Bây giờ nàng cũng không muốn trở về quốc sư phủ, liền cười hạc cũng chạy đến phủ U Châu. Nhưng bởi vì gần đây chuyện phiền lòng quá nhiều, tài nghệ cười hạc của nàng giảm sút, được nửa đường thì bị rớt xuống.

Thở dài, nói: “Ngay cả giấy cũng khi dễ ta.....”

Phẩy phẩy y phục đứng lên, nàng chỉ có thể đi bộ về phía U Châu phủ.

Phong cảnh rất đẹp, chỉ tiếc Kinh Kinh không có lòng ngắm.

Đi hai ngày cuối cùng đã tới ranh giới U châu, nàng nhìn cửa thành đóng chặt ngăn người, xem ra phải ở bên ngoài một buổi chiều rồi, dù sao cũng không phải là chưa từng ở qua.

Vòng một lát rớt cuộc ở ngoài cửa thành nửa dặm tìm được gian phòng rách nát, nàng cảm thấy hắn không có nguy hiểm đổ sập xuống sau đó an tâm đi vào.

Mặt đất có đồng lửa, xem ra vừa rồi có người ở đây.

Có lẽ là đi ra ngoài hay đã vào thành, hoặc là chỉ là nghỉ chân một chút.

Nàng trái lại không biết chính xác, mặc bảo y (y phục là bảo bối) trên người!

Cũng không đói, mấy ngày nay nàng cũng không cảm thấy đói bụng.

Trực tiếp chạy lên giường, nàng từ từ nằm xuống nói: “Mệt quá.” Sau đó ôm bọc quần áo nhắm hai mắt lại. [dien,dan,le,quy,don]

Mặc dù nhắm mắt lại, nhưng nàng vẫn cảm thấy trong căn phòng này cũng không phải chỉ có nàng.

Đột nhiên mở mắt, lập tức thấy gương mặt xinh xắn đang ngưng mắt nhìn nàng.

“A, người.....” Không phải tên sát thủ kia? Chỉ là nàng không dám nói ra, sợ hắn động sát khí với mình.

Nhưng tên sát thủ kia đột nhiên chỉ chỉ mặt của nàng, sau đó lại dùng tay xoa xoa mặt của mình.

Kính Kinh ngẩn ra, giờ tay xoa xoa ở trên mặt mình, lúc này mới phát hiện vừa rồi động vào đồng lửa kết quả trên mặt thành một khối đen.

“Cám on!”

Người nọ khoát tay áo, sau đó ngồi dưới đất, rút ra chuẩn bị đốt lửa.

Thì ra đồng...lửa này là hắc đốt, vừa rồi hắc cũng không có rời đi chỉ là ẩn núp.

Chỉ là, hắc nên nhận ra mình, tại sao không động thủ giết người?

Đang suy nghĩ, một cái đuôi gà đưa tới.

Nam nhân xinh đẹp chỉ miệng mình nói: “A.....”

Ý là để cho nàng ăn sao?

Kính Kinh cảm thấy rất khiếp sợ, vì vậy nam nhân lại đang nướng con gà dưới đồng lửa, hơn nữa mùi thơm còn xông vào mũi. Nàng nhận lấy, lại nói: “Cám on.” Minh đá hắc xuống núi, lại đề hắc gần chết, sao lại không thấy hắc trả thù?

Nghĩ tới nghĩ lui nàng nghĩ thông suốt, lúc đó hắc đã hôn mê nhưng bọn hắc lại không hạ sát thủ với hắc (thừa dịp giết chết luôn), vì thế mới có thể đối tốt với nàng như vậy đi!

Ăn một miếng đuôi gà, mùi vị làm thật không tệ.

Tác giả có lời muốn nói: cho nên nói, Diêu Thiên thật không am hiểu lời ngon tiếng ngọt.

Bởi vì nguyên nhân bằng xếp hạng, ta buổi sáng tám giờ thì càng, quần

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thu tiền mua mạng, sư tử có phu quân

Kính Kinh cảm thấy ăn gà của người ta nên báo tên đi, vì vậy nói: “Ta tên là Mễ Kính Kinh, ngươi thì sao?”

Đối phương không nói một lời, nhưng lại viết trên mặt đất hai chữ Vân Phi.

“Ngươi tên là Vân Phi, là sát thủ sao?” Lần trước hắc tới giết công công..... Không hiện tại phải gọi hắc là Diêu Thiên mới đúng! Nhưng là bây giờ hắc nên xử lý chuyện này mà người này lại không làm gì, có thể thấy được không phải người của tổ chức kia.

Vân Phi viết bốn chữ trên mặt đất, thu tiền mua mạng.

Quả nhiên là sát thủ, Kính Kinh âm thầm gật đầu một cái.

Tiếp thấy Vân Phi lại viết trên mặt đất: nếu như là ngươi, có thể không lấy tiền miễn phí giết một người.

Kính Kinh ngạc nhiên hỏi “Tại sao?”

Vân Phi viết trên mặt đất: “Bởi vì ngươi không có giết ta.”

Kính Kinh cười nói: “Ta cũng không có người nào muốn giết.” Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói: “Ngươi một mực viết chữ, chẳng lẽ ngươi cảm sao?” Hỏi xong cảm thấy đường đột, chỉ sợ đối phương đau lòng.

Vậy mà Vân Phi không thêm đề ý, viết trên mặt đất: “Đúng vậy.”

Đáng thương, một thanh niên tốt như vậy lại là một người câm.

Nàng khẽ thờ dài: “Việc đòi thật viên mãn.” Nói ví dụ như mình, cho rằng hoà một thể với Diêu Thiên thì tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, kết quả phát hiện chính mình lại bị ghét bỏ.

Vân Phi viết trên mặt đất: “Ngươi muốn đi nơi nào?”

Kính Kinh nói: “Tìm sư phụ ta, hắc bây giờ đang ở trong thành.”

Vân Phi viết: “Đêm nay nghỉ ngơi ở chỗ này đi!”

Kính Kính gật đầu đồng ý, nói: “Chỉ có một cái giường, người ngủ hay là ta ngủ?”

Vân Phi viết: “Người.” Viết xong hần thu dọn một chỗ sạch sẽ trên đất rồi ngồi xuống, dĩ nhiên cứ như vậy mà nhắm mắt ngủ.

Như vậy còn có thể ngủ, Kính Kính khẽ mỉm cười, nàng cũng nằm ở trên giường từ từ ngủ thiếp đi.

Trong mộng, thấy chỉ là bóng lưng của hần.

Vô luận nàng nói như thế nào hần đều quay đầu lại.

Kính Kính lại tiếp tục khóc, thậm chí làm chính mình khóc tỉnh.

Nàng từ trước đến giờ đều kiên cường, tại sao bây giờ trở nên yếu ớt như vậy?

Kính Kính lau nước mắt, thấy Vân Phi đang nhìn mình chằm chằm.

“Nằm mơ thấy không cẩn thận bị sói ăn hết, cho nên sợ mà khóc.”

Đối phương cười một tiếng, chỉ chỉ sắc trời. Ý tứ có lẽ là trời đã sáng, cửa thành mở rồi.

Kính Kính gật đầu đáp ứng, sau đó nói: “Ta sẽ vào thành.” Nàng phui bụi trên y phục, nói: “Cám ơn, người không nói thiếu chút nữa ta quên mất.”

Tìm được sự phụ, có thể biết rõ ràng nguyên nhân tại sao hần vứt bỏ mình rồi.

Nhưng nàng vừa nói gặp lại sau với Vân Phi rồi đi ra cửa căn phòng rách nát, chỉ thấy một bóng dáng từ trên hạ xuống trước mặt mình.

Nàng lần này không lùi mà tiến tới, vừa muốn ôm người nọ nhưng hần lại chạy thẳng tới phía sau nàng, hai tay duỗi ra ôm Vân Phi ở trong ngực, trong miệng còn hưng phấn hơn nói: “Đồ nhi của ta, Nhữ (người) rốt cuộc tìm đến vi sư rồi.”

Vân Phi một thân võ công nhưng làm thế nào cũng tránh không được lồng ngực quái nhân (người kỳ quái) kia, trong lúc nhất thời thế nhưng gặp ra một thân mồ hôi.

Mà Kính Kính duy trì tư thế ôm ấp yêu thương hồi lâu, cuối cùng rút rút khóe miệng nói: “Sự phụ người lại ôm sai rồi, đó là một nam nhân.”

Sự phụ vừa nghe là nam sợ hết hồn, vội buông lỏng tay xoay người vọt tới bên cạnh Kính Kính dán vào mặt của nàng nhìn hồi lâu, mới cười lại ôm nói: “Đồ nhi của ta, vi sư nhớ muốn chết……”

Kính Kính vốn là muốn ngã ở trong ngực hần khóc, nhưng hiểu lầm vừa rồi làm cho nàng này trực tiếp vứt bỏ ý định này, chỉ là rút rút khóe miệng nói: “Nhớ đến ôm nam nhân khác?”

Sắc mặt sự phụ lập tức cứng đờ, buông nàng ra ho nhẹ, hai chân xoa xoa trên mặt đất.

Kính Kính chỉ vào chân của hần nói: “Người lại chân trần, còn không rửa.”

Sự phụ nói: “Ta không có thời gian, đồ nhi nhưng vì rửa cho ta ư?”

Kính Kính hút khí, đột nhiên nhấc chân đá ra nói: “Chính mình tự rửa đi.”

Sự phụ vội vàng bắt được chân của nàng, nói: “Đồ nhi bớt giận……. Giận……. Giận……. Nhữ……. Nhữ thế nhưng mất tám thân đồng trinh (xử nữ), là người phương nào vũ nhục đồ nhi của ta?” Hần có thể từ trong mạch máu thăm dò tình trạng chủ nhân thân thể, người đệ tử này từ nhỏ hần đều rất quen thuộc tất cả, vừa mất trinh hần lập tức có thể biết được.

Đột nhiên, sự phụ dùng một đôi mắt nhìn chằm chằm Vân Phi lớn giọng nói: “Là người nam nhân này sao? Ta sẽ đại khai sát giới……” Nói xong cũng đánh về phía Vân Phi. [tan_hye,dien,dan,le,quy,don]

Vân Phi là phạm nhân, nhưng là hần nhìn được người này hết sức lợi hại, cho nên dùng tất cả bản lĩnh của mình ngăn cản.

Ầm!

Cả người Vân Phi bay ra ngoài, đập vào trên tường lại ngã trên mặt đất, phốc phốc phốc phun ra ba ngụm máu mới lung lay thân mình đứng lên.

Sự phụ cau mày, nói: “Nhữ và Vân Trạch có quan hệ như thế nào?”

Vân Phi viết: “Hần là đại ca ta.”

Sư phụ đứng nguyên tại chỗ nhảy lên, nói: “Các người đều là tiểu nhân cướp người vợ, giết không được Vân Trạch, giết Nhữ cũng giống nhau.”

Mà hắn vừa muốn động thủ, Kinh Kinh vội vàng nói: “Không phải hắn.”

Tay sư phụ dừng tại giữ không trung quay đầu nói: “Thật không phải là người này?”

Kinh Kinh gật đầu nói: “Thật không phải là hắn.”

Sư phụ thu tay lại nói: “Đến tốt cùng là người nào, ta muốn giết người nọ.” Trên dung nhan tuyệt thế của hắn tràn đầy uất ức. Có thể không uất ức sao?

Chính mình là một tay nuôi lớn, hi vọng áp đảo nữ tử cùng song tu hiện tại lại trở thành nam nhân khác được lợi, điều này làm cho hắn làm sao mà chịu nổi.

Càng nghĩ càng khó chịu, nước mắt thiếu chút nữa không có rơi xuống.

Kinh Kinh không biết làm sao an ủi sư phụ, hồi lâu mới nói: “Thôi đi, đồ đệ chạy lại có thể thu cái khác, cùng lắm thì thu người còn xinh đẹp hơn ta vóc đáng tốt hơn ta.”

Sư phụ vừa nghe xong trực tiếp khóc, nói: “Ta thế nào xui xẻo như vậy!”

Kinh Kinh kéo hắn qua nói: “Thật ra thì ta tới tìm người là có một chuyện muốn hỏi, có thể bay lên trên trời lại nói hay không?”

Sư phụ xoa xoa nước mắt, nói: “Nam nhân, đến tốt cùng là người nam nhân nào phá đồng trinh của Nhữ?”

Kinh Kinh cứng rắn rồi, nói: “Đi đi.” Loại chuyện như vậy nói dưới mặt đất thật không ý tứ, ngộ nhỡ bị người nghe được thì hỏng bét.

Sư phụ sử dụng pháp thuật, hai người bay ở trên đám mây, Kinh Kinh đỏ mặt, nói: “Sư phụ, ta là muốn hỏi, nam nhân các người có phải hay không đều không thích nữ nhân nơi đó……”

“Nơi nào?” Sư phụ hỏi lại.

“Chính là chỗ đó, bụng……. Phía dưới, đi xuống một chút nữa……” Kinh Kinh nhìn ánh mắt của sư phụ từng chút từng chút nhìn xuống phía dưới, vì vậy trong lòng then thưng thành giận trực tiếp giờ tay chỉ người nói: “Chỉ cho phép nghĩ không cho phép nhìn, không đúng, nghĩ cũng không cần nghĩ tới ta.”

Sư phụ hiểu, nói: “Nơi đó thế nào?”

Kinh Kinh quay mặt sang một bên nói: “Chính là chỗ đó không giống với nữ nhân khác, không có bộ lông. Nam nhân, có phải đều không thích hay không?”

Sư phụ lập tức hiểu, nói: “Ta không biết, ta thích.”

“Ta là nói nam nhân khác, không phải nói người.” Kinh Kinh giận tái mặt hỏi.

Sư phụ lắc đầu nói: “Không biết, biểu hiện trẻ con như vậy, bất kỳ nam nhân chỉ có thể trầm mê làm sao chán ghét.” Không ngờ người đồ đệ này còn có đặc điểm như vậy, chỉ là hiện tại người đã là của người khác.

“Vậy tại sao hắn cũng không quay đầu lại liếc ta một cái, chẳng lẽ không đúng bởi vì ghét cái đó mà là chán ghét ta rồi sao?” Kinh Kinh vốn là nghĩ nếu như hắn ghét mình sẽ nghĩ biện pháp khiến nơi đó mọc lông thì được rồi, nhưng nghe sư phụ nói nam nhân sẽ không ghét, vậy tại sao hắn không chịu nhìn mình một lần?

Càng nghĩ càng im lặng, nói: “Đi xuống đi, ta không hỏi nữa.”

Sư phụ cau mày nói: “Nếu người nam nhân kia không cần nữ sư phụ muốn, cùng ta trở về đi thôi, song tu không quan tâm nữ tử có lấy tấm thân xử nữ giao hợp với ta hay không.”

Kinh Kinh nhìn thẳng sư phụ nói: “Nhưng là, ta không thích người.”

Mặt sư phụ vừa kéo, đột nhiên ôm đầu nói: “Ta…… Ta thất tình…… A…… Ông trời ơi……” Nói xong hắn cười trên mây chạy hết tốc lực.

Kinh Kinh không có chỗ ngồi rơi từ phía trên xuống đất, vốn tưởng rằng sẽ ngã sưng mặt mũi, nhưng là lại được người đón được ở trong tay.

Nàng nhìn Vân Phi một cái, nói: “Cám ơn.”

Vân Phi cười với nàng, khoe miệng còn dính vài giọt máu.

Kinh Kinh cảm thấy là bởi vì mình hắn mới bị thương nặng như vậy, vì vậy ngồi dậy nói: “Người ở ngoài này chờ ta, ta vào phòng tìm xem có cái gì cho người hay không.” [tan_hye,dien,dan,le,quy,don]

Vân Phi gạt đầu, thấy Kinh Kinh đi vào gian phòng một lát sau ra ngoài, sau đó nhét một vật vào trong tay hắn nói: “Cái này cho ngươi, mặc dù có chút không bỏ được, chỉ là ai bảo hắn làm ngươi bị thương.”

Một cái yếm đặt ở lòng bàn tay Vân Phi, tay hắn run lên thiếu chút nữa ném gì đó đi.

Kinh Kinh nói: “Ngươi để gần người chút, thế mới có lợi với vết thương của ngươi.”

Vân Phi gạt đầu một cái, hắn ngược lại thật tin nằng, đặt cái đó ở chỗ gần người còn vỗ vỗ.

Kinh Kinh cảm thấy hắn trái lại là một người tốt, vì vậy nói: “Ta đi đây, chính ngươi bảo trọng.”

Vân Phi đột nhiên kéo nằng, viết trên mặt đất: “Vào thành?”

Kinh Kinh cũng không biết đi đâu, chỉ là mờ mịt lắc đầu một cái. Vân Phi lại viết: “Vào thành.” Lần này không có dấu chấm hỏi, có lẽ là ý tứ muốn mời nằng vào thành.

Kinh Kinh quả thật cũng không có chỗ khác để đi, nói: “Được, vậy cùng đi!”

Hai người cơ hồ là nương tựa vào nhau thành bạn vào thành, nhưng hình như Vân Phi là có mục đích, trực tiếp dẫn người đến một gian đại trạch phía trước.

Kinh Kinh ngạc nhiên nói: “Đây là nhà ngươi?”

Vân Phi cười gạt đầu, làm cái tư thế mời.

Kinh Kinh rất ít ra khỏi nhà, cho nên phòng bị với người khác cũng không cao. Người ta vừa mời nằng nằng liền cho rằng là ý tốt, cho nên cũng không nghĩ nhiều lập tức theo vào cửa.

Vừa vào cửa phát hiện cũng chỉ là tòa nhà bình thường, chỉ là chủ nhân và người hầu nhà này đều rất quái lạ, mọi người đều biết công phu, lại giả vờ không biết võ công, đụng phải đồ sứ rơi xuống cũng không giơ tay ra đỡ.

Kinh Kinh cảm thấy nơi này rất quái lạ, nhưng trừ những người hầu này ra nằng cũng không biết kỳ lạ chỗ nào.

Đến thư phòng ở sảnh chính, Vân Phi gõ cửa, bên trong một âm thanh nói: “Là tiểu đệ ư, vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, hai người đi vào.

Kinh Kinh thấy ngồi trong kia là một nam tử rất dịu dàng ít nói, một thân trang phục thư sinh, hắn nhìn Kinh Kinh một chút ngẩn ra, nói: “Tiểu đệ, ngươi dẫn thiếu phu nhân người nhà quốc sư đại nhân đến làm cái gì?”

Nằng đã từng gặp hắn sao?

Kinh Kinh nhìn hắn hồi lâu, cảm thấy nếu như từng qua người này cũng sẽ không quên.

Vân Phi làm mấy dấu tay, người nam nhân kia thế nhưng nhìn hiểu, nói: “Thì ra là nhất được, ngươi muốn tự mình động thủ giết nằng hay là ta động thủ?”

Vân Phi chắn trước mặt Kinh Kinh lắc đầu một cái.

Người thư sinh kia nói: “Nằng biết chuyện nơi đây, vạn nhất nói ra……”

Vân Phi vẫn lắc đầu.

Người thư sinh kia bất đắc dĩ nói: “Ngươi nhất định phải bảo vệ nằng?”

Vân Phi gạt đầu.

Người thư sinh kia lại đột nhiên nói: “Đại tẩu ngươi tới, bảo nằng không cần nói lời thừa thãi.”

Vân Phi cười một tiếng với Kinh Kinh, lại thấy nằng cũng không có quá mức hốt hoảng.

Chỉ chớp lát sau, một thiếu phụ đi vào. Tướng mạo nằng hết sức trẻ tuổi, nhìn đáng vẻ chỉ có mười sáu mười bảy tuổi. Nhưng là bên cạnh còn đi theo một nam hài sáu bảy tuổi, hắn là con trai của nằng.

Thiếu phụ vừa tiến đến liền thấy Kinh Kinh, ngẩn ra nói: “Nằng……”

Người thư sinh kia nói: “Nằng là bằng hữu Vân Phi, phu nhân ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi vì sao còn muốn ra ngoài?”

Thiếu phụ nói: “Nghỉ ngơi mãi cũng cảm thấy mệt, huống chi hai ngày này ta cũng tốt hơn nhiều. Ngược lại tiểu thúc ngươi trở về khi nào vậy, thế nào

cũng không đi hậu viện.”

Vân Phi giờ đầu tay, đại khái ý là mới vừa trở lại.

Thiếu phụ kia cười nói: “Thì ra là vừa trở về, không biết vị cô nương này tên họ là gì?”

Kính Kính nói: “Ta tên là Mễ Kính Kính.”

Thiếu phụ kia nói: “Ta tên là Yên Phi.” Nói xong khẽ mỉm cười, cười không ngừng làm cho Kính Kính hoa mắt, choáng váng đầu óc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Quan phủ VS Vân gia, thắng bại đều là người thua

Cái tên Yên Phi này nàng rất quen thuộc, trước kia thời điểm sư phụ khóc vì thất tình nhắc tới nàng không ít.

Kính Kính gặp qua không ít nam nhân sau khi hưu thê nói thê tử không tốt ra sao, nhưng sư phụ chỉ thổi phồng ưu điểm của sư tỷ, cái gì tu luyện tiên pháp rất nhanh, rất có tuệ căn.

Cái gì mỹ mạo (tướng mạo đẹp) mạnh mẽ, đáng yêu hiếu thắng và.....

Hôm nay vừa thấy, trừ tướng mạo đẹp cái khác còn không quá rõ ràng.

Yên Phi nói: “Tướng công, ta và vị cô nương này vừa gặp như đã quen từ lâu có thể để ta mời nàng vào hậu viện nói chuyện một chút được hay không?”

Vân Trạch bất đắc dĩ nói: “Đã như vậy, vậy vị Mễ cô nương này cùng phu nhân đi hậu viện đi!”

“Tiểu tỷ tỷ, đi một chút, Anh nhi dẫn người đi.” Nói xong tiểu nam hài kia đã chạy tới bắt được tay Kính Kính đem đưa trái phải.

Kính Kính cảm thấy tiểu hài này rất nhiệt tình, nói: “Tốt.”

Vân Phi nói: “A.....”

Yên Phi cười nói: “Người còn sợ ta ăn cô nương này sao?”

Vân Phi lắc đầu.

Yên Phi cười dẫn Kính Kính đi, nói: “Tướng công, nhớ rõ nhanh uống canh bổ nhé.”

Vân Trạch gạt đầu, sau khi Yên Phi ra cửa hăn cau mày nói: “Lại là canh bổ, mấy ngày nay ta rất khổ.”

Vân Phi quay đầu cười trộm, Vân Trạch nói: “Người muốn cười thì cười trước mặt đi, đại tẩu của người luôn cho là thân thể ta suy yếu nghĩ biện pháp làm cho ta những thứ thuốc bổ kia. Nhưng bây giờ nàng lại đang có thai, vẫn còn muốn ta uống những thứ canh kia..... Kết quả, thiếu chút nữa hại nàng sanh non.” Hăn thuận miệng nói ra toàn bộ tâm sự, lại cảm giác không đúng, ho nhẹ mấy tiếng nói: “Người coi như không nghe thấy.”

Vân Phi lắc đầu một cái, sau đó cầm giấy bút lên viết: “Sao huynh không nói sự thật với đại tẩu, mình xuất thân sát thủ cũng không phải thư sinh yếu đuối, không cần bổ.....”

Vân Trạch thờ dài nói: “Nếu là nàng biết bị dọa chạy làm thế nào? Trước kia còn sợ, hiện tại trong bụng lại có thêm một người, ta không muốn mất đi.....”

Vân Phi cười viết: “Vậy huynh cứ tiếp tục uống thuốc bổ đi! Nhưng phải nhớ là đại tẩu rất thông minh, nếu để cho nàng phát hiện người tìm nữ nhân khác tiết hòa, cẩn thận gia biến.”

Về mặt Vân Trạch đau khổ, nói: “Ta nào dám!”

Nghĩ đến năm đó trong một lần làm nhiệm vụ bị thương sau khi gặp được Yên Phi và được nàng cứu thì đối với nàng nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), thậm chí không tiếc biến tổ chức sát thủ chính mình kinh doanh nhiều năm thành thương hộ bình thường.

Yên Phi vẫn luôn cho rằng hăn là thư sinh yếu đuối, càng thêm yêu mến hăn, vì báo ân mà hầu hạ hăn chu đáo. Thuốc bổ này nọ cũng không ít, mà cũng không biết nàng học được phương thuốc kì quái ở đâu, bổ thân thể luôn là hạng nhất.

Nghĩ đến tình hình năm đó khuôn mặt Vân Trạch kéo ra, hẳn vốn chính là người tập võ nội lực dư thừa, hơn nữa đại bộ sao còn chịu được, cho nên vào một buổi tối nào đó hẳn trực tiếp cường.

Tuy nói đây là ác quả (hậu quả xấu) chính Yên Phi chuốc lấy, nhưng hẳn vẫn là không đành lòng, những năm gần đây vẫn cẩn thận che chở cho nàng, chỉ là canh bổ này vẫn như cũ chưa từng dừng lại.

Vân Phi dĩ nhiên biết đại ca khó xử, trước kia hẳn bị bắt uống hai lần, thiếu chút nữa bỏ chạy đi tìm cô nương đi. May mắn nhận được, lúc ấy rất đồng tình với đại ca.

Lại nói Kinh Kinh được Yên Phi dẫn đi, họ vừa bước vào gian phòng Yên Phi lập tức gọi người hầu dẫn nhi tử Vân Anh ra ngoài, sau đó nói với nàng: “Sur muội thể nào đến nơi này của sư tỷ, lại có chuyện gì sao?”

Kinh Kinh hăm mộ nói: “Vốn là đến tìm sư phụ, nhưng nửa đường gặp được.”

Yên Phi cười nói: “Vậy lão nam nhân hẳn luyện đồ (yêu đồ nhi) như thế nào chạy mất đây?”

Trong lòng Kinh Kinh tràn đầy tâm sự tựa như rớt cuộc tìm được người nói ra, đột nhiên ôm sư tỷ nói: “Sư tỷ, ta bị nam nhân ghét bỏ, làm thế nào?”

Yên Phi giật mình, nói: “Dù thế nào cũng sẽ không phải sư phụ chứ?”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Không phải hẳn, là một người nam nhân khác, ta rất thích hẳn, nhưng sau khi hẳn áp đảo ta thì không nhìn ta nữa.”

Yên Phi nói: “Người đừng vội, nói rõ cho ta nghe.”

Kinh Kinh đem tất cả mọi chuyện nói cho Yên Phi nghe, Yên Phi nghe được co rút. Nàng (Yên Phi) biết người được sư phụ dạy dỗ đều rất kỳ quái, nhưng dám trực tiếp ám toán công công mình trái lại nàng là người (Kinh Kinh) đầu tiên.

Suy nghĩ một chút cái nhìn thế nhân, nàng lo lắng dị thường nói: “Chuyện này không thể trách hẳn cũng không thể trách người, chỉ trách trên đời này không có chỗ tha cho các người.” Yên Phi rất thương xót nàng, bởi vì người nàng yêu chỉ sợ không cách nào sống cả đời với nàng.

“Là bởi vì ý kiến của người khác, cho nên hẳn mới không để ý tới ta?” Kinh Kinh hỏi.

Yên Phi vuốt đầu của nàng nói: “Đúng vậy, những chuyện này đối với nam nhân rất quan trọng, càng quyền cao chức trọng càng để ý cái nhìn người ngoài, huống chi quan hệ của các người chỉ sợ người đời không chấp nhận được.”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Nếu hẳn thật sự là người như vậy, ta ngược lại thật thương yêu hẳn.”

Yên Phi chỉ nói nàng trẻ người non dạ, nói: “Người từ từ sẽ rõ, chỉ là nơi này của sư tỷ lúc nào đều hoan nghênh người... nếu người thích thì ở nơi này lâu dài là được.”

Kinh Kinh không dám đối người ngoài nói ra chuyện như vậy, nhưng mà sau khi nói với sư tỷ thì tâm tình nhẹ nhõm không ít.

Nàng vừa mới nói chuyện phiền muộn trong lòng xong, liền thấy một tiểu nha đầu chạy như điên vào trong phòng, vừa chạy vừa run giọng nói: “Phu nhân, phu nhân không xong.”[tan_hye,d,d,l,q,d]

Vân Trạch không an bài quá nhiều cao thủ bên cạnh phu nhân của mình, tránh cho nàng nhận ra manh mối gì.

“Chuyện gì không xong?” Yên Phi ngược lại ước gì xảy ra một chút chuyện, mấy năm này nàng được bảo vệ quá mức hơi giận trạng phu chuyện gì đều không nói với nàng.

Nếu như nói nữ nhân đang ở trong phúc mà chẳng biết phúc chính nói với nàng, nhưng nàng đã sớm muốn giải thích mình đã học thuật pháp Tiên Nhân, không cần bảo vệ nàng quá chặt chẽ. Nhưng trạng phu thế nào cũng không nói chuyện của hẳn ra, nàng cũng độ sức, kéo dài nhiều năm như vậy, ngay cả hài tử thứ hai cũng có rồi.

Tiểu nha đầu nói: “Không biết binh lính từ đâu tới đã bao vây phủ chúng ta, hơn nữa còn luôn miệng bảo chúng ta giao người ra, nếu không sẽ đánh tiến vào.”

“Giao người nào?”

“Là thiếu phu nhân nhà quốc sư.....”

“Ta?” Kinh Kinh chỉ mặt của mình hỏi.

Yên Phi đột nhiên ngắt ra, sau đó vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Kinh Kinh nói: “Một thiếu gia vô danh không có quyền không có khả năng làm đến mức này, có lẽ là công công nhà người.....” Không ngờ nam nhân của nàng thật đúng là dám mạo hiểm bị người nói xấu tới đời người.

Đang suy nghĩ, thì nghe ngoài cửa có người nói: “Phu nhân có ở trong không?”

Yên Phi co rút, rõ ràng võ công cao cường nhưng vừa đến hậu viện này lời nói liền thủ thủ (nhỏ nhẹ), nàng cũng không ăn hấn, không cần phải như vậy chứ!

“Ồ, đi vào.” Hấn giả bộ nàng cũng giả bộ, dù sao rảnh rồi không có việc làm.

Vân Trạch đi vào nhìn Kinh Kinh một cái, cũng biết nàng là một phiên toái, lúc này mới vào phủ không quá một canh giờ nhà người ta đã tới tìm, còn muốn động thủ phá phủ bắt người.

Quốc sư tính tình khôn khéo không có khả năng không tra được Vân gia bọn họ, bên ngoài là thương hộ bình thường thực tế lại là tổ chức sát thủ, cho nên mới không có trực tiếp đi vào.

“Phu nhân, người nhà chồng vị thiếu phu nhân này tìm tới, có thể thả nàng trở về hay không?”

“Ngươi muốn trở về sao?” Yên Phi hỏi Kinh Kinh.

Kinh Kinh nói: “Ta có thể tùy hứng sao?”

Yên Phi cười nói: “Ngươi chỉ cần tùy hứng là tốt rồi.”

Kinh Kinh mỉm cười, quả nhiên là sư tỷ nhà mình, vì vậy nàng viết lá thư giao cho Vân Trạch nói: “Ta tạm thời không muốn trở về, xin vị tiên sinh này đưa tin cho bọn họ là được rồi.”

Vân Trạch nghiêng chặt hàm răng, nhưng mặt ngoài vẫn tươi cười nói: “Đã như vậy thiếu phu nhân và phu nhân ngồi ở đây nói chuyện, ta đi một chút rồi trở về.” Đáng chết tiêu nha đầu này kiếm chuyện cho hấn làm, không có việc gì bỏ nhà ra đi còn không trở về, hấn cũng không muốn đối địch với Thiên triều.

Sau khi đưa tin tức ngược lại bên kia trầm mặc, nhưng cũng không có lập tức rút lui, vẫn bao vây như cũ. [tan_hye,d,d,l,q,d]

Vân Trạch đứng ở trong viện, phu nhân mình bảo vệ thiếu phu nhân này thật tốt, thế nào cũng không thả người. Thật không rõ, hai người nữ nhân bọn họ thế nào vừa gặp mặt đã dính nhau như vậy?

Hấn càng nghĩ càng không đúng, lại đi vào nói: “Phu nhân, xin hỏi ngài và thiếu phu nhân.....”

Yên Phi nắm tay Kinh Kinh ra ngoài, nói: “Ta chính là thích nói chuyện phiếm với Kinh Kinh, như thế nào?”

Vân Trạch giật giật khóe miệng, nói: “Không có gì, chỉ là phu nhân thuốc dưỡng thai đã ngừng hai ngày rồi, đây là vì chuyện gì?”

Yên Phi nói: “Ta đã tốt lắm, không cần ăn thuốc nữa.”

Kinh Kinh thế mới biết trong bụng sư tỷ còn có một người, cười nói: “Lần này sẽ là một nữ nhi sao?”

Yên Phi đỏ mặt nói: “Hy vọng là nữ nhi.”

Ba người đều có tâm sự riêng, vân Phi đi tới, hấn cười một tiếng với Kinh Kinh.

Kinh Kinh cảm thấy nụ cười của hấn thật ấm áp cũng đáp lại một nụ cười, nhưng lúc này có người hầu nói: “Chủ nhân, có người cầu kiến.”

Vân Trạch ngăn ra, bên ngoài vòng trong ba tầng ngoài ba tầng, người có thể cầu kiến chỉ sợ là người của bọn họ. Vì vậy nói: “Mời hấn đến hậu viện nói chuyện.” Sau đó quay đầu nói với Yên Phi: “Phu nhân các người trò chuyện đi, ta tránh ra trước.”

Yên Phi phát phát tay với hấn, sau đó lôi kéo Kinh Kinh nói: “Ngươi đoán người tới sẽ là ai?”

Kinh Kinh buồn mắt nói: “Cho dù hấn thật tới tìm ta thì thế nào? Chuyện hôm đó nếu không giải thích rõ ràng ta sẽ không trở về.”

Yên Phi cười nói: “Không ngờ ngươi còn nhỏ lòng tự ái lại mạnh như vậy, chỉ là cứ trốn tránh như vậy cũng được, xem hấn làm thế nào.”

Kinh Kinh gạt đầu, trong lòng lại không biết rốt cuộc Diêu Thiên muốn làm thế nào với mình.

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Vân Phi đang ở bên trái bay lên, mà đồng thời một bóng đen ở bên kia bay thẳng ra ngoài phủ.

Vân Phi đuổi theo, Yên Phi nói: “Không cần đuổi theo, hấn không có ác ý.” Xem ra là đối phương phái tới kiểm tra.

Vân Phi dừng lại, cau mày đi tới bên cạnh Kinh Kinh, hấn đưa tay vỗ vỗ lên tay Kinh Kinh, ý là sẽ bảo vệ nàng.

Kinh Kinh không ngờ Vân Phi đối tốt với nàng như vậy, vì vậy cười nói: “Cám ơn.”

Yên Phi ngạc nhiên, nói: “Kinh Kinh không ngờ ngươi lại hiểu ý tứ của hấn, xem ra các ngươi rất xứng đôi.”

Mặt Vân Phi đỏ lên, khoát tay lia lịa, sau đó xoay người chạy như bay.

Kinh Kinh nghĩ, nếu là trước đó không có Diêu Thiên có lẽ nàng sẽ suy tính, nhưng trong lòng cũng đã không chứa nổi những người khác rồi.

Lại một ngày một đêm, buổi sáng Kinh Kinh đi gặp Yên Phi phát hiện nàng lại không có ở đây, hỏi thăm mới biết nàng bị Vân Trạch kêu tới.

Quay đầu vừa muốn trở về phòng của mình, lại đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một cái bóng thon dài từ từ đi về phía mình. Bóng dáng ấy quen thuộc như vậy, rất nhiều lần thời điểm nàng không dám ngẩng đầu nhìn người đều là dõi theo bóng dáng hẩn ngẩn người.

Ngẩn ngơ một lúc không dám quay đầu lại mà trực tiếp chạy vào phòng của Yên Phi giong tay đóng cửa, nhưng một cái tay đã đưa vào trong khe cửa, bởi vì nàng dùng sức thế nào cũng không rút tay lại.

Kinh Kinh thấy bốn cái ngón tay đã đưa vào kia đã trở nên đỏ rồi, chỉ đành phải buông tay xoay người sang chỗ khác nói: “Ngươi còn tới làm gì?”

Âm thanh mở cửa rồi đóng cửa sau lưng, tiếp một tiếng khẽ thờ dài: “Dĩ nhiên là tìm ngươi, Kinh Kinh..... Ngươi cái nha đầu ngốc này.....”

Kinh Kinh nghe thấy âm thanh quen thuộc ngẩn ngơ, nước mắt thiếu chút nữa không có chảy xuống. Nàng nhận được, nói: “Ta và ngươi đã không có quan hệ gì rồi, ngươi cần gì phải tới tìm ta.”

Diêu Thiên nghe xong thiếu chút nữa tức giận đến chặt đứt giọng điệu này, hẩn ngẩn tới ngày hôm sau lúc mình đi tìm Kinh Kinh thế nhưng nàng biến mất, ngay cả lá thư cũng không lưu lại.

Chỉ nghe nói sau khi nam nữ lên giường nam tử đi mất lưu lại nữ tử, nhưng nàng lại để lại một mình hẩn phiền não. Thật vất vả vận dụng quan hệ các nơi tìm được người, không ngờ nàng một nữ tử lại chạy đường xa như vậy. Mà hẩn chạy suốt đêm tới, lại nghe được một câu không có quan hệ gì với hẩn rồi, vậy mấy ngày nay hẩn nhớ là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lấy hưu thư ra, dùng thân phận như thế nào trở về

Diêu Thiên bỗng nhiên đưa tay ôm lấy nàng, cảm thấy ôm người trong ngực vẫn không đủ, ôm thật chặt!

Kinh Kinh không biết mình phải nói cái gì, mà Diêu Thiên cũng không nói.

Hai người cứ giằng co như vậy một đoạn thời gian, đều không nói một chút gì.

Cuối cùng bị ôm Kinh Kinh không thoải mái bắt đầu giãy giụa, cũng lên tiếng, nói: “Ngươi buông ra.....”

Diêu Thiên nói: “Ngươi không trốn tránh ta...ta sẽ buông ra.”

Kinh Kinh chưa bao giờ nghĩ tới Diêu Thiên còn có thời điểm vô lại như vậy, nàng thế nhưng ngẩn ra, nói: “Không phải là ta trốn tránh ngươi, là ngươi trốn tránh ta mới đúng.”

Diêu Thiên Kinh hỏi: “Khi nào?”

Kinh Kinh lớn tiếng, hàm chứa vô hạn uất ức nói: “Chính là ngày đó, ngươi luôn quay đầu đi nhìn ta một lần cũng không chịu.”

Diêu Thiên giờ mới hiểu được vì sao người nào đó rời đi, nhớ lại tình hình lúc ấy quả thật mình làm việc có chút không đúng. Một nữ tử vừa mới hiến thân cho ngươi vốn là hết sức khẩn trương sợ hãi, thế nhưng hẩn lại bởi vì tâm tư của chính mình mà không cách nào nhìn thẳng nàng, mới gây ra kết quả như vậy.

Không khỏi nói: “Như vậy, nha đầu trái lại nên trừng phạt ta đấy. Nhưng là ngươi không cần hiểu lắm, lúc đó ta làm vậy cũng không phải là lạnh nhạt ngươi, chẳng qua là cảm thấy mình còn mặt mũi gặp ngươi.”

Kinh Kinh thật không nghĩ tới hẩn lại nghĩ như vậy, nàng từ từ quay đầu lại nói: “Thật chứ?” Nói xong hai hàng nước mắt trong suốt liền chảy xuống.

Diêu Thiên gạt đầu nói: “Dĩ nhiên là thật.” Thấy nàng không còn giãy giụa nữa hẩn buông lỏng tay, sau đó xoay người ôm người vào trong ngực, nói: “Lúc đó là ta kích động đã làm sai chuyện, cho nên.....”

Kinh Kinh thờ dài, rốt cuộc ngã ở trong ngực hẩn khóc lớn nói: “Ngươi thật không phải là ghét bỏ nơi đó của ta không có bộ lông sao?”

Diêu Thiên còn chưa từng nghĩ đến mình cũng có thời điểm đỏ mặt, hôm nay nghe được nàng hỏi như vậy mặt lập tức nóng bừng, nói: “Không có, làm

sao sẽ.....” Thật không biết tại sao nha đầu này lại nghĩ như vậy.

“Vậy cũng không có bởi vì thân phận của chúng ta không được thể nhân (người đời) không chấp được mà không quan tâm ta?”

“Không có.....” Nếu chuyện đã xảy ra, mình nên nghĩ biện pháp giải thích. Hơn nữa nàng và nhi tử cũng không có trở thành sự thật, cũng không tính là phu thê chân chính.

Kính Kinh nghe hắn nói như vậy khóc càng dữ hơn, nói: “Vậy tại sao ta phải nhịn đau rồi đi!”

Diêu Thiên thở dài nói: “Nha đầu về sau phải tin tưởng ta, biết không?”

Kính Kinh mắt rơi lệ gật đầu, nói: “Biết, A Cha!”

Diêu Thiên vừa mới buông lòng tâm tình lại bị hai chữ của nàng mà nhắc lên, cau mày nói: “Sau này gọi tên ta, không cần kêu cái gì A Cha nữa.”

Kính Kinh lau nước mắt nói: “Gọi quen rồi.”

Diêu Thiên cũng nghĩ thế, từ khi nàng vào phủ luôn gọi mình như vậy, nếu muốn một buổi sáng sửa đổi quả thật không dễ.

Hai người lại thân mật một lát, Kính Kinh dựa vào trong ngực Diêu Thiên, Diêu Thiên ngồi ở trên giường.

“Làm sao ngươi tìm được ta?” Chính mình thế nhưng bay đây, từ lúc rơi xuống đất đến bây giờ chỉ mới hai ngày, hắn làm sao đã tìm được?

Diêu Thiên nói: “Trước kia vì giúp hoàng thượng lên ngôi ta xây dựng liên lạc và cơ sở ngầm ở toàn bộ các nơi của quốc gia, chỉ cần phân phó bọn họ gia tăng chú ý sự xuất hiện của ngươi, rất nhanh sẽ nhận được tin tức.”

Kính Kinh biết quốc sư đại nhân rất lợi hại, người toàn bộ quốc gia đều nói như vậy.

“Vậy ngươi làm như thế nào để chủ nhân nơi này cho ngươi tới gặp ta?”

“Nơi này..... Chuyện nơi này ngươi không cần phải biết, tóm lại ta đã làm giao dịch với Văn Trạch, hắn giao ngươi ra, ta bỏ qua cho toàn bộ người nhà bọn họ.”

“Ngươi cũng không thể gây bất lợi cho bọn họ, bọn họ đều là người tốt.”

“Đúng vậy, tốt đến trước kia đuổi giết ngươi và ta.”

Kính Kinh không ngờ Diêu Thiên lại biết, nàng đảo mắt, nói: “Ít nhất Văn phu nhân là người rất tốt.”

Diêu Thiên lúc này mới nhớ tới phải tính sổ, cười nói: “Nghe nói, ngươi cùng trở về với cái Nhị thiếu gia đó?”

Kính Kinh cảm giác ánh mắt Diêu Thiên không tốt, vội vàng nói: “Bởi vì cửa thành đóng, nên ta gặp được hắn, người đó không tệ, không muốn nhìn ta bị đối lại cho ta ăn, sau đó còn dẫn ta về nhà.”

Diêu Thiên vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gầy nhiều, dọc đường đi chắc là chịu không ít khổ rồi.

Vì vậy nói: “Thật sao?”

Kính Kinh lại nói: “Lúc ấy hắn nói chúng ta không có giết hắn, cho nên hắn muốn báo ân.” [dien,dan,le,quy,don]

Diêu Thiên nheo mắt lại, nụ cười lại càng sâu nói: “Thật sao?”

Kính Kinh gật đầu liên tục, nói: “Vâng, thật sự là vậy.”

Diêu Thiên nhớ đến Văn Phi này, tuy không thể nói chuyện nhưng con người lại vô cùng tuần tú, tuổi tác còn nhỏ. Hắn và Kính Kinh đứng ở một chỗ, ngược lại nhìn xứng đôi hơn chút.

Hơn nữa Thiên Ly nói, võ công của hắn rất cao, lại có thể phát giác được Thiên Ly ở đó. Diêu Thiên tuy chỉ luyện một chút võ công đơn giản, nhưng cũng biết hơn phân nửa nữ tử chắc chắn sẽ ảo tưởng quá đi với những hiệp khách giang hồ kia, không biết Kính Kinh đối với hắn.....

Cúi đầu, thấy nha đầu kia đang chọc hai đầu ngón tay với nhau, cũng không biết nghĩ tới điều gì ngay cả nhìn hắn cũng không dám.

Kính Kinh là vừa chọc hai đầu ngón tay với nhau vừa nói thầm, trước kia Diêu Thiên rất thương yêu đấy, nhưng từ sau khi hai người hợp làm một biểu hiện của hắn thay đổi hoàn toàn.

Ánh mắt vừa nôn nóng vừa bức người, giống như nàng làm chuyện gì thật có lỗi với hắn vậy.

“Nha đầu đang suy nghĩ gì?” Ngón tay Diêu Thiên véo nhẹ cằm của nàng, cho dù một khắc hắn cũng không nguyện ý nàng suy nghĩ tới nam nhân khác.

“Ta, cái gì cũng không nghĩ.” Áp bức? Kinh Kinh trừng mắt nhìn, nam nhân nếu như nghiêm túc có phải đều đáng sợ như vậy hay không.

Hai người đang giằng co với nhau, đột nhiên cửa mở ra, một khuôn mặt thanh tú xuất hiện trước cửa.

Kinh Kinh biết rõ thẹn thùng đấy, nàng đột nhiên đứng lên, nhưng chân mềm nhũn lại bị Điều Thiên kéo ngồi lên trên đùi hắn.

“Ta nhớ đã từng nói với Vân Trạch, không cho bất luận kẻ nào tới đây.” Một tay Điều Thiên ôm thắt lưng Kinh Kinh, một tay xoa xoa tay nhỏ bé của nàng nói.

Tư thế này làm cho Kinh Kinh cảm thấy, Điều Thiên cao quý lúc trước đều là giả vờ, đây rõ ràng là cách công tử nhà quyền quý đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng.

Vân Phi nhú nhú mày, sau đó ra hiệu với Kinh Kinh.

Mấy ngày ở chung, Kinh Kinh hiểu ý tứ của hắn. Có lẽ hắn hỏi nàng có phải là tự nguyện hay không, bởi vì nhi tức bình thường đều không tình nguyện làm như vậy với công công.

Kinh Kinh đỏ mặt, nói: “Ta.....” Nếu như nói ta là tự nguyện, đây chẳng phải là chứng minh lúc chính mình làm đều là vì muốn công công nhà mình đến?

Nếu như nói không phải tự nguyện, chỉ sợ Vân Phi sẽ thật sự động kiếm.

Điều Thiên mặc dù rất lợi hại, nhưng là phương diện võ công nhất định không bằng nam tử đối diện.

Trong lúc Kinh Kinh đang do dự thật ra đã làm cho Vân Phi hiểu, bởi vì nàng ngã ở trong ngực Điều Thiên không gãy giữa, bị mình hỏi còn muốn rứt cả người vào.

Ngắm lại nàng vì cứu Điều Thiên lại cống hiến chạy trốn, nữ tử như vậy trên đời lại có mấy người?

Hắn cười với nàng một tiếng, sau đó vỗ vỗ tim của mình.

Kinh Kinh lý giải là, nếu như sau này có chuyện chỉ cần tới tìm hắn.....

“Cám ơn.” Nàng thật thích Vân Phi, mặc dù không thể nói chuyện nhưng nụ cười thật ấm áp, người cũng không tệ, trừ nghề nghiệp có chút làm cho người ta sợ ra, cả người giống như mặt trời mới mọc, có thể cho người ta ôm, làm cho người ta sưởi ấm.

“Người thật hiểu ý tứ của hắn.” Một người cảm tùy ý hoa tay múa chân mấy cái nàng lại hiểu được mà đáp lời, tình huống như thế có thể nào không khiến người ta hoài nghi giữa bọn họ có cái gì?

Vân Phi vừa muốn rời đi, nghe Điều Thiên nói như vậy hắn lập tức hiểu ý, vội vàng vỗ vỗ mình lại chỉ chỉ Kinh Kinh, sau đó dùng sức khoát tay.

Điều Thiên cười lạnh.

Kinh Kinh nhỏ giọng nói: “A Cha, ý tứ của hắn là chúng ta không có gì.”

Điều Thiên đột nhiên đứng lên, Kinh Kinh bị hắn ôm cũng đứng trên mặt đất, chỉ là thắt lưng vẫn ở trong tay nhân gia (người ta).

“Đi ra ngoài.....” Điều Thiên quát nhỏ.

Vân Phi nhìn Kinh Kinh một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Điều Thiên ôm Kinh Kinh trong ngực, nói: “Hồi Kinh.”

Kinh Kinh lại đứng lại, nàng nghĩ đến Điều Viễn Từ đang ở nhà vẫn nhớ tới tiểu tiên nữ! Nếu như lần này trở về, nàng còn muốn thân phận thiếu phụ nhân?

Bọn họ đã hợp hai làm một rồi, chính là phu thê.

Điều Thiên cau mày nói: “Người còn muốn ở nơi này với Vân Phi sao?”

Kinh Kinh ngẩng đầu nhìn Điều Thiên, sau đó nói: “Sau khi ta trở về vẫn sẽ tách khỏi người, hay là thế này cũng tốt.” [dien,dan,le,quy,don]

Điều Thiên giật mình, nói: “Tại sao muốn tách ra?”

Kinh Kinh cúi đầu nói: “Ta làm cho thiếu gia viết hưu thư cho ta, ta sớm đã không phải là Thiếu phụ nhân quốc sự phủ.”

Điều Thiên vốn là muốn trở về phải nói thế nào với Điều Viễn Từ để cho hắn cam tâm tình nguyện viết hưu thư, nhưng nghe Kinh Kinh nói như vậy không khỏi hết sức kinh ngạc nói: “Người như thế nào làm được?”

Kính Kinh nói: “Thời điểm hần cưới Tổ Văn ta giúp hần, cho nên đòi hần tới.”

Điều Thiên cười nói: “Không ngờ ngươi lại có phần tâm tư này.” Không đúng, lúc ấy bọn họ còn chưa có phần tình cảm cảm kỳ này, vì sao nàng muốn hưu thư?

Kính Kinh nghe hần khích lệ khẽ mỉm cười, lập tức lại nghe Điều Thiên lạnh lạnh nhạt nói: “Thì ra là đã sớm muốn rời khỏi quốc sư phủ?”

Kính Kinh lập tức nói: “Là muốn rời đi, chỉ là không bỏ được A Cha..... Không phải, là không bỏ được..... Điều Thiên ngươi.”

Trong lòng Điều Thiên lập tức thoải mái như uống mười tám ly tiên lộ (nước tiên), nói: “Thật đúng như thế sao?”

Kính Kinh gật đầu nói: “Nếu không ta sớm rời khỏi quốc sư phủ, cũng là bởi vì không bỏ được ngươi mới lưu lại.”

Điều Thiên không khỏi suy nghĩ miên man, chẳng lẽ nha đầu này đã sớm có tình cảm với mình, chỉ là bởi vì tương đối u mê với chuyện cảm tình mới có thể như vậy? Nếu là như vậy, ngược lại chính mình biết quá muộn.

Hần vỗ vỗ đầu của nàng cười nói: “Nếu đã có hưu thư, ta coi như liều mạng vị trí quốc sư này khó giữ cũng sẽ đón ngươi vào phủ, lấy thân phận quốc sư phu nhân.”

Kính Kinh không ngờ chuyện dễ dàng như thế, trong lòng lại có một tia giãy giụa, nói: “Nhưng là.....” Sau khi vào phủ có thể sẽ gặp lại Điều Viễn Từ, đến lúc đó trả lời như thế nào?

Điều Thiên lại không cho nàng lưu lại, nói: “Trên đường ta sẽ tự nghĩ biện pháp, tóm lại rời đi trước lại nói.”

Hần cứng rắn lôi kéo nàng ra ngoài, kết quả ngay cả nói lời từ biệt với sư tỷ cũng không được.

Bên ngoài đã sớm chuẩn bị xe ngựa, Điều Thiên lần này hết sức không kiên nhẫn cùng xe với Kính Kinh, chỉ để lại mấy cận vệ bên ngoài chờ để hành động.

Ra khỏi thành, bên ngoài hoa trên núi rực rỡ, Điều Thiên phân phó xe ngựa đi chậm, vừa đi vừa ngắm cảnh.

Nhưng Kính Kinh vừa ngắm cảnh lại vừa đỏ mặt, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Điều Thiên, sau đó lại nhìn hoa đại bên đường. Điều Thiên im lặng, đây là đang so xem hần có đẹp mắt hơn hoa đại hay không?

“Cái đầu nhỏ này lại đang nghĩ cái gì?” Điều Thiên thương yêu nhìn nàng một cái, cười hỏi.

Mặt Kính Kinh càng đỏ nói: “Mọi người đều nói có chuyện kia chính là phu thê, chúng ta sau này sẽ là phu thê sao?”

Điều Thiên biết nàng đơn thuần, vì vậy gật đầu nói: “Vô luận người ta nói như thế nào, ta Điều Thiên nhất định sẽ lấy ngươi làm vợ.”

Kính Kinh xoa xoa tay nói: “Vậy ta nhất định chờ đến ngày đó, ngược lại đáng giá.” Vừa đầu lại kỳ quái, nàng thiếu chút nữa không nhận được mà trốn.

Điều Thiên nghe nàng nói như vậy không khỏi rung động trong lòng, đưa tay kéo tay của nàng, nói: “Là ta không đúng, biết ngươi là lần đầu cũng không thể nhận xuống, bị thương sao?”

Kính Kinh lắc đầu nói: “Không có, chính là đau..... đau đớn hai ngày.” Nàng giơ hai ngón tay lên lại hạ xuống, chọc cho Điều Thiên vừa thương vừa yêu, hận không thể triển miên một lần nữa.

Điều Thiên ôm chặt nàng, nói: “Thật sao? Về sau thì sẽ không lại đau nữa.....”

“Cái gì?” Kính Kinh đột nhiên giống như xù lông nhảy dựng lên, đầu thiếu chút nữa đụng vào buồng xe.

Tác giả có lời muốn nói: hai người về nhà ngọt như mật sao?

Chỉ: chó vọng tưởng

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: tươi đẹp và ưu thương, bí mật lớn chuyện nam nữ bị vạch trần?

Diêu Thiên không hiểu năng vì sao như thế, vội vàng nói: “Được được, tuyệt đối không đau.” Thời điểm làm tiếp tận lực phải học chút kiến thức, không làm cho nàng có áp lực tâm lý mới được.

Nhưng cả người Kinh Kinh giống như bị sương lạnh vây lại, nhảy vọt qua liềm iu xiu ở một bên, run giọng nói: “Còn phải làm như vậy sao? Không phải..... Không phải chỉ một lần động phòng sao?” Cái loại chuyện đáng sợ đó cả đời làm một lần là đủ rồi, tại sao còn phải làm tiếp, vậy muốn làm mấy lần đây?

Diêu Thiên bóp trán, thì ra nàng cho là, chuyện nam nữ trong phòng cả đời chỉ làm một lần, một lần kia gọi động phòng!

Hắn giật giật khoe miệng, nói: “Chuyện này.....” Phải giải thích thế nào đây? Nói quá nặng, chỉ sợ nàng sợ hơn, nói quá nhẹ về sau nàng không cho mình đụng làm thế nào?

Diêu Thiên rối rắm, một hồi lâu vẫn không thể nào trả lời được.

Hắn thông minh cả đời, không ngờ chỉ việc này lại làm khó hắn.

Kinh Kinh thấy Diêu Thiên khó xử, nghĩ đến lúc đó vẻ mặt hắn kích động, nếu như làm như vậy có thể làm cho hắn càng thêm thích mình, vậy mình chịu một lần cũng được.

“Vậy ta..... Nhịn một lần nữa được không?”

Diêu Thiên cũng không phải muốn nàng nhịn, hắn run rẩy khoe miệng nói: “Tốt!” Lần này nhất định không thể để cho nàng cho rằng phải nhẫn nhịn.

Thế nhưng dọc đường đi có địa phương nào có thể cho hai người xuống nghỉ ngơi?

Hắn nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát, nhếch môi cười một tiếng nói: “Phía trước hắn có một đại trạch viện, tôi đó ngủ lại.”

Người bên ngoài đáp ứng một tiếng, chỉ chốc lát sau xe ngựa đã ngừng lại.

Kinh Kinh cảm thấy rất kỳ quái, trời còn chưa có tối đâu làm sao lại tìm địa phương nghỉ ngơi. Nhưng vừa đến đại trạch viện này, nàng đã cảm thấy nơi này rất phù hợp quan niệm thẩm mỹ của công công Diêu Thiên.

Trong dãy núi có một tòa đại trạch tĩnh mịch, thoát nhìn cũng không cũ lắm, hơn nữa cảnh trí rất đẹp.

“Nơi này là?” Kinh Kinh hỏi Diêu Thiên đang đỡ nàng xuống xe.

Diêu Thiên nói: “Trước kia, nơi này là địa phương ta bị giam cầm.”

“Giam cầm?”

“Đúng vậy, một khoảng thời gian rất dài nhưng là rất bình thản. Đi thôi, cùng vào.” Diêu Thiên dắt tay của nàng, người bên cạnh đều trung thành đến chết với mình, hắn không cần hoài nghi chuyện trái luân thường bị người truyền ra ngoài.

Đại trạch vẫn có người trông giữ, lúc này một lão đầu nhí (ông già) ra mở cửa, thấy người tới lại là Diêu Thiên không khỏi ngần ra, nói: “Không ngờ còn có một ngày ngài trở về.”

“Đúng vậy, ta cũng vậy không ngờ.” Diêu Thiên giương mắt liếc mắt nhìn bên trong, nói: “Vẫn như trước kia, có thể nhờ Việt bá chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng hay không?”

Việt bá liếc mắt nhìn Kinh Kinh, cái gì cũng không nói đã mời bọn họ đi vào.

Không có ai theo vào, bọn họ đều dừng ở bên ngoài.

Kinh Kinh bị hắn lôi kéo, vừa đi vừa nói: “Một mình người bị giam ở loại địa phương này sao?”

Diêu Thiên nói: “Không, còn có hoàng thượng.”

Kinh Kinh nói: “Hai người các người?”

Diêu Thiên cười nói: “Đúng vậy, bởi vì chân chính muốn lật đổ tiền triều thay đổi tất cả chỉ có chúng ta mà thôi.”

Kinh Kinh cảm thấy trong ánh mắt của hắn lộ ra kiên định chưa bao giờ có, vì vậy nói: “Như vậy các người bị nhốt bao lâu.”

Diêu Thiên nói: “Hai năm, lúc ấy hắn ở gian phòng này, còn ta ở gian phòng kia.”

Trong lòng Kinh Kinh đột nhiên cảm thấy không thoải mái, nhìn trên mặt hắn lại lộ ra vẻ mặt hoài niệm càng thêm tức giận, nói: “Vậy hôm nay ta ngủ gian phòng này, người ngủ phòng của hắn tốt lắm.” Nàng cũng muốn Diêu Thiên có thể hoài niệm một đoạn quá khứ, cho nên tự động phân phối gian phòng xong rồi.

Diêu Thiên cười nói: “Nha đầu ngọc, ngươi và ta phải ngủ một căn phòng.”

Mặt Kinh Kinh đỏ lên nói: “Vây, phải làm.....” Lời còn chưa dứt miệng đã bị che, Diêu Thiên nhìn Việt bá nói: “Có thể phiền toái Việt bá lại đun chút nước nóng hay không.”

Việt bá Đạo: “Dĩ nhiên có thể, thức ăn cũng chuẩn bị sao?”

Diêu Thiên nói: “Chuẩn bị đi, đơn giản chút cũng được, sau đó bung vào trong phòng.”

Việt bá gật đầu đáp ứng, tuổi hấn tuy lớn nhưng trong lòng cũng hiểu. Về mặt Diêu Thiên coi như chỉ liếc mắt cũng biết hấn nghĩ muốn làm cái gì, vì vậy quả nhiên chuẩn bị thức ăn đơn giản, nước tắm ngược lại chờ bọn hấn ăn xong đun mới tốt.

Những lời này lại hợp ý Diêu Thiên, hấn chỉ là đơn giản rửa mặt, sau đó quay đầu lại phát hiện Kinh Kinh đang giờ khăn lông chờ đợi.

Trong lòng không khỏi ấm áp, tuy nói trước kia nàng cũng phục vụ hấn như vậy, nhưng hấn nghĩ đây chẳng qua là tạm thời, chờ một ngày quan hệ với Viễn Từ tốt hơn nàng tự sẽ rời đi. Nhưng không ngờ, người của nàng vẫn còn ở bên cạnh mình.

Nhận lấy lau lau nói: “Về sau ngươi không cần như vậy, hiện tại chúng ta.....” Hình như còn chưa phải là phu thê, hơn nữa đường này chỉ sợ rất khó đi.

Kinh Kinh nói: “Ta quen rồi.”

Ngồi xuống cùng ăn cơm, Diêu Thiên thấy Kinh Kinh gấp thức ăn cho mình, động tác tự nhiên như vậy. Hấn muốn gấp một miếng thịt cho nàng, nhưng mặt đã đỏ ửng, mới bỏ thịt vào trong chén của nàng.

Kinh Kinh rất vui vẻ nói: “A Cha lần đầu tiên gấp món ăn cho ta!”

Mặt Diêu Thiên tái xanh, nói: “Gọi tên.”

“Ừ, Diêu Thiên.” Kinh Kinh lập tức nói, cái thói quen này một khi đã thành thật không phải nói đổi là có thể đổi.

Cơm rất nhanh đã ăn xong, không khí ăn cơm hết sức ấm áp.

Rất nhiều năm Diêu Thiên vẫn một mình, hiện tại chuyện mong đợi sắp xảy ra này trong ngực thậm chí không khỏi có chút kích động.

Chờ Việt bá nói nước tắm đã được rồi, Diêu Thiên thử nước ấm một chút nói: “Ngươi trước tắm đi!” Thật ra thì hấn càng muốn hai người cùng nhau tắm, bởi vì Việt bá thể nhưng lại mang thùng nước tắm lớn nhất tới.

Kinh Kinh đỏ mặt nói: “Ta..... Thời điểm ta tắm chưa từng có người khác đứng ở bên cạnh.”

Diêu Thiên đang ngọt ngào trong ảo tưởng như bị kim đâm lỗ hổng, nói: “Ta cũng không phải người ngoài, ngươi và ta có phu thê chi thực (đã làm chuyện phu thê) còn sợ gì?”

Kinh Kinh nghĩ cũng phải, sự phụ cũng nói chỉ có nam nhân cùng nữ nhân hợp làm một thể chính là người thân cận nhất trên đời rồi. Nàng đưa tay muốn cởi vạt áo, lại nâng lên mắc cỡ đỏ bừng mặt nói: “Vây ngươi, xoay qua chỗ khác được không?”

Diêu Thiên thấy dáng vẻ nàng như vậy phía dưới đã thành trụ chống lên rồi, cứng ngắc xoay người đi, lại thấy trên đất một cái bóng dáng nho nhỏ từ từ cúi xuống.

Dưới ánh trăng bóng dáng của nàng rất nhỏ, nhưng lại đặt toàn bộ dáng người ở trên mặt đất.

Bộ ngực cao vút, thắt lưng mảnh khảnh.

Trong ngực Diêu Thiên như có một vật sắp nhảy ra bên ngoài, cho dù là lần đầu giao hợp với phu nhân trước kia cũng không có khẩn trương như vậy.

Rốt cuộc vẫn không nhịn được, Diêu Thiên lần đầu tiên cảm thấy định lực của mình không tốt.

Hấn nhanh chóng cởi y phục, lúc Kinh Kinh đang cúi đầu chiến đấu với cái tất đột nhiên ở phía sau ôm lấy nàng đi về phía thùng tắm.

“A.....” Kinh Kinh sợ hết hồn, lúc kinh ngạc thấy Diêu Thiên đã ngồi ở đối diện mình.

Mặt nàng đỏ lên, nói: “Ngươi cởi y phục thật là nhanh.”

Diêu Thiên cười nói: “Là ngươi cởi chậm” Hấn cúi đầu nhìn nàng, đôi tay cũng vòng lên sờ cổ ngọc của nàng, lại xuống phía dưới.

“Ngươi đừng sờ ta.” Càng sờ càng nóng, Kinh Kinh có chút không chịu nổi.

“Ta giúp ngươi tắm.” Diêu Thiên thừa nhận mình muốn cho nàng hiểu thêm chuyện tốt đẹp giữa nam nữ, mới cố nhẫn nại khiêu khích nàng như vậy.

Mà Kinh Kinh chỉ cảm giác chính mình có chút kỳ quái, thân thể lại bởi vì hấn vuốt ve mà run rẩy, run rẩy.

Một loại cảm giác khác thường từ bụng nhỏ truyền lên, lan tràn thẳng xuống phía dưới.

“Thoải mái không?” Điều Thiên áp thân thể về phía nàng, đến gần bên tai của nàng nói.

“Thoải mái..... Cũng không thoải mái, cảm giác thật là kỳ quái, thật là nhột.....” Kinh Kinh co rụt cổ lại, cảm thấy Điều Thiên cố ý hà hơi ở bên tai nàng.

Tiểu nha đầu này thân thể thế nhưng cũng không miễn cảm, đã đến bước này còn cảm giác không tự nhiên. Xem ra, phải thêm chút sức lực mới được.

Điều Thiên ở trong nước xoay thân thể Kinh Kinh lại, để cho nàng ngồi ở trên chân mình, sau đó nâng hai chân nàng một trái một phải giờ lên làm trào nước tắm ra ngoài, chính mình vừa vuốt ve bụng và ngực của nàng, vừa nói: “Chớ lộn xộn, ta sẽ giúp ngươi tắm rửa sạch sẽ.”

Kinh Kinh rất thẹn thùng, nhưng toàn thân đã vô lực mà co quắp ở trong lòng hấn, nói: “Ừ.....” Dưới móng có cái gì đó cực nóng đang rung động, nàng biết là cái gì, nhưng nó luôn đứng thẳng sao? Vậy thời điểm Điều Thiên đi bộ nhất định không thuận tiện.....

Điều Thiên nhẫn nại tính tình từng chút từng chút nói cho nàng biết, nói: “Nam nhân và nữ nhân bởi vì muốn tình cảm càng thêm tốt hơn, sẽ rất thích làm loại chuyện đó, nói thí dụ như ta càng thích nha đầu ngươi lại càng muốn cùng ngươi làm loại chuyện đó.”[dien,dan,le,quy,don]

“Loại chuyện đó là?” Nơi quan trọng của Kinh Kinh được vuốt ve an ủi, cả người càng thêm cứng ngắc. Nhưng lại cảm thấy nơi đó trong nước vừa ướt vừa trơn hết sức thoải mái, thế nhưng không muốn tránh thoát.

Điều Thiên nói: “Chính là việc ngày đó ta làm với ngươi.”

Kinh Kinh chỉ cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ không rõ, nói: “Ừ..... Nhưng là đau.”

Điều Thiên thối hơi ở bên tai nàng nói: “Ta bảo đảm lần này chỉ có một chút, lần sau tuyệt đối không đau. Ngươi phải tin tưởng ta, nha đầu?”

“Tin tưởng, ừ..... Tin tưởng.....” Kinh Kinh muốn kẹp chặt hai chân, nhưng phát giác tay Điều Thiên lại không hề rời đi, thậm chí còn đút một ngón tay vào bên trong.

Dị vật vừa vào, nàng không thoải mái nhú nhú mảy, bắt quá cùng nước mà vào, động tác lại dịu dàng khác thường, khó chịu chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

“Đau không?” Điều Thiên dùng hôn gò má của nàng hỏi.

“Không đau..... Chỉ là có chút trướng.” Kinh Kinh thực sự trả lời.

Một ngón tay cũng ngại trướng, thật không biết ngày đó nàng ấy thừa nhận thế nào. Điều Thiên thở dài, nói: “Từ từ sẽ quen, đến ngoan ngoãn không cần kẹp tay của ta, ta sẽ đau.”

Kinh Kinh lúc này mới nghĩ đến chân mình vẫn kẹp chặt, nghe được hấn sẽ đau liền từ từ mở ra, nói: “Ngươi không cần làm chuyện gì kỳ quái.....”

Điều Thiên cười nói: “Không biết, loại chuyện như vậy không có gì lạ.” Nha đầu này lực chân không nhỏ, xem ra thật rất sợ, muốn bảo vệ mình.

Bởi vì ở trong thùng tắm hấn không cần lo lắng không có thoải mái, đợi chân nàng vừa mở ra lại từ từ rút ngón tay ra, lại từ từ đút vào. Như thế vài chục cái, Kinh Kinh mới thật thích ứng, toàn thân bắt đầu buông lỏng, ánh mắt cũng biến thành mê ly. [dien,dan,le,quy,don]

Đây là điềm báo nữ nhân động tình, đặc biệt là chính Điều Thiên cũng cảm thấy biến hóa của nàng.

“Bây giờ là không phải thoải mái hơn?”

“Ừ..... Nhưng là, tại sao dùng ngón tay?” Ngày đó dùng không phải là ngón tay!

“Bởi vì muốn cho nha đầu thoải mái hơn, sẽ không khổ sở.” Điều Thiên chính mình nhẫn nại, tốc độ nhanh hơn. Tốc độ nhanh hơn tiểu nha đầu lại không chịu nổi, lắc mông nói: “Thật kỳ quái, không cần.....”

Điều Thiên dụ dỗ nàng tựa như dụ dỗ tiểu hài, giọng nói của mình đã khàn khàn đến không cách nào nghe rõ đang nói cái gì: “Nha đầu chịu đựng một chút, lập tức sẽ thoải mái, ta cũng vậy đang nhẫn nại.....”

Lạch cạch, một giọt mồ hôi rơi trên đầu Kinh Kinh, lúc này nàng mới mở mắt thấy Điều Thiên thế nhưng một đầu mồ hôi. Là mình lộn xộn đề lên hấn, còn kẹp đau ngón tay của hấn?

Nàng không rõ, tại sao hai người cũng khổ sở như vậy còn phải tiếp tục làm? Nhưng nếu Điều Thiên thích, hấn nói càng thích càng phải làm chuyện này, như vậy tùy hấn đi! Kinh Kinh nhắm mắt lại, lần này thật sự là buông lỏng mình.

Đồng thời buông lỏng ngược lại không có kỳ quái như vậy nữa, lửa nóng ở bụng quanh quần không đi, mà là đột nhiên bùng lên chạy ra khỏi một cái cửa

động.

“A.....” Kinh Kinh sợ hết hồn, cúi đầu muốn nhìn có phải kinh nguyệt tới hay không, thế nào có cái gì đó nóng nóng chảy ra ngoài. Nhưng trên mặt nước thật yên lặng, cũng không có máu nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Rốt cuộc tình ý triền miên, Từ thiếu gia phản đối

Diêu Thiên cũng chỉ là nghe nói, thật sự chỉ là nghe hoàng thượng sắc lang từng nói, thời điểm trong người nữ tử chảy ra nước thì chứng minh nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, hơn nữa trạng thái tương đối thoải mái, đến lúc đó sẽ phải dùng hai ngón tay. Hắn do dự có muốn bỏ vào hay không, nhưng khi nhìn hai gò má Kinh Kinh ửng đỏ, đáng vẻ hai bắp chân trắng nõn run rẩy trên không trung, chính mình vậy mà trong lòng sinh ra cảm giác tà ác, lại vô cùng thuận tay bỏ vào.

“Ừ.....” Không bị phản đối, chỉ là khẽ hừ một tiếng.

Diêu Thiên nhẹ nhàng thở ra, hắn phát hiện nha đầu đã không có cách nào nói chuyện, có lúc chỉ là nhăn nhó đầu mi hoặc là dùng ánh mắt vô cùng quyến rũ liếc hắn một cái.

So với lần đầu tiên hơi phản kháng, trái lại lần này nàng thành thật rất nhiều, xem ra những biện pháp thô nát hoàng thượng nói kia cũng có tác dụng.

Hắn thở dài, trước kia thời điểm hoàng thượng nói hắn luôn xấu hổ, nhưng những lời nói liên quan đến quan hệ với nữ nhân đó hiện tại hắn lại dùng hết, đây có tính là chính mình cũng sa đọa hay không đây?

Chỉ là vì nha đầu này, cho dù xuống địa ngục cũng đáng giá.

Ít nhất, hắn cho là hiện tại mình rất vui vẻ, nhất là chờ hồi lâu, trong nháy mắt hai người rốt cuộc kết hợp, hắn ôm Kinh Kinh, lớn tiếng nói: “Kinh Kinh.....”

Kinh Kinh chỉ là nặng nề hừ một tiếng, trong đầu nghĩ lại là, thật sự không quá đau, hơn nữa còn có chút thoải mái.

“Ừ, ta..... Ta ở đây.” Nàng mơ hồ trả lời, rất nhanh phát hiện mình trả lời là dư thừa, bởi vì sau khi Diêu Thiên đưa vật biểu tượng cho nam nhân vào trong, chỉ lo ra sức rong ruổi, làm cho nàng bị bao phủ trong từng đợt sóng triều.

Thời gian trôi qua nước có chút lạnh, Diêu Thiên ôm người lên giường.

Trước tiên dùng chăn bao quanh nửa người trên miễn cho nàng bị lạnh, chính mình không cần bởi vì hiện tại còn đang chảy mồ hôi. Từ trước đến giờ hắn coi trọng văn nhã (lịch sự, nho nhã), chưa từng nghĩ tới mình cũng có thời khắc kích tình như thế, nhưng nữ nhân phía dưới quá hấp dẫn người rồi, làm cho hắn không thể nhịn được dùng hết sức lực chính mình đi xâm chiếm nàng.

Đêm nay Kinh Kinh không đau, thậm chí nàng cảm thấy cảm giác vui thích không giải thích được từ thân thể xâm nhập.

Đêm nay Kinh Kinh cảm thấy, cho dù làm tiếp rất nhiều lần cũng là có thể.

Đêm nay Kinh Kinh chưa từng có mệt như vậy, mệt mỏi nàng ngay cả hơi sức mở hai mắt ra cũng không có.

Mà một đêm này Diêu Thiên được thỏa mãn, hắn không ngờ mình còn có thể lợi hại như vậy, thế nhưng sau ba lần vẫn còn dư lực, nếu không phải thấy thân thể nhỏ nhỏ của Kinh Kinh bị mình làm cho mệt rồi nằm trên giường không nhúc nhích, bên trên chăn mềm cũng là ẩm ướt ào ào một mảnh hắn còn có thể tiếp tục.

Bất quá, đây là cảm giác trước nay chưa từng có.

Hắn thậm chí cho là, coi như hiện tại thật sự nhảy ra một vị phụ thân thần tiên dẫn hắn đi, hắn cũng không chịu. Có Kinh Kinh, làm Thần Tiên lại có cái gì tốt?

Hai người ôm nhau ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, lúc Kinh Kinh mở mắt ra thấy một đôi mắt tinh mịch sâu thẳm đang nhìn nàng chăm chăm. Trong lòng khản trương, nói: “Làm sao vậy? Có nước miếng?” Giơ tay lên lau, lại cảm thấy tay bị người ta tóm lấy, sau đó một đôi môi ấm áp hôn trụ nàng, một hồi lâu sau mới lưu luyến rời khỏi nói: “Ngủ ngon sao?”

Kinh Kinh mặt đỏ lên, nói: “Ừm, ngủ ngon.” Chính là cả người đều đau, nơi đó cũng có chút sưng, nhưng nhớ lại tình hình ngày hôm qua nàng cảm giác rất thỏa mãn.

Diêu Thiên vuốt cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tóc bị rối xộn bởi ngày hôm qua quá mức kịch liệt, nói: “Tình ngu thì đứng lên dùng cơm đi, đói bụng không?”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Không cảm thấy đói, cảm thấy vẫn buồn ngủ.”

Diêu Thiên cười ha ha nói: “Vậy sao, vậy ăn no rồi ngủ tiếp một lát, tránh cho lại mệt mỏi.” Hắn ước gì có thể ở chỗ này lâu dài, nhưng có một số việc phải nhanh xử lý, nếu không.....

Tối hôm qua hắn đã rất cẩn thận rồi, cố gắng hết sức buông thả cái đó của chính mình ở bên ngoài (là cái gì tự mình nghĩ đi!) nhưng dù sao ở thời khắc kích tình, khi đó những chuyện này đã sớm quên mất.

Mà cố tình Kinh Kinh lại có loại ma lực để cho hắn quên mất, cho nên vẫn là phải đề phòng loại chuyện như vậy xảy ra. Hắn luôn luôn thích chuẩn bị tốt trước khi làm việc, bản thân Kinh Kinh chính là một ngoài ý muốn, nhưng hắn lại không muốn làm cho một ngoài ý muốn lại dẫn theo một ngoài ý muốn khác.

Kinh Kinh thấy hắn không nói, hỏi: “Chàng đang nghĩ cái gì?”

Diêu Thiên nói: “Nghĩ chuyện rất xa.”

Kinh Kinh muốn đứng lên ngồi thẳng, nhưng mới vừa đứng dậy đã cảm thấy không thoải mái, nhẹ nhàng hí một tiếng. Diêu Thiên chỉ sợ nàng phát ra loại âm thanh này, ngộ nhờ lại kêu hết sức khổ sở để không muốn tiếp tục làm, hắn còn phải tốn sức đi dạy một lần.

“Đau không?”

“Lưng đau, toàn thân đau.....”

Vừa nghĩ tới đêm qua hăng hái chiến đấu, Diêu Thiên co rút khóe miệng nói: “Vậy sao, nàng chỉ cần nghỉ ngơi là được đứng lên làm cái gì?”

Kinh Kinh đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Ta..... Ta muốn đi nhà vệ sinh.”

Mặt Diêu Thiên cũng không giải thích được đỏ lên, nói: “Ta mang nàng đi, nàng không cần phải đứng lên.” Hắn đã sớm mặc xong y phục, hiện tại trực tiếp ngồi dậy, sau đó giúp Kinh Kinh tùy tiện mặc vào hai kiện y phục sau đó ôm nàng đi ra ngoài.

Kinh Kinh ngăn ra nói: “Tự ta có thể đi.”

Diêu Thiên nói: “Miễn cho nàng khó chịu, vẫn là ta ôm đi!”

Kinh Kinh có chút ngượng ngùng, nói: “Nhưng là, tối hôm qua động nhiều nhất rõ ràng là chàng.”

Diêu Thiên bị loại lời nói vô tâm khiêu khích của nàng này làm cho toàn thân không được tự nhiên, nói: “Ta là nam nhân.”

Kinh Kinh rất đơn thuần nói: “Vậy lần sau tới lượt ta động là được, chàng nghỉ ngơi.”

Diêu Thiên vừa nghe có lần sau đầu tiên vui vẻ, nhưng lập tức nghe nàng nói nàng muốn chủ động trong lòng không khỏi hết sức không được tự nhiên, đây rõ ràng là khiêu khích năng lực nam nhân!

Diêu Thiên cho rằng chính mình coi như trẻ tuổi, không cần để cho một tiểu nữ hài như nàng đề ở trên người. Tuy nói bởi vì hắn áy náy với phu nhân trước kia nên vẫn không có lấy vợ, thứ nhất bởi vì bận bịu thứ hai cũng tự nhận loại chuyện tình cảm này chỉ là nói suông, hai người nam nữ không hiểu biết lẫn nhau tại sao lại gọi là tình yêu.

Nhưng mà đến hiện tại lại tin, rất tin tưởng không hề nghi ngờ. Rõ ràng ở bên người, nhưng vẫn luôn nhớ nhung, loại cảm giác tiếp xúc tốt đẹp này làm cho người không biết nên làm thế nào.

Có một số việc nên đối mặt vẫn là phải đối mặt, tỷ như hồi kinh.

Triền miên hai ngày, Diêu Thiên vẫn là quyết định lên đường. Mặc dù hắn vô cùng không nỡ, nhưng vẫn sợ sau khi trở về tất cả không giống hiện tại.

Kinh Kinh càng thêm lo lắng, nhưng nàng cho là chỉ cần là Diêu Thiên ở bên cạnh mình tất cả đều không vấn đề.

Hai người mang theo tâm tư chính mình trở về kinh, trên đường Diêu Thiên đã thương lượng xong với nàng, sau khi trở về nàng lập tức đi quan phủ giao hưu thư, chứng minh không còn bất kỳ quan hệ gì với Diêu Viễn Từ.

Sau đó hắn sẽ an bài một tòa nhà cho nàng ở, đợi khi người kinh thành quên dần chuyện này sẽ lấy nàng làm vợ.

Kinh Kinh cho là như vậy không tồi, liền theo Diêu Thiên đi quan phủ nộp hưu thư, đóng dấu.

Bởi vì trên hưu thư có ấn tín của Diêu Viễn Từ, cho nên bọn họ đều không quá lạ.

Hơn nữa Điều Thiên cũng đi theo, tự nhiên không ai không tin tưởng.

Kinh Kinh bây giờ là người bị chồng ruồng bỏ, nhưng tâm tình lại tốt không ngờ.

Điều Thiên trực tiếp một tiểu viện nhỏ không xa quốc sư phủ, sau đó trở về muốn nói rõ ràng chuyện của nàng với Điều Viễn Từ.

Kinh Kinh bên này trái lại thoải mái, có người chăm sóc có gian phòng ngủ, chính là bổ xung mấy ngày nay nàng mệt nhọc.

Nhưng là Điều Thiên về trong phủ lập tức nói rõ ràng với Điều Viễn Từ, nói với hắn chuyện Kinh Kinh đã nộp hưu thư cho quan phủ, đầu tiên Điều Viễn Từ ngăn ra, sau đó liên tục lắc đầu nói: “Không thể nào, tiểu tiên nữ sẽ không bỏ ta đâu, người gạt người, gạt người.....”

“Người đã có Tô Vân, thì thả nàng đi!” Không ngờ nhi tử lại có tình cảm với Kinh Kinh như vậy, trước kia thế nào hoàn toàn không nhìn ra được?

Điều Viễn Từ lớn tiếng nói: “Ta không tin, ta không tin, Kinh Kinh ở đâu ta muốn đi gặp nàng.”

“Viễn Từ, người tìm trở về thì muốn như thế nào?” Điều Thiên có chút tức giận, tuy nói hắn cảm thấy hết sức áy náy với người nhi tử này, nhưng không có nghĩa là có thể mang nữ nhân của mình tặng cho hắn.

Điều Viễn Từ nghe hắn hỏi như vậy ngược lại không hề kích động nữa, chỉ nói: “Ta muốn tìm nàng trở lại cho nàng hạnh phúc suốt đời, A Cha người nên biết Kinh Kinh là một nữ nhân đáng giá ta làm như vậy.”

Điều Thiên dĩ nhiên biết, nàng đáng giá, nhưng chính mình vẫn không thể cho. Nàng rõ ràng giao thân thể trong sạch cho hắn, hắn không thể để cho nàng khó xử.

“Nàng đã tức giận rồi đi, ta tin tưởng nàng sẽ không lại trở lại vì người.” Điều Thiên than nhẹ ở trong lòng, hắn (DT) không đành lòng tổn thương nhi tử, nhưng hình như hắn (DVT) cũng tương đối nghiêm túc.

Điều Viễn Từ nói: “Nói cho ta biết nàng ở đâu, ta sẽ dùng thành tâm cảm động nàng, để cho nàng trở lại bên cạnh ta.”

Điều Thiên biết chuyện của mình với nàng không lừa được bao lâu, hắn há mồm muốn nói chuyện ra. Nhưng ngoài cửa có người lớn tiếng nói: “Quốc sư đại nhân, quốc sư đại nhân Tô Vân cầu kiến gấp mặt ngài.”

Điều Thiên nghe là âm thanh Tô Vân, hắn (DT) nhìn thoáng qua Điều Viễn Từ, thấy thần thái hắn (DVT) có chút si mê giống như hoàn toàn không nghe được tiếng của nàng.

“Đi vào.” Hắn ngồi xuống, không biết lúc này nàng tới có chuyện gì.

Người bên ngoài cho người đi vào, Tô Vân vừa tiến vào thì quý gối với Điều Thiên, vẻ mặt đau khổ nói: “Quốc sư đại nhân xin làm chủ cho Tô Vân.”

Điều Thiên nói: “Có lời gì thì nói là được.”

Tô Vân lau nước mắt, nói: “Quốc sư đại nhân, Tô Vân biết mình chỉ là tiểu thiếp không lên được mặt bàn, nhưng hiện tại ta mang thai máu mủ của tướng công, chỉ mong hắn có thể nể tình hài tử của hắn có thể tha thứ ta, tha thứ cho Tô Vân không đúng.”

Điều Thiên cau mày, nhìn Điều Viễn Từ, thấy hắn cũng ngăn ra xem ra cũng là lần đầu tiên nghe được.

“Người.....” Điều Viễn Từ nhìn Tô Vân không biết nói gì với nàng, từ khi biết nàng không phải là người mình tìm kiếm nhiều năm tâm đã sớm không còn ở trên người của nàng rồi. Nhưng bây giờ nàng lại nói nàng có thai, đây không thể nghi ngờ là một đá kích lớn đối với hắn.

Vốn là hắn đã là sai lầm rồi, hiện tại sai càng thêm sai.

Nên làm như thế nào cho phải, hắn gấp đến mức vỗ mạnh cái ghế nói: “Người để cho ta tìm nàng trở lại như thế nào, người để cho ta lấy gì tìm nàng trở lại.....”

Tô Vân vốn tưởng rằng tin tức này sẽ vẫn hỏi người của hắn, nhưng không ngờ nét mặt tướng công lại giống như nàng và đứa bé này là trở ngại hắn thành đại sự, trong lúc nhất thời không khỏi nản lòng thoái chí.

Mà Điều Thiên đứng lên, nói: “Viễn Từ, người đã thành người làm cha sao có thể hồ đồ như vậy, nhanh đưa Tô Vân xuống đường thai cho tốt.”

“Tiểu tiên nữ.....”

“Nàng không phải tiên nữ, người xử lý tốt chuyện trước mắt đi!” Xem ra sớm muộn gì vẫn phải nói rõ mọi chuyện cho hắn, nếu không hắn sẽ không buông tay.

Chuyện này trái lại hoàn toàn là ngoài dự liệu của hắn, vốn tưởng rằng Điều Viễn Từ chẳng qua là nói chuyện hòa hợp với Kinh Kinh một chút, không ngờ hắn lại ôm tâm tư như vậy với Kinh Kinh.

Chuyện này, so với những người bên ngoài tới chỉ trích càng khó đối phó hơn.

Diêu Thiên chấp tay sau lưng đi loanh quanh trong phòng vài vòng, nghĩ thầm không biết bây giờ Kinh Kinh nàng như thế nào. Trong lòng sinh ra nhớ trên mặt liền nóng lên, hần sờ mặt và ngực một cái, khẽ mỉm cười.

Thừa nhận đi!

Chỉ là rồi đi không tới hai canh giờ đã nhớ nhưng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: tình cảm thiếu niên không thay đổi, tai nghe là hư hay là thực

Hiện tại ánh trăng đã nhô lên cao, hần khoác áo choàng vội vàng chạy tới tiểu viện kia.

Bởi vì ở gần, lại thêm lần này hần đi cũng không phải là chuyện gì dễ nghe cho nên không mang theo người. Trong bóng đêm lại thêm áo choàng trên người hần, rất ít người biết người này chính là quốc sư đại nhân tuyệt đại phong hoa.

Nhưng hần không nghĩ đến, chân trước hần vừa bước ra chân sau Diêu Viễn Từ đã được Xuân Hi đẩy tới tìm hần, kết quả Xuân Hi nói: “Làm sao quốc sư đại nhân lại mặc áo choàng rộng như vậy một mình đi ra ngoài?”

Diêu Viễn Từ ngẩn ra, phụ thân của hần ra cửa vẫn luôn mang theo tùy tùng, bởi vì thân là quốc sư luôn có chút người tìm tới gây bất lợi cho hần.

Bộ dáng đi ra ngoài như vậy nhất định là có đặc biệt chuyện, hần lập tức nói với Xuân Hi nói: “Người đẩy ta đi theo ở phía sau, không được để hần phát hiện ra.”

Xuân Hi đáp ứng một tiếng, lại thật sự thận trọng đi theo ở phía sau. Hần là người thật cơ trí, biết nếu như chuyện theo đuôi này bị quốc sư đại nhân phát hiện ra, vậy hần chỉ sợ nhất định sẽ bị xử phạt.

Diêu Viễn Từ không nhìn được, cứ bị Xuân Hi đẩy như vậy hồi lâu, hần nhỏ giọng hỏi “Đây là nơi nào?”

Xuân Hi nói: “Tiểu viện nhà Trần viên ngoại, nhưng nửa năm trước bọn họ đã dọn đi rồi, tiểu viện này vẫn luôn rao bán, nhưng mà bởi vì giá tiền rất cao nên không có người để ý.”

Diêu Viễn Từ nói: “Hần đi vào sao?”

Xuân Hi nói: “Tiến vào, cửa lớn đã đóng lại.”

Diêu Viễn Từ mặc dù hoài nghi, nhưng cửa đã đóng lại hần cũng không vào được, không thể làm gì khác hơn nói: “Trở về thôi.....”

“Cửa nách mở ra, mới vừa có một nha đầu đi ra ngoài từ đó.” Xuân Hi thói quen làm mất Diêu Viễn Từ, thích nói chuyện vừa thấy cho hần nghe.

Diêu Viễn Từ vội vàng nói: “Đẩy ta đi vào, cẩn thận không nên để người khác bắt gặp.”

Xuân Hi đáp ứng đẩy Diêu Viễn Từ vào, tiếp thấy xung quanh cũng không có người, lại chậm chậm đẩy Diêu Viễn Từ nhỏ giọng nói: “Gia đình này rất ít người làm, ngoại trừ nha đầu mới ra đi hình như không có người khác. Chỉ có một gian phòng ngủ nhà kế sáng đèn, phía sau có một rừng trúc, phía dưới có một cửa sổ nhỏ.....” Ý tứ của hần, muốn đi đến nhìn lên hay là nghe lên?

Diêu Viễn Từ nói: “Đường nào dễ đi thì đi qua đó.”

Xuân Hi đẩy Diêu Viễn Từ nhiều năm, có nhiều khí lực, coi như đường không dễ đi lắm hần chỉ cần dùng sức nhấc bánh xe gỗ lên một chút là có thể đi được.

Hai người thật vất vả đến trước cửa, Xuân Hi chưa có động thủ lấy hai ngón tay chọc thủng giấy dán cửa đã nghe thấy âm thanh người bên trong nói chuyện. Rất nhỏ, chỉ là có thể người trong phòng đứng gần cửa sổ cho nên nghe được rất là rõ ràng.

Vừa nghe xong, đôi chủ tớ này đều sợ ngây người, thể nhưng lại không dám làm động tác tiếp theo.

Trong phòng, Diêu Thiên cất giọng đáp nói: “Thế nào đã ngủ một buổi chiều còn nói ngủ?” Trong giọng nói không nửa điểm trách cứ trái lại mang theo ý cưng chiều sủng nịch.

Mà đổi thành một người khác nói chuyện, lại là giọng Kinh Kinh.

“Chính là ngủ không đủ, cánh tay đều là đau, thắt lưng cũng thế.....” Trong giọng nói của nàng hàm chứa oán giận, lại mang theo chút ngọt ngào cùng hương vị nũng nịu.

Diêu Thiên lại cười to, nói: “Được rồi được rồi, nàng chỉ cần ngủ tiếp là được, chỉ là cơm tối vẫn phải ăn. Chút nữa nha đầu mua bánh quế trở lại, nàng phải ăn mấy khối lại ngủ tiếp, biết không?”

“Tốt lắm ta biết rồi.”

Tiếp bọn họ nghe được âm thanh cời giầy và áo khoác, âm thanh giường kêu ken két. Nghĩ đến, hẳn là có người lên giường, tiếp âm thanh của bọn họ nhỏ hơn, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng cười nói.

Hai tay Diêu Viễn Từ nắm thật chặt bánh xe gỗ, cắn chặt môi dưới tới chảy ra máu.

Cho dù không cần nhìn, hẳn cũng nghe hiểu, Diêu Thiên ngồi lên giường Kinh Kinh, quan hệ của bọn họ tuyệt đối đã không còn là Công Công và con dâu đơn giản như vậy.

Lại một lát sau, liền nghe một tiếng kêu sợ hãi của Kinh Kinh, nói: “Chàng không phải là để cho ta ngủ, như thế nào..... Còn muốn khi dễ ta đây?”

Diêu Thiên nhỏ giọng an ủi: “Nàng ở bên cạnh ta liền không nhìn được, nha đầu.....”

Âm thanh sau đó Diêu Viễn Từ đã là người từng trải qua chuyện này hẳn làm sao sẽ không biết được, chỉ cảm thấy đỉnh đầu tiếng sét nổ kinh sợ, đại não hẳn trong nháy mắt trống không.

Một là phụ thân mặc dù hẳn có chút oán hận nhưng vẫn hết sức tôn kính, một là tiểu tiên nữ hẳn cho là tốt nhất thế gian, cứu hẳn một mạng.

Hiện tại hai người ở trên một cái giường làm chuyện nam nữ, âm thanh dâm dăng không ngừng truyền ra, tim của hắn cũng càng ngày càng lạnh.

Mà phía sau Xuân Hi cũng là như thế, chuyện xấu thế này lại bị hắn phát hiện. Tuy nói quốc sư đại nhân mặt ngoài là một người ôn nhu như ngọc, nhưng thực tế ai không biết hắn thủ đoạn lời đình.

Người chết bởi một câu nói của hắn cũng không ít, hắn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cũng không dám tiếp tục cử động nữa.

Một hồi lâu Diêu Viễn Từ mới nhỏ giọng nói: “Rời đi.”

Xuân Hi cũng muốn cứ như vậy yên lặng mà rời khỏi, hắn đẩy bánh xe gỗ của Diêu Viễn Từ xoay người đi chỉ thấy một nam tử áo đen xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Xin thiếu gia và vị tiểu công tử này đi theo ta.” Nói xong cũng không đợi Diêu Viễn Từ phản đối, đưa tay hai ngón tay điểm huyệt đạo của chủ tử bọn họ, động tác nhanh đến mức Xuân Hi cũng không phát hiện hắn ra tay như thế nào.

Nam tử áo đen kia động thủ, dẫn bọn hắn đến một gian phòng ở tiền sảnh, sau đó đóng cửa lại giải huyệt đạo cho Diêu Viễn Từ. Quay đầu lại vung tay lên, lập tức đánh ngất Xuân Hi.

Diêu Viễn Từ cười lạnh nói: “Thiên Ly?”

Thiên Ly nói: “Đúng vậy thiếu gia.”

Diêu Viễn Từ nói: “Người đây là có ý gì?”

Thiên Ly nói: “Quốc sư đại nhân phân phó, phạm là người phát hiện bí mật nơi này, toàn bộ xử quyết tại chỗ. Nhưng ngài là ngoại lệ, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là mời ngài tới nơi này.”

Diêu Viễn Từ cười lạnh nói: “Hắn cũng biết mình làm không đúng sao? Hẳn là quốc sư đại nhân, thân thể lại khỏe mạnh, muốn dạng nữ tử gì mà không có, tại sao phải để mất tới tiểu tiên..... Kinh Kinh, nàng là con dâu của hắn.”

Thiên Ly không nói, loại chuyện như vậy hẳn không có quyền lợi phát biểu ý kiến.

Diêu Viễn Từ lại nói: “Bọn họ khi nào thì bắt đầu? Là lần này đi tìm Kinh Kinh, hay vẫn là trước đó đã..... Đã.....” Chẳng lẽ là thời điểm đòi hắn hưu thư? Nhưng rõ ràng lúc đó phụ thân vẫn đang khích lệ bọn họ ở bên nhau.

Chuyện là từ lúc nào thì trở nên không giống nữa? Hoặc là ngay lúc đó Diêu Thiên chỉ là giả bộ một chút mà thôi?

Thiên Ly vẫn không nói, cho dù hắn biết đòi này không có mệnh lệnh của Diêu Thiên hẳn chắc là sẽ không nói.

Diêu Viễn Từ nổi giận, nói: “Chẳng lẽ người cứ nhìn bọn họ làm ra loại chuyện phá hoại đạo đức này ư, hơn nữa tại sao người không ngăn cản ta trước khi ta phát hiện, mà là sau khi phát hiện?” Nếu như có thể lựa chọn, hẳn tình nguyện cái gì mình cũng không biết.

Thiên Ly nói: “Ta chỉ phụ trách an toàn của Kinh Kinh cô nương.”

Diêu Viễn Từ cười khỏ nói: “Hắn thế nhưng cho ngươi đi bảo vệ Kinh Kinh, ha ha.....” Người nam nhân này có lẽ là nghiêm túc với Kinh Kinh, Thiên Ly là người hấn khổ tâm huấn luyện, bình thường cũng sẽ không dễ dàng để cho hắn rời đi.

Thiên Ly nói: “Ta sẽ khóa cửa lại, đợi buổi sáng ngày mai quốc sư đại nhân sẽ tự xử lý chuyện này.....”

“Sáng sớm ngày mai..... Sáng sớm ngày mai.....” Như vậy một đêm này, hắn một công công sẽ cùng con dâu của mình làm chuyện cấm kỵ này sao?

Diêu Viễn Từ càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng tức giận!

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau Diêu Thiên nghe được Thiên Ly ở ngoài cửa nói ra chuyện này hắn chỉ là chau mày, xem ra nên tới cuối cùng sẽ đến. Đêm qua mình cũng quá không cẩn thận, chỉ muốn tới gặp Kinh Kinh lại không nghĩ rằng rốt cuộc làm cho sự tình lại đến nông nổi như vậy.

Nhìn nha đầu đang thoải mái ngủ trên giường hắn than nhẹ, nói: “Ngươi tiếp tục bảo vệ nàng.” Sau đó tự mình mặc y phục liền mở cửa đến gian phòng ở tiền sảnh.

Nơi này đã bị Diêu Viễn Từ đập phá rơi vãi khắp nơi, Xuân Hi núp ở một bên, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, mà Diêu Viễn Từ một thân lệ khí nghe được âm thanh cửa phòng mở ra liền cười lạnh nói: “Là ngươi sao? Diêu Thiên.....”

Diêu Thiên cau mày, mặc dù đứa con trai này sau khi bị gãy hai chân bởi vì bị chính mình làm hại vẫn luôn hết sức lạnh nhạt đối với hắn, nhưng gọi tên hắn vẫn là lần đầu tiên.

Diêu Thiên ở trong lòng thờ dài, mặt ngoài hết sức lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi đã biết chuyện thì dễ lắm, ta và Kinh Kinh như ngươi thấy đã có phu thê chi thực (quan hệ như vợ chồng thực sự), mà hiện tại các ngươi lại đã mất danh nghĩa phu thê. Cho nên một đoạn thời gian tới ta sẽ cưới nàng vào quốc sư phủ.....”

Diêu Viễn Từ cười ha ha, nói: “Ý của ngươi là, để cho ta đổi giọng gọi nàng một tiếng nương?”

Diêu Thiên nói: “Đúng”

Diêu Viễn Từ chỉ vào chỗ Diêu Thiên đứng nói: “Diêu Thiên ngươi thật rất lãnh khốc, người khác đều nói quốc sư đại nhân thế nào nhiệt tình yêu thương con dân, nhưng ta lại biết lòng của ngươi căn bản là lạnh lẽo. Năm đó cũng bởi vì ngươi chỉ lo chuyện quốc sự hàng năm đều không ở nhà dẫn đến mẫu thân sinh non, làm hại ta trời sinh mất mù. Nhiều năm sau, lại bởi vì ngươi làm hại ta bị kẻ địch của ngươi cắt đi hai chân. Nhưng ngươi thì sao? Ngay cả một giọt nước mắt cũng không có chảy xuống.....”

Diêu Thiên nói: “Chuyện đã xảy ra đành chịu, cũng là ta dự tính sai lầm, quả thật là lỗi của ta. Nhưng mấy năm nay ngươi ở trong quốc sư phủ, nghĩ muốn cái gì ta nào có không đồng ý với ngươi?”

Diêu Viễn Từ phát tay nói: “Những thứ kia ngươi không cần cho ta cũng được, ta chỉ cần tiểu tiên nữ, ta chỉ muốn nàng.”

Diêu Thiên nói: “Chỉ có nàng là không thể nào, nữ tử duy nhất kiếp này Diêu Thiên ta yêu sẽ không nhường cho bất luận kẻ nào.”

Diêu Viễn Từ hừ nói: “Nhưng thân phận của các ngươi là cấm kỵ.”

Diêu Thiên nói: “Hôm nay đã không phải.”

Diêu Viễn Từ không ngờ Diêu Thiên đã quyết tâm, hắn vron người cười to nói: “Được, ngươi đã không quan tâm vậy thì ta truyền chuyện này ra ngoài, để cho tất cả mọi người đều biết quốc sư đại nhân của bọn hắn và con dâu vụng trộm.”

Diêu Thiên nói: “Ngươi muốn phá hủy Kinh Kinh sao?”

Diêu Viễn Từ lạnh lùng nói: “Phá hủy nàng là ngươi, không phải là ta.” Nói xong hắn đẩy bánh xe gỗ muốn đi, nhưng hắn phát hiện nơi này không phải quốc sư phủ, những cánh cửa này hắn không ra được.

“Truyện chi đăng duy nhất trên diendanlequydon.com”

Âm thanh Diêu Thiên cũng lạnh, nói: “Trước khi có thánh chỉ để cho ta cưới Kinh Kinh, ai cũng không thể đem chuyện này truyền ra ngoài nữa câu, cho nên mời người.....”

Thiên Ly nhảy ra, Diêu Thiên nói: “Đem thiếu gia mang về thư phòng của hắn ở quốc sư phủ giam lại, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần, cũng không được cho bọn họ ra ngoài.”

Thiên Ly đáp ứng một tiếng, động thủ mang người đi.

Một khắc Diêu Viễn Từ ngã xuống vẫn cười lạnh nói: “Lòng của ngươi là lạnh, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đối như vậy với Kinh Kinh.....” Nói xong hắn ngã xuống trong ngực Thiên Ly.

Điều Thiên sờ sờ tim của mình, nơi đó còn đang nhảy lên, nhưng đại khái kinh nghiệm nhiều nên coi như gặp loại chuyện như vậy vẫn không có nhảy nhanh hơn được bao nhiêu. Hắn phát giác, trừ thời điểm lên giường với Kinh Kinh, cơ bản đã không có chuyện gì có thể làm tim của hắn mê mông như nước thủy triều rồi.

Có một ngày, hắn thật sự cũng sẽ đổi như vậy với Kinh Kinh sao?

Vì chuyện gì đó, lạnh lùng giam nài lại?

Suy nghĩ một chút hắn lại tiếc nuối, xem ra giữa tình thân và tình yêu hắn cơ hồ không chút do dự lựa chọn tình yêu trước kia hắn cho là rất hư ảo.

Đứa con trai này, về sau chỉ sợ sẽ không nhận thức hắn người phụ thân này nữa rồi, nghĩ đến đây Điều Thiên cười khổ! Hắn không nghĩ có đáng giá hay không, chỉ là nghĩ tới câu nói số mạng thật trêu cợt người.

Hắn chính là người như thế, lựa chọn cũng không hối hận, cho dù chuyện này có lấy hay bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đưa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Một phong thư dẫn đến huyết án, phụ tử ám đấu

Cái gọi là lựa chọn nói ra thì rất dễ, nhưng nếu làm thật thì có chút khó khăn.

Hành động lần này của Điều Thiên ở trong mắt mọi người, chính là tội nghiệt nặng nề cha chồng con dâu loạn luân.

Điều Viễn Từ bị giam lỏng, thậm chí ngay cả Tổ Văn cũng không gặp mặt hắn một lần, lý do rất đơn giản, Điều Thiên sẽ không để cho loại chuyện như vậy truyền một chút nào vào trong tai người khác.

Dĩ nhiên, Kinh Kinh không có chuẩn bị nói cho người nhà nàng biết, hắn tự nhiên cũng sẽ không để cho nàng và người nhà gặp mặt.

Chỉ là, nếu muốn hoàng thượng đồng ý yêu cầu này của hắn vậy nhất định cần phải kích thích, tỷ như đưa ra điều kiện khiến hoàng thượng không thể không đồng ý loại yêu cầu nghịch thiên này của hắn.

Điều Thiên nghĩ thật lâu, quyết định dùng con mãnh hổ làm loạn kia.

Người mãnh hổ sợ là hắn, vậy trước tiên hắn nhất định phải biến mất hoặc là bệnh nặng mới được.

Vì vậy ngày hôm sau người dân toàn bộ Kinh Thành thậm chí cả nước đều biết rõ, bởi vì lần trước Điều Thiên bị thương không có chữa trị tốt lại phải quan tâm quốc sự, kết quả dẫn đến bị bệnh không dậy nổi, hết sức nghiêm trọng.

Mà Điều Thiên, đang nằm ở trong ôn nhu hương, được Kinh Kinh hầu hạ, trong lòng và bên ngoài đều vô cùng thoải mái.

Kinh Kinh cũng kỳ quái, vì sao ban ngày Điều Thiên vội vã trở về phủ quốc sư, lúc tối quay lại trên mặt lại mang vẻ vàng vọt ốm yếu, làm cho người khác vừa nhìn đều cho là hắn bị bệnh nào đó, nhưng một vừa rửa sạch lại thành một nam tử thần thái sáng láng, hồng hào.

Kinh Kinh muốn hỏi hắn rốt cuộc đang làm gì?

Điều Thiên cười nói: “Có một con hổ rất muốn đoạt được địa vị cao hơn, hắn quyền cao chức trọng, nhưng bởi vì có ta ở đây nên không dám ra tay, chỉ cần ta ngã bệnh, con hổ kia sẽ nghĩ biện pháp ăn thịt người. Nếu ta lại thêm một trận lửa, chỉ sợ hắn ngay cả ăn thịt người nào đó đang ngồi trên ngai vàng cũng dám.”

Kinh Kinh nói: “Con hổ kia rốt cuộc là người nào?”

Điều Thiên ngắt cái mũi nhỏ của nàng cười nói: “Kỳ thật có thể nàng đã nghe nói, Tả Tướng Quốc đương triều.”

Kinh Kinh cũng từng nghe huynh trưởng nói một chút chuyện quốc sự, biết Tả Tướng Quốc này vốn là ông ngoại của Đường Kim hoàng thượng, cũng là cha ruột Hoàng thái hậu. Năm đó hoàng thượng lên ngôi, cũng là nhờ hắn bỏ tiền giúp sức, hôm nay thế nào thành hổ?[tan_hye,d,d,l,q,d]

Điều Thiên nhìn nàng nghiêng đầu suy nghĩ, vẻ mặt tựa như rất không hiểu liền cười nói: “Cái đầu nhỏ này của nàng coi như nghĩ hồng cũng sẽ không nghĩ đến cái gì gọi là nhân tâm bất túc (giống như câu lòng tham vô đáy của VN ý)”

Kính Kinh gật đầu nói: “Cũng đã là Tả Tướng rồi, hấn còn muốn được cái gì? Chẳng lẽ thật sự muốn giết ngoại tôn (cháu ngoại) của mình, được vị trí kia? Không đáng giá.”

Điều Thiên cười lạnh nói: “Nàng cho là không đáng giá nhưng bọn họ trái lại rất thích thú, trước mắt bọn họ muốn nhất hấn là đoạt binh quyền, ta liền cho hấn là được. Có binh quyền đã tâm của hấn sẽ bành trướng, đến lúc đó tự cho là muốn quốc gia này sẽ vô cùng dễ dàng.”

Kính Kinh không hiểu nói: “Kia chẳng phải là hấn muốn đoạt ngôi vua, tại sao chàng còn để cho hấn đoạt được binh quyền?”

Điều Thiên nói: “Hoàng thượng người kia nói phức tạp một chút chính là lo lắng quá nhiều việc, thường thường sẽ không niệm tình cũ. Nói đơn giản chút chính là đứng trước lợi ích, nếu không có lợi hấn nhất định sẽ không đồng ý yêu cầu của ta.”

Kính Kinh vẫn là khó hiểu nói: “Chuyện đó và chuyện này có quan hệ như thế nào?”

Điều Thiên nhìn nàng, không biết có nên nói kế hoạch của mình cho nàng nghe hay không. Nữ hài này cực kỳ thuần khiết, đôi tay không dính một chút máu tanh, thế nhưng chuyện này nhẹ thì mấy trăm người, nặng thì trên vạn người đều có thể chết trong kế hoạch.

Hấn nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cười nói: “Không sao, cũng chỉ là ta muốn mượn chuyện rối loạn để cưới nàng mà thôi.”

Kính Kinh tin là thật, cười nói: “Ừm!”

Điều Thiên ôm chặt nàng, từ tay nhỏ đến chân nhỏ, nói: “Ta còn không biết Kính Kinh thích gì đây?”

Kính Kinh bây giờ có thể quang minh chính đại nói: “Ta thích Điều Thiên.” Nói xong nâng mặt hấn lên hôn mạnh một cái.

Lời tỏ tình này làm cho Điều Thiên kích động thật lâu, hấn hôn đáp lại, sau đó bắt đầu hạnh kiểm xấu trên người nàng, nói: “Nếu như nàng thật thích thì tốt, ta vẫn luôn cho là do ta bức nàng đến bước này.”

Kính Kinh ở trong chuyện này vẫn là rất thông minh, nàng mới không nói ra mình làm sao từng bước từng bước theo đuổi Điều Thiên tới tay, mà là cười nói: “Vậy ta cũng thích người.”

Điều Thiên cảm thấy, chuyện tốt đẹp nhất trên đời cũng chỉ là lưỡng tình tương duyệt, hiện tại cuối cùng hấn cũng hiểu ý tứ trong đó.

Kích tình đi qua, Điều Thiên bỗng nhiên đi ra ngoài, sau đó bưng một chén thuốc tới, nước thuốc đen kịt làm cho Kính Kinh cảm thấy rất ghê tởm. Nàng chỉ chén thuốc nói: “Làm cái gì?”

Điều Thiên không cách nào nói láo với người bên cạnh mình cả đời, hấn thẳng thắn nói: “Kính Kinh biết nam nữ ở chung một chỗ sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Kính Kinh ngồi ở trên giường, đỏ mặt nói: “Không phải là chuyện vừa rồi.....”

Điều Thiên cười khổ nói: “Chuyện phát sinh sau đó thì sao?”

Kính Kinh ngược lại thật không biết, nàng nghĩ nghĩ, nói: “Tắm? Thay mền? Hay là làm tiếp?”

Điều Thiên lại bị nàng hỏi lại làm cho lại dừng đứng lẩn nữa, trên mặt đất đứng ngồi không yên. Hấn ho nhẹ một tiếng, nói: “Tốt lắm, ta giải thích cho nàng một chút là hiểu.”

Hấn trước tiên làm khó chính mình ở trong lòng một chút, sau đó nói: “Sau khi nam nữ đã làm chuyện phòng the có thể tạo ra sinh mạng mới, tức con của chúng ta. Nhưng là.....”

“Chờ một chút!”

Vấn đề tới, ngón tay Điều Thiên run lên nói: “Nàng hỏi.”

Kính Kinh rất nghiêm túc nói: “Không phải cần thành thân sao?”

Điều Thiên cười khổ nói: “Vô luận là có thành thân hay không, chỉ cần có loại chuyện như vậy cũng rất dễ dàng thụ thai. Cho nên ta chuẩn bị thuốc này, chỉ cần sau mỗi lần uống thì sẽ không có thai, cho đến khi ta đón nàng trở về phủ quốc sư, thì không cần phải uống nữa.”

Kính Kinh nhìn chén thuốc kia thật không thích uống..., nói: “Ngộ nhờ đã có thì sao? Ngộ nhờ uống rồi vẫn có thì sao? Ngộ nhờ về sau không tốt với tiêu bào bào thì sao?”

Điều Thiên cười nói: “Nàng không cần phải lo lắng, ta đều đã hỏi, hơn nữa không phải ngày hôm qua có người chẩn mạch cho nàng sao? Nếu có hấn sẽ nói với ta.”

Kính Kinh nói: “Vậy không phải rất phiền toái sao?”

Điều Thiên nói: “Cũng không phải rất phiền toái, chỉ là không tốt với thanh danh của nàng.”

Kinh Kinh nói: “Thanh danh của ta vốn cũng không tốt lắm.”

Diêu Thiên giặt mình, đột nhiên ôm lấy nàng nói: “Đều là sai lầm của ta, cho nên không muốn nài lại vì ta gánh chịu cái gì. Thuốc này nếu như nàng không muốn uống coi như xong, vô luận như thế nào ta đều sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm uất ức.”

Kinh Kinh nhìn thuốc một chút lại nhìn Diêu Thiên một chút, nói: “Vây..... Người uống được không?”

Diêu Thiên co rút khóe miệng, nói: “Ta uống hình như không có hiệu quả.”

Kinh Kinh bất đắc dĩ nói: “Vây ta uống.....”

Diêu Thiên thờ dài nói: “Thôi, không uống. Do ta không nhịn được lại muốn người chịu phần tội này.....” Nói xong liền muốn đi.

Kinh Kinh vừa nghĩ điều này không thể được, ngộ nhớ hẳn thật sự đi chính mình lại có bảo bảo, đi đường cũng không dễ dàng. Nghĩ lại một chút bộ dáng sư tử, nàng quyết định vì chính mình cũng phải uống. Vì vậy nàng đoạt lấy thuốc uống xong, cau mày nói: “Thật là đắng.”

Diêu Thiên sờ sờ đầu của nàng, nói: “Thật là một nha đầu ngốc.” Vốn còn muốn nài, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là nhịn một chút thôi.

Không ngờ nhịn một chút chính là ba ngày, hẳn biết không phải Kinh Kinh cố ý trừng phạt hẳn, chỉ là nàng thật sự đắng, sợ uống thuốc, cho nên phương pháp trực tiếp nhất chính là không để cho hẳn chạm mình. [tan_hye,d,d,l,q,d]

Diêu Thiên rất buồn bực, không còn hơi sức nói với Hồ thái y: “Người không thể làm cho thuốc kia dễ uống một chút sao?” Hồ thái y cũng là người trong Thiên Ky Môn, nếu không hẳn còn trẻ cũng sẽ không được đặc cách vào Thái Y Viện rồi.

Thứ nhất là hẳn thật có khả năng, thứ hai cũng là thân là thuộc hạ của Thiên Ky Môn mới có cơ hội này. Chỉ là, người bên ngoài sẽ không biết chuyện này.

Hắn co rút khóe miệng, nói: “Quốc sư đại nhân, loại thuốc kia không hại cũng là giết người, cho nên uống không dễ cực kỳ bình thường.”

Quốc sư đại nhân từ trước đến giờ đều cực kỳ thông minh hiện tại trong phòng trống không, chỉ có thể ôm không thể ăn làm cho hẳn hết sức khó chịu, vì vậy nói: “Có thể dùng thuốc cho nam tử không?”

Hồ thái y cười nói: “Nam tử dùng ngược lại có, nhưng chỉ sợ uống xong về sau liền cắt đứt mạch máu của chính mình (vô sinh), bình thường ta không đề cử.”

Ánh mắt Diêu Thiên lạnh lẽo, sau đó nói: “Đáng giận Tả Tướng, hẳn thế nào còn không có hành động, cũng đã sắp bảy ngày rồi.”

Hồ thái y vừa dọn dẹp đồ đạc vừa nói: “Rất ít thời điểm thấy quốc sư đại nhân có loại tính tình không nhẫn nhịn được này.”

Diêu Thiên quay đầu lại nói: “Nghe nói Hồ thái y cũng là tân hôn, nếu muốn người rời khỏi nàng thì sẽ có tư vị gì?”

Sắc mặt Hồ thái y tối sầm, nói: “Quốc sư đại nhân, xin không cần điều ta đi vùng khác.”

Diêu Thiên phát phát tay nói: “Chỉ là suy nghĩ một chút, ta còn không có ý tưởng đó.”

Hồ thái y thở phào nhẹ nhõm, nói chuyện với quốc sư đại nhân thật sự quá mệt mỏi, tuy rằng hẳn là người vô cùng dễ nói chuyện, nhưng có lúc nghe giống nói đùa, sau đó người vô cùng không tin được bị hẳn đá xuống địa ngục.

“Quốc sư đại nhân, hoàng thượng thăm hỏi tình huống của ngài, không biết muốn ta trả lời như thế nào?”

“Đi nói cho hẳn biết, vết thương của ta lại nứt ra, đã hôn mê, chỉ sợ không được.”

“Cái gì?”

“Về phần nứt ra như thế nào, người tới nghĩ biện pháp, khổ nhục kế không phải là ta chưa dùng qua.”

Hồ thái y cau mày, thật không rõ quốc sư đại nhân vì sao phải làm như vậy. Nhưng mà từ trước đến giờ dụng ý của hẳn rất sâu cũng không thích người khác hỏi tới, mình không thể làm gì khác hơn là làm tốt chuyện có thể làm là được rồi.

“Hồ thái y, người thay ta chẩn mạch, cảm thấy gần đây thân thể ta như thế nào?” Nếu như muốn diễn khổ nhục kế sau khi bị cắt một đao nhất định sẽ mất máu, nếu là thân thể không tốt thì phải cẩn thận một chút, nếu không để lại mầm bệnh không chữa trị liền thăm. Trước kia chỉ là quốc sư cũng không cần hẳn rất vất vả, nhưng là có Kinh Kinh, hẳn cũng không hy vọng mình có ngày lực bất tòng tâm.

Hồ thái y nói: “Quốc sư đại nhân gần đây bởi vì điều dưỡng âm dương thích hợp, thân thể tốt hơn so với trước kia. Chỉ là hai ngày này có chút hỏa khí lớn, cần tiết ra chút hỏa khí, hoặc là ăn chút thức ăn nhẹ giữ vững lòng yên tĩnh.”

Diêu Thiên nói: “Ta biết rồi, người đi xuống đi!” Hỏa khí lớn, còn không phải là do thuốc kia làm hại.

Sau khi Hồ thái y rời khỏi, Diêu Thiên lại hỏi: “Thiên Ly, mấy ngày nay Viễn Từ như thế nào?”

Thiên Ly nói: “Thiếu gia rất an tĩnh, chỉ là buổi chiều bởi vì một số chuyện hấn đuổi Xuân Hi đi rồi.”

Diêu Thiên bỗng nhiên đứng bật dậy, cau mày nói: “Xuân Hi đã đi?”

Thiên Ly nói: “Đã dọn dẹp đồ đạc rồi đi.”

Diêu Thiên cười lạnh nói: “Không hồ là nhi tử của Diêu Thiên ta, thế nhưng nghĩ đến loại biện pháp này ngăn cản ta.” Hấn xuống giường đi hai vòng, chấp tay sau lưng lạnh nhạt nói: “Phải người ra ngoài đi theo Xuân Hi, nếu như hấn đi xuống phía nam thì cho hấn đi, nếu như hấn đi phía bắc thì giết người hủy thi.”

Thiên Ly nói: “Vâng”

Diêu Thiên lại nói: “Còn nữa, trên đường chú ý tất cả trạm dịch, không được để Xuân Hi đưa tin ra ngoài.”

Thiên Ly nói: “Nếu như tin đã truyền ra?”

Diêu Thiên nói: “Không chừa một người, toàn bộ giết chết, phá hủy tin tức.”

Thiên Ly đáp ứng một tiếng, liền lui ra.

Mà Diêu Thiên mỉm cười về phía gian phòng Diêu Viễn Từ đang đóng, tiểu tử này cuối cùng không muốn làm hoạt tử nhân nữa rồi, hấn (DVT) đang đấu với hấn (DT).

Hấn (DT) cũng muốn nhìn một chút, hấn (DVT) có thể đi tới trình độ nào, ngay cả Xuân Hi cũng có thể bỏ qua, trái tim của hấn (DVT) lại có thể lạnh đến mức độ nào?

Dù sao cũng là phụ tử (cha con), hấn (DT) sẽ không giết hấn (DVT), nhưng ở trong trận chiến này thế nhưng hấn (DT) lại không muốn thua.

Kinh Kinh nữ tử này, hấn phải có được.

Tác giả có lời muốn nói: Diêu Thiên càng ngày càng hư, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đưa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Mãnh Hổ xuống núi, quốc sư bệnh tình nguy kịch

Gần đây Kinh Thành xảy ra rất nhiều chuyện, dù Kinh Kinh chỉ tiếp ‘khách’ buổi tối còn ban ngày đặc biệt nghỉ ngơi cũng có nghe nói một chút.

Ngay cả người đi trên đường cũng nói, động tác liên tục gần đây của Tà Tướng Quốc, vừa bài bố quân đội trong kinh thành, vừa lệnh cho con hấn là Quý phi mua kiếm vì hoàng thượng thiếu chút nữa làm hoàng thượng bị thương, kết quả lại bị phán vô tội thả ra!

Kinh Kinh cảm thấy Tà Tướng Quốc này thật muốn ra tay, chỉ sợ đến lúc đó Diêu Thiên sẽ gặp nguy hiểm.

Buổi tối thời điểm Diêu Thiên tới, nàng lo lắng lôi kéo hấn nói: “Nếu con hổ kia gây bất lợi cho người thì làm thế nào?”

Diêu Thiên cười nói: “Không cần phải lo lắng, ta đều có sắp xếp.”

Kinh Kinh cau mày gật đầu, đột nhiên nói: “Nhưng thế nào ta ngủ được trên người người có mùi máu tươi?” Nói xong đưa lỗ mũi tới tiếp tục ngửi.

Diêu Thiên vội kéo nàng ra, nói: “Nàng đây là làm cái gì? Chẳng lẽ là vội vã muốn uống thuốc sao?”

Kinh Kinh mặc kệ hấn, đẩy ngã người tiếp tục ngửi, sau đó xé y phục của hấn nhìn thấy bên trong vết thương đã được băng bó từng tầng từng tầng.

Không trách được gần đây thời điểm kết hợp cùng với nàng đều không cời y phục, vốn cho là hấn là gấp gáp, nhưng không ngờ thì ra là bởi vì bị thương.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Muốn con hổ cho là ta đã bị nó cắn, cho nên làm giả vết thương.” Nhìn quần rất nhiều, thật ra thì không có nghiêm trọng như vậy.

Kinh Kinh lại đột nhiên ấn một ngón tay xuống, đau đến nỗi Diêu Thiên cau mày, sau đó hần bên này còn chưa kịp kinh thán than chính mình thương càng thêm thương, bên kia Kinh Kinh đã nhảy xuống giường không để ý tới hần.

Diêu Thiên thật ra thì vẫn cho rằng Kinh Kinh đi theo mình như vậy là uất ức nàng, cho nên vô luận gặp phải chuyện gì chỉ cần nàng mất hứng mình liền hết sức dụ dỗ.

Hiện tại mặc dù vết thương còn đau, còn phải tươi cười xuống giường ôm nàng nói: “Trách ta lừa nàng sao? Thật ra thì thương thể kia quả thật không có nghiêm trọng như vậy, hơn nữa còn do ta tự đâm.”

“A? Chẳng điên rồi?” Kinh Kinh cũng chưa từng gặp phải người tự ngược mình thành như vậy.

Diêu Thiên quay người của nàng tới nhìn nàng nói: “Nàng không cần phải biết quá nhiều, chỉ cần hiểu rằng ta vì có thể cho nàng làm bạn với ta vô luận phương pháp khó khăn phức tạp hơn nữa đều có thể làm được. Huống chi chỉ là khổ nhục kể nhỏ nhỏ, không đáng lo.”

Diêu Thiên vẫn cho là chính mình không có thiên phú dụ dỗ nữ hài tử, nhưng quan trọng là học tập, hiện tại hần tự cảm thấy vẫn có một ít phương pháp đối phó Kinh Kinh.

Tỷ như hiện tại, Kinh Kinh mềm lòng, nằm ở trước ngực hần vuốt vết thương của hần nói: “Ừ, ta không hỏi, nhưng là chàng nhất định không được để cho chính mình gặp chuyện không may. Nếu không, ngươi liền mang theo ta...ta bảo vệ chàng.”

Khóe miệng Diêu Thiên rụt rụt, nói: “Thật sao? Nhưng mà ta là nam nhân, vẫn là do ta bảo vệ thể tử mới đúng.”

Trong lòng Kinh Kinh lại tự đánh bản tính, nếu tình huống nguy hiểm như vậy, lúc nào nàng cũng phải chú ý tới an nguy Diêu Thiên mới được. Nếu không, chính mình không cần thận trọng trở thành một quả phụ, chẳng lẽ phải đi Địa phủ theo đuôi tướng công sao?

Ngày hôm sau, Diêu Thiên đang ngủ say, kết quả vào lúc này hoàng thượng đại giá quang lâm.

Bởi vì hai ngày này trên người mang thương tích ra trận, hơn nữa kích tình mãnh liệt sức sôi một phen, Diêu Thiên trái lại đã thành thói quen ban ngày ngủ tới khi hồi phục sức lực rồi.

Thời điểm Hoàng thượng đến hần nửa ngủ nửa tỉnh, chỉ nghe bên cạnh hoàng thượng khẽ thở dài: “Ngươi nói làm sao bệnh lập tức bệnh đây? Con hổ kia lại có hành động, để cho ta một người đối phó thế nào? Cho dù ta buông tha quân đội chém nhau với hần, nhưng là hình ảnh hòa bình ta vừa thiết lập đã hủy sạch. Ngươi nói, ta phải làm thế nào? Biểu huynh.....”

Diêu Thiên không nói, chỉ có thời điểm hần có chuyện cầu xin, vị biểu đệ hoàng thượng này mới có thể biểu huynh dài biểu huynh ngắn.

“Biểu huynh ngươi xem, có muốn ta tìm tất cả đại phu ở Kinh Thành đến xem bệnh cho ngươi hay không, để cho ngươi lập tức khỏe mạnh đứng lên?”

“Không cần.....” Diêu Thiên nheo mắt lại nói.

“Vậy muốn lý do như thế nào, ngài mới có thể đứng dậy vì biểu đệ ta trừ con hổ này? Lại không đắc tội Hoàng thái hậu đây?”

“Thần ở nơi này có lá thư, ngài trở về xem rồi lại cho ta câu trả lời chắc chắn, chỉ có 10 ngày, hi vọng ngài có thể lấy chuyện quốc gia đại sự làm trọng.” Nói xong lấy một phong thư đã viết xong ở bên người, cũng nói: “Bên cạnh lại không được có những người khác nhìn.”

Hoàng thượng vừa nghe có cửa dĩ nhiên vui mừng, vì vậy nhận lấy thư nói: “Ta sẽ tận lực hành động theo như trong thư viết.” Thật ra thì hần cũng rất rõ ràng cá tính Diêu Thiên, nếu như hần thật có lòng thì coi như bệnh nghiêm trọng đến đâu lúc nên ra tay sẽ ra tay, nhưng hiện tại hần chỉ ngồi yên xem hồ đầu, cho nên nhất định có chuyện gì muốn hần làm [tan_hye.d,d,l,q,d]

Chỉ là, hoàng thượng lại không biết tất cả đều do Diêu Thiên ở sau lưng thúc giục Tả Tướng Quốc phản bội, nếu không hần cho dù có can đảm, tốc độ cũng không có nhanh như vậy.

Nhưng hoàng thượng sau khi lấy được tin tức trở về xem mặt xanh như tàu lá, hai tay hần run rẩy cả người ngã từ trên Long Ý (ghế rồng, ghế vua) xuống mới chậm rãi từ trên đất đứng lên, vừa đứng dậy vừa nói: “Điên rồi, cái thế giới này điên rồi, Diêu Thiên thể nhưng cũng sẽ yêu nữ nhân..... Hơn nữa còn là loại quan hệ này. Hần thể nhưng giao chuyện này cho ta làm, mục đích không phải là muốn cho người trong thiên hạ đều đổ lỗi ta?”

Miền cường ngồi vào chỗ của mình, lại nhìn tin một lần nữa, hần co rút khóe miệng vút tin xuống nói: “Diêu Thiên, ngươi điên rồi, ngươi cho là hoàng thượng là vạn năng sao? Ngươi cho là hoàng thượng sẽ không bị một phần trách móc nào sao? Một Tả Tướng Quốc đã có thể đề chết ta, lại cho ta cái vấn đề khó khăn này không phải cho hần lý do để động thủ hành thích vua?”

Vòng vo vài vòng trên mặt đất hần lại bình tĩnh xuống, Diêu Thiên coi như hung ác nữa cũng sẽ không để cho người làm loạn giang sơn muốn mạng của hần. Chẳng lẽ hần làm như vậy là có lòng tin đánh chết con hổ Tả Tướng Quốc này miễn hần hậu hoạn về sau? Nhưng mặt mũi Hoàng thái hậu lão mẹ hần này, hần giải thích như thế nào?

Hoàng thượng suốt cả đêm không ngủ, cái vấn đề khó khăn này thật đủ làm hần suy nghĩ mười ngày rồi.

Mà trong vòng mười ngày này xảy ra rất nhiều chuyện, quan trọng nhất là Tả Tướng Quốc quang lâm quốc sư phủ. Hai người gặp mặt, có một người vô lực nằm ở trên giường, mặt vàng vọt. Một người long tinh hồ mãnh (khỏe mạnh như rồng, hổ) đứng trên mặt đất, thở dài nói: “Tâm quốc sư đại nhân thật

sự là không nhỏ, rồi cuộc vết thương cũ lại tái phát, không biết có nghiêm trọng hay không?”

Diêu Thiên cười khổ, vừa cười vừa ho khan nói: “Thượng..... Nhưng, khụ khụ..... Khó được Tà Tướng đến thăm ta, mời ngồi mời ngồi.....”

Tà Tướng Quốc lại cười nói: “Chỉ là chuyện quốc sư đại nhân bị bệnh như vậy không có mấy người tin tưởng, tất cả mọi người đều cho là ngài là con của Thần Tiên làm sao có thể bị chút vết thương nhỏ này đánh ngã, ta có dẫn theo Khương thái y tới đây, không biết.....”

Hồ thái y cũng bên cạnh, hần lập tức đứng lên lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Tà Tướng Quốc đại nhân là không tin y thuật tiểu nhân sao?”

Tà Tướng Quốc nói: “Đâu có đâu có, cũng chỉ là Khương thái y là đại diện cho dân chúng toàn bộ kinh thành đến, nếu không để cho hần xem mạch làm thế nào giao phó cho bọn họ đây?”

Diêu Thiên đưa ra tay của mình, nói: “Dĩ nhiên phải giao phó, Khương thái y xin.....”

Tà Tướng Quốc bên này lập tức kéo khoe miệng, hiện tại Diêu Thiên đã bệnh thành như vậy bộ dáng tay kia cổ tay vẫn trắng nõn như cũ, so với nữ nhân còn dễ nhìn hơn. Hơn nữa về mặt hần không còn hơi sức đủ thân là nam nhân hần cũng không khỏi sinh lòng thương tiếc, trước kia ở trong triều đình đứng xa nhìn hần đã không dám nhìn thẳng rồi, hiện tại cẩn thận nhìn kỹ hần lại cảm giác những nữ nhân bên cạnh đều mất màu sắc.

Đột nhiên, Khương thái y bên kia lại kéo vạt áo Diêu Thiên xuống.

Cầm dưới chòm râu Tà Tướng Quốc run lên, nhìn bộ phận tinh xảo dưới xương quai xanh trở xuống liền thấy mình có chút trở nên không đứng.

Một người nam nhân ngày thường tốt như vậy làm cái gì, văn văn kiện kiện (chỗ nào, bộ phận nào) cũng là muốn mạng người. [tan_hye.d,d,l,q,d]

Hần ngày thường tốt coi như xong, lại tính kế lợi hại như vậy, nếu không phải như thế hần cảm thấy quan hệ của mình và hần sẽ càng tốt hơn một chút.

“Hồi Tà Tướng Quốc, quốc sư đại nhân đúng là bị thương, hơn nữa là bị nội thương, chỉ sợ nhất thời không thể tốt ngay được.” Khương thái y báo chi tiết.

Tà Tướng Quốc thu hồi tầm mắt của mình xấu hổ ho khan một tiếng nói: “Là như thế sao, vậy quốc sư đại nhân phải tĩnh dưỡng thân thể thật tốt.”

Diêu Thiên kéo vạt áo của mình lên, cười nói: “Đa tạ Tà Tướng Quốc quan tâm.”

Tà Tướng Quốc cũng không có vội vã đi, hần là lần đầu nhìn thấy Diêu Thiên vô lực như vậy, nào có đạo lý không tình tế thương thức?

Chính là như vậy, cho đến khi Diêu Thiên ngủ, hần mới lộ vẻ tức giận rồi đi.

Đi tới bên ngoài phủ quốc sư, không khỏi nhớ lại tình trạng Diêu Thiên, nếu không phải hần thân là nam nhân, chính mình chỉ sợ đã sớm bị hần mê hoặc. Cho dù là biết rõ hần là thân thể nam nhân, vẫn cảm thấy bất luận nơi nào đều mỹ mạo tinh tế, càng nghĩ càng mê muội.

Hần mơ mơ màng màng lên cổ kiệu, đi được một đoạn đường, đột nhiên một cơn gió lớn thổi tới.

Cơn gió này rất là kỳ quái, thể nhưng vậy mà làm cổ kiệu thổi nghiêng về một bên mà người tới cùng hần lại bị gió thổi bay ra bên ngoài mười mấy bước, ngay cả đứng cũng không đứng lên được.

Tà Tướng Quốc xóc màn kiệu đi ra, cau mày đang suy nghĩ tại sao có thể có chuyện kỳ quái như vậy.

Đột nhiên một cái bao tải chụp xuống đầu, hần ngay cả giây giũa cũng không kịp giây giũa đã cảm thấy bả vai của mình bị đánh một gậy mạnh.

“Người là người nào, thậm chí ngay cả tướng quốc đương triều cũng dám đánh trộm.”

“Đánh chính là người.”

Giọng nói đối phương khàn khàn, nghe không ra là nam hay nữ, chính là cố ý thay đổi giọng nói của mình.

Tà Tướng Quốc là quan văn, chỉ có thể ôm chặt đầu của mình muốn coi bao bố ra.

Nhưng đối phương xuống tay rất nặng, không để ý diện mạo đập loạn một hồi. Đau đến nỗi Tà Tướng Quốc luôn miệng kêu thảm thiết, nhưng là không coi bao bố này ra được.

Cũng không biết bị đánh bao lâu, thời điểm hần cảm giác mình gọi cứu mạng đến nỗi giọng nói khàn khàn, cây gậy kia mới dừng lại.

Tiếp nghe bước chân vang lên, nghĩ đến đối phương đã đi rồi.

Hần vội vã vén bao bố lên, giờ tay chùi mặt của mình một cái thể nhưng tất cả đều là máu.

Lúc này bọn gia đình cũng chạy tới, nhìn Tà Tướng Quốc bị đánh thành cái đầu heo bọn họ đều sợ hết hồn, ngã quỵ một đồng nói: “Tà Tướng Quốc đại nhân, chúng ta mặc dù nghe được tiếng ngài kêu nhưng lại bị gió làm cho đầu óc choáng váng thể nào cũng không đứng nổi.”

Tả Tướng Quốc mới vừa nói chuyện, một cái răng lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất, hán đầu đến nước mắt cũng chảy xuống, miễn cưỡng nói: “Trở về.” Không đi trở về ngộ nhờ có người đi ngang qua nhìn thấy thì thành cái dạng gì, không cần suy nghĩ hán cũng biết hình tượng của mình bây giờ thật sự không nên ra ngoài dọa người.

Mà một bên, hai chân Kinh Kinh đã chạy vào trong tiểu viện.

Nàng vỗ ngực của mình cười hắc hắc không ngừng, để cho tên khốn kiếp người nhìn chằm chằm mặt và ngực Diêu Thiên, cho người đi quốc sư phủ tìm phiền toái, phát hiện chính mình biến thành đầu heo rồi, xem người còn dám ra cửa sao?

Vừa rồi ở trong phòng nàng bởi vì quan tâm tình huống Diêu Thiên sợ lộ vết dưng phẩn, nhưng không ngờ thấy được chính là có một nam nhân râu bạc nhìn chằm chằm nam nhân của mình, một bộ dáng rất muốn ăn hết hán (DT).

Nghe kỹ lại, nam nhân này chính là con mãnh hổ, Kinh Kinh vừa kinh vừa sợ rồi.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy chính mình bị thua thiệt, thân thể kia vốn chính là người của nàng bây giờ lại bị một người nam nhân chiếm tiện nghi, không được, đây là vấn đề mặt mũi nhất định phải đòi lại.

Cho nên, nàng chờ ở trên đường Tả Tướng Quốc đi qua, đám người đó vừa đến sẽ dùng cái sáo ốc biển thổi bay bọn gia đình, sau đó đánh Tả Tướng Quốc dữ dội.

Nhưng Kinh Kinh cũng biết thời điểm đánh người tốt nhất không nên để cho hán nhìn thấy mặt của chính mình, cho nên mượn một cái bao bố dùng để lót đất từ ô ăn mây ven đường trực tiếp trùm lên đầu của hán rồi đánh.

Bữa tiệc này đánh hết sức vui sướng, nhưng không nghĩ tới tất cả đều thu vào trong mắt một người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chán ghét Thần Tiên, một người lại thêm một người

Thiên Ly chưa từng thấy phương pháp kỳ quái như vậy, thế nhưng có thể không cần đuổi người đi. Hơn nữa, hán càng không nghĩ tới dáng người nhỏ nhỏ của thiếu phu nhân lại có lực bộc phát (sức lực lúc tức giận) mạnh mẽ như vậy, thế nhưng đánh một đại nam nhân thành cái dạng kia.

Nhất là tốc độ nàng chạy trốn, nếu như nói là võ công lại không giống, bởi vì nếu như nàng có loại công lực này chỉ sợ đã sớm phát hiện hán, nhưng nàng cũng không có phát hiện.

Thiên Ly nghe lệnh quốc sư bảo vệ nàng, không tới vạn nhất tuyệt đối sẽ không lộ diện, nhưng là hán (TL) có nên nói chuyện này cho hán (DT) nghe hay không đây?

Mất thấy thiếu phu nhân vào phòng, hán không biết tại sao nàng biết Tả Tướng Quốc sẽ đi ngang qua nơi này? Thiên Ly không có lòng tò mò, hán từ nhỏ đã bị quốc sư nghiêm khắc huấn luyện, có chút tình cảm đã sớm quên mất.

Buổi tối Diêu Thiên tới đây, hán tự nhiên là dụ dỗ Kinh Kinh trước, đến quá nửa đêm hán lại bắt đầu tìm Thiên Ly hỏi tình huống ban ngày của Kinh Kinh.

Thiên Ly trả lời: “Rất tốt.”

Diêu Thiên ngồi tựa vào thành ghế trong thư phòng, những lúc thế này hán luôn luôn hiện ra chút lười biếng và gọi cảm. Thiên Ly không dám nhìn thẳng hán lúc này, cảm giác có đôi khi không giải thích được liên tưởng mà tìm đập nhanh.

“Thật sao? Bất quá nghe nói Tả Tướng Quốc con hổ kia ở khu vực gần đây bị người dùng gậy đánh trộm, thật không biết là ai to gan làm như vậy.” Diêu Thiên nghĩ đến điều này không khỏi cười đến cực kỳ vui vẻ, nhưng lời nói của Thiên Ly làm hán không vui nổi.

“Bẩm Quốc sư, là thiếu phu nhân.” Thiên Ly nói.

“Cái gì?” Diêu Thiên không tin đứng lên, sau khi hán hỏi Thiên Ly nhìn và nghe thấy gì lại cảm thấy nha đầu kia nhất định có chuyện gì gạt mình.

Đột nhiên lại nghĩ tới Diêu Viễn Từ từng gọi nàng là tiểu tiên nữ?

Cái xưng hô này khi hán (DVT) còn bé được cứu trở về từng kêu lên, sau đó hán (DVT) tựa như nổi điên tìm nữ tử kia, tiểu tiên nữ không tồn tại.

Chẳng lẽ, trong này có quan hệ gì sao?

Hắn đi vòng vo hai vòng trong thư phòng, cuối cùng lại trở về gian phòng.

Trên giường Kinh Kinh bởi vì mệt nhọc đã ngủ mơ mơ màng màng đột nhiên bị Diêu Thiên đánh thức, nàng chợt nắm chặt nửa tỉnh ngủ mà nói: “Ta không muốn lại làm tiếp, ta muốn đi ngủ.”

Diêu Thiên vốn là một bụng nghi vấn và trách cứ, nhưng khi nhìn dáng vẻ nàng như vậy chỉ cảm thấy trái tim bị một kích mạnh mẽ, cho dù nàng tất cả đều không đúng cũng không sinh ra nửa phần tức giận.

“Nàng.....” Kéo nàng đứng lên ngồi thẳng, sau đó lại không biết phải hỏi thế nào.

“Thế nào?” Kinh Kinh lão đảo dựa vào trước ngực Diêu Thiên, vừa nắm y phục của hắn tránh cho mình bị ngã xuống giường, vừa ngáp hỏi.

Diêu Thiên cuối cùng vẫn không hạ được quyết tâm, nói: “Thôi, ngủ đi!” Thấy nàng buồn ngủ như thế, cho dù hắn có nhiều điều muốn hỏi hơn nữa cũng chỉ có thể đợi đến ngày mai.

Kết quả ngày hôm sau lúc hắn tới, lại bị tình hình hiện trường làm cho kinh ngạc đến ngây người, quát to: “Ngươi là người phương nào?”

Hiện tại trong phòng của hắn và Kinh Kinh có thêm một nam nhân, một nam nhân dung mạo vô cùng xinh đẹp, phong cách thoát tục. Lúc này hắn đang quỳ một chân dưới đất, ôm bắp đùi Kinh Kinh thế nào cũng không buông ra.

Mà Kinh Kinh nhìn hắn đi vào, vội nói: “Chạy mau.....”

Diêu Thiên thiếu chút nữa khí tuyệt mà chết, hắn là nam chủ nhân nơi này, thế nào bắt hắn phải chạy, muốn chạy cũng là tên nam nhân vô lại này.

Nhưng hắn còn không chưa kịp nói gì, nam nhân kia đã quay đầu lại hung hăng nhìn hắn nói: “Chính là hắn, chính là cái nam nhân này sao?”

Kinh Kinh chỉ cảm thấy như đầu, nói: “Không phải.....”

Nam nhân nói: “Vậy hắn là ai?”

“Ta..... Công công ta.....” Kinh Kinh không nghĩ ra lý do khác, chỉ có thể nói như vậy.

Mà nam nhân cũng chính là sư phụ đột nhiên nhảy từ trên đất lên nói: “Này Nhữ (ngươi) là có ý gì, phá tằm thân xử nữ Nhữ chính là con trai hắn? Ta đi giết hắn.....” Nói xong liền chạy tới trước mặt Diêu Thiên nói: “Con của Nhữ ở nơi nào?”

Diêu Thiên chỉ cảm thấy lời giải thích vừa rồi của Kinh Kinh hết sức chói tai, hắn vốn là nam nhân đầu tiên của nàng, cái này và Diêu Viễn Từ có quan hệ gì, vì vậy nói: “Không cần tìm hắn, ta mới chính là người nam nhân đầu tiên cũng là người cuối cùng.”

Sư phụ nổi giận, nói: “Thì ra là Nhữ, ta muốn giết Nhữ.....” Nói xong giơ tay phải lên bóp cổ Diêu Thiên.

Diêu Thiên cũng là người luyện qua công phu, lách mình tránh qua, nhưng phát giác nam nhân này giận dữ rồi, thế nhưng đuổi theo bóp cổ hắn, nhìn một đôi tay đang nắm xung quanh cổ hắn, vô luận hắn tránh thế nào cũng không tránh được.

Chưa từng thấy chuyện quái dị như vậy, Diêu Thiên chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh cũng chảy xuống.

Một bên Kinh Kinh cũng gấp đến độ mồ hôi, lớn tiếng nói: “Nếu ngươi lại tiếp tục giết hắn, ta..... Ta..... Ta lập tức thoát khỏi sư môn, về sau không để ý ngươi nữa.”

“Không cần! oa oa” Sư phụ thế nhưng trực tiếp buông tha Diêu Thiên bỏ nhào trở lại, tiếp tục ôm bắp chân Kinh Kinh nói: “Đừng vứt bỏ vì sư, đồ nhi ngoan của ta.”

Diêu Thiên thở dốc một lát, thấy hắn lại ôm chân Kinh Kinh không buông, vì vậy chạy tới liền một cước đá vào người hắn nói: “Buông nàng ra.”

Thế nhưng một cước hoàn toàn vô dụng, tựa như đá vào trên bông không chút ảnh hưởng.

Đang kỳ quái, sư phụ nói: “Nam nhân này có gì tốt, hắn nhốt đồ nhi của ta ở loại địa phương này, chỉ đang đùa bỡn tình cảm của Nhữ, không bằng cùng vì sư đi đi, trở về núi song tu đi.”

Diêu Thiên tự nhiên biết song tu này là ý gì, lạnh lùng nói: “Cái người nam nhân này lại nói bậy nữa, ta liền giết chết ngươi.”

Sư phụ nói: “Nhữ lừa gạt đồ đệ ta, ta không có động thủ đã là ngươi may mắn rồi.”

Hai người nam nhân này liếc nhau một cái đồng thời hỏi Kinh Kinh: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Hai mắt Kinh Kinh muốn khóc không được, nói: “Các ngươi yên tĩnh một chút, hãy nghe ta nói, chỉ là ngươi có thể buông ta ra trước hay không?” Duỗi thẳng chân vào đá văng sư phụ ra, nàng nhút nhát liếc mắt nhìn Diêu Thiên nói: “Thật ra thì ta đã sớm nói rõ với ngươi, bây giờ còn nguyên ý nghe sao?”

Điều Thiên trong lòng thờ dài, hấn không muốn nghe thì thế nào? Nguyên bản không nỡ để nàng rời đi, hơn nữa lại xuất hiện một nam nhân ưu tú như vậy, chính mình nếu như rời đi nửa bước cũng không biết bọn họ có thể làm ra loại chuyện gì. Vì vậy hấn đề nén lửa giận của mình ngồi xuống nói: “Ngươi nói.”

Kính Kinh liền đem chuyện mình thế nào gặp được sư phụ, thế nào tu hành nói một lần. Mà Điều Thiên nhìn chằm chằm sư phụ nói: “Ngươi nói là, hấn là Thần Tiên?”

Kính Kinh gật đầu nói: “Ừ, tiểu tiên.”

Sư phụ tức giận nói: “Đại tiên, là đại tiên.”

Điều Thiên không tin trên đời này có tiên, nhưng là Kính Kinh nói hơn nữa chuyện phát sinh ngày hôm qua hấn đã tin một nửa.

Hấn nhìn thoáng qua sư phụ, nói: “Nếu là sư phụ, như vậy mới vừa rồi cũng không cần so đo.” Nói xong khẽ mỉm cười.[tan_hye,d,d,l,q,d]

Sư phụ lập tức nói: “Ta ghét nụ cười của hấn, Kính Kinh cùng ta đi thôi!”

Điều Thiên nói: “Không được, bây giờ nàng đã là thê tử của ta.”

Sư phụ ngắt lời nói: “Như cưới nàng sao?”

Những lời này đụng phải chỗ đau của Điều Thiên, hấn khiến cho hoàng thượng suy xét nhưng đến hiện tại hấn vẫn chưa đưa một chút tin tức nào. Hiện tại lại đột nhiên đang nhảy ra một người đoạt thê (vợ), chính mình nếu không nắm chặt quả thật rất khó nói. Vô luận hấn có phải Thần Tiên hay không, dựa vào giao tình nhiều năm của bọn hấn như vậy, mình cũng không có khả năng.

Điều Thiên đứng thẳng lên nói: “Hiện tại lập tức cưới, Kính Kinh theo ta đi.” Nói xong đưa tay, nhưng trong lòng không có gì lo lắng. Hấn biết nếu là nữ nhân khác không danh không phận đi theo hấn lâu như vậy trong lòng chỉ sợ đã sớm oán hận rất nhiều, nhưng không ngờ Kính Kinh lại trực tiếp đưa tay cho hấn nói: “Ừ.”

Sư phụ lần nữa bị đá kích, roi lệ nói: “Tại sao, tại sao ta luôn luôn bị ném bỏ.”

Kính Kinh ẩn đầu nói: “Hấn (sư phụ) chính là bộ dáng kia, ngươi không cần trách hấn (sư phụ). Nếu như ngươi còn có chuyện an bài, hôm nay coi như xong.” Mặc dù nàng thật rất muốn sớm ngày gả cho hấn (DT).

Điều Thiên lại nắm tay của nàng nói: “Nếu như đã quyết định thì nhất định không cần nghĩ cái gì, hơn nữa cũng không biết người sư phụ kia khi nào trở lại.”

“Nhưng.....”

“Ta đều chuẩn bị xong.” Điều Thiên mỉm cười một cái, sau đó dắt tay của nàng kéo người vào trong ngực mình nói: “Ta mặc kệ ngươi là người nào, hoặc là cái gì tiên, chỉ cần ngươi nguyện ý đi theo Điều Thiên ta, ta liền gánh lên toàn bộ trách nhiệm. Chỉ là Kính Kinh, nếu như lần này, trong triều không còn quốc sư, chỉ có một nam nhân cùng với ngươi vượt qua còn sống bình thường ngươi có bằng lòng hay không?”

Kính Kinh hiểu, hấn cũng định bỏ qua địa vị của bản thân, vậy nàng còn có cái gì đáng sợ?

Vì vậy mạnh mẽ gật đầu, nói: “Nguyện ý, chúng ta cùng đi câu cá, cùng đi du sơn ngoạn thủy, được không?”

Điều Thiên cười nói: “Đương nhiên được, không có gì tốt hơn so với cái này.”

Nếu như đã quyết định, vậy thì không có lại hối hận. Điều Thiên hướng về phía bên ngoài gian phòng nói: “Thiên Ly, trên bàn trong thư phòng phủ Quốc sư có hai bức thư, nếu như lần này sau khi ta đi bị từ quan ngươi liền giao bức thư màu đỏ cho các Trưởng lão Thiên Kỳ Môn. Nhưng nếu như ta vẫn là quốc sư, liền giao bức thư màu xanh lá cây cho bọn họ, nhớ rõ chưa?”

Thiên Ly ở bên ngoài đáp ứng nói: “Nhớ.”

“Ngoài cửa còn có người?” Kính Kinh kỳ quái hỏi.

“Chỉ là dùng để bảo vệ ngươi.” Điều Thiên vuốt ve mặt của nàng nói: “Đôi bộ y phục đi, muốn nhìn dáng vẻ xinh đẹp nhất...”

Kính Kinh nhìn ánh mắt của hấn rất dịu dàng, giống như tân lang đang chuẩn bị đi bái đường.

Nàng cũng hiểu, thực sự làm cho chính mình trở nên xinh đẹp nhất.

Tiếp bọn họ ngồi lên xe ngựa đã chuẩn bị xong, chạy thẳng tới hoàng cung.

Hoàng thượng Thiên Vinh vì bức thư của Điều Thiên đã hai ba ngày không có chớp mắt, giờ đang dùng mắt gấu mèo nhìn chằm chằm tiếp tục trầm tư. Nhưng đột nhiên nhận được một câu Điều Thiên cầu kiến, làm cho hấn sợ đến thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Người biểu huynh này chưa từng có thời điểm quá mức như vậy, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng hơn rồi hả ? Vợ vàng đề cho người nói hấn đi vào, kết quả thấy Diêu Thiên thể nhưng mang theo Kinh Kinh đi vào, bọn họ nhìn Thiên Vinh rồi quỳ hành lễ, Diêu Thiên càng thêm quy củ nói: “Xin hoàng thượng thành toàn.”

Hoàng thượng Thiên Vinh liền tranh thủ đuổi tất cả những người khác ra ngoài, sau đó cau mày đi xuống, kéo Diêu Thiên nói: “Biểu huynh, chẳng lẽ các ngươi đã?”

Diêu Thiên giật giật khoe miệng, vị này không phải là biết rõ còn cố hỏi sao? Hấn từ trước đến giờ nhìn thấy nữ nhân, đều là sau khi xuống giường lại chia sẻ với bọn họ. [tan_hye,d,d,l,q,d]

“Nên xảy ra cũng đã xảy ra.” Hấn thần nhiên nói.

Hoàng thượng rồi rầm nhìn Kinh Kinh một chút, vừa kéo Diêu Thiên đến vừa nói: “Ta không phải nói nữ nhân này không tốt, chỉ là nữ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, làm sao ngươi lại nhìn trúng con dâu của mình cơ chứ?”

Diêu Thiên nói: “Chuyện tình cảm, khó mà tránh khỏi.”

Hoàng thượng thở dài một hơi nói: “Có thể tìm một chỗ cho nàng kim ốc tàng kiều hay không, vạn nhất không cẩn thận sinh nhi nữ (con trai, con gái), ôm trở về nói là nghĩa tử nghĩa nữ không phải là được sao?” Từ cổ chí kim có bao nhiêu người đều làm như vậy.

Diêu Thiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Kinh Kinh đứng ở phía sau mình, nói: “Ta không muốn ủy khuất nàng.”

Về mặt Hoàng thượng đau khổ nói: “Vậy ngươi muốn ủy khuất ta sao?”

Diêu Thiên cười khổ nói: “Cho nên, ta cũng vậy quyết định trực tiếp cưới nàng. Nhưng là, vì thế chỉ sợ sớm muộn ngươi cũng sẽ hạ ý chỉ miễn chức hoặc là giáng tội ta.”

Hoàng thượng phát điên nói: “Nhưng ngươi phải cho ta lý do, làm thế nào để cho bọn họ cũng thừa nhận hôn sự của các ngươi?”

Diêu Thiên nói: “Chủ ý này cần hoàng thượng phải tự nghĩ.”

Hoàng thượng nắm quyền nói: “Được, không phải là biểu huynh muốn nữ nhân sao, ta cũng không tin không cấp (cho) ngươi được.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nhắc lại chuyện xưa, kết quả ý loạn tình mê

Hoàng thượng Thiên Vinh dù sao cũng là thiên tử, năng lực tiếp nhận dù sao cũng mạnh hơn người khác một chút. Hơn nữa hấn cũng là người thân của Diêu Thiên, hai người đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, cũng coi là cùng chung hoạn nạn rồi.

Hấn biết nỗi khổ của Diêu Thiên, nữ nhân của mình nhiều nhưng hấn lại không có.

Một người rất tịch mịch, phi thường phi thường tịch mịch.

Thiên Vinh ngồi xuống, nhắc bút lên nói: “Diêu Thiên, hi vọng ngươi có thể hạnh phúc.” Nói xong hạ bút viết.

“Dừng tay.” Một tiếng quát nhẹ, ngoài cửa hai người vợ vàng đi tới.

Một nam một nữ.

Nam tử thân hình cao lớn, dung mạo hết sức thanh tú. Mà nữ tử một thân quý khí, khiến hai mắt Kinh Kinh tỏa sáng. Hơn nữa nàng rất nhanh đoán được thân phận của nàng, bởi vì dung mạo nữ nhân kia giống như in Diêu Thiên.

Nàng nhìn Diêu Thiên, chỉ thấy cặp mắt hấn lạnh lẽo, từng chữ từng chữ nói: “Không cần ngươi quản.”

Nữ tử lập tức lộ ra nét mặt thương tổn, nàng từ từ đi về phía Diêu Thiên, đưa tay muốn sờ mặt của hấn, nói: “Tiểu Thiên.....”

“Hoàng thượng, ngươi còn đang phát ngốc cái gì.” Diêu Thiên không để ý tới nàng, nói với hoàng thượng.

Hoàng thượng lại đứng lên, nói: “Cô cô và dương vị sao lại tới, thật là khách ít đến, mau mời ngồi.”

Cô cô?

Nữ nhân kia chẳng phải chính là Bích Dao công chúa? Tỷ tỷ của tiên đế, mẹ ruột Diêu Thiên?

Kinh Kinh muốn chào hỏi với nàng (công chúa), thế nhưng công chúa nàng thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng (Kinh Kinh) một cái. Nàng (KK) có chút bức mình, cũng không thêm để ý nàng (công chúa).

Bích Dao công chúa nhẹ thỉ lễ, nói: “Tham kiến hoàng thượng.”

Thiên Vinh nói: “Không cần nhiều lễ như vậy, mời cô cô và dưỡng ngài.”

Bích Dao công chúa nói: “Không cần, ta tới chỉ là muốn ngăn cản đưa nhỏ này làm ra chuyện người đời không thể tha thứ.”

Diêu Thiên đột nhiên bật cười, nói: “Chuyện người đời không thể tha thứ ta sớm đã làm qua, cũng không cần người ngoài đồng ý.”

Bích Dao công chúa liếc mắt nhìn bọn họ, nói: “Các người thế nhưng..... Vô luận như thế nào, ta không cho các người ở chung một chỗ.”

Diêu Thiên nói: “Không thể nào.”

Bích Dao công chúa giận dữ nói: “Người.....”

Nam nhân bên cạnh kéo nàng, nói: “Bích Dao, để cho Tiểu Thiên tự cân nhắc đi, hần dù sao.....”

“Hoa Nhan, nếu như hần biết suy nghĩ cũng sẽ không rơi vào kết quả hiện tại. Vì một nữ nhân, hủy đi thanh danh và chính bản thân mình.” Bích Dao công chúa đau lòng nói.

Diêu Thiên nói: “Như vậy vì bản thân vui vẻ mà để cho hải tử của mình trở thành dã chủng (con hoang) không ai chấp nhận, hơn nữa lại biện ra lời nói dối đưa người đến trong chùa để cho hần cả đời không thể ra ngoài gặp người là ai?”

Mặt Bích Dao công chúa đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ vì chuyện năm đó mà mặt đỏ bừng.

Mà nam tử kêu Hoa Nhan kia càng nhú mày, nói: “Diêu Thiên, làm sao người có thể nói với mẫu thân của người như vậy?”

Diêu Thiên nói: “Chuyện năm đó ta cũng không muốn nhắc lại nữa, cho nên các người cũng không cần quản chuyện của ta. Thân là con trai của các người, đối với tình cảm cũng nghiêm túc sẽ không thua bởi các người.” Nói xong hần giữ chặt tay Kinh Kinh, quang minh chính đại.

Bích Dao công chúa lạnh lùng nói: “Vậy người cũng biết, con trai của mình đối với tình cảm cũng nghiêm túc như vậy.”

Diêu Thiên cười nói: “Thì ra là hần, không nghĩ tới lại vẫn là nghĩ biện pháp muốn thông báo cho các người. Theo lý thì Xuân Hi đã hoàn toàn bị ta phong kín, ở trong phủ có năng lực giúp hần truyền tin.....” Hần nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Là Tổ Văn.”

Bích Dao công chúa nói: “Người cướp thê tử của hần, là muốn phụ tử (cha con) trở mặt thành thù sao?”

Kinh Kinh rốt cuộc không nhịn được nữa, nói: “Ta không phải là thê tử của con trai hần.”

Diêu Thiên dịu dàng cười với nàng một tiếng nói: “Đúng, thê tử chân chính của Viễn Từ chỉ có một, đó chính là Tổ Văn. Hần và Kinh Kinh căn bản chỉ có danh nghĩa phu thê, vài ngày trước là hần chủ động viết hưu thư, giữa hai người ngay cả danh phận cũng không có.”[tan_hye,d,d,l,q,d]

Bích Dao công chúa ngược lại không biết những thứ này, nhưng nàng cố chấp nói: “Ngay cả như vậy, các người cũng không thể trở thành phu thê. Người thân là quốc sư, tại sao có thể vì loại chuyện này mà không chú ý thân phận của mình.....”

Diêu Thiên nhìn chăm chăm vào nàng, nói: “Đối với người mà nói, thân phận và người yêu cái nào quan trọng?”

Bích Dao công chúa không nói, mà Hoa Nhan lại nói: “Bích Dao, hải tử nếu thích thì theo hần đi! Dù sao chúng ta năm đó thật sự có lỗi với hần, hiện tại lại không cho hần hạnh phúc.”

Bích Dao công chúa nói: “Nhưng là.....”

Hoa Nhan nói với Diêu Thiên: “Người xác định có thể tiếp nhận được tất cả sao?”

Diêu Thiên nói: “Ta đã không phải hải tử rồi, không cần các người xen vào nữa. Hoàng thượng, xin hạ chỉ.”

Hoàng thượng Thiên Vinh nói: “Thật sự hạ chỉ?”

Bích Dao công chúa nói: “Như vậy cũng xin hoàng thượng miễn chức vụ Quốc sư của hần.”

Hoàng thượng Thiên Vinh lập tức nói: “Chỉ có điểm này không được.”

Bích Dao công chúa nói: “Một mình Bích Dao ta đã khiến hoàng gia hổ thẹn, không thể để cho con trai của mình.....”

Thiên Vinh lập tức nói: “Chỉ có điểm này không được, cô cô mời suy nghĩ vì quốc gia để cho biểu huynh tiếp tục làm quan.” Khóe miệng hắn co rút, tại sao chuyện trong nhà bọn họ lại phải liên lụy đến quốc gia của hắn đây?

Bích Dao công chúa khẽ sở nói: “Này?”

Kính Kinh cũng không nói chuyện với nàng chỉ nói với Điều Thiên: “Chàng nói, quốc gia quan trọng hay là thanh danh quan trọng?”

Điều Thiên cười nói: “Quốc gia.”

Kính Kinh lại nói: “Vì quốc gia mà bỏ qua thanh danh, người ta sẽ nói chàng là cái gì?”

Điều Thiên nói: “Vì dân vì nước, trong lòng đại nghĩa.”

Kính Kinh cười nói: “Vậy vì thanh danh mà bỏ qua quốc gia, người ta sẽ nói chàng như thế nào?”

Điều Thiên nói: “Vì tư lợi.”

Kính Kinh gật đầu, người tướng công này thật là tâm đầu ý hợp rồi, vô luận nàng nói cái gì hắn đều có thể đáp được.

Bích Dao công chúa hình như thấy một chút hy vọng cuối cùng, nàng (BD) từ trong mấy câu nói của Kính Kinh biết nàng (KK) có thể là nữ tử hiểu lễ phép, vì vậy nói: “Vị này chính là Mễ gia tiểu thư đi, người cũng biết Tiểu Thiên chỉ vì người có thể mất toàn bộ thanh danh và địa vị, nếu như người đồng ý lui một bước không gả vào quốc sư phủ, ta bảo đảm viện của người còn có thể hùng vĩ hơn với quốc sư phủ.”

Kính Kinh lại nói: “Ta muốn quang minh chính đại gả vào, ta không muốn làm nữ nhân Kim Ốc Tăng Kiêu không thấy được ánh sáng.” Những ngày qua đã chịu đủ rồi.

Điều Thiên thế mới biết thật ra Kính Kinh trong lòng đều đã rõ ràng minh bạch, chỉ là vì không muốn hắn lo lắng mà không nói rõ ràng với hắn. Nghĩ vậy ôm chặt nàng nói: “Coi như nàng (BD) không đồng ý ta cũng sẽ lấy người vào cửa, ý chỉ này nhất định phải hạ.”

Bích Dao công chúa nói: “Lấy lý do gì?”

Điều Thiên đột nhiên cười nói: “Vốn là không nghĩ tới, nhưng khi nhìn thấy các người ta lại nghĩ tới. Hoàng thượng, người chỉ cần viết bởi vì nguyên nhân trưởng nữ Mễ gia Mễ Kính Kinh là đệ tử tiên nhân, sớm có hôn ước với cô của tiên nhân là ta. Chỉ là ma xui quỷ khiến gả sai, hiện đã có được Tiên Nhân chỉ điểm hiểu được tiên căn hậu quả (nguyên nhân kết quả), tái giá làm thê Điều Thiên.”

Bích Dao công chúa và Hoa Nhan toàn bộ ngỡ ngàng, loại lý do này lại có ai tin? Nhưng lại muốn Điều Thiên một người hiện nghe nói là con trai thần Tiên là rất tin tưởng không hề nghi ngờ, chỉ có Thần Tiên mới làm mới mới có thể làm nhặt đi loại chuyện cha cưới con dâu này.

Chỉ là, như vậy vẫn là ****!

Hoàng thượng Thiên Vinh cũng không chờ bọn hắn tiếp tục thương lượng, vạn nhất bức Điều Thiên rời đi quốc sư đại nhân của hắn sẽ không có. Vì mình, vì triều đình hắn liều mạng viết thánh chỉ.

Mà Bích Dao thấy ba người trước mắt đã quyết tâm, một là nhất định cưới, một là nhất định gả, một là nhất định muốn quét sạch thanh danh thần tử.

Nàng sâu kín thờ dài nói: “Tiểu Thiên, cho dù người vừa lòng đẹp ý rồi, như thế tâm tình Viễn Từ thì sao? Trong thư hắn nói, nữ nhân này hắn không muốn buông tay.”

Điều Thiên nói: “Hắn nếu có bản lĩnh thì tự mình tới giành.”

“Người.....” Bích Dao công chúa im lặng, đứa con trai này tính tình càng ngày càng cổ quái, thật không biết hắn giống người nào.

Hoa Nhan từ trước đến giờ là một người hết sức thành thật, mặc dù mình thân ở thâm cung học được một chút thủ đoạn triền đấu, nhưng rốt cuộc chỉ là tranh đấu giữa các nữ nhân. Tuy nói năm đó mình và Hoa Nhan hết sức thái quá, sau khi bị phụ hoàng phản đối liền bỏ trốn thậm chí sinh ra Điều Thiên.

Đứa con trai này cuối cùng là không có đám cưới lại ra sinh, đối với hoàng gia là một sỉ nhục. Cho nên bọn họ bức ép đưa người đến chùa làm hòa thượng, cho đến khi bọn họ nghĩ ra biện pháp tìm lý do đón người trở về.

Sau, nàng cảm giác, tâm cơ đứa con trai này thật sự quá thâm trầm. Vô luận làm việc hay tác phong đều khác cha hắn, thậm chí khắp nơi mang theo tàn nhẫn.

Những thứ kia cũng không tính là cái gì, dù sao nam nhân tranh đoạt vì địa vị mình là rất bình thường. Nhưng là, hắn đối với phương diện nữ sắc từ trước đến giờ đều nghe theo khuôn phép, không nghĩ vừa muốn ra tay ngay cả con dâu của mình cũng dám ra tay.

Bích Dao vốn tưởng rằng Mễ Kính Kinh là một nữ tử kiêu diễm, nhưng vừa nhìn thấy bất quá là một tiểu nữ hài, cho rằng nàng sẽ không có nhiều thủ đoạn đi quyến rũ nam nhân như vậy. Rốt cuộc nàng làm thế nào hấp dẫn đôi phụ tử này, chẳng lẽ muốn cho nhà bọn họ không thể không tạo thành càng nhiều tổn thương do nội đấu hơn sao?

Nàng nhìn chăm chăm Kinh Kinh, nhưng Kinh Kinh lại quay đầu sang một bên làm như không nhìn thấy.

“Mẽ tiểu thư, cho dù ngươi nguyện ý gả, ngươi chắc chắn người nhà của ngươi có thể chịu đựng người khác chỉ chỉ chỗ chỗ sao?” Bích Dao không muốn buông tha.

Kinh Kinh lôi kéo Diêu Thiên tay, nói: “Tướng công ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Khóe miệng Bích Dao co rút, nha đầu này là cái gì cũng không hiểu hay là quá ngây thơ?

“Bản thân hần còn khó bảo toàn đấy?”

“Vậy thì ta bảo vệ hần.”

“Làm sao ngươi bảo vệ hần?”

“Cùng lắm thì, ta làm giả thành thật, ngày thành thân đó mời Thần tiên tới tham gia hôn lễ, tất cả mọi người cho là đây là sự thật, như vậy bọn họ đều thảo luận về thần tiên, không ai trách hần rồi.” [tan_hye,d,d,l,q,d]

Diêu Thiên vỗ trán, hần thật không phải là chán ghét Thần Tiên bình thường.

“Nếu như bọn họ vẫn trách các ngươi nghịch thiên ***** đấy?”

Kinh Kinh ngăn ra, sau đó gãi gãi đầu nói: “Cát, đám người kia thật rảnh rồi không có việc gì làm. Thiên Đô không quản bọn họ quản..... Cái gì.” Vốn là muốn nói tục, nhưng là rút cuộc bởi vì Diêu Thiên bên cạnh không muốn quá tổn hại hình tượng chính mình khổ cực xây dựng.

Bích Dao công chúa còn muốn nói điều gì, lúc này hoàng thượng nói: “Thánh chỉ đã viết xong.”

Bích Dao cau mày, như thế nào viết nhanh như vậy?

Mà Diêu Thiên bỗng nhiên quỳ xuống, nói: “Tạ ý chi hoàng thượng.”

Hoàng thượng Thiên Vinh cơ hồ rơi lệ, nói: “Quốc sư đại nhân mời ngàn vạn phải nhớ duy trì hình tượng của mình.”

Diêu Thiên cười nói: “Sẽ.” Sau đó tiếp chỉ đứng ở bên cạnh phụ mẫu nói: “Còn có cái gì nói với ta sao?”

Sắc mặt Bích Dao tái nhợt, một câu nói cũng nói không ra. Ngược lại Hoa Nhan nói: “Nếu như Viễn Từ không quen với cuộc sống ở quốc sư phủ thì để cho hần đi với chúng ta thôi!”

Diêu Thiên hiện tại rất hài lòng, nói: “Tốt! Chỉ là hai vị có muốn tham gia xong hôn lễ của con trai rồi hãy trở về hay không?”

Bích Dao thờ dãi, nói: “Không cần.” Nói xong xoay người rời đi.

Mà Hoa Nhan đuổi theo, nói: “Bích Dao.....” Hần ngăn nàng lại nói: “Lưu lại hai ngày.”

Bích Dao rơi lệ nói: “Năm đó tình hình ngươi bị khó xử đã làm tan nát lòng ta, ta không muốn nhìn thấy hần cũng giống vậy.”

Hoa Nhan nghĩ thầm, rút cuộc vẫn là mẫu tử (mẹ con), vô luận hần làm sai chuyện gì cuối cùng vẫn là nhi tử (con trai). Vì vậy khẽ mỉm cười nói: “Hần và ta khác nhau, hần hiện tại tự chủ. Lúc ấy ta để ý cảm thụ của người nhà, nhưng hần thì một chút gánh nặng này cũng không có.”

Trong lòng Bích Dao càng khổ, thật ra thì bọn họ vốn là nhà của hần, nhưng bởi vì bị ép mà tách ra, biến thành tình hình trước mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: phụ tử (cha con) bất hòa, vén khăn voan không phải là người

Diêu Thiên hiện tại không sợ, trong tay hần cầm là ý chỉ của hoàng thượng, trong một khắc kia Kinh Kinh cũng đã là thê tử của hần rồi.

Coi như hiện tại bọn hần có hài tử cũng là có danh phận, cho nên hôm nay hần vô cùng vui vẻ.

Lôi kéo Kinh Kinh trở về quốc sư phủ!

Vừa đến quốc sư phủ thì vấn đề liên tục đến, vấn đề đầu tiên chính là xung hô.

Kinh Kinh mới vừa xuống xe, tay còn chưa có đặt lên bàn tay to của Diêu Thiên, đã nghe người hầu phía sau nói: “Thiếu phu nhân ngài trở lại.”

Vừa nhắc cái này, đứa nhỏ Kinh Kinh này lập tức theo bản năng thu tay về.

Nhìn một bàn tay vẫn ở trong không trung khoe miệng Diêu Thiên co rút, lúng túng cười nói: “Tự ta xuống.” Nói xong từ từ đi xuống xe ngựa, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hân.

Diêu Thiên khẽ thở dài một hơi nói: “Quần gia, đi gọi toàn bộ người hầu bao gồm phòng bếp và phòng giặt quần áo tới, không sót một người toàn bộ tập trung ở trong viện ta có lời phải nói.”

Quần gia nói: “Vâng”

Lần này Kinh Kinh cũng không trở về viện trước kia làm thành phòng tân hôn mà là trực tiếp bước đến viện của Diêu Thiên, mặc dù điều này có chút làm cho người hầu nghi ngờ, nhưng cũng không dám nói cái gì.

Sau nửa canh giờ, tất cả nô bộc toàn bộ đều tập trung ở trong viện rồi, Diêu Thiên nhìn không sai biệt lắm thì một mình bước ra ngoài. Mặc dù Kinh Kinh nói năng là đệ tử của thần tiên, cũng không phải nữ tử cần bảo vệ quá mức, nhưng Diêu Thiên vẫn cho là có một số tình huống không muốn để cho nàng nhìn thấy.

Diêu Thiên thấy người đều đến đông đủ, sau đó đứng trước mặt bọn họ lấy thánh chỉ ra nói: “Thánh chỉ.”

Bọn người hầu vừa nghe hoàng thượng nhân gia (người ta) làm sao hạ chỉ cho bọn họ đây?

Nhưng vẫn cùng nhau quỳ xuống, miệng hô vạn tuế.

Nhưng một ý chỉ hạ xuống, bọn họ đều sợ ngây người. Đây ý là thiếu phu nhân biến thành phu nhân, thành chủ tử chân chân chính chính của bọn họ.

Không chỉ như vậy, còn là Thần Tiên làm mối, hoàng thượng tự mình hạ chỉ.

Có một nam bộc nhỏ giọng nói: “Con cháu lấy chồng công, cái này kêu là chuyện gì!”

Cố tình Diêu Thiên nghe được, hân cao cao tại thượng quan sát về mặt của tất cả mọi người, nhìn thấy hân miệng lưỡi vừa động vô luận nói là cái gì cũng nhất định bị phạt.[d.d.l.q.d]

“Người tới, tên nô tài này khua môi múa mép phạt đánh bốn mươi gậy, cắt lưỡi đuổi ra quốc sư phủ.”

Lời này vừa nói ra làm cho nam bộc kia sợ tới đập đầu, xưa nay hân (nam bộc) biết quốc sư đại nhân tính tình ôn hòa, nhưng không ngờ hân (DT) nói phạt thì phạt hơn nữa còn nặng như vậy.

Có người xông lên bắt hân, hân bị dọa đến tè ra quần nói: “Quốc sư đại nhân ta không dám, xin tha cho tiểu nhân đi!”

Diêu Thiên nhìn hân một cái nói: “Niệm tình ngươi cũng vì quốc sư phủ xuất lực, liền miễn bốn mươi gậy, nhưng lưỡi thì nhất định phải cắt. Đi xuống đi!” Hân đây là giết gà cho khi xem, chính là để cho bọn họ nhìn xem về sau phải quản đầu lưỡi của mình, đừng không có việc gì khua môi múa mép loạn.

Bọn người hầu tự nhiên sợ, Diêu Thiên lại nói: “Hôn lễ sẽ cử hành vào mười ngày sau, khi đó ta không cần quá phổ trương. Nhưng các ngươi cũng phải bố trí tương phù thỏa đáng một chút, đi chuẩn bị ngay bây giờ đi, tin tưởng những thứ này không cần ta tới dạy.”

“Dạ!” Chúng người hầu đáp ứng, sau đó cũng ngoan ngoãn đi xuống.

“Linh nhi.....”

“Vâng” Linh nhi bị dọa đến cách oánh một tiếng quỳ trên mặt đất, thật đau đến đầu gối nàng đau nhức.

“Ngươi tới hầu hạ phu nhân, nhớ mang đồ đạc tùy thân nàng thường xài từ bên kia dời đi qua, đi đi!” Diêu Thiên phất tay, Linh nhi vội vàng đáp ứng đi xuống.

Thời điểm nàng đi qua hình phòng còn nghe được người nam bộc kia kêu thảm thiết, bấp chân không khỏi giật giật, bị dọa đến một chữ cũng không dám nói ra.

Lại nói Kinh Kinh đang phiền não, nàng ở trong hoàng cung đã nói muốn mời Thần tiên tới uống rượu mừng, sau khi sư phụ lại bị ném bỏ, chỉ cần họ có chuyện hân cũng sẽ hỗ trợ.”

Diêu Thiên nhũ mày nói: “Hà?” Thật sự là hỗ trợ không phải cho nam chủ nhân đội nón xanh sao?

Kinh Kinh thở dài nói: “Nếu như có thời gian ta sẽ tìm thêm cho sư phụ vài đệ tử tốt, như vậy hẳn có thể tiếp tục bồi dưỡng nàng trở thành bạn song tu của mình rồi.”

Bên này mặt Điều Thiên xanh như tàu lá, nguyên lai tiểu thê tử này của mình bị một lão nam nhân mấy trăm hoặc mấy ngàn tuổi nuôi làm bạn song tu. Hắn đột nhiên đứng lên, dọa Kinh Kinh giật mình, nói: “Thế nào?”

Điều Thiên tin tưởng Kinh Kinh, nàng đơn thuần đáng yêu như thế. Vì vậy nói: “Không biết lão..... Lão sư (sư phụ) cũng dạy ngươi cái loạn thất bát tao gì? Phương diện nam nữ.....”

Con ngươi Kinh Kinh đảo vòng vò, nàng cũng không dám nói ra chuyện sư phụ cho nàng xem tranh.

“Hắn nói, tất cả phải chờ ta trưởng thành mới nói tới.” Nhưng nàng chính là thành niên (trưởng thành) ở quốc sư phủ, xem ngươi có thể lấy ra cái gì.

Điều Thiên quả nhiên tin nàng, nói: “Vậy thì tốt.” Dù sao cũng là chuyện giữa phu thê, sao có thể để người ngoài chen vào một tay.

Hai người đang nói chuyện, có người báo lại nói: “Quốc sư đại nhân, thiếu gia muốn gặp các ngươi. Hắn nói.....”

“Nói gì?” Điều Thiên thần nhiên nói.

“Nếu như hai vị không muốn ngày các ngươi thành hôn trở thành ngày giỗ của hắn thì mời đến gặp hắn nói chuyện.” Người hầu bên này mồ hôi cũng nhỏ giọt rơi xuống.

Điều Thiên nói: “Được, ngươi đi xuống trước đi!” Hắn đứng lên, đúng là nên gặp hắn một lần rồi.

Kinh Kinh kéo hắn nói: “Ta cũng đi đi, có một số việc phải nói rõ với hắn mới đúng.”

Cứ như vậy, Kinh Kinh và Điều Thiên đi tới chỗ Điều Viễn Từ đang bị giam lỏng.

Hắn gần đây gầy rất nhiều, nhưng đôi môi mỏng thế nhưng lộ ra một loại cảm giác lạnh lẽo.

Cặp mắt vô hồn hình như có thể nhìn thấu người khác, không nhìn kỹ thì có thể làm cho lòng Kinh Kinh lạnh ngắt. Điều Thiên lại cười, nói: “Thế nào, có lời gì nói với ta.” Hắn vỗ vỗ tay Kinh Kinh, kéo nàng ngồi trên ghế ở một bên.

Điều Viễn Từ lạnh lùng nói: “Loại chuyện tình***** này ngươi thật làm được?”

Điều Thiên nói: “Ta là người.”

Điều Viễn Từ nói: “Như vậy Mễ Kinh Kinh, ngươi cũng nguyện ý lưng đeo tất cả ở cùng với hắn sao?”

Kinh Kinh nói: “Đúng”

Điều Viễn Từ chuyển bánh xe ghế gỗ một cái, nói: “Xem ra là ta không ngăn cản được các ngươi, coi như hy sinh Xuân Hi cũng không thể.”

“Xuân Hi?” Kinh Kinh không hiểu.

Điều Thiên nói: “Hắn về quê rồi, bởi vì đưa tin thay Viễn Từ, ta đuổi hắn đi.”

“Ồ!” Kinh Kinh gật đầu một cái.

“Điều Thiên, ngươi thật sự rất dối trá.” Điều Viễn Từ cười lạnh.

Điều Thiên cười nói: “Có lúc ngươi muốn lưu lại chút gì đó thì cần thiết phải có sự hy sinh, điều này ngươi hẳn đã học xong. Chỉ là có vài người người không bỏ được, có vài người có thể làm được có giữ có bỏ.”

Điều Viễn Từ biết mình chính là người vứt bỏ cái kia, hắn thở dài nói: “Thôi, Mễ Kinh Kinh ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, tại sao lại ở cùng với hắn? Là bởi vì ta là một người tàn tật, là một phế nhân sao?”

Kinh Kinh suy nghĩ một chút nói: “Có lẽ bởi vì người ban đầu vén khăn voan chính là hắn không phải ngươi.”

Điều Viễn Từ và Điều Thiên cùng lúc ngẩn ra, Điều Viễn Từ hỏi “Chỉ vì như thế?”

Kinh Kinh biết mình cảm giác đúng, chỉ là nàng lại không biết làm sao giải thích, vì vậy mượn một câu nói của ma ma kia nói: “Ta nhớ được thời điểm lập gia đình họ nói với ta, người đầu tiên vén khăn voan của ngươi đứng ở trước mặt ngươi chính là nam nhân ngươi muốn dựa vào cả đời.”

Điều Thiên nghĩ tới thì ra là như vậy, không trách được sau đó nàng đối với mình không muốn xa rời như vậy.

Mà Điều Viễn Từ lại cười khổ nói: “Tạo hóa trên ngươi, thật sự là tạo hóa trên ngươi.”

Diêu Thiên nói: “Ngươi bây giờ muốn làm gì? Lấy tự sát làm uy hiếp không để cho chúng ta thành thân, hoặc là có biện pháp tốt hơn?”

Diêu Viễn Từ thở dài nói: “Những ngày qua ta cũng đã nghĩ thông suốt, ta không quyền không thể, nếu như ngay cả công chúa cũng không ngăn cản được ngươi ta cũng không biết tìm người nào nữa. Cho nên, hiện tại ta nói ba điều kiện, nếu như các ngươi đồng ý thì có thể an tâm đi thành thân.”

Diêu Thiên rất sáng khoái nói: “Ngươi nói.”

Diêu Viễn Từ nói: “Thứ nhất, để cho Tổ Văn trở thành phu nhân của ta đi, dù sao nàng cũng mang thai cốt nhục của ta. Thứ hai, thả ta ra khỏi nơi này, ta dọn đi ở cùng với Tổ Văn. Thứ ba, về sau chia quốc sư phù thành hai, tường cao cách xa nhau không cần để cho ta thấy được các ngươi.”

Diêu Thiên nói: “Có thể.”

Kinh Kinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà chỉ là xây một bờ tường, về sau không gặp cũng coi như tốt hơn gặp nhau lại coi là kẻ thù của mình.

Cuối cùng, Diêu Viễn Từ hỏi Kinh Kinh nói: “Có thể lại vì ta hát một bài hát kia hay không?”

Kinh Kinh liếc mắt nhìn Diêu Thiên, hần cũng không có phản đối. Nhưng nàng lại lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, ta đã đồng ý về sau không hát nữa.”

Diêu Viễn Từ cười khỏ, nói: “Tiểu tiên nữ ta thích nhất đã không có ở đây, các ngươi đi thôi!”

Diêu Thiên kéo Kinh Kinh ra khỏi gian phòng Diêu Viễn Từ, hần làm việc rất có năng suất, đào mất tất cả những thứ Diêu Viễn Từ muốn có cũng đã chuẩn bị tốt cho hần, bao gồm tường cao đêm hôm đó cũng được xây lên.

Như vậy quốc sư phù liền phân nhà, hai người ngược lại cũng không có cái gì xung đột.

Chỉ là Linh nhi lại phát hiện một chuyện, đó chính là thiếu phu nhân nàng bây giờ chính là phu nhân và tướng công tương lai nàng thế nhưng không chia phòng ngủ.

Không chỉ như vậy, ban đêm trong phòng hai người còn có âm thanh truyền tới.

Mặc dù nàng là một tiểu nha đầu không có trải qua loại chuyện đó nhưng là cũng nghe được là cái gì, trực tiếp bị dọa đến lui ra khỏi bên ngoài phòng vào trong đình trông coi không dám rời đi. [d.d.l.q.d]

Dĩ nhiên nàng cũng không dám nói chuyện này ra ngoài, tuổi còn trẻ ai cũng không muốn biến thành câm.

Diêu Thiên lần này rốt cuộc có thể yên tâm tự do hưởng dụng thân thể Kinh Kinh, vừa vuốt ve da thịt mềm mại của nàng vừa cười nói: “Sau này nàng không phải cần phải uống thuốc nữa.”

Đầu Kinh Kinh theo động tác của hần run lên một cái, nào còn có lòng đi phân tích ý tứ của những lời này, chỉ hàm hồ đồng ý nói: “Ừ..... Tốt.”

Diêu Thiên rất ưa thích nghe nàng nói chuyện vào lúc này, bởi vì Kinh Kinh thói quen chịu đựng, vô luận là đau hay là hưng phấn nàng rất ít kêu to, nếu như không nhịn được nàng liền cắn răng, thậm chí cắn hần.

Nhưng hần lại thích nghe nàng rên rỉ, cho nên có lúc sẽ mượn cơ trêu chọc nàng nói chuyện, vừa mở miệng một ít chuỗi tiếng rên rỉ sẽ theo động tác của hần bay ra.

“Kinh Kinh nha đầu, muốn ta làm nhanh hay là chậm một chút, hả?”

Kinh Kinh mặc dù đã từ từ quen chuyện giữa phu thê, nhưng là vẫn chịu không nổi hoạt động cường độ cao, nàng cúi đầu xuống, nói: “Chậm..... Ừ..... Chút.....”

Diêu Thiên mỉm cười một cái, bị vẻ mặt quẫn quýt và thanh âm của nàng làm cho càng lâm vào kích động, không có chậm hơn, trái lại nhanh hơn.

Kinh Kinh ở trong lòng cắn răng nghĩ: “Quả thế.” Mỗi lần đều như vậy, hỏi nàng muốn chậm hay nhanh, nàng nói chậm hần nhất định càng thêm nhanh, thật không biết trong lòng người nam nhân này rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Phụ mẫu tìm tới cửa, làm thế nào tiến đi?

Kinh Kinh hiện tại duy nhất cảm thấy tương đối vui mừng là, sau khi kích tình không cần phải uống thuốc tránh thai đen kịt nữa, hơn nữa nàng có thể quang minh chính đại kéo tay Diêu Thiên, quang minh chính đại cùng hần đi câu cá, quang minh chính đại nói thầm với hần.

Mà Diêu Thiên mọi chuyện đều theo ý nàng, chỉ là có lúc rất bận, ban ngày luôn là không thể ở nhà cùng với nàng.

Chỉ cần tám ngày nữa chính là hôn lễ của bọn họ, Kinh Kinh hiện tại vẫn còn chút vội vàng. Chỉ có một điều nàng không rõ, mình muốn từ nơi nào gả vào quốc sư phủ đây?

Về nhà tái giá một lần?

Trước kia nàng thật sợ cha nương và huynh trưởng hỏi han, đến lúc đó mình phải giải thích như thế nào? Nói mình trăm phương ngàn kế đẩy ngã công công, sau là chuyện đạt được ước muốn?

Vậy còn không bị cha nàng trực tiếp đập chết diệt thi.

Nàng còn đang suy nghĩ, đã nghe có người hầu báo lại: “Phu nhân, phụ thân và mẫu thân ngài tới, không biết an bài gặp mặt ở nơi nào?”

“À?” Tay Kinh Kinh run một cái, sờ sách roi trên mặt đất.

Nàng đứng lên trên mặt đất đi vòng vo, làm thế nào làm thế nào hiện tại?

Diêu Thiên đi quyết đấu với con hổ không ở nhà, hiện tại để cho nàng đối phó với phụ thân và mẫu thân của mình thật sự phải phí chút hơi sức.

Gặp hay không gặp?

Nàng vốn là không muốn gặp, chính là lại nghe bên ngoài có một thanh âm già dặn quát to: “Cái nữ nhi bất hiếu này, lập tức trở về nhà với ta.”

Xong rồi, phụ thân tức giận.

Kinh Kinh ôm đầu bắt đầu dắc dĩ nói: “Mời, mời bọn họ đi vào.”

Chỉ chốc lát sau Mễ phụ (cha Mễ) và Mễ mẫu (mẹ Mễ) đi vào, Mễ phụ bởi vì nữ nhi làm ra loại chuyện hoang đường này đã sớm giận không kiềm chế được, đi lên muốn động thủ đánh người.

Nhưng Kinh Kinh hiện tại là người nào?

Phu nhân tương lai Quốc sư đại nhân đương triều người trên một người dưới vạn người còn là hoàng thân quốc thích, hán bên này vừa mới giơ tay lên, Kinh Kinh bên kia vừa với với tay muốn ngăn cản.

Đột nhiên phát hiện nhiều hơn hai bóng đen, một trái một phải giữ chặt hai cánh tay Mễ phụ, làm cho hán không thể động đậy.

Mễ mẫu ít trải qua chuyện này, lập tức bị dọa ngã phịch trên mặt đất, người nọ ở nơi nào nhảy ra, chẳng lẽ quốc sư đại nhân này thật sự là con của Thần Tiên?

Kinh Kinh cũng không nghĩ tới lại có người âm thầm bảo vệ mình, nhìn thấy bộ dáng lão cha mình đau đớn vội vàng nói: “Mau buông ra mau buông ra.”

Hai người áo đen này buông Mễ phụ ra, quỳ xuống đất nói: “Ảnh Vệ Thiên Ky Môn tham kiến phu nhân, xin hỏi là đuổi bọn họ ra ngoài hay là xử lý thế nào.”

Kinh Kinh dù thế nào cũng không dám xử lý cha nương của mình, nói: “Các người đi gọi Diêu Thiên trở về, chuyện khác không cần, đi xuống đi!” Nàng nói chuyện vẫn là rất có tác dụng, hai người người áo đen này đáp ứng một tiếng lại đột nhiên biến mất.[tan_hye.d,d,l,q,d]

Mễ phụ một hồi lâu mới thu lại tâm thần chỉ vào Mễ Kinh Kinh nói: “Ta thế nào sinh ra một nữ nhi như ngươi, ngươi hiện tại lập tức thu thập đồ đạc cùng ta về nhà. Đừng tưởng rằng ngươi gọi quốc sư đến là có thể không cần đi về, ta không dạy được nữ nhi ngươi nhưng có thể tự tay đánh chết ngươi, tránh cho làm ra loại chuyện bị người ta bàn tán sau lưng.”

Kinh Kinh là ai, đây chính là tiểu cô đồ Thần Tiên dạy ra.

Nàng biết cha chính là một người miệng cứng lòng mềm, từ nhỏ đến lớn vẫn nói muốn đánh nàng kết quả đến hiện tại cũng không nở tát hay đâm một đầu ngón tay.

Hôm nay bị hán nói nặng lời trong lòng đã có chút không thoải mái, vì vậy lại đột nhiên cạch oành một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc không ra tiếng: “A Cha, nữ nhi biết rõ sai rồi, van ngài giết nữ nhi đi!”

Mễ mẫu tâm mềm hơn, vội vàng đi kéo Kinh Kinh nói: “Mau dậy đi đừng quỳ trên mặt đất rất lạnh, có lời gì các người ngồi xuống nói.”

Mễ phụ hừ lạnh một tiếng nói: “Nương nuông chiều thì con hư, ngươi nhìn ngươi xem cũng chịu nữ nhi đến nỗi loại chuyện bại đức này cũng làm được. Ngươi nói, có phải hay không quốc sư kia ép buộc ngươi……” Hán chính là vẫn cho là nữ nhi mình không có gan lớn như vậy, muốn hư thì nguyên nhân cũng là người nam nhân kia.

Đây cũng không phải là không thể nào, thấy con dâu nhà mình trẻ tuổi xinh đẹp lại tôn kính ý lại hấn, nhưng con trai của mình lại không quản không hỏi tới thể tử, cho nên mới nhất thời sinh ý đồ xấu xuống tay.

Loại chuyện này hấn cũng nghe qua không ít, nhưng bình thường bọn họ chỉ là che giấu, cho dù bị người phát hiện cũng giả bộ như không có chuyện này, nào có giống Điều Thiên không chỉ thông báo cả thiên hạ, còn trực tiếp đòi thánh chỉ.

Kinh Kinh khóc đến càng thương tâm, nói: “Cũng không phải là Điều Thiên ép nữ nhi, mà là..... Thật sự là Thần Tiên chỉ điểm, nói chúng ta có duyên phận phu thê, nếu như rối loạn duyên phận không chỉ ảnh hưởng tánh mạng hai người còn có thể nguy hại đến quốc gia. Hấn vì quốc gia vì nữ nhi, chỉ đành phải lưng đeo lỗi lầm như vậy.” Lời nói này thật tốt, vì dân vì nước, còn vì nữ nhi các người.

“Thật có chuyện như vậy, người không cần giải thích bậy bạ.” Mễ phụ nói nào tin tưởng.

Kinh Kinh lau lau nước mắt nói: “Nếu A Cha không tin, nữ nhi người chỉ có một đường chết để chứng minh trong sạch.” Nàng liếc một cây cột bên cạnh, không xa rất gần, nếu như xông lên đụng không đụng ngất sẽ không đụng chết.

Quyết định chủ ý nàng trực tiếp nhắm mắt chạy tới cây cột, trong lòng thì nghĩ khổ nhục kế này thật không phải là người bình thường có thể diễn, dừng khí là bắt buộc.

“A.....” Mễ gia Nhị lão bị dọa đến ngay động cũng không dám chuyển động, Mễ mẫu trực tiếp bị dọa đến lại ngồi bệt xuống đất lần nữa.

Đúng lúc ấy thì, ngoài cửa một bóng người cao lớn chạy vội tới, vừa kịp ngăn giữa cây cột và Kinh Kinh.

Cạch!

Đầu Kinh Kinh đụng vào trong ngực một người, nàng mơ hồ một chút thì biết rõ mình đụng là ai. Chỉ nghe hấn quát khê nói: “Nàng đang làm cái gì?” Rõ ràng vì chuyện mình đụng cột làm Điều Thiên rất tức giận.

Kinh Kinh đưa lưng về phía cha nương ngẩng đầu lên, sau đó trừng mắt nhìn Điều Thiên. Ý là, ta diễn trò!

Điều Thiên chỉ cảm thấy gân xanh sau ót căng lên một chút, nàng đây là bắt chước mình chơi khổ nhục kế sao? Nhưng nếu đụng vào thật coi như không choáng nào cửa cũng sẽ rách, vạ nhất lực va chạm không đúng làm đầu bị thương đều có khả năng?

Nhưống mày, nói: “Đứng thẳng, không cần làm tiếp loại chuyện như vậy biết không?”

Kinh Kinh co rút khóe miệng, nói: “Ừ.” Nàng bị Điều Thiên đỡ đứng thẳng, sau đó nhìn xem hấn xử lý như thế nào.

Chỉ là không ngờ chính là cách làm của Điều Thiên so với nàng còn cấp tiến hơn (tiến bộ hơn), hấn lại trực tiếp rút một thanh trường kiếm trên cây cột bên cạnh, sau đó đôi tay gió qua đỉnh đầu mình quỹ gối trước mặt Mễ phụ, nói: “Điều Thiên biết chuyện chính mình làm là trái luân thường đạo đức, nhưng là.....”

Kinh Kinh nói tiếp: “Nhưng là vì quốc gia và Kinh Kinh, khổ người rồi.....”

“.....” Điều Thiên cũng không biết lúc trước Kinh Kinh nói cái gì với bọn họ, vừa rồi mình vào cửa phủ liền nghe được có người báo phụ mẫu Kinh Kinh tìm tới cửa, hấn sợ xảy ra chuyện gì một đường chạy vội tới, không ngờ vừa mở cửa chỉ thấy có người đụng cây cột.

Xem ra Kinh Kinh đã giải thích trước rồi, còn mang lý do vì dân vì nước để nguy trang, không hồ là thể tử của hấn Điều Thiên. Vì vậy hấn tiếp câu sau nói: “Chuyện như vậy, đều là lỗi của một mình Điều Thiên, vô luận lý do vì sao cũng xin ngài động thủ giết ta đi! Nhưng là, xin sau khi giết ta cũng giết nữ nhi ngài Kinh Kinh.”

Mễ phụ bị dọa đến trực tiếp nuốt nước miếng nói: “Vì sao?”

Kinh Kinh cũng nghiêng đầu nghĩ: “Vì sao?”

Điều Thiên nói: “Bởi vì ta và Kinh Kinh đã có phu thê chi thực, để nàng sống trên đời này cũng là chịu khổ, không bằng cùng nhau xuống mười tám tầng địa ngục, lửa mạnh cũng tốt có người bầu bạn.”

Kinh Kinh vừa nghe trong nội tâm khê động, nàng nhìn chăm chăm Điều Thiên, nam nhân như vậy coi như thật sự cùng hấn xuống Địa ngục cũng là đáng giá.

Nàng cũng quỳ bên cạnh phụ thân, nói: “A Cha, ngài động thủ đi! Như vậy ta và hấn, cũng giải thoát.” Nói xong kéo tay Điều Thiên, lúc này cảm động thực sự là thật.

Hai người bọn họ trái lại cam tâm tình nguyện cùng sống cùng chết, nhưng Mễ phụ đau khổ nhận lấy bảo kiếm.

Hấn không nỡ giết nữ nhi mình, càng thêm không dám động tay với Điều Thiên. Mễ gia bọn họ còn một đám người đó, vạ nhất giết hấn rồi còn không bị diệt môn!

Hơn nữa, nếu quả như thật là thần tiên chỉ điểm vậy cũng không có tội gì đi!

Mẽ mầu vội vàng kéo hẳn, khóc ròng nói: “Nếu như người thật sự động thủ giết nữ nhi, như vậy cả ta cũng giết đi!”

Mẽ phụ nổi giận, làm sao đều muốn bị giết?

Giơ tay ném kiếm xuống đất, nói: “Tùy các người đi, ta không quản được rồi.”

Kinh Kinh le lười với Diêu Thiên, chuyện rốt cuộc giải quyết như vậy. Mặc dù nàng phát hiện Diêu Thiên trợn mắt giận dữ nhìn mình, nghĩ đến là bởi vì chuyện đụng cột. Nàng vội vã cúi đầu, thầm nghĩ: “Cái này cũng không phải học theo chàng, khổ nhục kế mà thôi, chàng dùng được còn không cho người khác dùng sao?” [tan_hye.d,d,l,q,d]

Diêu Thiên thấy Mẽ phụ muốn đi, vội vàng nói: “Nhạc phụ đại nhân.....”

Kinh Kinh thiếu chút nữa ngã xuống, mà Mẽ phụ đã ngã xuống.

Diêu Thiên không để ý tới Kinh Kinh mà đỡ Mẽ phụ dậy, sau đó rất thành khẩn mà nói: “Nhạc phụ đại nhân hẳn biết mấy ngày nữa Kinh Kinh sẽ phải thành thân, nhưng nàng luôn luôn có nhà mẹ đẻ. Nếu muốn nàng có thể thẳng sống lưng làm người, như vậy nhất định phải gả đi từ cửa Mẽ gia, không biết ngài có muốn đồng ý nàng trở về hay không.....”

Mẽ phụ nói: “Đừng mơ tưởng.....” Sau đó lại nói: “Trừ phi lúc thành thân thánh chỉ gọi lên cao, nàng lại từ cửa Mẽ gia xuất giá lần nữa.” Dù sao cũng là nữ nhi của mình, tuy nói chuyện này làm cho không thể tưởng tượng nổi, nhưng nếu hoàng thượng cũng đồng ý, mà bọn họ lại dám can đảm quang minh chính đại, trong này nhất định là có nguyên nhân.

Mẽ mầu sợ Diêu Thiên phản đối, nói: “Điều này cũng không phiền toái.....”

Diêu Thiên cười nói: “Tuyệt không phiền toái, đây vốn là chuyện phải làm.”

Mẽ phụ nói: “Vậy còn ngây ngốc làm cái gì, thu thập một chút cùng ta trở về.” Phất tay áo chờ không đi.

Kinh Kinh vui vẻ nói: “Tốt.”

Diêu Thiên lại vội vàng nói: “Chờ một chút, tuy nói người phải xuất giá từ Mẽ gia, nhưng là thân thân vẫn có một chút việc phải chuẩn bị ở quốc sư phủ. Giá y của nàng còn chưa hoàn thành, không bằng chờ giá y may xong ta lại phái người đưa người vào Mẽ gia như thế nào?” Nói giỡn, còn có tám ngày nữa đó, người đi còn một mình thì làm thế nào?

Mẽ phụ Mẽ mầu thật không nghĩ đến trong lòng quốc sư đại nhân về ngoài đạo mạo này lại suy nghĩ loại chuyện xấu xa đó, bọn họ dĩ nhiên đồng ý. Diêu Thiên phái người đưa bọn họ ra trở về, ngày hôm sau lại chuẩn bị sinh lễ lần nữa đưa đến Mẽ gia.

Lúc này, cả Kinh Thành chỉ coi sự việc này của bọn họ thành chuyện cười mà nói. Coi như danh tiếng Diêu Thiên lớn hơn nữa, làm ra loại chuyện như vậy cũng không lấy gì làm quang vinh.

Bởi vì bọn họ cũng chưa từng gặp Thần Tiên, làm sao tin tưởng cái gì Thần Tiên làm mối.

Tất cả mọi người đều nói Mẽ Kinh Kinh là Đệ Nhất Tài Nữ thiên triều vô luận tướng mạo hay tài năng đều rất hấp dẫn nam tử, cho nên làm Diêu Thiên vẫn ở góa cũng động lòng.

Hơn nữa Diêu Viễn Từ là một phé nhân dĩ nhiên sẽ không thân cận nhiều với thế tử, một người tuổi còn trẻ làm quả phụ, một người vừa vận lúc mạnh mẽ, hai người ** thoải mái liên làm chút chuyện không sạch sẽ.

Thậm chí không chừng đã có nghiệt chủng, cho nên lúc này mới nghĩ tới biện pháp cưới người đến bên cạnh, tránh cho đến lúc đó loại chuyện lúng túng như tử (con) gọi lão tử (cha) là gia gia xảy ra.

Vọng Giang Lâu một vài nam tử xấu xa càng nói chuyện này càng kích động, bọn họ thậm chí nói nữ nhi Mẽ gia này kiêu mị như thế nào, nếu không cũng sẽ không làm cho quốc sư đại nhân y hệt Tiên Nhân động phạm tâm. Còn có người nói công phu trên giường của nàng hẳn hết sức lợi hại, làm cho quốc sư đại nhân thần hồn điên đảo!

Một bên Hoa Lạc Vân nghe không nổi nữa, hẳn trực tiếp lật bàn trước mặt nói: “Các người lại nói nữa cũng đừng trách ta không khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Mượn có giết hổ, hổ lại hành hung!

Nếu là lúc trước những người văn nhân kia đã sớm bị dọa đến giải tán hết, nhưng hôm nay vô cùng đặc biệt, những người này chẳng những không giải tán còn cãi nhau với Hoa Lạc Vân.

Hoa Lạc Vân cảm thấy không đúng, chờ hắn đánh người gục xuống cũng cho người âm thầm theo dõi bọn họ, phát hiện kết quả những người này thì ra là đều là người của Tả Tướng Quốc, xem ra bọn họ là cố ý nói xấu Quốc sư và Kinh Kinh, muốn mượn cơ hội diệt trừ Quốc sư.

Hoa Lạc Vân cảm thấy chuyện này cần nói rõ với Quốc sư Điều Thiên, nếu không nước chỉ sợ sắp loạn. Nhưng hắn phải thông báo như thế nào? Quốc sư phủ chắc chắn sẽ không cho hắn vào, xem ra chỉ có thể mời Lôi Báo ra mặt. Hắn dù sao cũng là con trai của bằng hữu (bạn) Quốc sư, nếu như câu kiện có lẽ có thể đi vào Quốc sư phủ.

Hoa Lạc Vân tìm được Lôi Báo, hai người thương lượng một chút liền lập tức tiến về phía phủ Quốc sư.

Lần này cũng may, Điều Thiên lại tiếp đãi bọn họ.

Đi vào lại phát hiện hắn đang viết chữ ở thư phòng, bên cạnh còn có một nữ tử thay hắn mài mực, chính là người đã lâu không gặp Kinh Kinh.

Ý định của Hoa Lạc Vân đối với Kinh Kinh tất nhiên đã hình thành thì không thay đổi, thấy nàng lại cảm thấy tim đập rộn lên, ngay cả đôi tay cũng không biết đặt ở nơi nào.

Điều Thiên thấy bọn họ tiến vào, liền cười với Kinh Kinh nói: “Được rồi, nàng đi xuống đi, khách nhân đã tới.” Nói xong còn vỗ nhẹ tay của nàng.

Hắn làm tướng công cũng không dễ dàng, mình rõ ràng đã công bố cho thiên hạ thánh chỉ của hoàng thượng nhưng vẫn có vài nam nhân tâm tồn ác ý với nàng. Trước mắt thì có hai, không nhìn ánh mắt của bọn họ cũng biết rồi.

Vừa rồi mặc dù hắn biểu đạt quyền sở hữu Kinh Kinh, mặc dù bọn họ bị đả kích, nhưng ánh mắt vẫn tiếp tục đuổi theo phương hướng Kinh Kinh rồi đi, không có nửa điểm che giấu.

Điều Thiên ho nhẹ một tiếng nói: “Hai vị tới Quốc sư phủ có chuyện gì không?”

Hoa Lạc Vân lúc này mới nhớ tới chính sự, vì vậy nói những chuyện mình nhìn thấy nghe thấy ra.

Điều Thiên nhìn Hoa Lạc Vân một chút, nếu quả thật nói như vậy hắn còn là chất tử (cháu ruột) của mình. Hoa Nhan xuất thân từ Hoa gia, phụ thân Hoa Lạc Vân chính là thân huynh trưởng.

Nhưng mà bởi vì năm đó bọn họ che giấu thân phận thật của hắn, vì thế hiện tại hắn không thể nhận tổ quy tông.

Đã nhiều năm như vậy Điều Thiên cũng thành thói quen, hắn gật đầu nói: “Thì ra là như vậy, ta biết rồi.”

Lôi Báo nói: “Quốc sư đại nhân mọi chuyện xin cẩn thận, Tả Tướng Quốc này không có cái gì hảo tâm (lòng tốt).”

Điều Thiên cười nói: “Điều này cũng không phải là ngày đầu tiên biết.”

Lôi Báo nói: “Ta muốn đi nhìn Viễn Từ một chút, không biết.....”

Điều Thiên nói: “Ta cho người dẫn ngươi đi, không cần lạc đường trong phủ.”

Lôi Báo từ nhỏ không biết đã tới Quốc sư phủ bao nhiêu lần làm sao có thể lạc đường, nhưng vẫn là có người dẫn bọn hắn tới mở cửa phòng Điều Viễn Từ.

Điều Thiên nhìn bóng lưng bọn họ trong lòng đã có tính toán, Tả Tướng Quốc này lần trước bức vua thoái vị không phải bị hắn đè xuống, hiện tại lại muốn lại dùng quốc dân đến bức hoàng thượng thu hồi quyền lực của hắn. Điều Thiên cực kỳ vô chủ sự, nếu như không phải là bởi vì có Hoàng thái hậu ở đây, lần trước Tả Tướng Quốc chết là đã định.

Ngần tính vạn tính, không ngờ lão thái thái đang trong thâm cung kia lại gửi thư cho hắn, thông báo hắn chạy ra khỏi hiện trường. Sau đó lại không cho hắn cơ hội phản bác, ngược lại lần này có lẽ có thể mượn cơ hội hoàn toàn đánh chết, chỉ cần hắn vừa chết cho dù Hoàng thái hậu có đứng ra làm chủ, cũng không còn cách nào với hắn.

Chỉ là, Kinh Kinh lại phải chịu thiệt một chút.

Kinh Kinh lại không biết hắn người tướng công tương lai đang đánh chủ ý gì lên nàng, chỉ là một lòng muốn mời sư phụ tham gia hôn lễ của mình.

Nhưng sư phụ đau lòng, nàng liền viết thư cho sư tỷ hỏi nàng làm thế nào dụ dỗ sư phụ trở lại.

Yên Phi rất nhanh viết thư hồi âm, trong thư nói như vậy, người chỉ cần viết thư cho hắn, nói cho dù mình gả cho người ta cũng sẽ không quên sư phụ. Lại nói, cho dù tướng công của mình chờ cũng không bằng sư phụ chờ lâu.....

Chỉ đơn giản như vậy sao?

Câu nói sau cùng Yên Phi viết rõ nói: “Chiều này là sự tử tiền nhiệm của ta truyền xuống, trăm lần đều linh.”

Kính Kinh không ngờ đơn giản như vậy, vì vậy lại gửi thư cho sư phụ, theo lời sư tử nói đại khái ý tứ mình lại tăng thêm chút tình cảm vào, một bức thư vừa có máu vừa có nước mắt liền truyền ra ngoài.

Mà thư vừa gửi đi, rất nhanh sẽ lấy được thư hồi âm của sư phụ.

Năm chữ: “Ta lập tức tới ngay.”

Kính Kinh không ngờ đơn giản như vậy, nhưng mà điều này cũng là một bộ công phu độc môn công phu trăm ngàn năm qua lưu lại!

Phía bên nàng chờ sư phụ không đề cập tới, chỉ nói Điều Thiên bên kia, hẳn đã chuẩn bị tốt toàn bộ, chỉ ngồi chờ có người cần cầu.

Tả Tướng Quốc lại góp lời với hoàng thượng, hi vọng hẳn có thể xử lý loại hành động ***** này của Điều Thiên.

Hoàng thượng Thiên Vinh lại nói: “Quốc sư đại nhân làm sao làm chuyện như vậy đây? Hơn nữa hẳn nói hai người chính là được Tiên Nhân làm mối, ta sao có thể không đồng ý.”

Tả Tướng Quốc cười lạnh nói: “Hoàng thượng, chỉ sợ tin tưởng chỉ có một mình ngươi, hiện tại bên ngoài không có ai tin tưởng chuyện chuyện hoang đường này. Hơn nữa Mễ tiểu thư đó cũng biết tính tình Điều Thiên, không bằng cho gọi nàng tới hỏi là biết.”

Hoàng thượng nói: “Cũng tốt, nhưng mà người của ta bên này lại không thể động, bởi vì trong hoàng cung Điều Thiên có lưu cọc ngầm, vừa động hẳn cân đều biết ta muốn làm cái gì, đến lúc đó nhất định không gặp được Mễ tiểu thư rồi.”

Tả Tướng Quốc nói: “Vậy ta phái người truyền chỉ thay ngươi.”

Hoàng thượng cau mày nói: “Hiện tại Mễ gia chỉ sợ sẽ không tin tưởng người khác.”

Tả Tướng Quốc nghĩ cũng phải, hiện tại địa vị Mễ gia đang tăng nhanh, bọn họ làm sao sẽ để cho một chút người ngoài tùy tiện nhìn thấy Mễ tiểu thư?

Hắn suy nghĩ một chút nói: “Vậy tự ta đi là được.”

Hoàng thượng gật đầu nói: “Vậy thật sự phải cảm ơn tướng Quốc rồi, mặt trên kim bài này có ấn tín hoàng đế, ngươi mang theo liền có thể để cho bọn họ giao Mễ tiểu thư ra rồi.”

Tả Tướng Quốc hô vạn tuế, sau đó mang theo lệnh bài ra khỏi hoàng cung.

Trong lòng của hắn đang suy nghĩ, lần này nhất định phải khiến cho Điều Thiên thân bại danh liệt.

Chỉ cần hoàng thượng từ trên người Mễ gia tiểu thư hỏi ra được bọn họ cũng không phải là cái gì Thần Tiên chúc phúc, đến lúc đó Điều Thiên nhất định sẽ bãi quan.

Hắn một người không có thực quyền, như vậy hoàng triều còn có người nào đáng sợ?

Một đường đi tới Mễ gia, hắn gọi người gõ cửa, chỉ chốc lát có người hầu hỏi: “Xin hỏi ngài tìm người nào?”

Tả Tướng Quốc nói: “Ta tìm Mễ tiểu thư nhà các ngươi, nàng ở nơi nào?”

Người hầu đáp: “Đang ở hậu viện chuẩn bị giả y, xin hỏi ngài.....” Tả Tướng Quốc đẩy hắn ra, sau đó ngoác về phía sau nói: “Dẫn người đi.” Người hầu kia sợ hết hồn định đi đóng cửa, nhưng Tả Tướng Quốc căn bản không cho hắn cơ hội, trực tiếp động thủ đá cửa.

Sau đó thuộc hạ của hắn cũng xông lên đề tên người hầu này xuống.

Đám người kia to liền chạy thẳng tới hậu viện, trên đường bắt thêm người hầu nữa hỏi, cuối cùng tìm được gian phòng Mễ Kính Kinh ở.

Đẩy cửa ra, thấy một nữ tử đang thêu hoa bên cửa sổ, Tả Tướng Quốc vung tay lên nói: “Dẫn người đi.”

Một lời của hắn vừa thốt ra lập tức có người xông lên kéo nữ tử kia đi, nữ tử nói: “Buông ra, các ngươi muốn làm gì?”

Tả Tướng Quốc nâng cằm của nàng lên cười lạnh nói: “Loại mặt hàng như thế này cũng học người ta quyến rũ nam nhân, hừ..... Đề tiện. Lôi nàng đi, không cho bất luận kẻ nào ngăn cản chúng ta.”

“Dạ!” Mọi người đáp ứng, cứ như vậy kéo Mễ Kính Kinh chạy ra ngoài.

Mễ phủ có không ít người ra ngoài ngăn cản, nhưng hắn đều làm như không chuyện gì.

Đúng lúc ấy thì Mễ Tu Nguyên đến, nói: “Tả Tướng đại nhân xin buông tiểu muội ra.”

Tà Tướng Quốc cười lạnh lấy kim bài ra nói: “Ngươi có bản lĩnh thì đuổi theo, bất quá vạn nhất thuộc hạ của ta không cẩn thận làm bị thương muội muội ngươi xin đừng trách tội.”

“Ngươi.....” Xem ra vẫn là sợ muội muội của mình bị thương, Mễ Tu Nguyên thế nhưng lui một bước nhú mày.

Tà Tướng Quốc chỉ sợ Mễ Tu Nguyên đi thông báo cho Diêu Thiên, đến lúc đó chính là mình muốn đi cũng khó.

Nhanh chóng dẫn người lên xe ngựa, Tà Tướng Quốc ra mệnh đội ngũ đi nhanh, cho đến ngoài Ngọ môn. Lại trong phạm vi một dặm phía trước chính là Hoàng Thành, nơi đó là khắp nơi đều là cấm vệ quân, nếu có người dùng võ lực, lập tức sẽ có binh lính Hoàng Thành bắn vạn tiễn từ trên xuống.

Tà Tướng Quốc vô cùng vui vẻ, mắt thấy chỉ cần vào Hoàng Thành Diêu Thiên chắc chắn sẽ bởi vì ***** tội lớn mà bị bãi quan. Hắn cũng không cách nào muốn mạng của hắn, một là không nghĩ, thứ hai hắn cũng biết hoàng thượng và hắn là cái giao tình gì. [d.d.l.q.d]

Nhưng chỉ cần quyền lực của hắn không còn, chính mình muốn xử lý hắn như thế nào đều được.

Đang lúc hắn suy nghĩ lung tung mà hải lòng, trước mặt đột nhiên trống trện lòi mình.

Trước cửa hoàng cung tại sao có thể có trống trện?

Tà Tướng Quốc sợ hết hồn, đồng thời cổ kiệu cũng dừng lại. Hắn ghé đầu nhìn rõ ràng, lập tức bị tình hình trước mắt dọa đến ba hồn không thấy bảy phách. Chỉ thấy khắp nơi chẳng biết lúc nào xông tới rất nhiều binh lính, mà tướng đoàn của bọn hắn bị vây quanh, người dẫn đầu lại chính là Lôi Tử, hắn là tay trái tay phải của Quốc sư Diêu Thiên, sự xuất hiện của hắn đại biểu Diêu Thiên đã biết rõ tất cả rồi hả ?

Tà Tướng Quốc nghĩ vậy vội vàng lấy lệnh bài hoàng thượng cho ra cầm trong tay, có nó coi như Diêu Thiên tới tìm phiền toái cũng có thể ngăn cản một lúc.

Nghĩ như vậy Diêu Thiên quả nhiên xuất hiện, hắn chậm rãi cỡi ngựa đứng ở phía trước đội ngũ nói: “Tà Tướng Quốc ngươi vì sao trối thê tử của ta?”

Tà Tướng Quốc bốn bề yên lặng ngồi trên cổ kiệu nói: “Cũng không phải trối mà là mời, hoàng thượng hạ chỉ để cho ta đi mời vị hôn thê của ngài vào cung có lời muốn hỏi. Dĩ nhiên, chuyện này do Hoàng thái hậu muốn hỏi, ngài có thể không cần phải lo lắng.”

Diêu Thiên nói: “Có chứng cứ sao?”

Tà Tướng Quốc lấy ra lệnh bài của hoàng thượng nói: “Có lệnh bài tùy thân của hoàng thượng ở đây.”

Diêu Thiên chỉ nhìn thoáng qua, liền quát lên: “Lớn mật, thế nhưng trộm dùng Hoàng Lệnh cướp thê tử ta, người tới thay ta bắt giữ tên loạn thần tặc tử này.”

Tà Tướng Quốc ngăn ra, lệnh bài kia rất quan trọng, cho dù là Diêu Thiên cũng không thể nào kháng lệnh, trừ phi hắn biết lệnh bài vốn là giả.

Mà lệnh bài là Hoàng thái hậu và dân chúng gây áp lực mới lấy được, chẳng lẽ hoàng thượng căn bản cũng không quan tâm những thứ này, cho hắn chính là một khối lệnh bài giả?

Tà Tướng Quốc mắt thấy đại quân ép tới, liền quay đầu xuống kiệu kéo Mễ Kinh Kinh trên xe xuống dùng đao của thuộc hạ đặt lên cổ nàng nói: “Diêu Thiên, ngươi còn dám đến gần một bước ta lập tức giết nàng.”

Diêu Thiên lại cười ha ha, nói: “Biết rõ ngươi đi bắt nàng ta còn cho ngươi người thật, ngươi cho ta ngu sao?” Trong tiếng cười mang theo một tia lãnh khốc, khiến cho Tà Tướng Quốc không khỏi nghĩ tới nhiều năm trước ngoại quốc xâm chiếm, Diêu Thiên còn hướng về phía địch tướng cười to, cuối cùng trong lúc cười đầu tên tướng lĩnh kia bỗng nhiên biến mất.

Không ai biết hắn dùng phương pháp gì, đều nói đó chính là mời Thần chém địch thủ.

Nhưng Tà Tướng Quốc lại biết Diêu Thiên cũng không phải là con của Thần Tiên, bởi vì Hoàng thái hậu từng nói hắn có thể là công chúa và người khác vùng trộm sinh ra, mượn cơ gắn danh hiệu con của Thần Tiên.

Tà Tướng Quốc cười lạnh nói: “Không ngờ, tất cả đều là ngươi an bài.” Trong nội tâm khê động, nói: “Chẳng lẽ ngươi và Mễ tiểu thư ***** cũng là kế sách nghĩ ra vì muốn diệt trừ ta sao?”

Diêu Thiên nhìn hắn một chút, giật giật khóe miệng sau đó xuống ngựa tiến lên đến gần hắn mấy bước nói: “Ngươi quá đề cao mình, ***** chuyện là thật, trái lại ngươi bất quá mới chính là người bị mượn cơ hội thuận tiện bị diệt trừ thôi.” Hắn nói xong cũng đi, sau đó Tà Tướng Quốc chỉ cảm thấy bụng đau xót, tiếp nữ tử trong ngực đột nhiên quay người lại tránh ra, hắn từ từ ngã xuống.

Tà Tướng Quốc nằm trên mặt đất nhìn Diêu Thiên nói: “Ta tình nguyện, ngươi tất cả an bài là vì ta..... Diêu Thiên.....”

Diêu Thiên nói: “An tâm đi đi, sau khi ngươi chết ta sẽ đưa vài người nhà đến cho ngươi gặp, dưới suối vàng cũng tốt có bạn.”

“Ngươi.....” Tà Tướng Quốc trợn hai mắt lên giận dữ nhìn, cuối cùng ngã xuống trong vũng máu.

Chương 43: Hoàng thái hậu chỉ trích, Quốc sư rất vô tội

Mễ Kinh Kinh đó dùng tay áo xoa xoa vết máu trên áo, nói: “Quốc sư đại nhân, những người này thì sao?” Âm thanh hẳn là nam tử.

Diêu Thiên nói: “Giết hết không thừa một người.” Hắn phát phát ồng tay áo của mình đi tới bên cạnh Lôi Tử lên ngựa.

Lôi Tử nói: “Cần gì chứ, cũng chỉ là chút gia đình.”

Diêu Thiên lại cười nói: “Ta chỉ là không muốn cuộc nói chuyện vừa rồi bị truyền đi, Lôi Tử ngươi nói, có thể hay không truyền đi đây?”

Thân hình Lôi Tử cứng đờ, nhìn máu đầy đất, lắc đầu nói: “Một..... Một chữ cũng không truyền ra.”

Diêu Thiên lại lắc đầu nói: “Không, vẫn là phải truyền ra một chút.”

Lôi Tử run giọng vỗ tai nghe nói: “Muốn truyền ra cái gì?”

Diêu Thiên cười nói: “Tả Tướng Quốc bắt vị hôn thê của ta uy hiếp ta, sau đó dẫn người bức vua thoái vị. Mà Mễ gia tiểu thư đại nhân đại nghĩa tự tay đã thương Tả Tướng Quốc, để cho ta có cơ hội tru diệt phản thần bảo vệ an nguy hoàng thượng.”

Miệng Lôi Tử há thành một hình tròn, vừa gật đầu vừa nói: “Thật sự là Đại Nhân Đại Nghĩa.....” Nhìn Thiên Ly trong sân giết người không thấy máu, hẳn cả ngón tay cũng rút.

Trên mặt Diêu Thiên hiện ra vẻ dịu dàng nói: “Trên người ta có thể có dính vết máu nào không?” Ngươi một cái, hình như không có mùi máu.

Lôi Tử lắc đầu nói: “Hoàn toàn không có, khiết bạch vô hạ (tinh khiết, thuần khiết).”

Diêu Thiên cười nói: “Vậy thì tốt, tránh cho trở về hù dọa nàng. Ta đi, chuyện còn lại tự ngươi xử lý đi!”

Lôi Tử không còn lời, nói: “Ngươi muốn ta xử lý như thế nào?”

Diêu Thiên nói: “Trừ thi thể Tả Tướng Quốc, những thứ khác là đốt hay chôn tùy ngươi.”

Lôi Tử nhìn tất cả trước mắt, hơn hai trăm người đó, muốn đốt hay muốn chôn cũng rất phí sức lực.

“Không phải là muốn kết hôn tức phụ sao, kìa trương thành cái dạng kia, ngay cả mọi người dám giết cũng không dám xử lý thi thể.” Bực tức thì bực tức, Lôi Tử vẫn là chịu một nhọc nhằn việc.

Hắn coi như tức giận đi nữa, vừa nghĩ tới nụ cười Diêu Thiên đã cảm thấy tinh thần chấn phấn, sợ!

Lại nói Diêu Thiên về trong phủ đầu tiên đổi bộ y phục sau đó mới đi gặp Kinh Kinh, thấy nàng một mình gục xuống bàn nhìn trời, còn tự nhủ: “Còn có năm ngày nữa, thế nào hẳn vẫn thích chạy ra ngoài đây?”

Diêu Thiên chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nói: “Nếu như nàng không thích, về sau ta sẽ không ra ngoài nữa là được.”

Kinh Kinh ngẩng đầu mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó nhào vào trong ngực Diêu Thiên nói: “Nói, chàng đi ra ngoài làm cái gì?”

Diêu Thiên ôm nàng ngồi xuống, lôi kéo hai chân của nàng làm cho nàng ngồi ở trên chân mình, sau đó thân mật ở bên tai nàng nói: “Đi dọn dẹp đồ bỏ đi.”

Kinh Kinh rút cổ lại cười né tránh đi nói: “Thật là nhột, đừng làm rộn..... Chàng đường đường là một Quốc sư, thế nào những chuyện này cũng quản?”

Diêu Thiên nói: “Hết cách rồi, đồ bỏ của thiên triều nhiều.”

Kinh Kinh không phục, đưa tay đi sờ bắp đùi Diêu Thiên, cảm giác nơi đó có phản ứng lập tức cười nói: “Vậy sau này ta cũng đi theo giúp chàng?”

Diêu Thiên chỉ cảm thấy thoải mái, nói: “Không..... Không được, bởi vì ta cũng không muốn để cho nàng nhìn thấy những thứ bẩn thỉu kia, ừ..... Nếu như nàng đừng chạm nữa, ta sẽ đợi không được đến buổi tối.”

Kinh Kinh gật gật khoe miệng, nói: “Chàng ngày nào đợi đến buổi tối, đều là trước cơm tối liền.....” Một lần, sau khi ăn xong còn tới.

Kính Kính hỏi sư tỷ, cái này có phải không bình thường hay không. Sư tỷ viết thư hỏi âm cho nàng, bởi vì trước kia Quốc sư đại nhân cảm dục quá lâu, nếu phá cấm trong ngắn hạn sẽ là như vậy.

Chỉ là, ngắn hạn là thời gian bao lâu!

Hai người vừa muốn nằm sắp lên giường, thì nghe có người bên ngoài nói: “Quốc sư đại nhân, Hoàng thái hậu, hoàng thượng cho mời ngài vào cung.”

Diêu Thiên nói: “Biết.” Tới thật nhanh, vốn tưởng rằng phải sau khi hai người kết thúc mới triệu kiến. Hắn sửa sang lại y phục, sau đó vỗ mặt Kính Kính nói: “Lần này đồ bỏ đi quá nhiều, cho nên chúng ta có thể phải thương lượng hai ba ngày, một mình nàng phải cẩn thận chút, không nên suy nghĩ bậy bạ biết không?”

Kính Kính thở hổn hển, nàng vừa mới bị Diêu Thiên loay hoay đến toàn thân căng lên một lần, gật đầu nói: “Ừ.”

Diêu Thiên thích dáng vẻ khéo léo của nàng lúc này, hôn môi nàng một cái liền đứng lên rời đi.

Trong hoàng cung!

Trần Điện võ sĩ canh gác hai bên, Diêu Thiên từ bên trong đi thẳng đến bên cạnh hoàng thượng và Hoàng thái hậu, thân thể hắn hơi cúi đầu nói: “Thần tham kiến hoàng thượng, Thái hậu.” Lúc Hoàng thượng lên ngôi, từng miễn hắn lễ quỳ.

Sắc mặt Hoàng thái hậu đen sì, nói: “Diêu Thiên ngươi có biết tội của ngươi không?”

Diêu Thiên Vân đạm phong khinh nói: “Thần không biết.”

Hoàng thái hậu trực tiếp vỗ bàn, nói: “Ngươi lại dám xuống tay với người thân của ai gia, hơn nữa còn giết hắn rồi, ngươi..... Ngươi thật là quá ngông nghênh rồi.”

Diêu Thiên lúc này trái lại thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì nếu như Hoàng thái hậu tỉnh táo một chút có lẽ sẽ khó đối phó, nhưng nàng kích động như vậy hắn sẽ dễ dàng hơn.

Vì vậy nói: “Hồi thái hậu, Tả Tướng Quốc bởi vì ân oán cá nhân mà bắt vị hôn thê của thần. Ngài đã biết thần nhiều năm chưa lập gia đình, hơn nữa Mễ tiểu thư là đệ tử Tiên Nhân, nếu có cái gì không may ta giao phó với người bên ngoài thế nào đây? Nhưng Tả Tướng Quốc chính là không giao Mễ tiểu thư ra, lại thêm cầm dao uy hiếp thần, Mễ tiểu thư sợ hãi sẽ dùng trăm đá thương Tả Tướng Quốc. Nhưng Tả Tướng Quốc không biết sao, thế nhưng dùng dao chém người, vạn bất đắc dĩ thuộc hạ của hạ thần mới lỡ tay giết Tả Tướng Quốc.....”

Thái hậu lạnh lùng nói: “Đây là lời một mình ngươi nói, hơn nữa Tả Tướng Quốc chính là phụng chỉ đi mời Mễ tiểu thư, đúng không hoàng thượng.”

Hoàng thượng Thiên Vinh ngăn ra nói: “Khi nào? Tả Tướng Quốc cũng không có xin chỉ với ta?”

Thái hậu cũng choáng nói: “Vậy làm sao có thể, hắn rõ ràng đi thư phòng hoàng thượng.”

Hoàng thượng Thiên Vinh nói: “Người đúng là đi, nhưng là mới vừa nói mấy câu nói, Uyển phi bên kia không thoải mái ta liền đi xem nàng.” Trải qua tất cả hắn cố gắng, rốt cuộc lại để cho phi tử mang thai long chủng, thời điểm không có việc gì hắn đều khoe khoang. [d,d,l,q,d]

Diêu Thiên mạnh mẽ giật giật khóe miệng, nếu như không phải là hắn cho Kính Kính dùng thuốc, lúc này nàng cũng có thể mang thai. Hai người nam nhân này sau khi trao đổi một ánh mắt khó hiểu, cùng nhau nhìn Hoàng thái hậu.

Thái hậu nói: “Cho dù không có thánh chỉ ngươi cũng không thể tùy tiện giết người, Diêu Thiên ngươi có biết tội của ngươi không?”

Diêu Thiên nói: “Là thuộc hạ thần quá vọng động rồi, nhưng hắn cũng rất trung thành, sợ thần bị Thái hậu trách tội cố ý thu thập một chút chuyện vừa lạ vừa lý thú của Tả Tướng Quốc đại nhân khi còn sống, không biết Thái hậu có muốn nghe hay không?”

Hoàng thượng nói: “A, hắn lại có chuyện vừa lạ vừa lý thú gì, nói nghe một chút.”

Diêu Thiên tự dâng lên trên một quyển sổ con, vừa mở ra đã mấy thước dài như vậy. Sau đó hắn thấp giọng nói bắt đầu đọc: “Chuyện lý thú thứ nhất của Tả Tướng Quốc đại nhân, hắn bình sinh cực thích nam sắc, lên lút lập ra hồng quan quán, thu thập các loại mỹ nam cho các đại thần trong triều và mình vui đùa. Một mỹ nam tử không muốn phục vụ nam nhân, bị Tả Tướng Quốc đại nhân cùng thuộc hạ đùa bỡn một đêm, đến thủng ruột mà chết. Chuyện lý thú thứ hai của Tả Tướng Quốc đại nhân, hắn cũng cực thích nữ sắc, cưỡng đoạt mười một người dân nữ, trong đó người tử vong, có đến mười lăm người. Chuyện lý thú thứ ba của Tả Tướng Quốc đại nhân.....”

Thái hậu giận dữ nói: “Ngừng..... Ngươi nói những thứ này có chứng cứ không.” Nàng run rẩy chỉ vào sổ con như giấy tờ rơi đầy đất nói.

Diêu Thiên nói: “Mỗi chữ đều có máu, mọi thứ đều có căn cứ. Tội này chính là tru cửu tộc!”

Ngón tay Thái hậu run lên, kiều ngao cũng bị áp xuống.

Nhưng nàng vẫn nói: “Cho dù hắn có tội này ngươi cũng không thể lên lút xử phạt, hoàng thượng.....”

Hoàng thượng lập tức nói: “Đây là tự nhiên, Điều Thiên ngươi có biết tội của ngươi không?”

Điều Thiên nói: “Tội này Điều Thiên biết rõ.”

Hoàng thượng nói: “Người tới, kéo Điều Thiên xuống đánh nặng 30 gậy, nhốt vào đại lao.”

Lông mi Điều Thiên nhảy lên, nhìn chằm chằm hoàng thượng.

Hoàng thượng nhún vai một cái, bày tỏ rất bất đắc dĩ.

Điều Thiên mỉm cười một cái, ý này hoàng thượng nhìn ra: “Ngươi để cho ta không cách nào động phòng, ta cũng vậy sẽ không để cho ngươi mạnh khỏe.”

Hoàng thượng vội vàng nháy mắt để cho hắn an tâm, hắn đã cố gắng chấp pháp (người thi hành mệnh lệnh) đánh nhẹ một chút, nhất định có thể động phòng, chính là quá kịch liệt có thể sẽ đau chút.

Cứ như vậy, Điều Thiên bị đánh xong nhốt vào đại lao.

Mà lúc này hoàng thượng từ chỗ ngồi, trực tiếp quỳ gối trước mặt Thái hậu, thành khẩn nói: “Mẫu hậu.”

Hoàng thái hậu cau mày nói: “Hoàng thượng người đây là ý gì? Đứng dậy nhanh.”

Hoàng thượng nói: “Xin hỏi mẫu hậu, giang sơn và một người rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?”

Hoàng thái hậu nói: “Ý của ngươi là để cho ta vì vậy bỏ qua? Nhưng người chết kia cũng là người thân của ngươi.....”

Hoàng thượng nói: “Trẫm biết, nhưng là Hoàng thái hậu suy nghĩ một chút, nếu không có Quốc sư Điều Thiên, hiện tại mẫu tử (mẹ con) chúng ta sẽ ở nơi nào?”

Hoàng thái hậu ngẩn ra, thờ dãi nói: “Chi sợ đã không còn ở trên đời này nữa rồi.”

Hoàng thượng tiếp tục nói: “Nhi thần nói điều này không phải là vì để cho mẫu hậu nhớ lại chuyện lúc trước mà tha cho Quốc sư, mà là nếu như muốn khiến cho quốc gia này tiếp tục yên bình như vậy, nhi thần cần một thần tử tốt, mẫu hậu cũng giống như vậy.”

Hoàng thái hậu nói: “Nhưng hắn lại vì một nữ nhân giết đại trung thần, cứ tiếp tục như thế.....”

Hoàng thượng lại nói: “Xin mẫu hậu liếc mắt nhìn sổ con này, suy nghĩ một chút nếu như hắn ba lượt bức vua thoái vị thành công, vậy mẫu tử chúng ta lại đang ở nơi nào?”

Hoàng thái hậu từ trước đến giờ đều biết Tả Tướng Quốc có dã tâm này, cũng chỉ là vẫn bao che mà thôi, bây giờ nghe hoàng thượng nói như thế, không khỏi thờ dãi một tiếng nói: “Thôi, ta cũng mặc kệ vậy, tùy các ngươi đi! Nhưng là, ngươi cũng không thể lập tức thả hắn, cũng để cho hắn chịu chút dạy dỗ.” Nàng đứng lên đi ra ngoài, bóng lưng rõ ràng so với quá khứ già đi mười tuổi.

Lúc nửa đêm, hoàng thượng đi tới Thiên Lao ngồi ở bên ngoài đại lao, nói: “Ngươi nói, ta có phải hay không rất không có lương tâm ngay cả người thân mình cũng giết.”

Điều Thiên nằm trên giường được lót rất dày rất thoải mái, tư thế bất nhã nói: “Ít nhất so với mấy vị kia khá hơn một chút.”

Mấy vị kia là chỉ các hoàng tử năm đó bị bọn hắn hợp lực trừ đi!

Hoàng thượng cười khổ nói: “Làm hoàng thượng có một số chuyện không thể làm chủ, có phải hay không thật đáng buồn?”

Điều Thiên nói: “Tỷ như ngươi rõ ràng thích Vân phi, lại buộc phải để cho Uyển phi mang thai con của ngươi trước, tránh cho nàng trở thành mục tiêu sống?”

Hoàng thượng sợ hãi than: “Ngươi vậy mà cũng có thể nhìn ra được, ta thật sự không biết có cái gì có thể giấu giếm được ngươi. Ta thật sự có chút không rõ, nam nhân giống ngươi đa mưu túc trí, giống như hồ ly, tiểu nha đầu kia thế nào lại bắt được lòng của ngươi?”

Điều Thiên mỉm cười một cái nói: “Ta cũng vậy không hiểu, Vân phi bốc đồng như vậy thế nào bắt lại lòng của ngươi.”

Hoàng thượng nắm tóc, nói: “Ta chính là thích nàng tùy hứng, còn thích đùa bỡn vài người khác vừa nhìn là biết rõ tâm cơ. Còn thích nàng đặc biệt đối kháng với ngươi, rõ ràng các ngươi còn là người thân.”

Điều Thiên nói: “Đúng vậy, hơn nữa nói đến chỗ này, ngươi hẳn là thấp hơn ta một bối phận.”

Hoàng thượng nói: “Ngươi ngay cả **** cũng dám, ta làm sao lại không thể loạn bối?”

Diêu Thiên lại nói: “Không biết một mình nàng ở nhà như thế nào?”

Hoàng thượng thở dài nói: “Ta cũng vậy phải trở về an ủi nàng.” Hai người nam nhân này trong tù và bên ngoài tù lại đồng thời thở dài, nữ nhân thật là khiến người ta cảm giác ở bên người có lúc sẽ cảm thấy phiền, rồi đi lại rất là nhớ.

Một ánh trăng tròn chiếu hai bên, vừa chiếu hoàng cung, vừa chiếu Quốc sư phủ.

Kính Kinh cũng không ngủ, nàng đang ngồi ở phòng của Tổ Văn ngắm đầu ngẩng Minh Nguyệt (trăng tròn).

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Địa phương cũ tình cũ, hữu tình hay là vô tình?

Chuyện là như vậy, nàng vốn là ở chính phòng của mình, nhưng người hầu đột nhiên báo lại, nói Tổ Văn đột nhiên động thai khí, mặc dù đã mời đại phu tới xem nhưng tình huống như cũ rất nguy hiểm. Bọn họ không làm chủ được, chỉ đành phải xin nàng tới.

Hỏi thiếu gia, bọn họ nói hần bởi vì khẩn trương quá độ căn bản không dám tới đây.

Cho nên, hiện tại Kính Kinh làm làm trấn an chỉ bảo (sửa từ câu trấn an chỉ bảo) ngồi ở chỗ này.

Tổ Văn vẫn luôn ở bên trong chưa hề đi ra, chỉ có hai nha đầu đi tới đi lui.

Vừa muốn gọi một người đến hỏi rõ ràng, nha đầu nói: “Phu nhân có phải khát hay không, ta đi rót ly nước cho ngài.”

“Không phải, ta là muốn hỏi người tình hình như thế nào?”

“Còn chưa có tỉnh lại.”

Một ly trà bùng lên, đây đã là chén thứ hai rồi. Linh nhi cũng khát, mà nha đầu vừa đứng cũng chuẩn bị cho nàng một ly.

Người nếu như đang thời điểm chờ đặc biệt khát, cho nên bọn họ đều uống trà.

Chỉ chốc lát sau, Kính Kinh cảm giác mình mệt mỏi, nàng ngã ở trên bàn, nặng nề ngủ. Nàng chưa từng ngủ sâu như qua, chợt bỗng nhiên cơ hồ có chút lạnh thấu xương làm cho nàng trong giây lát tỉnh lại.

“A.....” Ôm đầu của mình, phát hiện trán thế nhưng chảy xuống máu.

Đang choáng váng, có người ở bên tai nàng nói: “Thật xin lỗi, nhất thời không ôm lấy, người không sao chứ?” Thanh âm là Diêu Viễn Từ, hần tại sao lại ở bên mình? Hôn nữa còn ôm mình vào trong ngực!

Kính Kinh hoàn toàn tỉnh lại, nàng chợt ngồi dậy, nói: “Tại sao ta lại ở trên xe ngựa, làm sao người lại ở cùng với ta, ly trà kia..... Chén trà kia chẳng lẽ bị người bỏ này nọ vào?”

Diêu Viễn Từ cảm thấy một giọt nước nóng rơi trên tay mình, hần giờ tay liếm xuống, cau mày nói: “Người bị thương, bị thương ở nơi nào?”

Kính Kinh thương cũng không nặng, nàng ấn đầu lớn tiếng nói: “Người trả lời ta trước.”

Diêu Viễn Từ thở dài nói: “Thì ra là người cũng sẽ tức giận.”

Kính Kinh cá giận nói: “Ta là người đương nhiên có thể tức giận.” Nàng vốn là muốn nói lớn tiếng hơn, đáng tiếc khí lực không tốt. Đầu nàng choáng váng, suýt nữa ngã xuống.

Sợ hết hồn, Kính Kinh hỏi “Ta hôn mê mấy ngày?”

Diêu Viễn Từ nói: “Hai ngày rồi, bởi vì không muốn người đối bụng cho nên trước giải **** của người.”

Kính Kinh hít một hơi để cho mình tỉnh táo lại, đã hai ngày rồi, bọn họ hiện tại đã đến địa phương nào? Nàng muốn nhìn bên ngoài, nhưng chỉ nghe Diêu Viễn Từ nói: “Chúng ta hiện tại phải đến nơi lần mới gặp gỡ, nơi đó ta có rất nhiều hoài ức, ta muốn ở nơi đó nói lại tiền duyên cùng tiểu tiên nữ.”

“Ta không phải là cái gì tiểu tiên nữ, ta là Mễ Kính Kinh, hơn nữa chúng ta lúc ấy đã hết duyên rồi.”

“Nếu là hết duyên, vì sao người phải xuất hiện ở trước mặt của ta?”

“Ta không phải xuất hiện tại ở trước mặt ngươi, ta là xuất hiện ở trước mặt Diêu Thiên.”

“Ngươi và hắn là ****.”

“Ta lại không có quan hệ gì.”

“Chẳng lẽ ngươi cũng không quan tâm cái nhìn bên ngoài sao?”

“Ngươi không phải là cũng không ư, nếu không thế nào lừa gạt mẹ kế mình đi?”

Lời này vừa nói ra, Diêu Viễn Từ đột nhiên nện xe ngựa nói: “Hắn không phải phụ thân ta.”

Kinh Kinh nhìn hắn, khuôn mặt cơ hồ giống như đúc Diêu Thiên, mặc dù mang theo chút ngây thơ nhưng đã so mới lần đầu gặp giống một nam tử thành thực. Nàng vừa quay đầu đi vừa nói: “Điều này là sự thật, vô luận ngươi như thế nào cũng không thay đổi được. Hơn nữa lấy năng lực của hắn, tin tưởng sẽ rất nhanh tìm được ngươi, cho dù hắn không tìm được ngươi cũng là không cách nào giam giữ ở ta đây.”[d,d,l,q,d]

Diêu Viễn Từ cười khổ nói: “Nếu như mà ta muốn giam giữ nàng từ lúc nàng đã làm, nhưng mà ta chẳng qua là muốn ngươi nhìn thẳng chuyện năm đó, biến thành cái đó tiểu tiên nữ cứu ta.”

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, có người bên ngoài nói: “Công tử đã đến.”

Kinh Kinh thật ra thì rất bội phục Diêu Viễn Từ, dưới mí mắt Diêu Thiên lại có thể nuôi dưỡng thế lực của mình.

Diêu Viễn Từ bị hắn đỡ xuống xe, sau đó nói: “Ngươi xuống, nhìn còn nhớ rõ nơi này sao?”

Kinh Kinh xuống xe ngựa mới phát hiện nơi này thì ra là cố hương của mình, năm đó nàng không ít lần cùng sư phụ dạo chơi khắp nơi, cho nên đối với cảnh sắc nơi này cực kỳ quen thuộc.

Năm đó, hình như ở chỗ này nàng cứu Diêu Viễn Từ.

Bước chân Kinh Kinh có chút không vững, nhưng Diêu Viễn Từ hình như không có ý tứ để cho nàng ăn này nọ, hoặc là nguyên bản ý hắn chính là muốn nàng đối bụng, như thế thì không thể dễ dàng chạy trốn.

Diêu Viễn Từ xem ra tâm tình vô cùng tốt, hít không khí trong sạch nói: “Tiểu tiên nữ, hiện tại hắn không có ở đây, có thể vì ta lại hát bài hát kia sao?”

Kinh Kinh cảm thấy hắn đối với bài hát kia thật rất để ý, vì vậy nói: “Nếu như mà ta hát, ngươi sẽ thả ta rồi khỏi, từ đó về sau không suy nghĩ cái gì tiên nữ nữa hảo hảo đối với tốt với Tổ Văn sao?”

Diêu Viễn Từ suy tính một lát, sau đó lắc đầu nói: “Chỉ sợ không thể.”

Kinh Kinh nói: “Vậy ta không hát.”

Diêu Viễn Từ cũng không có ép buộc nàng, chỉ nói: “Ta biết ngay sẽ như thế.” Hắn nói xong vung tay lên, chỉ thấy người mang theo bọn hắn tới thế nhưng đánh xe rồi đi, điều này làm cho Kinh Kinh có chút ngoài ý muốn.

Đưa bọn họ ném ở nơi hoang vu heo lánh này là ý gì?

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Diêu Viễn Từ cầm một cây đao lên. Hắn về khế mỉm cười về phía Kinh Kinh nói: “Ta cá là ngươi chính là tiểu tiên nữ năm đó.” Một đao kia đâm xuống, trực tiếp đâm xuyên qua bắp đùi một cái lỗ máu.

Thương thế ở chân Diêu Viễn Từ là bởi vì gãy xương cũng không phải bởi vì xương cốt bị tổn thương, cho nên những thứ đau đớn này hắn cảm thấy được. Nhưng hắn lại giống như người không có cảm giác, rút ra chuân bị đâm tiếp đao thứ hai.

“Chờ một chút, ngươi điên rồi.....” Kinh Kinh muốn ngăn cản hắn, nhưng chỉ chạy hai bước đã cảm thấy đầu choáng váng thiếu chút nữa ngã lộn trên đất.

Thật dễ dàng đi tới bên cạnh hắn, mà đao thứ hai hắn đã đâm vào.

Máu chảy đầm đìa, nhưng Diêu Viễn Từ lại cười một tiếng nói: “Ngươi không có bị dọa chạy, xem ra còn chưa phải hi vọng ta chết.”

Khóe miệng Kinh Kinh rút gân, đứng lên làm nhiều việc cùng lúc đầu tiên cho Diêu Viễn Từ hai bạt tai, sau đó xé áo khoác hắn băng bó vết thương cho hắn.

Nàng cũng không hiểu, người này thế nào ngu như thế, thế nhưng làm loại chuyện này.

Thật vất vả băng bó xong vết thương, nhưng máu vẫn còn chảy.

Kính Kinh có chút buồn bực, bởi vì nàng người trên cũng không mang theo được cầm máu gì.

Lại nghe Diêu Viễn Từ rất bình thản nói: “Loại vết thương này máu sẽ không nhanh ngừng chảy, ít nhất muốn 2-3 ngày. Chỉ là trong thời gian này, nếu như không băng bó sẽ chảy máu nhiều hơn, đến lúc đó ta sẽ chết đi.”

“2-3 ngày?”

“Đúng, chính là ngày các người thành thân. Tiểu tiên nữ, ta tại dùng chính tính mạng của mình đánh cược, nàng là chạy về kết hôn với Diêu Thiên, hay là lưu lại ở chỗ này chăm sóc ta.” Diêu Viễn Từ nói xong, một đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm Kính Kinh, giống như hắn có thể nhìn thấu nàng.

Kính Kinh chỉ cảm thấy con tức giận không tên lên, đứng lên lại quăng cho hắn một bạt tai, thời điểm muốn đánh tiếp lần thứ hai nàng cảm thấy tay của mình bủn rủn vô lực, thế nhưng không đánh xuống được rồi.

“Bên cạnh ta mang theo chút thức ăn và nước, nơi này chính là nơi năm đó tặc nhân bắt cóc ta, xung quanh không một hộ gia đình. Người của ta năm ngày sau sẽ tới đây, đến lúc đó chúng ta có thể lên đường đi quốc gia khác. Ta Diêu Viễn Từ cho dù phé, nhưng vẫn có thể chăm sóc nàng ăm no.” Hắn bởi vì mất máu quá nhiều sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng hay bởi vì bị Kính Kinh đánh bạt tai hiện ra nổi bật năm dấu tay hồng, nhìn qua vô cùng quý dị.

Kính Kinh cắn răng, nàng đến bên cạnh Diêu Viễn Từ cầm thức ăn và nước vài ngụm nuốt ở trong bụng. Một lát sau cảm thấy trên người có chút hơi sức, liền đứng lên lại băng bó vết thương cho Diêu Viễn Từ, sau đó nói: “Ta Mặc Kính Kinh không nhất chịu người khác uy hiếp, ta sẽ không để cho người chết cũng muốn kết hôn với Diêu Thiên.”

Nàng nói lời này sau đó lập tức đi xung quanh tìm được thảo, dù sao sư phụ là một lão nhân hoàn mỹ, điều gì cũng biết, nhất là dưỡng sinh. Cho nên, Kính Kinh cũng biết một chút được thảo, nàng phải mau sớm tìm được thuốc cầm máu, sau đó mặc kệ hắn chính mình chạy tới Kinh Thành.

Diêu Viễn Từ cứ ngồi như vậy, ngồi từ giữa trưa tới buổi tối, nghe Kính Kinh ở xung quanh đi ra đi vào, thỉnh thoảng còn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của cỏ xanh truyền đến.

Không ngờ tiểu tiên nữ còn có loại khả năng này, nhưng nàng cũng không suy nghĩ một chút, cho dù làm cho thương thế của hắn tốt lắm hắn vẫn có thể lần nữa làm bị thương. Chỉ cần nàng hạ không được quyết tâm rồi đi, vậy mình liền thắng.

Chỉ là tại sao, cho dù là chuyện chắc thắng, trong lòng hắn lại không vui vẻ nổi?

Chỉ chốc lát sau, Kính Kinh lại thay hắn cởi vài băng bó ra, bắt đầu bôi thuốc. Sau đó lại xé y phục thay hắn băng bó lại.

Kính Kinh vui vẻ lau mồ hôi nói: “Rất nhanh sẽ có thể cầm máu rồi, đến lúc đó ta lập tức chạy trở về, tất cả vẫn còn kịp.”

Nghe được thanh âm vui vẻ của nàng Diêu Viễn Từ nắm chặt tay nói: “Cho dù trở về nàng cũng sẽ không vui vẻ.”

Kính Kinh nói: “Tại sao?”

“Bởi vì hôn lễ của các người là dùng máu lót thành, Diêu Thiên vì cưới được nàng giết rất nhiều người, mà ta giống nhau chỉ vì nàng diệt trừ tất cả người biết tung tích nàng, hiện tại hắn căn bản là không thể tìm được chúng ta.”

“Chẳng lẽ người giết Linh Nhi, giết Tổ Văn, giết hài tử của người?” Kính Kinh nhảy dựng lên, không thể tin được hỏi.

Diêu Viễn Từ thở dài nói: “Ta thủy chung vẫn là không có xuống tay, cho nên ta chỉ là khiến cho Tổ Văn không cách nào nói chuyện mà thôi.”

“Người hạ độc đối với nàng?” Ngoan độc, tuyệt tình!

“Không, ta chỉ là biết nàng rất quan tâm nhà mẹ của mình, cho nên nói cho nàng biết nếu như nói sai một câu, nhà các nàng sẽ không tồn tại.” Diêu Viễn Từ thản nhiên nói, hắn muốn để cho Kính Kinh biết mình vì nàng làm rất nhiều việc, hắn không cần nàng cảm động, chính là muốn cho nàng biết.

Kính Kinh hít một hơi, nàng cảm thấy người nam nhân trước mặt này đáng sợ như vậy. Lui về phía sau hai bước, nói: “Thật may là lúc đầu ta lựa chọn không phải người, nếu không ta ngay cả nằm mơ đều sẽ bị dọa tỉnh lại.”

Diêu Viễn Từ cau mày nói: “Vậy nàng cho rằng Diêu Thiên rất sạch sẽ sao? Hắn sợ là nhiều hơn ta gấp mấy chục lần, biết Xuân Hi sao? Hắn phái người giết hắn, ngay cả người thân hắn cũng không bỏ qua.”

Kính Kinh không biết những thứ này, bây giờ nghe tới cũng khiếp sợ khóe mắt giật giật. Nàng lắc đầu nói: “Thì ra là hắn nói người vứt bỏ Xuân Hi là ý này? Đúng, có lẽ hắn rất đáng sợ, nhưng hắn tại không nói những chuyện đáng sợ này cho ta biết. Ta biết rõ hắn đang giúp ta, tất cả đều là vì ta tốt cho nên cũng không hỏi. Nhưng là người quá đáng sợ, đem tất cả mọi chuyện giao cho ta, nhưng ta cũng không để cho như người vậy vì ta.”

Diêu Viễn Từ nói: “Nhưng là vì nàng đáng giá.”

Kính Kinh lớn tiếng nói: “Không phải là vì hai chữ đáng giá mà có thể làm như vậy, xem ra ta thật đúng là một tội nhân, có muốn hay không ta vì phạm phải tội mà gả cho người chuộc tội đây?”

Bầu trời một tiếng sấm sét, lại vào lúc này mưa rơi xuống.

Kinh Kinh nhìn trong mưa Điều Viễn Từ dậm chân một cái, lúc mẩu chốt hình như phải tìm một chỗ đặt chân, nếu không vết thương bị ngâm nước mưa thì không xong.

Nàng đẩy Điều Viễn Từ tìm địa phương tránh mưa, rồi cuộc tìm được một cái sơn động rất nhỏ, sau khi đẩy người tiến vào Kinh Kinh bắt đầu nhóm lửa.

Điều Viễn Từ vẫn luôn không nói một lời, trong lòng hắn nghĩ là câu nói sau cùng của Kinh Kinh ‘ có muốn hay không ta vì phạm phải tội mà gả cho người chuộc tội đây? ’. Rồi cuộc có tội chính là tiểu tiên nữ? Là hắn? Là Mẹ Kinh Kinh? Hay là Điều Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: sư phụ là tốt nhất, hôn vẫn là muốn kết

Điều Viễn Từ hiện tại có chút mơ hồ, thân thể hắn phát run, siết chặt hai nắm tay, ngay cả đôi môi cũng có chút run rẩy.

Kinh Kinh cảm thấy không đúng, đưa tay sờ đầu của hắn, lại phát hiện nóng bỏng như than.

Là phát sốt rồi!

Nàng thất kinh, ngoại thương cộng thêm sốt cao tiếp tục như vậy hắn sẽ không chịu được lâu.

Điều Viễn Từ ngay cả nói chuyện cũng có chút run rẩy, hắn cười khổ nói: “Nhưng vẫn là không đấu lại số trời, hôm nay ở nơi núi hoang này ta chỉ sợ chống không quá ba ngày. Xem sau khi ta chết, các người có thể ở chung một chỗ..... Vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Kinh Kinh đứng lên nói: “Người chờ chút ta tìm được vật hạ sốt cho người.....”

Bên ngoài mưa rơi xuống, nếu nàng đi ra ngoài nhất định sẽ bị dội vào, thậm chí có thể sẽ vì vậy bị cảm lạnh phong hàn. Điều Viễn Từ đưa tay kéo nàng nói: “Không nên đi, cứ ở đây là được rồi.”

Kinh Kinh nói: “Ta nhất định để cho người còn sống, ta cũng vậy phải đi về.” Nói xong xông ra ngoài.

Bên ngoài gió mạnh mưa dày, Kinh Kinh tìm hồi lâu mới tìm được vài ngọn thảo dược hữu dụng. Nàng nắm thảo dược đi về phía động, nhưng đột nhiên chân bị trượt ngã nhào.

“A.....” Nghĩ lần này nhất định ngã rất thảm, nhưng không ngờ bỗng nhiên được người ôm lấy.

“Sư phụ!” Kinh Kinh vừa kinh ngạc vừa sợ vừa vui mừng, đột nhiên ôm lấy hắn khóc lớn nói: “Sư phụ tốt nhất.”

“Như (người) vì sao khóc?”

“Sư phụ, đồ nhi gặp quá nhiều khó khăn.”

“Có chuyện khó khăn gì chỉ cần nói ra, ta giúp như.”

“Sư phụ tốt nhất.”

Kinh Kinh ôm lấy hắn, khóc càng đau lòng hơn.

Sư phụ nói: “Như đừng khóc, có chuyện gì sư phụ cũng sẽ giúp như.”

Kinh Kinh đột nhiên kéo hắn nói: “Giúp ta cứu người.”

Sư phụ nói: “Được, ta giúp như là được.”

Kinh Kinh lập tức dẫn hắn trở về trong động, thấy Điều Viễn Từ ngã xuống đất, hình như hắn muốn đuổi theo nàng trở về, cho nên tư thế ngã hướng ra phía ngoài.

Nàng vội vã đỡ hắn dậy, nói: “Sư phụ người xem người này còn có thể cứu sao?”

Sư phụ cúi đầu nhìn nhìn nói: “Như và hắn thật đúng là có duyên mấy năm trước đã cứu hắn một lần, hôm nay lại cứu?”

Kinh Kinh kéo tay sư phụ nói: “Sư phụ van người mau mau cứu hắn tỉnh lại, tốt nhất trong vòng ba ngày đều sẽ không chết sẽ không bị thương sẽ không

có nguy hiểm gì.”

Sư phụ sờ sờ hấn nói: “Có thể.”

Kính Kinh vui vẻ nói: “Sư phụ là tốt nhất.”

Sư phụ nói: “Ta giúp hấn.”

Kính Kinh nhìn sư phụ điểm tới điểm lui trên người Viễn Từ, nàng nhìn bên ngoài, trời đã tối. Chỉ cần qua hai ngày nữa, hôn kỳ của nàng và Diêu Thiên sẽ bị bỏ lỡ.

Kính Kinh thấy Diêu Viễn Từ đã yên ổn, nói: “Sư phụ ta có thể đi sao? Hấn giao cho ngươi.”

“Đi nơi nào?”

Kính Kinh không muốn gạt sư phụ nói: “Còn có hai ngày chính là ngày ta thành thân, hấn (DT) nhất định đang đợi ta.”

Sư phụ dừng lại, kích động nói: “Nhữ vẫn là muốn cùng hấn lập gia đình?”

Kính Kinh dùng sức gật đầu, nói: “Ta đã đáp ứng nhất định gả cho hấn, nhất định phải giữ lời. Mặc dù ta biết rõ sư phụ đối với ta tốt nhất, cũng thích sư phụ nhất, nhưng vẫn phải gả cho hấn.”

Sư phụ vừa nghe xong thế nhưng hết sức kích động nói: “Nhữ thật sự thích nhất là sư phụ?”

Kính Kinh nhớ lời của sư tỷ, cho nên đem sư phụ xếp hạng ở vị trí thứ nhất.

Sư phụ nghe tự nhiên vui vẻ, vì vậy nói: “Nhữ thích sư phụ nhất, thích nhất là sư phụ sao? Vậy thì tốt quá, hấn coi như lấy được Nhữ cũng không có được lòng của Nhữ, ha ha..... Nhưng mà bây giờ đêm khuya lại mưa, không bằng ngày mai bắt đầu hôn lễ.”

Kính Kinh cúi đầu nói: “Nhưng coi như ngày mai ta có trở về, bọn họ cũng không thừa nhận ta là đệ tử Thần Tiên, đến lúc đó trong hôn lễ ta nhất định sẽ làm mất mặt mũi của sư phụ ngươi.”

Sư phụ nói: “Cái gì, bọn họ dám không thừa nhận Nhữ là đồ đệ ta?”

Kính Kinh gật đầu nói: “Sư phụ có thể giúp ta chứng minh hay không, chính là ngày ta thành thân?”

Sư phụ vỗ vỗ đầu của nàng nói: “Nhữ rất ít cầu xin ta, vậy thì giúp Nhữ một lần.” Nói xong nhẹ nhàng nắm cằm nhỏ Kính Kinh, hấn từ nhỏ chỉ thích làm như vậy, nàng giống như tiểu miêu (mèo nhỏ) nếu bị sờ chỉ thích nhắm mắt lại hưởng thụ.

Hiện tại cũng giống vậy, Kính Kinh nhắm hai mắt lại, đột nhiên cảm thấy bên môi nóng lên. Nàng ngẩn ra, mở mắt, ngo ngác nhìn sư phụ.

Sư phụ khẽ chạm môi dưới của nàng, nói: “Rốt cuộc ngươi cũng muốn gả ra ngoài sao?”

Kính Kinh cảm giác nét mặt sư phụ bây giờ có một chút giống vẻ mặt phụ thân ngày đó, nàng không cảm thấy chán ghét lời kéo tay của hấn nói: “Sư phụ cũng có thể tìm được người cùng ngươi cùng nhau tu luyện.”

Sư phụ cười nói: “Có một số việc trái lại không thể cưỡng cầu, chỉ là nếu như bị khi dễ thì nói cho sư phụ, sư phụ tất nhiên sẽ không để cho hấn tốt hơn.”

“Ừm! Quả nhiên ta vẫn là thích nhất sư phụ.” Kính Kinh cảm thấy sư phụ thật là quá dễ dụ, dễ dụ làm cho nàng có chút đau lòng.

Sư phụ nhìn Diêu Viễn Từ, nói: “Hấn tỉnh lại, đến lúc đó làm như thế nào?”

Kính Kinh nói: “Giúp ta cho hấn ăn uống, sau đó chúng ta có thể đi nha.”

Sư phụ nói: “Này rất phiền toái, hấn có thể thấy mọi vật có thể tự đi đường, như thế nào cần chúng ta đến giúp.”

Kính Kinh chỉ vào hấn lớn tiếng nói: “Làm sao có thể, mắt của hấn từ trong bào thai đã không nhìn thấy vật gì, xương đùi cũng bị thương.”

Sư phụ vuốt cằm nhỏ nàng nói: “Sư phụ đã giúp hấn trị tốt rồi.”

Kính Kinh kinh ngạc nói: “Có thật không?”

Đột nhiên Diêu Viễn Từ động dậy một chút, người nếu như tỉnh lại động tác đầu tiên nhất định là mở mắt, vô luận hấn là người mù hay là người mắt sáng.

Diêu Viễn Từ hấn đột nhiên cảm thấy mắt có chút đau nhói, hấn a kêu to một tiếng nói: “Đau quá.....” Dùng sức dụi dụi con mắt, kết quả mở ra lần nữa lại nhìn thấy mặt đất, núi đá.....

Làm sao sẽ thấy những thứ này?

Phải nói vì sao lại thấy này nọ?

Thì ra là màu sắc là như thế này.

Diêu Viễn Từ đưa tay sờ sờ, biết là tảng đá, lại sờ sờ mặt đất nói: “Nhìn thấy, tại sao nhìn thấy?”

“Bởi vì ta đã thông mạch máu bị tắc của Nhữ, làm cho Nhữ lại thấy ánh sáng, còn có xương đùi của Nhữ cũng đã khôi phục.” Sư phụ rất bình tĩnh nói.

Diêu Viễn Từ nghe giọng nói này quay đầu lại nói: “Ngươi.....” Hắn rốt cuộc thấy được Kinh Kinh, mặc dù có chút mơ hồ nhưng lại chú ý tới nàng toàn thân nhếch nhác, một thân nước bùn.

“Ngươi..... Tiểu tiên nữ.....” Hắn bò về phía Kinh Kinh, nói: “Ngươi chính là tiểu tiên nữ sao?”

Kinh Kinh nói: “Ta không phải là cái gì tiểu tiên nữ, còn có ta muốn đi, ngươi tự chiếu cố chính mình đi!”

Diêu Viễn Từ nói: “Cho dù ta có thể nhìn thấy có thể đi bộ ngươi cũng không ở cùng với ta sao?” [d,d,l,q,d]

Sư phụ ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn nhìn hắn, nói: “Nhữ tiểu tử này cũng nhớ thương đồ đệ này của ta sao?”

Diêu Viễn Từ nói: “Tất cả chỉ là duyên phận.”

Sư phụ nói: “Đồ đệ ta thích nhất là ta, người muốn gả là một người nam tử khác, Nhữ thế nào cũng chẳng có quan hệ gì.”

Diêu Viễn Từ nhìn Kinh Kinh, hôm nay hắn gặp phải quá nhiều chuyện trong lúc nhất thời thế nhưng không biết xử lý như thế nào. Nghe được một lời này của sư phụ lập tức cảm giác chính mình thì ra là thật không chiếm một vị trí nào trong lòng nàng, trong lòng chợt lạnh nói: “Diêu Viễn Từ cả đời không theo đuổi bất cứ điều gì, chỉ cầu tiểu tiên nữ có thể lại vì ta hát một bài hát.”

Kinh Kinh cảm thấy mình hiện tại nên làm cũng đều làm, nàng nhìn Diêu Viễn Từ một cái, nói: “Tốt.” Nàng hắng giọng một cái, sau đó bắt đầu hát bài hát gây chuyện kia.

Nếu như hắn có thể buông tha tất cả, vậy thì tốt rồi.

Diêu Viễn Từ nghe thập phần si mê, hắn lại trở về quá khứ, thời điểm mình khổ sở nhất bất lực nhất được tiểu tiên nữ trợ giúp. Khi đó hắn đã cảm thấy, nàng là trời cao phái xuống để an ủi hắn khổ sở cả đời người. Nhưng là, tiểu tiên nữ vốn nên trở thành thê tử của hắn, nhưng bởi vì những chuyện không giải thích được kia mà biến thành hôm nay như vậy.

Diêu Viễn Từ thảm thán một tiếng ý trời trên người, vì vậy hắn nghiêm túc nghe, một lát sau thì khẽ mỉm cười, nói: “Tiểu tiên nữ..... Ta và ngươi cuối cùng hữu duyên vô phận sao?”

Kinh Kinh nói: “Hữu duyên!”

Diêu Viễn Từ ngẩn ra, nghe Kinh Kinh nói: “Nếu không chúng ta sẽ không gặp mặt ở trong bể người, đúng không sư phụ.”

Sư phụ gật đầu một cái, cười nói: “Hữu duyên mới có thể gặp mặt, ta và đồ nhi cũng giống như vậy.”

Diêu Viễn Từ đột nhiên cười lạnh nói: “Vậy ta phải làm thế nào, như thế nào mới có thể quên một ít chuyện?”

Sư phụ cười nói: “Vậy thì có gì khó, chỉ là Nhữ thật sự muốn quên sao?”

Diêu Viễn Từ ngẩn ra nói: “Có phương pháp có thể quên sao?”

Sư phụ nói: “Chỉ cần Nhữ thật sự muốn quên, chỉ cần ta đuổi một ngón tay, Nhữ lập tức giải thoát. Nhưng người với người gặp nhau đều là hai chữ duyên phận, rất khó một bút xóa bỏ. Cho dù một bút xóa bỏ đi, chính là lại hồi hận cũng đã chậm.”

Diêu Viễn Từ nhìn Kinh Kinh một chút, sau đó nói: “Ta muốn quên.”

Sư phụ gật đầu một cái, sau đó đột nhiên duỗi ra ngón tay điểm ở trên trán hắn.

Diêu Viễn Từ nhắm mắt lại, hắn từng nghe tiếng hát mỹ diệu này, đáng giá.

Kinh Kinh nhìn mọi thứ đang diễn ra cũng không có lên tiếng, nếu như hắn quên rồi cũng tốt.

Cạch oành một tiếng, Diêu Viễn Từ ngã xuống đất, Kinh Kinh nhìn thấy trong mắt hắn có nước mắt chảy ra. Nàng nhìn sư phụ nói: “Có thể để cho hắn chỉ nhớ được thê tử bây giờ hay không?”

Sư phụ nói: “Ta cũng không biết hắn có thể nhớ cái gì.”

Kinh Kinh cũng không kiên trì với hắn, bây giờ nàng nghĩ tới Diêu Thiên, không biết hắn hiện tại như thế nào. Có thể tìm nàng chung quanh hay không, hoặc là đã không biết làm sao rồi.

Nàng bị sự phụ ôm lấy, sau đó nói: “Ngủ đi, ngày mai đưa Nhữ trở về thành thân.”

Kinh Kinh nói: “Ai, gả cho người thật không dễ dàng.”

Sự phụ cũng thở dài nói: “Thu người đồ đệ cũng không dễ dàng.”

Hai người vẫn ôm đến sáng ngày hôm sau, bên ngoài mưa đã tạnh, trên đất lại có chút trơn.

Chỉ là hai người chân không dính đất ngồi trên hạc giấy mà bay, tốc độ rất nhanh.

Kinh Kinh nhìn y phục và trang dung của mình, liền nói: “Bộ dáng như vậy muốn ta thế nào đi thành thân?”

Sự phụ nói: “Không sợ.....” Hắn vỗ vỗ đầu của nàng, sau đó nói: “Bây giờ nhìn.”

Kinh Kinh cúi đầu nhìn, thấy mình mặc một giá y phi thường hoa lệ. Nàng cảm động thiếu chút nữa rơi nước mắt xuống, nói: “Sự phụ người thật sự là quá tốt.”

Sự phụ lắc đầu nói: “Cũng đã quen rồi, sự tỷ như cũng là ta giúp một tay chuẩn bị giá y.”

Kinh Kinh giật giật khoe miệng dưới, nói: “Thật đúng là thói quen.” Hơn một trăm lần.

Sự phụ nói: “Họ đều đều đem giá y sự phụ làm thành chứng nhận Cát Tường, bởi vì các nàng sau khi mặc y phục vào đều đạt được hạnh phúc.”

Kinh Kinh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói: “Sự phụ, ta vẫn muốn hỏi, người là Thần Tiên gì?”

Sự phụ gãi gãi đầu, đột nhiên cười nói: “Muốn biết?”

Kinh Kinh dùng sức gãi đầu, nàng đặc biệt muốn biết.

Sự phụ thế nhưng đỏ mặt, cuối cùng quay mặt đi không dám nhìn Kinh Kinh, nói: “Bây giờ nói ra hắn là Nhữ hiểu rõ, ta là Hợp Hoan Tiên.”

“Hợp Hoan..... Hợp hoan chẳng phải là.....” Kinh Kinh bây giờ bắt đầu dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn.

Sự phụ lập tức biết được có ý gì, lớn tiếng nói: “Phong vị này là phía trên phong cũng không phải là ta nguyện ý làm, cho tới bây giờ ngay cả một nữ nhân đều không lựa gặt lên giường song tu được. Trước kia chỉ lo tu tiên, sau khi thành tiên, mặc dù trên Tiên Vĩ, lại không biết trong vị mỗi cái.....” Hắn càng nói thanh âm càng nhỏ, càng nói càng cảm giác không cam lòng. Thu rất nhiều người đệ tử, tất cả vậy mà đều coi trọng nam tử khác.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đưa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tiên đưa hôn, lao yến bất phân phi

Trong kinh thành, từ Mễ gia tới quốc sự phủ mười dặm phố dài đều trải thảm đỏ.

Quốc sự đại nhân mặc hỉ phục đồ thẫm, vẻ mặt lạnh lẽo khiến bọn nô bộc không dám đến gần.

Hắn mặc dù nhận được thư của Vân Phi gọi từ U châu phủ nói để cho hắn cứ chuẩn bị hôn lễ theo bình thường, nhưng tân nương mất tích mấy ngày hắn có thể nào không lo lắng.

Quan trọng nhất là, hắn biết người cướp đi nàng là ai.

Hắn (DVT) làm tất cả chứng minh, hắn (DVT) buông xuống tất cả, chuẩn bị cùng với nàng cứ vậy rời đi.

Trong phòng trừ Tổ Vân ra không có một người sống, mà Tổ Vân cho dù còn sống nàng cũng nói không ra nửa chữ, chỉ là run rẩy.

Diêu Thiên không có biện pháp ép buộc nàng, bởi vì nữ nhân này dù sao cũng mang thai cháu của mình. Đang lúc hắn tìm khắp nơi không thấy bóng người, gấp đến mức muốn xuống tay với Tổ Vân thì nhận được tin tức Vân Phi truyền tới.

Hắn nói rõ vợ hắn và Kinh Kinh là quan hệ sư tỷ muội, cho nên truyền lời nói nàng đã bình an, đang trên đường về.

Người sẽ quay về hán đương nhiên vui mừng, nhưng vẫn mất hứng bởi vì người là bị sự phụ đưa về.

Người sự phụ kia nghĩ như thế nào cũng không làm cho người ta yên tâm.

Cười ngửa mang theo cổ kiệu tới Mễ gia, mà toàn bộ người Mễ gia đứng ở bên ngoài, bọn họ cũng run như cây sậy, bởi vì nữ nhi không có ở đây bọn họ phải lấy gì giao cho quốc sư. Nhưng là người mất tích ở quốc sư phủ, bọn họ cũng chỉ có thể tin tưởng tin tức Điều Thiên truyền đến, hôm nay nữ nhi nhất định có thể xuất hiện.

Nhưng mắt thấy hai đội nhân mã sắp đến nơi rồi, người của toàn kinh thành đều ở đây nhìn, bọn họ nên làm cái gì?

Mễ gia trước mặt đi bình tĩnh, Mễ mẫu thậm chí lưng la lưng lay, nước mắt sắp chảy ra.

Ngay cả Mễ Tu Nguyên bình tĩnh nhất cũng xoa xoa tay, nói: “Này phải làm thế nào?”

Điều Thiên cười ngửa chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ nóng nảy của bọn họ, trầm giọng nói: “Bình tĩnh.”

Mễ phụ giật giật khoe miệng dưới, cái tuổi này của bọn họ còn bị con rể quất khế, đây có tính là có chút mặt mũi không. Nhưng mà hán lôi kéo phu nhân, ở trong ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người nhất định phải bình tĩnh, nếu không chỉ sợ sẽ làm cho bọn họ nhìn ra bọn họ chột dạ.[d,d,l,q,d]

Đúng, trên thánh chỉ mặc dù nói nữ nhi và con rể là thần tiên làm mối, nhưng là bọn hán không tin người khác lại càng không tin. Nếu như bọn họ tự rối loạn trận tuyến, thanh âm phản đối chỉ sợ rất hơn. Đến lúc đó Mễ gia khả năng bị người cười một nữ gã hai lần, hơn nữa còn là hai cha con.

Mà tình huống Điều Thiên chỉ sợ thảm hại hơn.

Trên tiểu lâu đối diện, Bích Dao công chúa khăn trang nắm cây cột, nhìn nhi tử phía dưới đã hành lễ với nhạc phụ nhạc mẫu, tiếp theo chỉ còn nhận tân nương là xong. Nếu là không có, vậy phải thu xếp như thế nào?

Đến lúc đó chỉ sợ cái gọi là lời nói thần làm mối tự sụp đổ, nhi tử sắp bị người đời lần nữa cho là loạn luân, cũng bị nhạo báng thậm chí mất đi tất cả hiện tại đang có.

Nàng không muốn loại chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa, bởi vì ban đầu nàng vì mình vui vẻ nhất thời từ đó làm cho Điều Thiên không thể nhận tổ quy tông, sự sai lầm này không muốn lại xảy ra lần nữa trên người đời sau.

Quan trọng nhất là, Viễn Từ đã là người bị hại.

Một bàn tay đưa khăn tới, Hoa Nhan thở dài nói: “Nàng không phải cần phải cái gì cũng đeo lên lưng chính mình, Bích Dao, đừng khóc.”

Bích Dao công chúa nói: “Nhưng Tiểu Thiên.....”

Hoa Nhan nói: “Vô luận hán làm như thế nào đều là con của chúng ta.”

Bích Dao nghĩ cũng phải, nàng nhìn biến hóa phía dưới, chờ!

Đột nhiên, thật chỉ là trong lúc bắt chợt.

Bầu trời chợt tối om om!

Thật sự là trong lúc bắt chợt, không có bất kỳ báo trước.

Điều Thiên giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, hán hình như cảm giác được cái gì, sau đó nhìn thấy trên màn trời màu đen kia có lấm tấm ánh sáng chiếu xuống. Tiếp một bóng dáng lửa đỏ từ trong ánh sáng mờ ảo xuất hiện, chậm rãi hạ xuống, cuối cùng rơi vào trong ngực của hán.

Trên bầu trời hiện ra một mảnh hoa hoè, nhạc tiên nhẹ nhàng vang lên, trong ánh sáng như có tiên nhân khiêu vũ, tư thế uyển chuyển khác thường.

Mọi người đều chú ý trong kỳ cảnh, mà Điều Thiên lại ôm tân nương của mình thở phào nhẹ nhõm cười nói: “Nàng vốn là ngoài dự đoán của mọi người như vậy.”

Kính Kinh đỏ mặt, nàng cũng không khiến sự phụ đặt nàng ở trong ngực hán.

“Những thứ này là sự phụ làm.”

“Thật sao?”

Kính Kinh nghe được giọng nói Điều Thiên có chút hương vị chua chát, vì vậy nói: “Hán có thể đứng hạn đưa ta tới đã là kỳ tích.” Bởi vì lạc đường, cho nên chậm chút.

Điều Thiên mới biết hôm nay là ngày đại hi của mình chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, hán ôm Kính Kinh xuống ngựa, sau đó từ trong tay người Mễ gia nhận lấy khăn voan đội lên cho nàng.

Hiện tại tất cả mọi người đều giật mình trong dị cảnh, nào có người có tâm tư để ý đến bọn hắn.

Một lát sau lúc dị cảnh sắp biến mất, trên bầu trời có một tiếng khóc thê lương vang lên: “Nuôi đồ đệ mấy năm cuối cùng gả cho người khác, sư phụ đứt ruột đứt gan, đồ đệ có biết không? Đau khổ khuyển bảo, hối hận đến cùng, đồ nhi a.....”

Gân xanh trên trán Diêu Thiên nhảy thành thạch, phát phát tay nói: “Điều cung tiễn thủ tới đây, bắn cho ta.....”

“.....” Ngay cả Thần Tiên cũng dám bắn, không hổ là quốc sư đại nhân.

Nhưng mà trước tình huống kỳ cảnh như vậy không người nào dám kêu, cuối cùng nghe tiếng khóc sư phụ càng ngày càng xa, bên này Kinh Kinh mới buông tay che hai lỗ tai ra.

Thật là muốn chết, người ta kết hôn hắn khóc cái gì?

Đột nhiên nhớ tới sư phụ chỉ cần dùng mất quá độ hoặc là vừa khóc xong thị lực sẽ giảm xuống rất nhiều, chẳng lẽ ngày đó ôm lấy mình thu làm đồ đệ hoàn toàn là bởi vì ngày đó sư tỷ thành thân, cho nên hắn chính là khóc rồi đi như vậy? Không biết, hôm nay hắn có thể đụng phải tiểu sư muội của mình không đây?

Đang suy nghĩ cổ kiêu đã được nâng lên, tiếp nàng nghe được tiếng hoan hô.

“Quả nhiên là Thần Tiên gả đồ đệ, ban ngày còn có thể thấy Thần Tiên trên không trung khiêu vũ, thật lợi hại.”

“Quốc sư đại nhân quả nhiên là con của Thần Tiên, nếu không Tiên Nhân thế nào chịu gả đồ đệ cho hắn?”

“Tân nương tử từ trên trời bay xuống, cái này tất cả mọi người thấy được chưa!”

Diêu Thiên lại không nghe những thứ này, hắn chỉ quan tâm lấy được tiểu thê từ về nhà trái tim lơ lửng này mới có thể hạ xuống.

Một đường diễn tấu sáo và trống, những người này một đường đưa tới.

Không biết bọn họ sau này còn có thể nhìn chuyện kỳ quái hay không, không chừng có thể thấy Thần Tiên nhập tiệc. Nhưng cuối cùng mọi người đều là vui vẻ mà đến mất hứng mà về, nhưng trong lòng khẳng định, cộc hôn sự này được thần tiên bảo vệ, không ai còn dám nhắc tới lời phản đối nữa.

Cũng cho đến lúc này, Bích Dao công chúa lễ cũng đến chỗ chủ trì.

Nàng và Hoa Nhan ngồi ở vị trí cao đường chờ được thăng chức, tuy nói sự xuất hiện này quá đột ngột nhưng Diêu Thiên cũng không chút khiếp sợ nào.

Hắn đỡ Kinh Kinh bái cao đường, sau đó hai người được đưa vào động phòng.

Dĩ nhiên là không ai dám tới náo quốc sư đại nhân động phòng, hắn nhẹ nhàng vén khăn voan lần thứ hai cho Kinh Kinh, sau đó phát hiện vẻ mặt thẹn thùng của Kinh Kinh là xinh đẹp như thế. [d,d,l,q,d]

Đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Chịu khổ?”

Kinh Kinh nhìn chung quanh còn có người ngoài hắn còn làm động tác thân mật như vậy, mặt không khỏi càng đỏ, nói: “Không có.”

Diêu Thiên gật đầu một cái, nói: “Các người lui xuống hết đi!”

Bọn hạ nhân nhìn Diêu Thiên lại nhìn bên ngoài một chút, bọn họ rất muốn nói với hắn bây giờ là ban ngày.

Nhưng mà mong muốn của Quốc sư nhà bọn hắn, này có biện pháp nào? Mọi người rồi rít rồi khỏi, Diêu Thiên ôm lấy Kinh Kinh ngậm cái miệng nhỏ của nàng mút thật sâu.

Vừa hút vừa làm một chút động tác thô bỉ, khiến cho Kinh Kinh thở dốc không ngừng, từ từ nằm trên giường.

Diêu Thiên cười ở bên tai nàng nói: “Muốn sao?”

Kinh Kinh vô cùng e thẹn nói: “Mới không có.”

Diêu Thiên nói: “Ta lại muốn, tới nay tất nhiên sẽ hảo hảo thương người.” Hắn đang muốn đưa tay cởi nút áo Kinh Kinh, thì nghe có người bên ngoài kêu lớn: “Diêu Thiên, hôm nay là ngày thật tốt người trốn ở trong phòng làm cái gì, mau ra đây chúng ta cùng uống mấy chén, ngay cả hoàng thượng cũng đã tới, người mau ra đây. Nếu không ra, ta sẽ tiến vào kéo người ra ngoài.” Là thanh âm Lôi Tử, hắn vừa nói vừa cười xem ra đã uống không ít.

Hai hàng lông mày thanh tú của Diêu Thiên vận thành một cục, nói: “Mãng phu.” Hôm nay là tân hôn của mình, người lại đang ở trong tân phòng có thể làm cái gì?

Nhưng nghe được hoàng thượng tới, hắn biết là ôn tồn không nổi nữa. Liền nói với Kinh Kinh: “Nàng nghỉ ngơi một chút đi, ta đi kêu bọn họ rất nhanh thì

trở lại.”

“Ừ.” Kinh Kinh cũng cảm thấy ban ngày làm chuyện này quá gấp, vẫn là chờ muộn một chút tốt hơn.

Thế nhưng một khi đã chờ là chờ đến nửa đêm, nàng khó khăn ngáp cũng không thấy Diêu Thiên trở lại.

Nàng vốn là muốn hỏi, lại nghĩ đến mình là tân nương tử, vừa hỏi thì bọn họ còn không nói nàng là đêm tân hôn muốn tương công rồi hả ?

Tiếp tục đợi thêm một lát, lúc này mới thấy Diêu Thiên trở lại. Hắn hình như uống không ít, bước chân cũng có chút không vững. Nhưng mà lần này bọn hạ nhân không đợi hắn phân phó, trực tiếp rời đi.

Mặt Diêu Thiên có chút hồng, mấy bước đi tới trước giường đẩy ngã Kinh Kinh, một hồi hôn tới tấp nói: “Thật vất vả tiễn bọn họ đi, Kinh Kinh ta thật sự nhớ nàng.” Nói xong cầm lấy tay nàng tìm kiếm xuống dưới hạ thân mình.

Kinh Kinh sợ hết hồn, nói: “Chàng..... Chàng đây là ăn cái gì sao?”

Diêu Thiên cười nói: “Chưa ăn cái gì, chính là nghĩ tới nàng, lập tức không nhịn được.”

Kinh Kinh giật giật khoe miệng, hẳn là tác dụng của rượu đi! Nhưng mà hắn cũng đã lâu không có kích tình như vậy, theo hắn thôi.

Nàng chuẩn bị dâng hiến chính mình, mà Diêu Thiên cũng nhìn ra được, vừa hôn nàng vừa gọi tên của nàng, nhanh chóng cởi áo khoác của nàng xuống, đưa tay cởi nút áo trung y.

Nhưng chuyện lạ xảy ra, bởi vì nút áo này lại thế nào cũng không cởi được.

Tìm Kinh Kinh nhảy thình thịch chờ đợi mình bị người nào đó ăn sạch sành sanh, đột nhiên thấy hắn phấn đấu với nút áo mãi không khỏi mờ mắt ra nói: “Thế nào?”

Diêu Thiên cau mày nói: “Không cởi được.”

Kinh Kinh kỳ quái, hẳn thế nào ngay cả cái nút áo cũng không cởi được? Mình đưa tay cởi, nhưng lại cũng không cởi được. Nàng ngần ra, nói: “Chuyện gì xảy ra?” Đúng, chuyện này

Quá kỳ quái, trong thiên hạ nào có nút áo dùng nhiều khí lực cũng không cởi được đây?

Diêu Thiên bởi vì uống rượu có chút nôn nóng nói: “Không cởi được thì xé là được rồi.” Nói xong đưa tay xé bộ hôn bào (áo cưới) kia. Nhưng chuyện càng thêm kỳ quái xảy ra, hắn chẳng những không xé rách được bộ y phục này, trên y phục còn xuất hiện một hàng chữ. Phía trên là chữ viết của sư phụ, viết: Hôn bào này là lễ vật ta tặng cho đồ nhi, một ngày chỉ cho cởi xuống một cái.

Diêu Thiên chỉ vào chữ phía trên, nói: “Đây là ý gì?”

Kinh Kinh cũng giống nhau, nói: “Sư phụ là khảo nghiệm ý tứ của chàng đi!”

Diêu Thiên nói: “Nàng tổng cộng mặc bao nhiêu món?”

Kinh Kinh đếm, áo thêm quần hình như mặc mười mấy món. Nàng đưa ra mười ngón tay, Diêu Thiên đã nhảy xuống giường nói: “Cái người sư phụ này thật quá mức bướng bỉnh rồi, lần sau nếu gặp hắn ta nhất định không tha cho hắn.”

Kinh Kinh nói: “Hiện tại làm như thế nào?” Số lần hôm nay cởi y phục đã dùng hết, xem ra chỉ có thể chờ ngày mai lại cởi.

Diêu Thiên tức không có chỗ phát, bởi vì người nghĩ đến loại phương pháp này là sư phụ không phải Kinh Kinh. Hắn đi vòng vo trên đất vài vòng, nói: “Nàng ngủ trước, ta tắm xong sẽ trở lại.” Toàn thân nóng ran cộng thêm với uống rượu, nếu như không đi tắm nước lạnh chỉ sợ mình sẽ làm chính mình trưởng chết.

Kinh Kinh nhìn lưng của hắn nhẹ giọng nói: “Thật là vất vả cho chàng rồi, vẫn còn may không phải là một năm một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: hạnh phúc giả dối, cũng là hạnh phúc

Sáng sớm ngày hôm sau, Diêu Thiên cau mày hỏi Kinh Kinh, nói: “Chính nàng cởi xuống cũng không được sao?”

Kính Kinh xé mấy cái nói: “Ta đã thử rồi không được.”

Điều Thiên vòng vo trên mặt đất hai vòng, cuối cùng hỏi “Rốt cuộc trên người nàng mặc bao nhiêu món?”

Kính Kinh giờ tay bắt đầu đếm, từ trong ra ngoài đếm một lần nói: “Tất cả bảy cái, không tính cái ngày hôm qua chàng cởi xuống.”

Điều Thiên Kính kinh thán hi phục nữ nhân phức tạp, hẳn cảm thấy đây là có ý làm khó nam nhân tân hôn. Sớm biết như thế, trước nên nghĩ biện pháp sửa kiểu dáng đồ cưới lại, tránh cho cuối cùng chịu khổ là mình.

Đột nhiên nhìn dưới váy Kính Kinh, trong đầu tính toán, hẳn cười hắc hắc, Cười đến nỗi phải Kính Kinh kéo chặt váy lui về phía sau nói: “Chàng muốn làm gì?”

Điều Thiên ho nhẹ nói: “Không có gì.”

Nhưng vào lúc này có người báo lại, báo là Điều Viễn Từ hồi phủ rồi.

Điều Thiên sớm nghe được chuyện từ chỗ Kính Kinh, hẳn chỉ là không tin, nên nói: “Cho hắn đi vào.”

Chỉ chốc lát sau, Điều Viễn Từ đi vào từ bên ngoài. Hiện tại mắt hắn đã có thể sử dụng tự nhiên, thấy được phụ thân và tiểu mẹ kế mới cưới ở chung một chỗ trong lòng cảm thấy có chút khó chịu. Hắn không biết chính mình vì sao chạy đi, nhưng biết mắt và chân mình là được thần tiên chữa trị tốt, thoải mái nhận định là hắn mạng đi mình.

Hôm nay trở lại, hẳn nhẹ nhàng thi lễ nói: “Phụ thân.....” Biết rõ phải gọi nữ tử này là nương, thế nhưng miệng không thể mở ra được.

Điều Thiên thấy trong mắt hắn thậm chí có chút xa lạ với Kính Kinh không khỏi hết sức vui mừng, nói: “Trở lại là tốt rồi.” Có thể thấy được mắt hắn có thể nhìn chân có thể đi càng tốt.

“Ta đi thăm Tổ Văn một chút.” Thời điểm nói đến Tổ Văn trong mắt hắn thoáng qua một tia dịu dàng, điều này làm cho Kính Kinh cảm thấy kỳ quái.

Có lẽ hắn đối với Tổ Văn vốn cũng có tình cảm, chỉ là bị này nọ che mắt, cho nên mới không rõ ràng lắm.

“Chờ một chút.” Điều Thiên nói.

Điều Viễn Từ đứng lại quay đầu lại nói: “Chuyện gì?”

Điều Thiên chỉ vào Kính Kinh nói: “Kêu nương.”

Thân thể Kính Kinh thiếu chút nữa không ngã từ trên ghế xuống, nhưng nàng vẫn là trấn định lại. Khí thế này không thể yếu kém, kêu một tiếng đã có thể đại biểu thân phận của nàng. Nghĩ tới ngồi xuống, nhìn thẳng Điều Viễn Từ, thầm nghĩ: kêu đi kêu đi kêu đi.....

Nếu không phải Điều Viễn Từ nhìn thấy được có lẽ đã kêu, nhưng thấy tuổi của nàng và mình không kém nhau nhiều lắm, tiếng nương này kêu rất không được tự nhiên rất khó chịu.

Điều Thiên lạnh giọng nói: “Lẽ không thể bỏ.”

Kính Kinh giờ nhất động kịch, ngay lúc này đưa tay lấy khăn lụa xoa ở dưới mắt một chút, khóc không ra tiếng: “Lão gia, hắn..... Hắn đây là không thích ta sao?”

Khóe miệng Điều Thiên rụt rụt nói: “Phụ nhân cũng không phải là như thế, Viễn Từ chỉ là tạm thời chưa thể thích ứng thôi.”

Tiếng khóc Kính Kinh càng lớn hơn nói: “Vậy sau này người một nhà phải ở chung như thế nào, chính ta là ai hắn cũng không rõ ràng. Nếu bọn hạ nhân biết, ta nào còn có uy tín để nói?”

Điều Thiên cau mày, trên mặt nhìn lại thập phần khó xử.

Điều Viễn Từ cảm thấy tiểu mẹ kế này thật sự khó đối phó, hôm nay đắc tội nàng ngày sau không thể thiếu được nhiều chuyện rắc rối, tiểu tiên nữ hiện tại mang thai, không thể để cho nàng chịu uất ức gì.

Thì ra là, Điều Viễn Từ coi Tổ Văn trong trí nhớ và Kính Kinh hai người thành một người, quên mất đem tất cả mọi chuyện về Kính Kinh đặt tại trên người Tổ Văn.

Dĩ nhiên chuyện này cả hắn và người ngoài đều không biết được.

Hắn nhú nhú mày, sau đó hơi thi lễ nói: “Viễn Từ bái kiến mẫu thân.....”

Kính Kinh lập tức mặt mày hớn hở, nói: “Tốt lắm tốt lắm, đều là người một nhà lúc nào gọi đều giống nhau.”

Điều Viễn Từ lại nói: “Mẫu thân nếu như không có chuyện gì thì ta xin phép cáo lui.”

Kính Kinh cười nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, người lui đi!”

Diêu Thiên nhìn Diêu Viễn Từ rời đi khóe miệng rụt rụt, trước kia làm sao hắn lại không nhìn được thật ra thì tiểu thê tử của mình rất biết diễn trò, còn tưởng rằng nàng là một người hết sức thật thà!

Kính Kinh lôi kéo cánh tay của hắn cười nói: “Toàn bộ viên mãn.”

Diêu Thiên ấn lên trán nàng một cái, cười nói: “Sẽ không đơn giản như thế, vì để cho hắn không nhớ ra chuyện lúc trước nữa, ta cũng cần nói chuyện với Tô Văn một chút.”

Kính Kinh gật đầu nói: “Ừ, là phải nói một chút.”

Diêu Thiên nói: “Chuyện sau này ta đều an bài xong.”

Kính Kinh tựa đầu vào trước ngực của hắn, cười nói: “Ta tin chàng.”

Diêu Thiên vuốt đầu của nàng, chuyện cũ đều ngay trước mắt. Tiểu nha đầu này cơ hồ là từng bước từng bước bức mình tới tình cảnh ngày hôm nay, mặc dù thích thú nhưng trong đó cũng khó tránh khỏi rối rắm và chua xót.

Vừa nghĩ tới chuyện hai người ngày trước, nàng đột nhiên biến mất, lúc ấy cái loại cảm giác đau đứt ruột vẫn còn bồi hồi trong lòng không tiêu tan.

Ngày sau không thể để cho nàng lại có cơ hội rời đi, nếu không không biết mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng như thế nào.

Ban đêm!

Kính Kinh nhìn Diêu Thiên nói: “Hôm nay coi cái nào? Ta đã hai ba ngày chưa tắm rửa rồi, sư phụ thật là tên khốn kiếp.”

Diêu Thiên nắm cằm của nàng nói: “Sư phụ nàng là cực kỳ khốn kiếp, còn là một tên khốn kiếp rất thông minh. Chẳng qua hiện tại ta có một biện pháp để phá tan một đời anh minh của hắn, nàng cần phải nói cho hắn biết đó!”

Kính Kinh nghiêng đầu, không hiểu ý tứ của hắn.

Diêu Thiên mỉm cười một cái, hắn tự tay nâng bắp chân Kính Kinh lên nàng lập tức cạch oanh một tiếng ngã xuống giường. Tiếp hắn đưa tay dò vào trong quần, thế nhưng còi quần lót của nàng ra.

Một cái quần màu xanh đậm, phía dưới Kính Kinh liền □ rồi.

Nàng phát hiện thật ra thì sư phụ rất ngây thơ, hắn làm sao lại không ngờ nam nhân lại có thể một bước đứng chỗ mà không quan tâm những y phục khác đây?

Cả đêm phong lưu đi qua, hậu quả vô cùng thê thảm.

Ngày hôm sau Kính Kinh không thể không ‘chân không’ đi lại ở trong phòng, trong khoảng thời gian sư phụ sử dụng thuật pháp này, nếu như không coi toàn bộ y phục ra thì không cách nào coi ra.

Cũng chính là trong lúc này chỉ cần nàng mặc thêm bất cứ kiện y phục nào, cũng phải tính thêm còi cả kiện đó xuống.

Hiện tại nàng không được ra cửa, bởi vì dưới váy trống không.

Diêu Thiên thật thương thức bộ dáng nàng bây giờ, luôn thỉnh thoảng nhìn xuống phía dưới, hơn nữa cố ý cười cho nàng nhìn.

Kính Kinh xấu hổ đến đỏ bừng mặt, đứng trên đất dậm chân.

Diêu Thiên lại có suy nghĩ vô cùng tà ác, tối hôm nay muốn coi cái gì?

Bỗng nhiên hắn ngược lại vô cùng cảm tạ sư phụ, cho hắn một tiết mục giải trí đặc biệt như vậy, chủ yếu nhất là thấy Kính Kinh không dám ra cửa lúc vô luôn bối rối, tâm tình thật sự vô cùng vui vẻ. (quốc sư đại nhân, người xác định tâm lý người không có vấn đề sao?)

Bên Tô Văn kia hắn (DT) đã đi cảnh cáo rồi, nữ nhân kia cũng coi là có chút thông minh, rất nhanh hiểu ý. Nàng sẽ không ở trước mặt Diêu Viễn Từ nhắc tới Kính Kinh, thậm chí ngay cả người hầu đều không cho nói. Nàng rất may mắn hắn (DVT) biến thành một người bình thường, hơn nữa đối tốt với nàng giống như lúc mới vào phủ. [d,d,l,q,d]

Nàng đã nhìn ra, hắn vẫn coi nàng là Kính Kinh, nhưng điều này không có gì chỉ cần hắn đang quan tâm nàng, quan khi gió hắn coi chính mình là người nào?

Trong khoảng thời gian này Tô Văn mang không ít này nọ cho nhà mẹ đẻ, đều là Diêu Viễn Từ cho nàng hoặc là Diêu Thiên thưởng cho.

Trong nhà cũng vui mừng, thời điểm nhiều lần gọi thư đều dự dỗ nàng, coi nàng như bảo bối.

Trước kia Tổ Vân ở nhà cũng không được mọi người thích, nguyên nhân nàng là một nữ hải tặc, tuy nói có chút tài mạo nhưng là không phải là cái gì tuyệt sắc.

Cho dù là tuyệt sắc, nếu như không lấy được một nhà chồng tốt cũng chỉ là uổng công.

Hiện tại nàng gả cho, tuy nói trước kia bởi vì chuyện gì đó bị Điều Viễn Từ lạnh nhạt. Nhưng bây giờ cũng thăm dò tính tình của hắn, đơn giản chính là thích người thanh cao.

Nàng chỉ cần để cho hắn cảm giác chính mình có bao nhiêu không thích những thứ vật hoàng bạch (vàng bạc) kia, không tranh giành không quan tâm gia thế là được rồi. Còn lại, nàng thích xử lý thế nào đều được.

Lại nói còn có một tháng chính là ngày sinh dự tính rồi, trong lòng nàng có chút khẩn trương. Chỉ là Điều Viễn Từ cũng hết sức quan tâm mời mấy bà mẹ tới đây, cả ngày giảng giải cho nàng chút chuyện sản phụ cần phải biết.

Mắt thấy sắp cuối đông, bên ngoài rơi xuống một tầng tuyết thật mỏng.

Kính Kinh đang khoác áo choàng đón bông tuyết, thì nghe có người hầu kêu to chạy tới nói: “Phụ nhân không xong, thiếu phụ nhân vừa mới sắp ngã sợ là phải sinh non rồi.”

“À?” Kính Kinh chỉ vào một bên viện nói: “Tìm ta làm cái gì, tìm bà mẹ.”

Người hầu này nói: “Bà mẹ đã tới, nhưng bên kia cũng không có người làm chủ, cho nên.....”

Kính Kinh nghe lời này đã cảm thấy nhức đầu, ban đầu nàng chính là bị chiêu này lừa gạt. Bây giờ có đi hay là không, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

May mắn lúc này Điều Thiên trở về sớm, gạt bông tuyết trên người nói: “Cùng nhau đi đi.”

Lúc này Kính Kinh mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Điều Thiên đến viện của Điều Viễn Từ và Tổ Vân.

Nghe bà mẹ nói Tổ Vân đã hôn mê, đứa bé vẫn chưa sinh ra được, tiếp tục như vậy nữa người lớn và đứa bé đều có nguy hiểm.

Điều Viễn Từ gấp đến mức đi vòng vo trên mặt đất, thấy phụ thân đến cuối cùng là cảm thấy có người đáng tin cậy, dù sao vẫn là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, không có quá nhiều chủ trương.

Điều Thiên nói: “Truyền lời của ta, đến Thái Y Viện trong hoàng cung gọi mấy ngự y tới đây.” Có người hầu vội vàng cười khoát mã chạy tới Hoàng Thành.

Cho đến buổi chiều, người còn không có tỉnh, đứa bé còn chưa có sinh ra được.

Ngự y cũng đến, đều nói người nếu vẫn chưa tỉnh lại chỉ sợ hai mẹ con đều phải chết.

Điều Thiên cũng có chút nóng nảy, mà Kính Kinh lại nói: “Chính là lại để cho Viễn Từ đi vào đánh thức nàng.”

Ngự y nói: “Từ xưa nào có nam tử vào bên trong phòng sanh.”

Khóe miệng Kính Kinh rút rút nói: “Lúc nào rồi còn quan tâm nam tử nữ tử, bên trong không phải thế tử hấn ư, hấn còn sợ gì?”

Điều Viễn Từ vừa nghe xong cũng cảm thấy như vậy, hấn lập tức bước vào phòng sanh.

Ở vào thời điểm này nữ nhân bình thường tín nhiệm nhất vẫn là trợ thủ mình, cũng không biết Điều Viễn Từ dùng loại biện pháp nào thật sự kêu người tỉnh.

Chỉ là giây vò đến quá nửa đêm, cuối cùng sinh ra còn là một thai chết, hơn nữa còn là một nam hài.

Sau khi Điều Viễn Từ đi ra ngoài có chút mất hồn, Điều Thiên an ủi: “Người cũng không cần quá mức thương tâm, các người còn trẻ tuổi, còn có thể lại sinh.”

Điều Viễn Từ mờ mịt gạt đầu, nói: “May mắn Tổ Vân không sao.”

Điều Thiên gạt đầu nói: “Đó chính là vận hạnh (may mắn) trong bất hạnh.”

Mặc dù Tổ Vân nhặt về một cái mạng nhưng cần phải tu dưỡng một khoảng thời gian mới tốt, Điều Thiên dẫn theo Kính Kinh trở lại đi sớm về khuya tâm tình cũng không phải hết sức tốt. Thứ nhất hấn đau lòng tiểu hải tử kia chưa kịp nhìn cuộc đời, thứ hai hấn nghĩ tới Kính Kinh.

Tuổi Kính Kinh và Tổ Vân không chênh lệch nhiều, nếu là mang thai sinh con chỉ sợ cũng sẽ có nguy hiểm tương đương. Hấn thờ dài trong gió, tuy nói

mình rất muốn cùng Kinh Kinh sinh một hài tử, nhưng là vì an toàn của nàng vẫn là dùng thuốc hai năm nữa, cho đến khi thân thể của nàng càng thêm khỏe mạnh mới có thể.

Đang suy nghĩ lại nghe Kinh Kinh nói: “Tướng công chàng nói tại sao ta vẫn chưa có hài tử đây?”

Diêu Thiên chỉ sợ nàng hỏi câu này, lập tức nói: “Không vội.”

Kinh Kinh cau mày nói: “Nhưng sư tỷ và tỷ phu có hai rồi, con trai Tổ Văn mặc dù đã chết nhưng cũng coi như một. Tại sao, chúng ta không có?”

Diêu Thiên ho nhẹ, lời này nghe thế nào cũng giống như đang chỉ trích năng lực của hắn không mạnh?

Hắn biết bây giờ không phải là thời điểm cựa mạnh, lập tức nói: “Hài tử phải từ từ mới có, bây giờ thân thể nàng còn chưa có nẩy nở, đợi.....”

Kinh Kinh vô cùng buồn bực, nói: “Chúng ta cũng đã thành thân ta còn không có con, có phải bị bệnh hay không?” Nàng thở dài, hoàn toàn đắm chìm trong vực sâu.

Mà hai chữ có bệnh, trong đầu Diêu Thiên xoay chuyển thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đưa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tỷ thí kiểu khác, Kinh Kinh biến thành Tổng Tử Quan Âm

Đối với nam nhân mà nói, hai chữ có bệnh này tương đối đã kích người.

Mấy ngày nay Diêu Thiên vô cùng khó chịu, hẳn vốn là vì Kinh Kinh mà lại muốn cho nàng uống thuốc tránh thai, nhưng nghĩ đến hai chữ này thì không khỏi chán chờ.

Có thể thấy được tôn nghiêm của nam nhân là thứ rất đáng sợ, mà trong lúc vô tình Kinh Kinh lại đụng chạm tới chỗ hiểm này.

Cũng may, lúc này hài tử của hoàng thượng và Uyển phi rút cuộc ra đời. Bất quá là một nữ nhi, đây đối với hoàng thượng mà nói ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Diêu Thiên biết tâm ý của hắn, nguyên nhân hoàng thượng vui vẻ muốn mở tiệc đầy tuần thì thờ dài nói: “Quả nhiên vẫn là muốn cùng nữ nhân thích nhất sinh hạ người thừa kế, nhưng mà lần này sợ hết hồn đi!” Nếu như Uyển phi sinh nhi tử, hẳn chỉ sợ cũng muốn bị làm khó một trận.

Lần này cũng mời quốc sư phu nhân, cho nên Diêu Thiên nói trước để cho Kinh Kinh chuẩn bị.

Nàng ở nhà luôn luôn mặc tùy ý, hơn nữa không thích y phục quá hoa lệ, lần này đi nàng đã trở thành quốc sư phu nhân, lần đầu tiên gặp mặt mọi người, khí thế kia nhất định không thể thua.

Kinh Kinh cũng biết, nàng cố ý hạo hạo ăn mặc một phen, nhưng đột nhiên nhớ tới Linh nhi. Nàng phục vụ rất tốt, nhưng là bây giờ cũng đã chết rồi.

Có lúc nàng cũng cảm thấy chuyện của mình không ít người bị cuốn vào, chỉ là.....

Nàng muốn phải có hạnh phúc của mình, có thể có được tướng công như Diêu Thiên nàng cảm thấy thật cao hứng, cũng sẽ không hối hận lựa chọn của mình.

Hiện tại không thể để cho hắn mất mặt, nhất định phải làm cho hắn lấy mình là kiều ngạo. Kinh Kinh đối với nha hoàn rất tích cực chỉ huy nói: “Bên trái, cây trâm này dời đi một chút nữa.”

Lần này vào hoàng cung không thể so với lần trước rồi!

Thật vất vả ăn mặc ra ngoài, vốn tưởng rằng sẽ làm cho Diêu Thiên cảm thấy kinh diễm. Nhưng hắn cả người vẫn nhàn nhạt, chỉ là nói: “Có thể đi được rồi.”

Kinh Kinh lời kéo tay của hắn, nói: “Thiếp ăn mặc khó coi sao?”

Diêu Thiên cười nói: “Đẹp mắt.”

Kinh Kinh nói: “Vậy sao chàng không khích lệ một chút?”

Điều Thiên giật mình, suy nghĩ hồi lâu nói: “Thật xin lỗi, ta chưa từng khích lệ nữ nhân nào đẹp mắt.” Hắn từ trước đến giờ không quá chú ý tướng mạo nữ nhân hay nam nhân, mặc dù đối với Kinh Kinh là mê luyến, nhưng nguyên nhân cũng không phải là bởi vì dung mạo của nàng.

Kinh Kinh cũng biết tính tình của hắn, tướng công như vậy cũng an toàn, sẽ không bởi vì mỹ nhân nhi (người đẹp) nào mà thay đổi tâm ý. Nàng cười nói: “Vậy thì không khen ngợi.”

Điều Thiên cười nói: “Chỉ là hôm nay Kinh Kinh xác thực không giống người thường, cực kỳ rực rỡ.”

Kinh Kinh tuy biết rằng đây là ứng phó mà nói như vậy, nhưng vẫn kích động, nói: “Thật sao? Chỉ cần không làm cho chàng mất mặt là tốt rồi.”

Điều Thiên nói: “Làm sao sẽ.”

Lại nói tiệc đầy tuần người ngoài chắc là sẽ không được thấy hài tử, chỉ là nói mấy câu chúc mừng hoàng thượng. Dĩ nhiên quà tặng là không thể thiếu, Hoàng đế thiên triều thích nhất chính là thu lễ. Nếu Điều Thiên đã nói thế, Kinh Kinh chỉ có thể vừa cười vừa gật đầu.

Bọn họ đưa lễ cũng không nhẹ, nhưng là vừa đến tiệc mừng lại biết thật sự cũng không thể coi là nặng. Có vài Đại Thần vì muốn lấy lòng quốc quân, quà tặng là từ thành hải Sơn Thành đưa tới. Mà hôm nay hoàng thượng Thiên Vinh, thu lễ thu đến mỏi tay, khoe miệng vẫn gio lên, bày tỏ tâm tình của hắn rất tốt.

Bởi vì còn chưa có lập hậu, cho nên hôm nay đang ngồi bên cạnh hoàng thượng là Vân phi nương nương. Nàng vốn là vị phi tử khác cùng hoàng thượng sinh hạ nữ nhi mất hứng rất nhiều ngày, nhưng nữ nhân đều là rất dễ dỗ, chuyện này được Thiên Vinh dỗ cũng bỏ qua, dù sao hiện tại hoàng thượng ở bên người nàng là tốt rồi.

Mất thấy Điều Thiên mang theo Kinh Kinh tiến đến, nàng nghĩ đến trong kinh thành người người đều đồn rằng Kinh Kinh là đồ đệ của thần tiên, không khỏi khẽ động trong lòng.

Nàng (Vân phi) cũng muốn vì hoàng thượng sinh một hài tử, không biết nàng (KK) có thể khiến cho sự phụ Thần Tiên nàng (KK) đáp thành nguyện vọng của mình hay không đây?

Vì vậy nhỏ giọng nói mấy câu với hoàng thượng, hoàng thượng Thiên Vinh cau mày, nói: “Vân phi thật muốn lưu bọn hắn lại?”

Vân phi gật đầu, coi như lần trước đã đắc tội hôm nay nói xin lỗi là được rồi, vì hài tử muốn nàng làm cái gì đều có thể.

Hoàng thượng cười nói: “Tốt.” Hắn trong lòng vẫn tương đối cưng chiều Vân phi, mặc dù đoán được nếu nói Thần Tiên đưa đồ đệ xuất giá có thể chỉ là quốc sư làm ra, nhưng nếu nàng quả thật muốn cầu thì cầu đi, cùng lắm thì sau này mình thêm chút sức là tốt rồi.

Phu thê Điều Thiên bọn họ vừa đến lập tức nhận được chú ý, mặc dù không có người dám nói xấu gì, nhưng là vẫn có không ít con mắt sắc, lão phu tử mắt lộ tia khinh bỉ.

Hoàng thượng Thiên Vinh ho nhẹ một tiếng nói: “Quốc sư hiền khanh mời ngồi.”

Điều Thiên cảm ơn hoàng thượng, hai người ngồi xuống.

Một vị lão thần hừ một tiếng, đứng lên nói: “Hoàng thượng, người ***** dơ bẩn như thế há có thể ngồi ở chỗ cao nhất dưới hoàng thượng, chẳng phải là ô nhục thượng hoàng thượng và quý phi nương nương.”

Hoàng thượng cười nói: “Lý học sĩ lời ấy không ổn, quốc sư kết hôn cùng phu nhân là do ý chí của trăm, lời này của ngươi là chỉ trích trăm sao?”

Lý học sĩ ngược lại quang minh chính đại nói: “Hoàng thượng nhất định là bị những người khác che giấu, mới có thể hạ thánh chỉ như vậy.” Hắn liếc mắt về phía Điều Thiên, ý vào có công lập quốc thì có thể làm loại chuyện tiện này, chẳng lẽ không sợ trời phạt sao?

Kinh Kinh cảm thấy không khí hiện trường khẩn trương, nhìn Điều Thiên một chút, thấy hắn mỉm cười uống trà, một dạng như tất cả mọi chuyện không có quan hệ gì với hắn.

Nhưng chàng cười thì cười đi, sao còn cười đến thâm sâu như vậy?

Hai người ở chung một chỗ đã lâu, Kinh Kinh cũng có thể đoán ra mấy phần, Điều Thiên cười như vậy nhất định là không có chuyện tốt gì muốn xảy ra.

Quả nhiên, khi Lý học sĩ nói xong hắn liền đứng lên, khom người thi lễ với hoàng thượng Thiên Vinh nói: “Mặc dù là thần được Thần Tiên làm mối cưới phu nhân, nhưng là vẫn có vài người không thể lý giải. Thần cũng biết chuyện như vậy khiến hoàng thượng khó xử, tại đây lúc này xin từ quốc sư vị, tránh cho tiếp tục ô nhiễm triều cương.”

Hoàng thượng giật giật khoe miệng, sử dụng ánh mắt hỏi “Ngươi nhất định phải ép buộc ta sao?”

Điều Thiên sử dụng ánh mắt đáp lại hắn: “Ai bảo ngươi lớn nhất.”

Hoàng thượng Thiên Vinh khẽ cắn răng, nói: “Quốc sư không thể nói như vậy.” Sau đó vỗ bàn một cái lớn tiếng nói: “Lý học sĩ, ngươi cho là trăm rất

không có mắt nhìn không ra chuyện là thật hay giả sao? Quốc sư phu nhân, có thể mời sử dụng Tiên thuật để mọi người ngồi ở đây mở rộng tầm mắt hay không.”

Điều Thiên âm thầm cắn răng, thế nhưng đưa bóng đá trở lại. Hắn liếc mắt nhìn Kinh Kinh vừa muốn cự tuyệt, thì nghe Kinh Kinh nói: “Kia cũng không khó.”

Hắn lúc này mới giật mình, phu nhân của mình chân chân chính chính là đệ tử Thần Tiên, vì sao lại quên chuyện này đây? Có lẽ nàng chưa từng ở bên cạnh mình thi triển tiên pháp gì, cho nên mới như vậy!

Kinh Kinh nhìn thoáng qua Điều Thiên, hắn gật đầu một cái bày tỏ đồng ý. Nếu như có biện pháp nhất định phải áp chế bọn họ một phen, tránh cho xung quanh nói hươu nói vượn.

Kinh Kinh vẫn cho là Điều Thiên không thích nói đến Thần Tiên cho nên không chế chính mình dùng tiên pháp, được hắn đồng ý thì hết sức vui mừng, nói: “Chuẩn bị cho ta một tờ giấy trắng là được rồi.”

Hoàng thượng cũng chỉ là tùy tiện đẩy vấn đề đi không ngờ tới nàng thật đáp ứng, chính hắn cũng nửa tin nửa ngờ, lập tức gọi bọn thái giám chuẩn bị một tờ giấy trắng cho nàng.

Giấy trắng tới tay Kinh Kinh trước mặt mọi người gấp một con hạc giấy, trong số những pháp thuật cái này nàng học tốt nhất, bởi vì thường xuyên dùng đến, cho nên làm cũng nhanh.

Một bàn tay gấp thành một con hạc giấy nhỏ, nàng thổi một hơi vào nó, nhưng thật ra là đang âm thầm niệm chú văn.

Trước mắt bao người, con hạc giấy này từ trong lòng bàn tay của nàng dần lớn lên, cuối cùng thế nhưng biến thành một con hạc giấy cực lớn.

Chỉ thấy Kinh Kinh tiện tay ném một cái, con hạc giấy bay lên trên trời trong nháy mắt biến thành một con hạc thật, kêu to một tiếng bay tới bay lui trên không trung.

Bỗng nhiên, nó bay đến phía trên Lý Học sĩ, hai móng vuốt túm xuống thế nhưng mang cái mũ hắn lên trên trời.

Kinh Kinh cười nói: “Thật xin lỗi, nó hình như rất thích cái mũ của Lý học sĩ.”

Lý Học sĩ nào còn dám nói cái gì nữa, giả biến thành thật còn lấy đi cái mũ của hắn.

Hoàng thượng và mọi người đều bị kinh hãi, đều hô: “Thần kỳ.”

Điều Thiên từ lần trước thì rất sợ Kinh Kinh quá mức nổi bật, hiện tại cặp mắt Lôi Báo và Hoa Lạc Văn sẽ không rời khỏi nàng, vội vàng nói: “Thu đi!”

Kinh Kinh gật đầu kêu một tiếng “Thu” con hạc giấy lại bay đến trên tay nàng, biến thành hạc giả bằng bàn tay. [d,d,l,q,d]

Một phen biểu diễn này dĩ nhiên không có ai dám nói gì với Kinh Kinh, ngược lại có thật nhiều người nhìn về phía nàng, bàn luận xôn xao.

Kinh Kinh nhỏ giọng nói với Điều Thiên: “Bọn hắn hiện tại đều phục sao? Không phục thiếp còn có ác hơn.”

Điều Thiên cũng nhỏ giọng nói: “Ác hơn thì không cần.”

Một bên Vân phi càng thêm ngứa ngáy trong lòng, nàng ước gì bữa tiệc giải tán sớm một chút mình có thể tới tìm Kinh Kinh nói ra mong muốn trong lòng.

Cho nên Kinh Kinh mặc dù đang ăn cơm cũng cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm, da gà sau lưng cũng nổi lên rồi.

Mà Điều Thiên chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy Vân phi đang đánh chủ ý gì với Kinh Kinh, nếu không phải nàng cũng không phải là nam tử như thế nào ánh mắt lại nóng bỏng như vậy.

Tiệc mừng trôi qua, hoàng thượng quả nhiên lưu Điều Thiên và Kinh Kinh lại, bốn người gấp mặt ngồi xuống, Vân phi lập tức ở sau lưng dùng sức đẩy hoàng thượng.

Hoàng thượng Thiên Vinh biết nàng bởi vì chuyện lần trước ngượng ngùng mở miệng, vì vậy ho nhẹ một tiếng nói: “Thật ra thì trẫm muốn hỏi một câu sư phụ quốc sư phu nhân và Tổng Tử Thần Tiên có quen không?”

Điều Thiên một miệng trà thiếu chút nữa phun ra, thì ra lưu bọn họ lại là vì chuyện này, thật khó cho hoàng thượng.

Kinh Kinh suy nghĩ một chút, sư phụ của mình là hợp hoan thần, sau khi hợp hoan dĩ nhiên tiếp theo có hài tử rồi, cho nên hắn là quen đi!

“Ta cũng không rõ ràng lắm, không biết hoàng thượng tại sao muốn hỏi chuyện này?”

Hoàng thượng Thiên Vinh quay mặt sang một bên, tiếp theo hắn thật hỏi không nổi nữa. Mà Vân phi thấy hắn không hỏi, vội vàng nói: “Là như vậy, Bỏn cung muốn tìm Thần Tiên hỏi thăm, ta khi nào có thể vì hoàng thượng sinh hạ nhất nam bán nữ?”

Kinh Kinh giựt giựt khoe miệng nói: “Bình thường Thần Tiên chắc là sẽ không tiết lộ cho người phạm những chuyện này, bởi vì đó là Thiên Cơ.”

Vân phi vội la lên: “Vậy có thể cầu xin Thần Tiên sớm đi ban thưởng hài nhi cho ta hay không?”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Cái này ta không biết.” Chính nàng cũng không có, nếu như có thể nàng cũng muốn hỏi một câu.

Mà Diêu Thiên một bên lại cười nói: “Hoàng thượng, chẳng lẽ muốn đi miếu Quan Âm dâng hương cầu xin hài tử sao?”

Hoàng thượng lập tức cười nói: “Trẫm đang lúc tráng niên, muốn cho vị phi tử kia mang thai còn không phải là chuyện đơn giản sao. Ngược lại quốc sư ngài thành thân cũng có ba tháng rồi..... Ngươi cũng có thể suy tính vì quốc gia sinh mấy nhiều nhân tài trụ cột mới đúng.”

Diêu Thiên cười nói: “Hoàng thượng một ngày kiếm bạc tỷ, nên sớm ngày vì nước sinh thêm một vị Hoàng Thái Tử, có thể thay ngươi phân ưu.”

Hoàng thượng nói: “Không vội không vội.....”

Hai người nam nhân bọn họ càng nói không khí càng trở nên đáng sợ, Vân phi và Kinh Kinh bị loại không khí quái dị này lấy nhiễm thể nhưng không ai dám nói tiếp một câu.

Cuối cùng Diêu Thiên bộc phát, nói: “Hoàng thượng, thần xin nghỉ một tháng.”

Hoàng thượng cười nói: “Một tháng đủ không?”

Diêu Thiên cắn răng nói: “Hoàn toàn đủ rồi, ngược lại hoàng thượng bên ngài có vội vàng quá không?”

Hoàng thượng nói: “Trẫm muốn cùng Vân phi đi bãi săn săn thú, chỉ cần nửa tháng.”

Diêu Thiên nói: “Hoàng thượng thời gian đủ không?”

Hoàng thượng nói: “Cũng hoàn toàn đủ rồi, đến lúc đó xem kết quả.”

Diêu Thiên cũng đứng lên nói: “Chuyện kia không nên chậm trễ, vậy thần lên đường.”

Hoàng thượng nói: “Người tới tiễn quốc sư.”

Cứ như vậy không giải thích được Kinh Kinh bị Diêu Thiên mang theo ra khỏi hoàng cung, sau khi trở về không có trực tiếp xuất phát mà mời hai người ngự y xem bệnh cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Rượu vào lời ra, Kinh Kinh bị ngược

Vốn tưởng là thân thể mình bị làm sao, về sau mới biết Diêu Thiên muốn xác định nàng thật sự khỏe mạnh. Sau đó hẳn thật sự từ bỏ quốc sự đi du ngoạn cùng với nàng, dọc theo đường đi hai người trái lại vui vẻ.

Kinh Kinh biết lần này sư tỷ sinh là nữ nhi rất muốn đi nhìn một chút, nhưng Diêu Thiên lại sợ nàng gặp được Vân Phi. ()

Sợ gặp được thì dĩ nhiên sẽ không để cho nàng đi gặp cái gì sư tỷ, hai người đi loạn Đại Giang Nam Bắc, dọc theo đường đi cũng tự do tự tại.

Kinh Kinh hy vọng nhất chính là cuộc sống như vậy, hưởng chỉ bây giờ còn có nam nhân của mình ở bên cạnh. Chỉ là Diêu Thiên rất thích đọc sách, có đôi khi nàng không biết hẳn rốt cuộc thích nhìn sách hay là nhìn mình, vì vậy thường thường để cho hắn chọn một giữa việc xem sách và nhìn nàng.

Diêu Thiên dĩ nhiên là chọn nhìn nàng đấy!

Sau khi thành thân, một chút tật xấu của hai người mới chậm rãi hiển hiện ra. Lúc này có lẽ sẽ có một ít mạt sát, nhưng tình cảm đã từ từ ấm lên.

Diêu Thiên từ từ phát hiện Kinh Kinh cũng không ngoan ngoãn trước mặt mình như lúc mới vào phủ ở, nàng có chút tiểu tùy hứng, chỉ là cũng ở trong phạm vi chịu đựng của hắn. Dù sao thân phận khác trước, nàng phải cung kính với mình cũng là bắt buộc. Hiện tại hai người là phu thê, vẫn là thoải mái hơn.

Cuối cùng một ngày, Kinh Kinh uống rượu nhiều chút.

Nàng nhìn thành quả của mình cực kỳ vui vẻ, chỉ cảm thấy kiều ngạo trước nay chưa từng có, vì vậy ngồi ở trên người Điều Thiên cười ha ha.

Điều Thiên nói: “Nàng cười cái gì vậy?” Rượu nho mặc dù uống rất ngon..., nhưng thật đúng là không thể để cho nàng uống quá nhiều.

Kính Kinh cúi đầu hôn hấn, kéo cổ của hấn xuống nói: “Tại sao ta có thể không cười đây, có thể lừa gạt được người tướng công này cũng không dễ dàng!”

Điều Thiên lắc đầu, nha đầu này đều đã nói hươu nói vượn rồi. Hấn ôm nàng đặt lên giường, cười nói: “Được được ta là bị nàng lừa tới.” Nếu thật sự là nàng lừa, chuyện trước kia mình ép nàng làm chuyện nam nữ trái lại không cần quá mức áy náy, làm cho hiện tại thời điểm làm việc nàng chỉ cần vừa kêu đau mình lại không dám xuống tay rồi.

Kính Kinh bị đôi tay đang cời y phục của hấn làm cho ngứa một chút, cười khanh khách nói: “Nhưng chàng có biết lừa chàng tới có bao nhiêu khó khăn hay không, nếu không phải là ta vẫn dùng biện pháp sư phụ nấu canh bồ cho chàng, chàng còn không chịu xuống tay với ta đây.....”

“.....” Điều Thiên giật mình, nhớ lại chuyện ngày xưa một chút. Đoạn thời gian đó mình chính là cảm thấy tội lỗi, nhưng hấn vẫn cho rằng đều do nàng vô tâm sơ suất, không nghĩ tới nha đầu này đều hiểu rõ.

Điều Thiên cắn răng, nói: “Vậy lúc nào thì nàng có loại tâm tư này với ta.” Hấn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Kính Kinh một cái hỏi.

Kính Kinh ôm mặt Điều Thiên dùng sức hôn một cái nói: “Nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu), chính là thời điểm lần đầu tiên chàng vén khăn voan của ta, ta lập tức bị mê hoặc rồi.”

Điều Thiên ngồi bật dậy, không thể tin nhìn Kính Kinh. Thì ra nàng từ vừa mới bắt đầu đã có loại tâm tư không đúng với mình, không trách được Viễn Từ viết hươu thư cho nàng nhưng nàng cũng không đi. Không trách được nàng vẫn một mực xoay quanh bên cạnh mình. Không trách được.....

Tất cả hôm nay đều hiểu rõ, hấn vốn cho rằng hấn chính là con sói hiện tại nhìn lại con sói thật ra chính là nữ nhân đang cười không dứt ở trên giường này.

Nghĩ Điều Thiên hấn gạt người vô số, hôm nay cư nhiên bị tiểu nha đầu này lừa gạt thành bộ dáng bây giờ.

Hấn cười khổ, nhớ lại chính mình rõ ràng từng bước từng bước tiến vào cạm bẫy tình cảm của nàng, từng chút mất đi chính mình, cuối cùng như nguyện của nàng.

Kính Kinh đột nhiên ôm lấy hấn, cười nói: “Vẫn là làm tướng công tốt có thể ôm, làm A Cha thì không thể ôm chàng.”

Điều Thiên bất đắc dĩ thở dài, ép Kính Kinh ở trên giường, cười lạnh nói: “Nha đầu thói, hôm nay ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Kính Kinh đã say, nàng liên tục không cảm nhận được sát khí, cười ngây ngô nói: “A Cha, ôm ta.....”

“Không nên gọi ta A Cha.....” Điều Thiên mấy cái liền cời sạch y phục của nàng, động tác liên tục không dừng liền tiến thẳng vào trong thân thể Kính Kinh.

Vừa tiến vào trận đấu, Kính Kinh lại bắt đầu cầu xin tha thứ.

“A Cha ta không được, đau đầu quá, dừng lại được không?”

Điều Thiên hừ một tiếng nói: “Lần này nhất định sẽ không tha cho nàng.”

Kính Kinh càng về sau rượu cũng tỉnh, nhưng Điều Thiên vẫn còn đang không ngừng giày vò. Nàng vừa bắt đầu còn có thể kêu xin tha, lại về sau ngay cả hơi sức mở miệng nói chuyện cũng không có.

Nàng không biết vì sao hôm nay Điều Thiên đặc biệt dừng mãi, đối với nàng tương đối quyến luyến, còn vừa làm vừa mắng nàng ngu ngốc, đây là đắc tội hấn nơi nào?

Kính Kinh lại không nghĩ được nhiều như vậy, bị làm cho một đêm không ngủ, ngày hôm sau còn phải vịn tường lên xe ngựa tiếp tục du ngoạn sơn thủy. Nàng đầy cõi lòng ai oán nhìn Điều Thiên, vị này như thế nào lại một thân sáng khoái tinh thần?[d.d.l.q.d]

Nhưng nàng thật là không ngờ, đây chỉ là bắt đầu ác mộng, sau này mỗi ngày đều là lao động chân tay nặng nề. Vậy mà nam nhân đáng giận kia không giải thích cũng không bỏ qua, làm cho trong lòng nàng cực kỳ buồn bực.

Cuối cùng có một ngày nhìn không nổi nữa, thời điểm còn tồn tại một chút xui xẻo lực nàng kéo Điều Thiên đang muốn xuống giường lấy nước giúp nàng nói: “Ta có chỗ nào đắc tội với chàng, làm sao lại dốc sức lần qua lần lại như vậy.....” Không chịu nổi, tiếp tục như vậy nữa phải gặp đại phu rồi.

Điều Thiên quay đầu lại néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Nàng thông minh như vậy chính mình đoán đi?”

Về mặt Kính Kinh đưa đám nói: “Ta nào có đoán được, chẳng qua ta biết chàng còn tiếp tục như vậy nữa ta nhất định sẽ đi, cường độ quá lớn, ta phục vụ không được.”

Diêu Thiên bỗng nhiên đứng lên quát lên: “Đừng nghĩ đi.....”

Kinh Kinh sợ hết hồn, nàng vốn là đứa giỡn không ngờ hấn tức giận như vậy. Mấy ngày nay nàng bị khi dễ đã cảm thấy rất bức mình rồi, lúc này lại bị hấn quát thì vừa sợ vừa tức, bò dậy ra sức mặc y phục nói: “Ta xin phép đi.”

Diêu Thiên hiện tại đã hối hận, nhìn nàng vừa mặc y phục lên người nhưng tay vẫn còn run rẩy cũng biết mình làm có phần hơi quá. Than nhẹ, kéo tay của nàng nói: “Tốt lắm không cần mặc, là ta không đúng không nên quát nàng.”

Kinh Kinh nói: “Quát cũng quát rồi cũng không thu về được.”

Diêu Thiên kéo y phục của nàng xuống nói: “Cùng lắm thì nàng đánh ta đi, coi như trả thù lại rồi.”

Kinh Kinh nổi giận nói: “Ta đánh chàng cũng không được, ta trở về tìm sư phụ, không chịu chàng khi dễ.”

Diêu Thiên ôm lấy nàng nói: “Chính là không cho phép nàng đi tìm hấn, hơn nữa chính nàng cũng làm chuyện sai lầm, lần này chúng ta chỉ có thể coi là hòa nhau.”

Kinh Kinh nghĩ thầm, quả nhiên là mình làm sai chuyện gì rồi. Liền hỏi: “Ta làm sai chuyện gì?”

Diêu Thiên nói: “Nàng tiểu nha đầu này rượi vào lời ra, những chuyện trước kia gạt ta đều nói ra rồi. Cái gì nghĩ biện pháp hôn môi với ta, nghĩ biện pháp để cho ta đụng ngã nàng.....”

Gương mặt Kinh Kinh lập tức ửng hồng, thế mới biết thì ra là vì nguyên nhân này mình mới phải chịu rất nhiều đối xử bất công. Nàng cúi đầu nói: “Người ta ban đầu thích chàng, cho nên mới nghĩ biện pháp theo đuổi.”

Diêu Thiên cau mày nói: “Hơn nữa dùng mọi thủ đoạn theo đuổi?”

Kinh Kinh nói: “Nào có, thật ra thì ta có thể dùng tiên thuật trực tiếp khống chế chàng đụng ngã ta, sau đó lại cầu chàng phụ trách. Nhưng mà ta lại muốn chàng cam tâm tình nguyện, cho nên.....” Nàng phát hiện mặt Diêu Thiên có chút đen, bổ sung: “Nhưng ta cũng không có làm như vậy.”

Diêu Thiên hừ một tiếng nói: “Ta lại nghĩ, sư phụ nàng cũng dạy nàng những thứ kia.”

Kinh Kinh nói: “Hấn dạy ta nhiều hơn.”

Diêu Thiên nói: “Ta nghĩ hấn rốt cuộc là Thần Tiên còn là Dâm Côn (dâm đảng + côn đồ).”

Về mặt Kinh Kinh đau khổ nói: “Khác một chút được không?”

Diêu Thiên sợ run nói: “Vậy là cái gì?”

Kinh Kinh nói: “Hợp hoan thần.”

Diêu Thiên bộ vút y phục một bên nói: “Cái gì?”

Kinh Kinh lập tức nói: “Nhưng thật ra hấn chưa từng làm chuyện gì với ta.”

Diêu Thiên nghĩ đến tiêu đề từ này của mình lớn lên bên cạnh hợp hoan thần, vẫn bị hấn dạy một chút chuyện không nên, không trách được ngay cả công công mình cũng dám quyến rũ.

Chỉ là cũng trách định lực chính mình chưa đủ, cứ như bọn họ nói vậy.

Đang suy nghĩ, Kinh Kinh nói: “Nếu như chàng không thích sư phụ ta, vậy ta vẫn phải đi.”

Diêu Thiên cắn răng nói: “Ta chính là không thích hấn, bất quá ta thích nàng, trước nằm xuống đi nàng nhất định mệt chết rồi!” Còn dạy nàng sau khi gả cho người thích đi thì đi, không phải là gã chồng theo chồng sao?

Xem ra nhất định phải trông coi kỹ tiêu đề từ này, nếu không nói không chừng lúc nào đó liền lấy con hạc giấy bay mất. Hấn đi rót nước cho Kinh Kinh, kết quả lúc trở lại phát hiện nàng đã ngủ rồi. Xem ra thực sự rất mệt mỏi, thậm chí ngay cả nước cũng không kịp uống đã ngủ. [d.d.l.q.d]

Hấn ngâm nước trong miệng từ từ đưa vào miệng Kinh Kinh, từng chút như vậy dứt vào nửa ly, hấn nằm xuống đắp chăn lên trên người hai người. Tuy nói mình là bị nàng quyến rũ, nhưng là cuối cùng mình là thật sự thích nàng.

Hơn nữa hiện tại Diêu Thiên cảm giác mình cũng cực kỳ hạnh phúc, coi như vì vậy mất đi địa vị và danh dự hấn cũng sẽ không cảm thấy hối hận. Cả đời người cầu, không phải là có một người có thể cùng mình gắn bó làm bạn sao?

Toàn bộ một tháng ở bên ngoài đi khắp nơi, thời điểm trở lại kinh thành đã là cuối năm.

Mọi nhà đều bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới quốc sư phủ cũng giống vậy, năm nay khác năm trước chính là Diêu Viễn Từ xin ở riêng.

Điều Thiên mới biết nhất định chủ ý này là của Tổ Văn, chỉ là như vậy cũng tốt.

Bởi vì Điều Viễn Từ đã bị hấn an bài một chức quan nhân chức, chức vị mặc dù thấp nhưng cũng đủ bọn họ tiêu xài. Hơn nữa nếu như ở riêng, thì tài sản tất nhiên sẽ không phân thiếu.

Điều Thiên biết như thế cũng không thua thiệt bọn họ, hấn và Kinh Kinh ở phương diện này yêu cầu cũng không quá cao, giữ chút đủ dùng là được.

Hoàng thượng Thiên Vinh cũng trở lại rồi, hấn vẫn an bài ngự y chẩn mạch cho Văn phi kết quả cũng không có tin tức gì không khỏi cực kỳ thất vọng.

Mà hôm nay vừa lúc bị Điều Thiên gặp được ngự y tới hỏi báo tình huống thân thể Văn phi, tự nhiên vẫn là không vui một lúc lâu. Thấy khuôn mặt hoàng thượng u sầu, Điều Thiên ho nhẹ một tiếng nói: “Hoàng thượng đang lúc tráng niên có thể không ngừng cố gắng.”

Hoàng thượng Thiên Vinh không quên phản kích Điều Thiên nói: “Biểu huynh cũng chính là người cao hứng lúc đi mất hứng khi về đi, chúng ta cũng vậy.....”

Điều Thiên nói: “Vậy cũng chưa biết chừng.....” Mới nói đến chỗ này, thì có một thái giám chạy vội vào, cạch oanh một tiếng ngạ quy nói: “Hoàng thượng vạn tuế, người trong nhà quốc sư đại nhân tới nói thời điểm phu nhân vừa rồi đi đường bị vấp ngã ngất đi.”

“Cái gì?” Điều Thiên quá sợ hãi vội vàng chạy thẳng về phủ.

Hoàng thượng ở phía sau nói: “Người mang theo ngự y đi.”

Điều Thiên vừa đi vừa nói: “Hiểu rồi.” Hai ngự y còn chưa đi xa, hấn vừa đuổi theo dẫn bọn hấn chạy thẳng tới quốc sư phủ.

Thân thể Kinh Kinh nhất định tốt, coi như té ngã một cái nặng hơn cũng không thể hôn mê! Điều Thiên càng nghĩ càng sợ, cho đến khi vào trong phủ thấy đã có vị lão đại phu đang giúp nàng chẩn mạch rồi, hấn vội vã nói: “Hai vị ngự y lại đi xem một chút, tại sao còn chưa tỉnh đây?”

Hấn thấy sắc mặt Kinh Kinh có chút tái nhợt, nhưng hình như không có chỗ nào bị thương.

Vừa nhìn vừa hỏi thăm mọi người, đều nói là đột nhiên ngã xuống, hơn nữa còn được bọn nha đầu đỡ, hấn không có ngã bị thương.

Điều Thiên càng lo lắng, đây không phải là té không đúng là bệnh bên trong. Thấy lão đại phu kia xem bệnh xong ở một bên vuốt râu ria, liền hỏi: “Phu nhân nàng là bệnh gì, nhưng té bị thương nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tỷ thí kiểu khác, Kinh Kinh biến thành Tổng Tử Quan Âm

Đối với nam nhân mà nói, hai chữ có bệnh này tương đối đã kích người.

Mấy ngày nay Điều Thiên vô cùng khó chịu, hấn vốn là vì Kinh Kinh mà lại muốn cho nàng uống thuốc tránh thai, nhưng nghĩ đến hai chữ này thì không khỏi chán chờ.

Có thể thấy được tôn nghiêm của nam nhân là thứ rất đáng sợ, mà trong lúc vô tình Kinh Kinh lại đụng chạm tới chỗ hiểm này.

Cũng may, lúc này hài tử của hoàng thượng và Uyển phi rốt cuộc ra đời. Bất quá là một nữ nhi, đây đối với hoàng thượng mà nói ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Điều Thiên biết tâm ý của hấn, nguyên nhân hoàng thượng vui vẻ muốn mở tiệc đầy tuần thì thờ dài nói: “Quả nhiên vẫn là muốn cùng nữ nhân thích nhất sinh hạ người thừa kế, nhưng mà lần này sợ hết hồn đi!” Nếu như Uyển phi sinh nhi tử, hấn chỉ sợ cũng muốn bị làm khó một trận.

Lần này cũng mời quốc sư phu nhân, cho nên Điều Thiên nói trước để cho Kinh Kinh chuẩn bị.

Nàng ở nhà luôn luôn mặc tùy ý, hơn nữa không thích y phục quá hoa lệ, lần này đi nàng đã trở thành quốc sư phu nhân, lần đầu tiên gặp mặt mọi người, khí thế kia nhất định không thể thua.

Kinh Kinh cũng biết, nàng có ý háo hảo ăn mặc một phen, nhưng đột nhiên nhớ tới Linh nhi. Nàng phục vụ rất tốt, nhưng là bây giờ cũng đã chết rồi.

Có lúc nàng cũng cảm thấy chuyện của mình không ít người bị cuốn vào, chỉ là.....

Nàng muốn phải có hạnh phúc của mình, có thể có được tướng công như Điều Thiên nàng cảm thấy thật cao hứng, cũng sẽ không hối hận lựa chọn của mình.

Hiện tại không thể để cho hấn mất mặt, nhất định phải làm cho hấn lấy mình là kiêu ngạo. Kinh Kinh đối với nha hoàn rất tích cực chỉ huy nói: “Bên trái, cây trâm này dời đi một chút nữa.”

Lần này vào hoàng cung không thể so với lần trước rồi!

Thật vất vả ăn mặc ra ngoài, vốn tưởng rằng sẽ làm cho Điều Thiên cảm thấy kinh diễm. Nhưng hấn cả người vẫn nhàn nhạt, chỉ là nói: “Có thể đi được rồi.”

Kinh Kinh lôi kéo tay của hấn, nói: “Thiếp ăn mặc khó coi sao?”

Điều Thiên cười nói: “Đẹp mắt.”

Kinh Kinh nói: “Vậy sao chàng không khích lệ một chút?”

Điều Thiên giật mình, suy nghĩ hồi lâu nói: “Thật xin lỗi, ta chưa từng khích lệ nữ nhân nào đẹp mắt.” Hấn từ trước đến giờ không quá chú ý tướng mạo nữ nhân hay nam nhân, mặc dù đối với Kinh Kinh là mê luyến, nhưng nguyên nhân cũng không phải là bởi vì dung mạo của nàng.

Kinh Kinh cũng biết tính tình của hấn, tướng công như vậy cũng an toàn, sẽ không bởi vì mỹ nhân nhi (người đẹp) nào mà thay đổi tâm ý. Nàng cười nói: “Vậy thì không khen ngợi.”

Điều Thiên cười nói: “Chỉ là hôm nay Kinh Kinh xác thực không giống người thường, cực kỳ rực rỡ.”

Kinh Kinh tuy biết rằng đây là ứng phó mà nói như vậy, nhưng vẫn kích động, nói: “Thật sao? Chỉ cần không làm cho chàng mất mặt là tốt rồi.”

Điều Thiên nói: “Làm sao sẽ.”

Lại nói tiệc đầy tuần người ngoài chắc là sẽ không được thấy hài tử, chỉ là nói mấy câu chúc mừng hoàng thượng. Dĩ nhiên quà tặng là không thể thiếu, Hoàng đế thiên triều thích nhất chính là thu lễ. Nếu Điều Thiên đã nói thế, Kinh Kinh chỉ có thể vừa cười vừa gật đầu.

Bọn họ đưa lễ cũng không nhẹ, nhưng là vừa đến tiệc mừng lại biết thật sự cũng không thể coi là nặng. Có vài Đại Thần vì muốn lấy lòng quốc quân, quà tặng là từ thành hải Sơn Thành đưa tới. Mà hôm nay hoàng thượng Thiên Vinh, thu lễ thu đến mỏi tay, khoe miệng vẫn giờ lên, bày tỏ tâm tình của hấn rất tốt.

Bởi vì còn chưa có lập hậu, cho nên hôm nay đang ngồi bên cạnh hoàng thượng là Vân phi nương nương. Nàng vốn là vị phi tử khác cùng hoàng thượng sinh hạ nữ nhi mất hứng rất nhiều ngày, nhưng nữ nhân đều là rất dễ dỗ, chuyện này được Thiên Vinh dỗ cũng bỏ qua, dù sao hiện tại hoàng thượng ở bên người nàng là tốt rồi.

Mất thấy Điều Thiên mang theo Kinh Kinh tiến đến, nàng nghĩ đến trong kinh thành người người đều đồn rằng Kinh Kinh là đồ đệ của thần tiên, không khỏi khẽ động trong lòng.

Nàng (Vân phi) cũng muốn vì hoàng thượng sinh một hài tử, không biết nàng (KK) có thể khiến cho sự phụ Thần Tiên nàng (KK) đáp thành nguyện vọng của mình hay không đây?

Vì vậy nhỏ giọng nói mấy câu với hoàng thượng, hoàng thượng Thiên Vinh cau mày, nói: “Vân phi thật muốn lưu bọn hấn lại?”

Vân phi gật đầu, coi như lần trước đã đắc tội hôm nay nói xin lỗi là được rồi, vì hài tử muốn nàng làm cái gì đều có thể.

Hoàng thượng cười nói: “Tốt.” Hấn trong lòng vẫn tương đối cung chiều Vân phi, mặc dù đoán được nếu nói Thần Tiên đưa đồ đệ xuất giá có thể chỉ là quốc sư làm ra, nhưng nếu nàng quả thật muốn cầu thì cầu đi, cùng lắm thì sau này mình thêm chút sức là tốt rồi.

Phu thê Điều Thiên bọn họ vừa đến lập tức nhận được chú ý, mặc dù không có người dám nói xấu gì, nhưng là vẫn có không ít con mắt sắc, lão phu tử mắt lộ tia khinh bỉ.

Hoàng thượng Thiên Vinh ho nhẹ một tiếng nói: “Quốc sư hiền khanh mời ngồi.”

Điều Thiên cảm ơn hoàng thượng, hai người ngồi xuống.

Một vị lão thần hừ một tiếng, đứng lên nói: “Hoàng thượng, người ***** dơ bẩn như thế há có thể ngồi ở chỗ cao nhất dưới hoàng thượng, chẳng phải là ô nhục thượng hoàng thượng và quý phi nương nương.”

Hoàng thượng cười nói: “Lý học sĩ lời ấy không ổn, quốc sư kết hôn cùng phu nhân là do ý chỉ của trẫm, lời này của ngài là chỉ trích trẫm sao?”

Lý học sĩ ngược lại quang minh chính đại nói: “Hoàng thượng nhất định là bị những người khác che giấu, mới có thể hạ thánh chỉ như vậy.” Hấn liếc mắt về phía Điều Thiên, ý vào có công lập quốc thì có thể làm loại chuyện ti tiện này, chẳng lẽ không sợ trời phạt sao?

Kinh Kinh cảm thấy không khí hiện trường khẩn trương, nhìn Điều Thiên một chút, thấy hắn mỉm cười uống trà, một dạng như tất cả mọi chuyện không có quan hệ gì với hắn.

Nhưng chàng cười thì cười đi, sao còn cười đến thâm sâu như vậy?

Hai người ở chung một chỗ đã lâu, Kinh Kinh cũng có thể đoán ra mấy phần, Điều Thiên cười như vậy nhất định là không có chuyện tốt gì muốn xảy ra.

Quả nhiên, khi Lý học sĩ nói xong hắn liền đứng lên, khom người thi lễ với hoàng thượng Thiên Vinh nói: “Mặc dù là thần được Thần Tiên làm mối cưới phu nhân, nhưng là vẫn có vài người không thể lý giải. Thần cũng biết chuyện như vậy khiến hoàng thượng khó xử, tại đây lúc này xin từ quốc sư vị, tránh cho tiếp tục ô nhiễm triều cương.”

Hoàng thượng giật giật khóe miệng, sử dụng ánh mắt hỏi “Ngươi nhất định phải ép buộc ta sao?”

Điều Thiên sử dụng ánh mắt đáp lại hắn: “Ai bảo ngươi lớn nhất.”

Hoàng thượng Thiên Vinh khẽ cắn răng, nói: “Quốc sư không thể nói như vậy.” Sau đó vỗ bàn một cái lớn tiếng nói: “Lý học sĩ, ngươi cho là trẫm rất không có mắt nhìn không ra chuyện là thật hay giả sao? Quốc sư phu nhân, có thể mời sử dụng Tiên thuật để mọi người ngồi ở đây mở rộng tầm mắt hay không.”

Điều Thiên âm thầm cắn răng, thể nhưng đưa bóng đá trở lại. Hắn liếc mắt nhìn Kinh Kinh vừa muốn cự tuyệt, thì nghe Kinh Kinh nói: “Kia cũng không khó.”

Hắn lúc này mới giật mình, phu nhân của mình chân chân chính chính là đệ tử Thần Tiên, vì sao lại quên chuyện này đây? Có lẽ nàng chưa từng ở bên cạnh mình thì tiên tiên pháp gì, cho nên mới như vậy!

Kinh Kinh nhìn thoáng qua Điều Thiên, hắn gật đầu một cái bày tỏ đồng ý. Nếu như có biện pháp nhất định phải áp chế bọn họ một phen, tránh cho xung quanh nói hươu nói vượn.

Kinh Kinh vẫn cho là Điều Thiên không thích nói đến Thần Tiên cho nên không chế chính mình dùng tiên pháp, được hắn đồng ý thì hết sức vui mừng, nói: “Chuẩn bị cho ta một tờ giấy trắng là được rồi.”

Hoàng thượng cũng chỉ là tùy tiện đẩy vấn đề đi không ngờ tới nàng thật đáp ứng, chính hắn cũng nửa tin nửa ngờ, lập tức gọi bọn thái giám chuẩn bị một tờ giấy trắng cho nàng.

Giấy trắng tới tay Kinh Kinh trước mặt mọi người gấp một con hạc giấy, trong số những pháp thuật cái này nàng học tốt nhất, bởi vì thường xuyên dùng đến, cho nên làm cũng nhanh.

Một bàn tay gấp thành một con hạc giấy nhỏ, nàng thổi một hơi vào nó, nhưng thật ra là đang âm thầm niệm chú văn.

Trước mắt bao người, con hạc giấy này từ trong lòng bàn tay của nàng dần lớn lên, cuối cùng thể nhưng biến thành một con hạc giấy cực lớn.

Chỉ thấy Kinh Kinh tiện tay ném một cái, con hạc giấy bay lên trên trời trong nháy mắt biến thành một con hạc thật, kêu to một tiếng bay tới bay lui trên không trung.

Bỗng nhiên, nó bay đến phía trên Lý Học sĩ, hai móng vuốt túm xuống thể nhưng mang cái mũ hắn lên trên trời.

Kinh Kinh cười nói: “Thật xin lỗi, nó hình như rất thích cái mũ của Lý học sĩ.”

Lý Học sĩ nào còn dám nói cái gì nữa, giả biến thành thật còn lấy đi cái mũ của hắn.

Hoàng thượng và mọi người đều bị kinh hãi, đều hô: “Thần kỳ.”

Điều Thiên từ lần trước thì rất sợ Kinh Kinh quá mức nổi bật, hiện tại cặp mắt Lôi Báo và Hoa Lạc Vân sẽ không rời khỏi nàng, vội vàng nói: “Thu đi!”

Kinh Kinh gật đầu kêu một tiếng “Thu” con hạc giấy lại bay đến trên tay nàng, biến thành hạc giả bằng bàn tay. [d,d,l,q,d]

Một phen biểu diễn này dĩ nhiên không có ai dám nói gì với Kinh Kinh, ngược lại có thật nhiều người nhìn về phía nàng, bàn luận xôn xao.

Kinh Kinh nhỏ giọng nói với Điều Thiên: “Bọn hắn hiện tại đều phục sao? Không phục tiếp còn có ác hơn.”

Điều Thiên cũng nhỏ giọng nói: “Ác hơn thì không cần.”

Một bên Vân phi càng thêm ngửa ngáy trong lòng, nàng ước gì bữa tiệc giải tán sớm một chút mình có thể tới tìm Kinh Kinh nói ra mong muốn trong lòng.

Cho nên Kinh Kinh mặc dù đang ăn cơm cũng cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm, da gà sau lưng cũng nổi lên rồi.

Mà Diêu Thiên chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy Vân phi đang đánh chủ ý gì với Kinh Kinh, nếu không phải nàng cũng không phải là nam tử như thế nào ánh mắt lại nóng bỏng như vậy.

Tiệc mừng trôi qua, hoàng thượng quả nhiên lưu Diêu Thiên và Kinh Kinh lại, bốn người gặp mặt ngồi xuống, Vân phi lập tức ở sau lưng dùng sức đẩy hoàng thượng.

Hoàng thượng Thiên Vinh biết nàng bởi vì chuyện lần trước ngược ngừng mở miệng, vì vậy ho nhẹ một tiếng nói: “Thật ra thì trẫm muốn hỏi một câu sư phụ quốc sư phụ nhân và Tổng Tử Thần Tiên có quen không?”

Diêu Thiên một miệng trà thiếu chút nữa phun ra, thì ra lưu bọn họ lại là vì chuyện này, thật khó cho hoàng thượng.

Kinh Kinh suy nghĩ một chút, sư phụ của mình là hợp hoan thân, sau khi hợp hoan dĩ nhiên tiếp theo có hài tử rồi, cho nên hẳn là quen đi!

“Ta cũng không rõ ràng lắm, không biết hoàng thượng tại sao muốn hỏi chuyện này?”

Hoàng thượng Thiên Vinh quay mặt sang một bên, tiếp theo hẳn thật hỏi không nổi nữa. Mà Vân phi thấy hẳn không hỏi, vội vàng nói: “Là như vậy, Bồng cung muốn tìm Thần Tiên hỏi thăm, ta khi nào có thể vì hoàng thượng sinh hạ nhất nam bán nữ?”

Kinh Kinh giựt giựt khoe miệng nói: “Bình thường Thần Tiên chắc là sẽ không tiết lộ cho người phạm những chuyện này, bởi vì đó là Thiên Cơ.”

Vân phi vội la lên: “Vậy có thể cầu xin Thần Tiên sớm đi ban thưởng hài nhi cho ta hay không?”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Cái này ta không biết.” Chính nàng cũng không có, nếu như có thể nàng cũng muốn hỏi một câu.

Mà Diêu Thiên một bên lại cười nói: “Hoàng thượng, chẳng lẽ muốn đi miếu Quan Âm dâng hương cầu xin hài tử sao?”

Hoàng thượng lập tức cười nói: “Trẫm đang lúc tráng niên, muốn cho vị phi tử kia mang thai còn không phải là chuyện đơn giản sao. Ngược lại quốc sư ngài thành thân cũng có ba tháng rồi..... Người cũng có thể suy tính vì quốc gia sinh mấy nhiều nhân tài trụ cột mới đúng.”

Diêu Thiên cười nói: “Hoàng thượng một ngày kiếm bạc tỷ, nên sớm ngày vì nước sinh thêm một vị Hoàng Thái Tử, có thể thay người phân ưu.”

Hoàng thượng nói: “Không vội không vội.....”

Hai người nam nhân bọn họ càng nói không khí càng trở nên đáng sợ, Vân phi và Kinh Kinh bị loại không khí quái dị này lấy nhiệm thế nhưng không ai dám nói tiếp một câu.

Cuối cùng Diêu Thiên bộc phát, nói: “Hoàng thượng, thần xin nghỉ một tháng.”

Hoàng thượng cười nói: “Một tháng đủ không?”

Diêu Thiên cắn răng nói: “Hoàn toàn đủ rồi, ngược lại hoàng thượng bên ngài có vội vàng quá không?”

Hoàng thượng nói: “Trẫm muốn cùng Vân phi đi bãi săn thú, chỉ cần nửa tháng.”

Diêu Thiên nói: “Hoàng thượng thời gian đủ không?”

Hoàng thượng nói: “Cũng hoàn toàn đủ rồi, đến lúc đó xem kết quả.”

Diêu Thiên cũng đứng lên nói: “Chuyện kia không nên chậm trễ, vậy thần lên đường.”

Hoàng thượng nói: “Người tới tiễn quốc sư.”

Cứ như vậy không giải thích được Kinh Kinh bị Diêu Thiên mang theo ra khỏi hoàng cung, sau khi trở về không có trực tiếp xuất phát mà mời hai người ngự y xem bệnh cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Rượu vào lời ra, Kinh Kinh bị ngược

Vốn tưởng là thân thể mình bị làm sao, về sau mới biết Diêu Thiên muốn xác định nàng thật sự khỏe mạnh. Sau đó hẳn thật sự từ bỏ quốc sự đi du ngoạn cùng với nàng, dọc theo đường đi hai người trái lại vui vẻ.

Kính Kinh biết lần này sư tỷ sinh là nữ nhi rất muốn đi nhìn một chút, nhưng Diêu Thiên lại sợ nàng gặp được Vân Phi. ()

Sợ gặp được thì dĩ nhiên sẽ không để cho nàng đi gặp cái gì sư tỷ, hai người đi loạn Đại Giang Nam Bắc, dọc theo đường đi cũng tự do tự tại.

Kính Kinh hy vọng nhất chính là cuộc sống như vậy, hướng chỉ bây giờ còn có nam nhân của mình ở bên cạnh. Chỉ là Diêu Thiên rất thích đọc sách, có đôi khi nàng không biết hẳn rốt cuộc thích nhìn sách hay là nhìn mình, vì vậy thường thường để cho hắn chọn một giữa việc xem sách và nhìn nàng.

Diêu Thiên dĩ nhiên là chọn nhìn nàng đấy!

Sau khi thành thân, một chút tật xấu của hai người mới chậm rãi hiển hiện ra. Lúc này có lẽ sẽ có một ít mạt sát, nhưng tình cảm đã từ từ ấm lên.

Diêu Thiên từ từ phát hiện Kính Kinh cũng không ngoan ngoãn trước mặt mình như lúc mới vào phủ ở, nàng có chút tiểu tùy hứng, chỉ là cũng ở trong phạm vi chịu đựng của hắn. Dù sao thân phận khác trước, nàng phải cung kính với mình cũng là bắt buộc. Hiện tại hai người là phu thê, vẫn là thoải mái hơn.

Cuối cùng một ngày, Kính Kinh uống rượu nhiều chút.

Nàng nhìn thành quả của mình cực kỳ vui vẻ, chỉ cảm thấy kiêu ngạo trước nay chưa từng có, vì vậy ngồi ở trên người Diêu Thiên cười ha ha.

Diêu Thiên nói: “Nàng cười cái gì vậy?” Rượu nho nhạt dù uống rất ngon..., nhưng thật đúng là không thể để cho nàng uống quá nhiều.

Kính Kinh cúi đầu hôn hắn, kéo cổ của hắn xuống nói: “Tại sao ta có thể không cười đây, có thể lừa gạt được người tướng công này cũng không dễ dàng!”

Diêu Thiên lắc đầu, nha đầu này đều đã nói hươu nói vượn rồi. Hắn ôm nàng đặt lên giường, cười nói: “Được được ta là bị nàng lừa tới.” Nếu thật sự là nàng lừa, chuyện trước kia mình ép nàng làm chuyện nam nữ trái lại không cần quá mức áy náy, làm cho hiện tại thời điểm làm việc nàng chỉ cần vừa kêu đau mình lại không dám xuống tay rồi.

Kính Kinh bị đôi tay đang cời y phục của hắn làm cho ngứa một chút, cười khanh khách nói: “Nhưng chàng có biết lừa chàng tới có bao nhiêu khó khăn hay không, nếu không phải là ta vẫn dùng biện pháp sư phụ nấu canh bồ cho chàng, chàng còn không chịu xuống tay với ta đấy.....”

“.....” Diêu Thiên giật mình, nhớ lại chuyện ngày xưa một chút. Đoạn thời gian đó mình chính là cảm thấy tội lỗi, nhưng hắn vẫn cho rằng đều do nàng vô tâm sơ suất, không nghĩ tới nha đầu này đều hiểu rõ.

Diêu Thiên cắn răng, nói: “Vậy lúc nào thì nàng có loại tâm tư này với ta.” Hắn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Kính Kinh một cái hỏi.

Kính Kinh ôm mặt Diêu Thiên dùng sức hôn một cái nói: “Nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu), chính là thời điểm lần đầu tiên chàng vén khăn voan của ta, ta lập tức bị mê hoặc rồi.”

Diêu Thiên ngồi bật dậy, không thể tin nhìn Kính Kinh. Thì ra nàng từ vừa mới bắt đầu đã có loại tâm tư không đúng với mình, không trách được Viễn Từ viết hủ thư cho nàng nhưng nàng cũng không đi. Không trách được nàng vẫn một mực xoay quanh bên cạnh mình. Không trách được.....

Tất cả hôm nay đều hiểu rõ, hắn vốn cho rằng hắn chính là con sói hiện tại nhìn lại con sói thật ra chính là nữ nhân đang cười không dứt ở trên giường này.

Nghĩ Diêu Thiên hắn gạt người vô số, hôm nay cư nhiên bị tiểu nha đầu này lừa gạt thành bộ dáng bây giờ.

Hắn cười khò, nhớ lại chính mình rõ ràng từng bước từng bước tiến vào cạm bẫy tình cảm của nàng, từng chút mất đi chính mình, cuối cùng như nguyện của nàng.

Kính Kinh đột nhiên ôm lấy hắn, cười nói: “Vẫn là làm tướng công tốt có thể ôm, làm A Cha thì không thể ôm chàng.”

Diêu Thiên bắt đắc dĩ thở dài, ép Kính Kinh ở trên giường, cười lạnh nói: “Nha đầu thối, hôm nay ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Kính Kinh đã say, nàng liên tục không cảm nhận được sát khí, cười ngây ngô nói: “A Cha, ôm ta.....”

“Không nên gọi ta A Cha.....” Diêu Thiên mấy cái liên cời sạch y phục của nàng, động tác liên tục không dừng liền tiến thẳng vào trong thân thể Kính Kinh.

Vừa tiến vào trận đấu, Kính Kinh lại bắt đầu cầu xin tha thứ.

“A Cha ta không được, đau đầu quá, dừng lại được không?”

Diêu Thiên hừ một tiếng nói: “Lần này nhất định sẽ không tha cho nàng.”

Kính Kinh càng về sau rượu cũng tỉnh, nhưng Diêu Thiên vẫn còn đang không ngừng giày vò. Nàng vừa bắt đầu còn có thể kêu xin tha, lại về sau ngay cả hơi sức mở miệng nói chuyện cũng không có.

Nàng không biết vì sao hôm nay Diêu Thiên đặc biệt dùng mảnh, đối với nàng tương đối quyến luyến, còn vừa làm vừa mắng nàng ngu ngốc, đây là đắc tội hân nơi nào?

Kính Kinh lại không nghĩ được nhiều như vậy, bị làm cho một đêm không ngủ, ngày hôm sau còn phải vịn tường lên xe ngựa tiếp tục du ngoạn sơn thủy. Nàng đầy cõi lòng ai oán nhìn Diêu Thiên, vị này như thế nào lại một thân sáng khoải tinh thần?[d.d.l.q.d]

Nhưng nàng thật là không ngờ, đây chỉ là bắt đầu ác mộng, sau này mỗi ngày đều là lao động chân tay nặng nề. Vậy mà nam nhân đáng giận kia không giải thích cũng không bỏ qua, làm cho trong lòng nàng cực kỳ buồn bực.

Cuối cùng có một ngày nhìn không nổi nữa, thời điểm còn tồn tại một chút xíu thể lực nàng kéo Diêu Thiên đang muốn xuống giường lấy nước giúp nàng nói: “Ta có chỗ nào đắc tội với chàng, làm sao lại dốc sức lẫn qua lẫn lại như vậy.....” Không chịu nổi, tiếp tục như vậy nữa phải gặp đại phu rồi.

Diêu Thiên quay đầu lại néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Nàng thông minh như vậy chính mình đoán đi?”

Về mặt Kính Kinh đưa đám nói: “Ta nào có đoán được, chẳng qua ta biết chàng còn tiếp tục như vậy nữa ta nhất định sẽ đi, cường độ quá lớn, ta phục vụ không được.”

Diêu Thiên bỗng nhiên đứng lên quát lên: “Đừng nghĩ đi.....”

Kính Kinh sợ hết hồn, nàng vốn là đứa giốn không ngờ hấn tức giận như vậy. Mấy ngày nay nàng bị khi dễ đã cảm thấy rất bực mình rồi, lúc này lại bị hấn quát thì vừa sợ vừa tức, bỏ dậy ra sức mặc y phục nói: “Ta xin phép đi.”

Diêu Thiên hiện tại đã hồi hận, nhìn nàng vừa mặc y phục lên người nhưng tay vẫn còn run rẩy cũng biết mình làm có phần hơi quá. Than nhẹ, kéo tay của nàng nói: “Tốt lắm không cần mặc, là ta không đứng không nên quát nàng.”

Kính Kinh nói: “Quát cũng quát rồi cũng không thu về được.”

Diêu Thiên kéo y phục của nàng xuống nói: “Cùng lắm thì nàng đánh ta đi, coi như trả thù lại rồi.”

Kính Kinh nổi giận nói: “Ta đánh chàng cũng không được, ta trở về tìm sư phụ, không chịu chàng khi dễ.”

Diêu Thiên ôm lấy nàng nói: “Chính là không cho phép nàng đi tìm hân, hơn nữa chính nàng cũng làm chuyện sai lầm, lần này chúng ta chỉ có thể coi là hòa nhau.”

Kính Kinh nghĩ thầm, quả nhiên là mình làm sai chuyện gì rồi. Liên hỏi: “Ta làm sai chuyện gì?”

Diêu Thiên nói: “Nàng tiểu nha đầu này rượi vào lời ra, những chuyện trước kia gạt ta đều nói ra rồi. Cái gì nghĩ biện pháp hôn môi với ta, nghĩ biện pháp để cho ta đụng ngã nàng.....”

Giương mặt Kính Kinh lập tức ứng hồng, thế mới biết thì ra là vì nguyên nhân này mình mới phải chịu rất nhiều đối xử bất công. Nàng cúi đầu nói: “Người ta ban đầu thích chàng, cho nên mới nghĩ biện pháp theo đuổi.”

Diêu Thiên cau mày nói: “Hơn nữa dùng mọi thủ đoạn theo đuổi?”

Kính Kinh nói: “Nào có, thật ra thì ta có thể dùng tiên thuật trực tiếp khống chế chàng đụng ngã ta, sau đó lại cầu chàng phụ trách. Nhưng mà ta lại muốn chàng cam tâm tình nguyện, cho nên.....” Nàng phát hiện mặt Diêu Thiên có chút đen, bổ sung: “Nhưng ta cũng không có làm như vậy.”

Diêu Thiên hừ một tiếng nói: “Ta lại nghĩ, sư phụ nàng cũng dạy nàng những thứ kia.”

Kính Kinh nói: “Hắn dạy ta nhiều hơn.”

Diêu Thiên nói: “Ta nghĩ hân rốt cuộc là Thần Tiên còn là Dâm Côn (dâm đảng + côn đồ).”

Về mặt Kính Kinh đau khổ nói: “Khác một chút được không?”

Diêu Thiên sợ run nói: “Vậy là cái gì?”

Kính Kinh nói: “Hợp hoan thân.”

Diêu Thiên bộp vút y phục một bên nói: “Cái gì?”

Kính Kinh lập tức nói: “Nhưng thật ra hân chưa từng làm chuyện gì với ta.”

Diêu Thiên nghĩ đến tiểu thê tử này của mình lớn lên bên cạnh hợp hoan thân, vẫn bị hân dạy một chút chuyện không nên, không trách được ngay cả công công mình cũng dám quyến rũ.

Chỉ là cũng trách định lực chính mình chưa đủ, cứ như bọn họ nói vậy.

Đang suy nghĩ, Kinh Kinh nói: “Nếu như chàng không thích sư phụ ta, vậy ta vẫn phải đi.”

Diêu Thiên cẩn rắng nói: “Ta chính là không thích hấn, bắt quá ta thích nàng, trước nằm xuống đi nàng nhất định mệt chết rồi!” Còn dạy nàng sau khi gả cho người thích đi thì đi, không phải là gả chồng theo chồng sao?

Xem ra nhất định phải trông coi kỹ tiểu thê tử này, nếu không nói không chừng lúc nào đó liền lấy con hạc giấy bay mất. Hấn đi rót nước cho Kinh Kinh, kết quả lúc trở lại phát hiện nàng đã ngủ rồi. Xem ra thực sự rất mệt mỏi, thậm chí ngay cả nước cũng không kịp uống đã ngủ. [d.d.l.q.d]

Hấn ngậm nước trong miệng từ từ đưa vào miệng Kinh Kinh, từng chút như vậy dứt vào nửa ly, hấn nằm xuống đắp chăn lên trên người hai người. Tuy nói mình là bị nàng quyến rũ, nhưng là cuối cùng mình là thật sự thích nàng.

Hơn nữa hiện tại Diêu Thiên cảm giác mình cũng cực kỳ hạnh phúc, coi như vì vậy mất đi địa vị và danh dự hấn cũng sẽ không cảm thấy hối hận. Cả đời người cầu, không phải là có một người có thể cùng mình gắn bó làm bạn sao?

Toàn bộ một tháng ở bên ngoài đi khắp nơi, thời điểm trở lại kinh thành đã là cuối năm.

Mọi nhà đều bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới quốc sư phủ cũng giống vậy, năm nay khác năm trước chính là Diêu Viễn Từ xin ở riêng.

Diêu Thiên mới biết nhất định chủ ý này là của Tổ Vân, chỉ là như vậy cũng tốt.

Bởi vì Diêu Viễn Từ đã bị hấn an bài một chức quan nhân chức, chức vị mặc dù thấp nhưng cũng đủ bọn họ tiêu xài. Hơn nữa nếu như ở riêng, thì tài sản tất nhiên sẽ không phân thiếu.

Diêu Thiên biết như thế cũng không thua thiệt bọn họ, hấn và Kinh Kinh ở phương diện này yêu cầu cũng không quá cao, giữ chút đủ dùng là được.

Hoàng thượng Thiên Vinh cũng trở lại rồi, hấn vẫn an bài ngự y chẩn mạch cho Vân phi kết quả cũng không có tin tức gì không khỏi cực kỳ thất vọng.

Mà hôm nay vừa lúc bị Diêu Thiên gặp được ngự y tới hỏi báo tình huống thân thể Vân phi, tự nhiên vẫn là không vui một lúc lâu. Thấy khuôn mặt hoàng thượng u sầu, Diêu Thiên ho nhẹ một tiếng nói: “Hoàng thượng đang lúc tráng niên có thể không ngừng cố gắng.”

Hoàng thượng Thiên Vinh không quên phản kích Diêu Thiên nói: “Biểu huynh cũng chính là người cao hứng lúc đi mất hứng khi về đi, chúng ta cũng vậy.....”

Diêu Thiên nói: “Vậy cũng chưa biết chừng.....” Mới nói đến chỗ này, thì có một thái giám chạy vội vào, cách oành một tiếng ngã quỵ nói: “Hoàng thượng vạn tuế, người trong nhà quốc sư đại nhân tới nói thời điểm phu nhân vừa rồi đi đường bị vấp ngã ngất đi.”

“Cái gì?” Diêu Thiên quá sợ hãi vội vàng chạy thẳng về phủ.

Hoàng thượng ở phía sau nói: “Ngươi mang theo ngự y đi.”

Diêu Thiên vừa đi vừa nói: “Hiểu rồi.” Hai ngự y còn chưa đi xa, hấn vừa đuổi theo dẫn bọn hấn chạy thẳng tới quốc sư phủ.

Thân thể Kinh Kinh nhất định tốt, coi như té ngã một cái nặng hơn cũng không thể hôn mê! Diêu Thiên càng nghĩ càng sợ, cho đến khi vào trong phủ thấy đã có vị lão đại phu đang giúp nàng chẩn mạch rồi, hấn vội vã nói: “Hai vị ngự y lại đi xem một chút, tại sao còn chưa tỉnh đây?”

Hấn thấy sắc mặt Kinh Kinh có chút tái nhợt, nhưng hình như không có chỗ nào bị thương.

Vừa nhìn vừa hỏi thăm mọi người, đều nói là đột nhiên ngã xuống, hơn nữa còn được bọn nha đầu đỡ, hấn không có ngã bị thương.

Diêu Thiên càng lo lắng, đây không phải là té không đúng là bệnh bên trong. Thấy lão đại phu kia xem bệnh xong ở một bên vuốt râu ria, liền hỏi: “Phu nhân nàng là bệnh gì, nhưng té bị thương nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Kết quả hiện ra, người thắng phải có phần thưởng

Lão đại phu kia nói: “Quốc sư đại nhân, thật ra thì lão phu chẩn ra phu nhân cũng không phải có bệnh gì nặng.”

Diêu Thiên sợ run nói: “Vậy tại sao té xỉu?”

Lão đại phu ho nhẹ nói: “Lão phu sợ chẩn mạch có sai lầm, hay là chờ ngự y đại nhân tới xem qua rồi cùng nhau nói!”

Điều Thiên cau mày, những người này quá nhát gan, chỉ là cũng khó trách dù sao hấn cũng mang nợ y về, đại phu bình thường tự nhiên là lấy lời nói của đại phu có quan chức làm đầu.

Kết quả nợ y chẵn mạch xong, cũng nhìn liếc nhau sau đó cùng nhau chúc mừng Điều Thiên nói: “Chúc mừng quốc sư đại nhân, phu nhân là có hi.”

Điều Thiên đầu tiên là ngần ra, hấn không ngờ kết quả sẽ là như vậy, nhưng khi phản ứng lại thì không biết nên vui về thì phải làm như thế nào mới đúng.

Hấn đi vòng vo trong phòng hai vòng, lộ ra nụ cười khó gặp nói: “Người tới, nhanh đi lấy vàng tới đa tạ mấy đại phu. Mặt khác, đi gọi vài nô tài tới viện quét dọn sạch sẽ, không để cho ta nhìn thấy còn có tuyết đọng.”

Các đại phu thiên ân vạn tạ thối lui, Điều Thiên ngồi ở bên cạnh Kinh Kinh nắm tay nhỏ bé của nàng, tuy nói chuyện này đối với nàng mà nói tới sớm chút thể nhưng hấn lại cho là mình đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Kinh Kinh sau khi tỉnh lại đã là buổi tối, nàng nhìn Điều Thiên kinh ngạc ngồi ở bên cạnh mình nhìn chăm chăm mặt mình không khỏi ngạc nhiên nói: “Trên mặt ta có cái gì sao?”

Điều Thiên lắc đầu nói: “Không có, rất sạch sẽ.” Nói xong dịu dàng hôn nàng.

Kinh Kinh muốn đứng lên, nhưng Điều Thiên lại nói: “Không nên cử động ngoan ngoãn nằm xuống, đại phu nói một đoạn thời gian tới nàng phải dưỡng thai cho tốt, không cần ra ngoài đi loạn nữa.”

Kinh Kinh đối với cái từ dưỡng thai này không quá quen thuộc, suy nghĩ hồi lâu mới đột ngột nói: “Chàng nói là ta, có?”

Điều Thiên cười nói: “Hiện tại vui về đi.” Không phải nàng luôn hỏi hấn muốn đứa bé, hiện tại có không biết nha đầu sẽ như thế nào?

Kinh Kinh kinh hãi một lúc lâu, nói: “Thế nào không có cảm giác gì?”

Điều Thiên vỗ tay của nàng nói: “Đại khái thời gian ngắn, rất nhanh sẽ có cảm giác.”

Sự thật chứng minh, lời Điều Thiên là đúng.

Không làm cho nàng có cảm giác chân thật nhất chính là từng món quà tặng hoàng thượng đưa tới, nàng đều có chút ngượng ngùng nhưng Điều Thiên lại vô cùng vui vẻ nhận quà tặng.[d.d.l.q.d]

Hoàng thượng đây là không muốn cho hấn (DT) cười nhạo hấn (hoàng thượng), cho nên mới phải ân cần tặng quà như vậy đi!

Nhưng hấn không ngờ chính là hoàng thượng lại ở sau lưng hỏi hấn có bí quyết gì? Điều Thiên tự nhiên hết chỗ nói, tiếp những phi tử kia của hoàng thượng đều tự mình đến quốc sư phủ yêu cầu Kinh Kinh cho phương thuốc.

Kinh Kinh tự nhiên không thể nào có, sau vẫn là Điều Thiên ở trước mặt hoàng thượng góp vài lời nói sợ Kinh Kinh mệt để cho hoàng thượng không cho những phi tử kia lại đến quốc sư phủ.

Năm thứ hai, Kinh Kinh sinh cho Điều Thiên một nam hài tử, gọi là Viễn Tư. Lúc ấy sư phụ và sư tỷ đều tới, làm cho Kinh Thành lại náo nhiệt một hồi.

Mà lúc này hoàng thượng và Vân phi cũng thật sự có, rất nhanh thêm cho hấn một hoàng tử.

Hoàng thượng rất cao hứng đại xá thiên hạ, Điều Thiên thừa cơ hội này nêu ý kiến từ chức quốc sư cùng Kinh Kinh đi vân du khắp nơi.

Nửa đời trước hấn một mực sống trong âm mưu và tính toán, nửa đời sau hấn muốn cùng người một nhà trôi qua cuộc sống thoải mái, tiêu dao.

Ngày nào đó, cả nhà bọn họ đến một tòa nhà trên đỉnh tiên sơn.

Sư phụ tiếp đãi, hấn hiện tại thật vui vẻ, bởi vì lần xuống núi này lại thu được một đệ tử. Nhưng vô luận Kinh Kinh hỏi thế nào hấn cũng không nói thân thế đệ tử này cho nàng biết, chỉ nói đệ tử bây giờ còn nhỏ chờ một thời gian nữa hấn sẽ đem người đoạt lại tiên sơn tự mình nuôi.

Kinh Kinh rất đồng ý cách nói của sư phụ, chỉ cho hấn mấy chiêu: “Nếu như một nữ tử từ nhỏ đến lớn cũng không gặp được nam tử khác, người lại nói cho nàng là sư phụ có thể tùy tiện ăn, để cho nàng không cần khách khí. Vậy chờ nàng trưởng thành, không ăn người thì ăn ai?”

Điều Thiên cau mày, nói: “Làm sao nàng có thể nói như vậy?”

Kinh Kinh nói: “Chàng cũng không thể nghĩ, sư phụ đều đã lớn, phương pháp này là phương pháp xử lý nhanh nhất rồi.”

Điều Thiên im lặng, hai thầy trò này đang nghĩ cái gì. Hấn lắc đầu nói: “Hiện tại cứ tìm một nữ tử là được rồi, cần gì phải thu đồ đệ lại đem đồ đệ.....” Tiếp theo hấn không có nói, hấn nhìn sư phụ một cái không hiểu lão nam nhân này đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Sư phụ ôm ngực nói: “Sư phụ và đồ đệ không phải là rất bình thường sao? Rất nhiều tiên hữu của ta đều đã xuống tay với đồ đệ mình, nếu không tiên sơn này nam nhiều nữ ít, đi đâu lấy nhiều tiên nữ như vậy.”

Diêu Thiên co rúm khóe miệng một chút, hần nghĩ những vị tiên kia chỉ sợ là chung sống lâu dài cùng các đồ đệ cho nên động phạm tâm, nhưng vị tiên nhân này lại cho là nên cưới đệ tử, vì vậy mới vẫn thu đồ đệ vẫn bị các đồ đệ bỏ rơi.

Thời điểm Xuống núi Diêu Thiên hỏi Kinh Kinh: “Nàng nói lần này hần sẽ thành công sao?”

Kinh Kinh ôm Diêu Thiên cười nói: “Sư phụ hần dạy người khác là đều như nhau, đáng tiếc chính mình lại rất đàn, chỉ sợ hần lần này lại khó khăn.”

Diêu Thiên ôm nàng nói: “May nhờ như thế, nếu không nàng sớm đã bị hần bắt mất.”

Kinh Kinh cười nói: “Coi như ta không chọn chàng chỉ sợ cũng sẽ không chọn sư phụ.”

Điểm này Diêu Thiên có chút khó hiểu, nhìn từ góc độ nào sư phụ đều là nam nhân tương đối xuất sắc, tuy nói tính tình có chút quái lạ, nhưng vì sao không chọn hần?

Kinh Kinh nói: “Nhớ khi còn bé nếu như ta vừa khóc sư phụ sẽ rất nghiêm túc rất nghiêm túc dụ dỗ ta, cho ta món đồ chơi, cho ta các loại đồ vật này nọ ta muốn. Từ khi đó ta cảm giác chính mình có hai người cha, một cha quân giáo ta một cha tùy ta bốc đồng. Có nữ nhi nào sẽ thích A Cha của mình, đây chẳng phải là rất kỳ quái.”

Diêu Thiên gật gật khóe miệng dưới nói: “Vậy lúc mới bắt đầu hình như nàng cũng gọi là ta A Cha.”

Kinh Kinh lắc đầu nói: “Vậy không giống nhau, mặc dù ta gọi chàng là A Cha nhưng trong lòng lại coi chàng là nam nhân.”

Diêu Thiên giờ mới hiểu được những thứ gọi là tình cảm thiếu nữ, không khỏi cau mày nói: “Vậy ta rốt cuộc hiểu rõ tại sao nàng nói sư phụ nàng sẽ không thành công rồi, nếu như quả thật có một nữ tử từ nhỏ ở cùng với hần còn thích hần, vậy bản thân suy nghĩ của nữ tử kia đã có thể nói là đáng sợ.”

Kinh Kinh cười nói: “Đúng không, cho nên sư phụ càng ôm nữ tử tuổi càng nhỏ tỷ lệ thành công càng thấp, nhưng chính hần lại không biết. Chỉ là, từ từ đi đi, có lẽ là có thể đụng được!”

Diêu Thiên cũng không phải lo lắng cho hần (sư phụ), chỉ nói: “Bây giờ đi đâu?”

Kinh Kinh nói: “Không bằng đi ném thử vịt Tú Thủy.....”

Diêu Thiên cười nói: “Tốt, Viễn Tư thích nhất..... Lại nói tiểu tử kia đâu?”

Kinh Kinh ngăn ra nói: “Hần không phải vẫn luôn đi theo chàng sao?”

Diêu Thiên lắc đầu nói: “Hình như sau khi xuống núi ta đã không thấy hần.” Trong nội tâm khẽ động nói: “Ánh mắt sư phụ nàng không tốt, sẽ không coi hần là nữ tử đi!”

Kinh Kinh cau mày nói: “Cái này cũng có thể.....”

Diêu Thiên lần này bị dọa đến không rõ, bởi vì sau khi Viễn Tư ra đời thì có không ít người nói hần ngày thường xinh đẹp giống như một thiếu nữ, nếu để cho người sư phụ kia nhìn trúng, vậy thì hỏng bét.

Kinh Kinh thấy sắc mặt hần tái nhợt vội vàng an ủi: “Chàng đừng lo lắng, sư phụ chỉ cần để mắt tới một người đệ tử thì sau đó cũng không cảm thấy hứng thú với người khác nữa, chúng ta bây giờ đi tìm thôi.”

Vì vậy đôi cha mẹ vô lương, bệnh hay quên rất lớn liền quay người lại đi tìm đứa bé bị đánh mất, lúc này Diêu Viễn Tư đang ôm một con khỉ trắng ai oán nghe nó hát tình ca, hát không biết bao nhiêu lần!

Tác giả có lời muốn nói: Đáp ứng lại phần lớn yêu cầu, trở xuống sẽ viết chuyện xưa về sư phụ

Chính văn coi như là kết thúc

Có lẽ sẽ có người nói kết cục quá nhanh, nhưng ta vẫn cho rằng nếu như nam nữ chủ hạnh phúc là tốt rồi, viết nhiều hơn nữa mình cũng cảm thấy sẽ phiền. Cứ như vậy, phía dưới mời xem chuyện xưa của sư phụ, không bảo đảm đặc sắc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cha Chồng Độc Thân Đùa Rất Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.